

RP 131/2012 rd

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om en marknadsordning för jordbruksprodukter

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

Denna proposition innehåller ett förslag till lag om en marknadsordning för jordbruksprodukter. Den föreslagna lagen ska tillämpas på genomförandet av de bestämmelser om interventionslagring, import och export, stödsystem, produktion inom sockersektorn, slaktkroppsklassificering samt prisrapporter som avses i Europeiska unionens marknadsordningslagstiftning. Genom den föreslagna lagen utfärdas på det nationella planet materiella bestämmelser om de ovan nämnda frå-

gorna, processuella bestämmelser om sökandet av stöd och beslutsfattandet samt bestämmelser om de behöriga myndigheterna, övervakning, administrativa tvångsmedel, straff och ändringssökande. Syftet med propositionen är att bestämmelserna ska överensstämma med grundlagens krav. Till sitt innehåll motsvarar regleringen i huvudsak den gällande lagstiftningen.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 januari 2013.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	4
1 INLEDNING.....	4
2 NULÄGE	4
2.1 Lagstiftning och praxis.....	4
2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU	4
2.3 Genomförandet av marknadsordningen i Finland	7
2.4 Bedömning av nuläget	8
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	11
3.1 Målsättning.....	11
3.2 Alternativ	11
3.3 De viktigaste förslagen.....	13
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	14
4.1 Allmänna konsekvenser	14
4.2 Ekonomiska konsekvenser	14
Konsekvenser för den offentliga ekonomin	14
Konsekvenser för företagsverksamheten	15
4.3 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet.....	16
4.4 Övriga konsekvenser	17
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	17
5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial	17
5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats.....	18
6 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONER.....	21
DETALJMOTIVERING	22
1 LAGFÖRSLAG	22
1 kap. Allmänna bestämmelser	22
2 kap. Interventionslagring	24
3 kap. Import från och export till länder utanför EU	30
4 kap. Stödsystem	33
5 kap. Klassificering av slaktkroppar.....	61
6 kap. Prisrapporter	65
7 kap. Krav som gäller sockerproduktion	73
8 kap. Säkerheter.....	76
9 kap. Kontroll, inspektion och granskning.....	79
10 kap. Allmänna bestämmelser om ansökan, anmälan, beslut, utbetalning, återkrav och påföljdsavgifter	106
11 kap. Gemensamma bestämmelser för godkända aktörer	125
12 kap. Administrativa tvångsmedel och straffbestämmelser	129
13 kap. Särskilda bestämmelser	134
14 kap. Ikraftträdande	137
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	137
3 IKRAFTTRÄDANDE	139
4 FÖRHÅLLANDE TILL GRUNDLAGEN OCH LAGSTIFTNINGSORDNING	139
4.1 Egendomsskyddet	139
4.2 Näringsfriheten.....	140
4.3 Myndigheternas befogenheter och hemfridskyddet.....	144
4.4 Delegering av befogenheter till andra myndigheter	145

4.5	Överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter.....	146
4.6	Den straffrättsliga legalitetsprincipen	147
4.7	Normgivningsbemyndigande	148
LAGFÖRSLAG		149
	Lag om en marknadsordning för jordbruksprodukter.....	149

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Denna proposition berör reformen av den nationella lagstiftningen om genomförandet av marknadsordningen för jordbruksprodukter. De gällande lagarna härstammar från tiden innan grundlagen stiftades, vilket skedde i samband med Finlands anslutning till Europeiska Unionen.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning och praxis

Bestämmelser om marknadsordningen för jordbruksprodukter finns i rådets förordning (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter (förordningen om en samlad marknadsordning), nedan *marknadsordningsförordningen*. Med stöd av denna förordning har Europeiska unionen, nedan *EU*, antagit ett stort antal verkställighetsförordningar. Marknadsordningsförordningen och den EU-lagstiftning som antagits med stöd av förordningen, nedan *EU:s marknadsordningslagstiftning*, är i huvudsak direkt tillämplig EU-lagstiftning, vars genomförande endast i begränsad utsträckning kräver nationella bestämmelser.

På genomförandet av marknadsordningen tillämpas för närvarande lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik (1100/1994), nedan *verkställighetslagen*, och lagen om förfarandet vid skötseln av stöduppgifter i fråga om landsbygdsnäringsar (1336/1992), nedan *stöduppgiftslagen*. Lagarna tillämpas också på de jordbruksstöd som baserar sig på EU-finansiering.

I verkställighetslagen finns bestämmelser om de behöriga myndigheterna, övervakning, rätten att få information, inspektionsrätten, rätten att lämna ut sekretessbelagda uppgifter, skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner, förfarandet vid utförandet av uppgifterna, straff, skötseln av uppgifter på Åland samt om rätten att utfärda närmare bestämmelser och föreskrifter.

I stöduppgiftslagen finns bestämmelser om de behöriga myndigheterna, sökandet av stöd, beslut, erhållandet av uppgifter från skattemyndigheter, rättelse, återkrav, övervakning, utlämnande av sekretessbelagda uppgifter, ändringsökande, ersättning till kommunen, avgifter för beslut samt om rätten att utfärda närmare bestämmelser och föreskrifter.

De närmare materiella bestämmelser som krävs för genomförandet av marknadsordningen har med stöd av bemyndigandet i verkställighetslagen utfärdats genom ministerieförordningar och meddelats genom föreskrifter av Landsbygdsverket. Närmare krav har fastställts t.ex. i fråga om skolmjölksstöd, slaktkroppsklassificeringen och importen av vissa hampaprodukter.

Genomförandet av det mjölkkvotssystem som hör till marknadsordningen har dessutom reglerats i lagen om genomförande av Europeiska gemenskapens kvotssystem för mjölk och mjölkprodukter (355/1995).

På ansökningsförfarandet och beslutsfattandet tillämpas utöver de nämnda lagarna dessutom förvaltningslagen (434/2003) och andra allmänna förvaltningslagar.

2.2 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och i EU

Marknadsordningen omfattar lagringssystem som består av offentlig lagring, nedan *interventionslagring*, och privat lagring. Interventionslagring tillämpas i enlighet med marknadsläget. Inom detta system köper man med EU:s medel produkter på marknaderna för att lagra dem i s.k. interventionslager, därifrån de i enlighet med marknadsläget senare säljs. Medlemsstaterna har till uppgift att ta emot ansökningar, erbjudanden och anbud angående köp och försäljning av produkter och förmedla dem vidare till EU-kommissionen, som fattar beslut om saken. Medlemsstaterna svarar också för anordnandet av lagringen. I samband med systemet för privat lagring kan man beroende på marknadsläget också bevilja stöd för lagring av

produkter i utrymmen som företagen själva tillhandahåller för lagringen. Syftet med båda systemen är att stabilisera marknaderna.

Marknadsordningen omfattar också arrangemang som berör import från och export till länder utanför EU och som innebär att import av vissa produkter kräver importlicens och export kräver exportlicens. Dessutom har importen av vissa produkter begränsats till en viss mängd, dvs. till en s.k. importkvot, vilket innebär att import är tillåten endast med stöd av en importlicens som berättigar till import av den aktuella kvoten. Exporten kan också begränsas med hjälp av en s.k. exportkvot, även om detta i praktiken är mycket sällsynt. Syftet med licenssystemet är att kontrollera mängden produkter på marknaderna och säkerställa att marknaderna är i balans. På basis av den information som fås med hjälp av licenserna säkerställer EU-kommissionen att Världshandelsorganisationens avtal om kvantitativa begränsningar iakttas inom EU. Genomförandet av dessa system kräver att medlemsstaternas myndigheter tar emot licensansökningar och vidarebefordrar uppgifterna till EU-kommissionen. Myndigheterna beviljar sedan licenserna i enlighet med kommissionens beslut. Dessutom används ett system med exportbidrag för att främja exporten av olika produkter. Det finns detaljerad EU-lagstiftning om import- och exportsystemen, och behovet av att reglera systemen på det nationella planet är därmed begränsat. I samband med exportbidragssystemet finns det emellertid större nationell prövningsrätt. Detsamma gäller systemet för övervakning av importen av vissa hampaprodukter.

Till marknadsordningen hör också olika stödsystem, som utöver stöd för privat lagring och exportbidrag i Finland också omfattar stöd för leverans av mjölkprodukter till barn, nedan *skolmjölksstöd*, och stöd till producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker, nedan *stöd till producentorganisationer*, samt stöd för åtgärder som hänförs till utvecklandet av biodlingsbranschen, nedan *stöd för biodling*. Syftet med skolmjölksstödet är enligt ingressen till marknadsordningsförordningen att främja konsumtionen av mjölk bland yngre genom att bidra med en del av kostnaden för stöd för

leveranser av mjölk till skolelever. Syftet med stödet till producentorganisationer är att stöda genomförandet av organisationernas verksamhetsprogram, medan syftet med stödet för biodling är att utveckla förutsättningarna för produktionen och saluföringen. Det krävs på flera punkter nationella bestämmelser om dessa stödsystem.

Vidare omfattar marknadsordningen sådana stöd som beviljas för bearbetning av produkter. Till dessa stöd hör stöd för användning av kasein och kaseinater i framställning av ost, nedan *kaseinstöd*, stöd för produktion av foderblandningar, nedan *stöd för foderblandningar*, och stöd för bearbetning av socker. Syftet med kaseinstödet är enligt ingressen till marknadsordningsförordningen att främja jämvikten på marknaden för mjölkprodukter och stabilisera marknadspriserna inom sektorn. Med hjälp av stödet för foderblandningar och stödet för bearbetning av socker strävar man likaså efter att nå jämvikt på marknaderna. Nivån för kaseinstödet och stödet för foderblandningar har dock redan under en längre tid legat på noll euro, medan stödet för bearbetning av socker inte alls har varit i bruk.

Till marknadsordningen hör även kvantitativa begränsningar för sockerproduktionen, dvs. ett s.k. sockerkvotssystem, produktionsavgifter som tas ut hos sockerproducenterna samt ett system med avtal mellan producenterna och köparna av sockerbetor. För denna helhet används nedan *benämningen krav som berör sockerproduktion*. Behovet av nationella bestämmelser om dessa krav är begränsat, eftersom EU-lagstiftningen är mycket detaljerad. Genom de krav som berör sockerproduktion strävar man enligt ingressen till marknadsordningsförordningen efter att säkerställa en rättvis balans mellan sockerföretagens och sockerbetsodlarnas rättigheter och skyldigheter. Vidare har också produktionsmängderna för mjölkprodukter begränsats genom ett system som hänförs till marknadsordningen, nedan *mjölkkvotssystemet*.

Administreringen av de ovan nämnda systemen på EU-nivå kräver information om marknadspriserna. Därför omfattar marknadsordningsförordningen också ett system för rapportering av priser och därmed anknutna utredningar, nedan *prisrapporter*. För

vissa köttprodukters del hänför sig prisrapporteringen till klassificeringen av slaktkroppar, nedan *slaktkroppsklassificering*. Genom gemensamma krav på klassificeringen strävar man efter att säkerställa en enhetlig prissättning av klassificerade produkter inom EU. Dessa system innefattar i viss utsträckning nationell provningsrätt och medför därmed ett visst regleringsbehov. Marknadsordningsförordningen innehåller dessutom krav på saluföringen av produkter, bestämmelser om livsmedelsbistånd, bestämmelser som berör producent- och branschorganisationer samt konkurrensbestämmelser gällande jordbruksprodukter.

Processen för förenkling av lagstiftningen har inneburit att man i EU:s marknadsordningslagstiftning under de senaste åren har gått över från produktspecifik reglering till horisontell lagstiftning. I marknadsordningsförordningen har man således samlat bestämmelser ur flera produktspecifika förordningar. I och med Lissabonavtalet indelas de närmare akter som berör marknadsordningsförordningen i genomförandeakter och delegerade akter. Reformprocessen pågår dock fortfarande. Den berör i princip inte kravens innehåll, men marknadsordningsförordningens numrering kommer att ändras.

Det bereds emellertid också ändringar av marknadsordningsförordningens innehåll, framför allt i fråga om godkännandet av producent- och branschorganisationer och i fråga om kraven på saluföringen av produkter. Ändringarna ska genomföras i samband med den s.k. *CAP 2020 -reformen*, som hänför sig till den nya programperioden för EU:s jordbrukspolitik. Vidare gäller EU-lagstiftningen om det livsmedelsbiståndssystem som hör samman med interventionslagringen bara fram till år 2013 och det är för närvarande osäkert om lagstiftningen kommer att gälla i oförändrad form i framtiden. Mjölkkvotssystemet kommer enligt marknadsordningsförordningen att slopas i mars 2015.

CAP 2020 -reformen, som avses träda i kraft vid ingången av år 2014, förväntas emellertid inte ha någon betydande inverkan på innehållet i de system som hör till marknadsordningen. Enligt det nuvarande förslaget kommer dock kaseinstödet och stödet för foderblandningar att slopas i samband med

reformen. De allmänna bestämmelser som hänför sig till genomförandet av marknadsordningen ska samlas i en s.k. horisontell förordning.

I Finland är grundlagens krav på att individens rättigheter och skyldigheter ska regleras i lag eller med stöd av lag avgörande när det gäller det regleringssätt som ska användas vid genomförandet av marknadsordningsförordningen. Detta förutsätter att bemyndiganden ska vara noggrant avgränsade och att författningsnivån ska vara korrekt, vilket innebär att det behövs avsevärt mer reglering på lagnivå än vad som ingår i den gällande lagstiftningen. I Sverige grundar sig genomförandet av marknadsordningen däremot i stor utsträckning på reglering av motsvarande typ som tillämpades i Finland innan grundlagsreformen genomfördes. I Sverige grundar sig genomförandet således i regel på författningar på lägre nivå och i synnerhet på Jordbruksverkets föreskrifter. De grundläggande bestämmelser som dessa föreskrifter bygger på ingår i lagens mycket allmänt utformade förteckning över de olika kategorierna av ärenden.

I samband med det nationella genomförandet av marknadsordningen har medlemsstaterna mycket begränsad provningsrätt när det gäller den materiellrättsliga regleringen. Det är i huvudsak fråga om precisering av de uppgifter som ska lämnas eller dokumenteras eller om precisering av tidsfrister. Som ett exempel på sådana situationer där det finns mer omfattande nationell provningsrätt i fråga om aktörernas rättigheter och skyldigheter kan man nämna möjligheten att i samband med ansökningar om skolmjölkstöd godkänna att stödet också får sökas av produktens leverantörer, förutom av läroinrättningarna och av de myndigheter som svarar för läroinrättningarna. Denna möjlighet har utnyttjats i Finland och Sverige. Ett villkor för att stöd ska beviljas är i detta fall att stödet avspeglar sig i det pris som betalas för produkterna. I Finland har detta genomförts så att produkternas leverantör har förpliktats sänka produkternas pris med ett belopp som motsvarar stödet. I Sverige finns det enligt Jordbruksverkets föreskrift SJVFS 2009:41 som alternativ till prissänkningen en möjlighet att på initiativ av den leverantör som an-

sökt om stödet överföra det till de berörda läroinrättningarna och myndigheterna.

Ett annat exempel på en sådan ärendehelhet som är förknippad med mer omfattande nationell prövningsrätt utgörs av de kompetenskrav som ställs på slaktkroppsklassificerare. Till dessa krav hör enligt den föreslagna lagen bl.a. att slaktkroppsklassificerarna ska genomgå sådan utbildning som ordnas av Landsbygdsverket. I Sverige kräver påvisandet av kompetensen likaså att slaktkroppsklassificerarna genomgår sådan utbildning som ordnas av Jordbruksverket. Jordbruksverket motsvarar Landsbygdsverket i Finland. Saken regleras i Jordbruksverkets föreskrift SJVFS 2004:88. Av detta exempel framgår även skillnaden mellan författningsnivåerna i Sverige och Finland. Dessa krav förutsätter i Finland mer noggrant avgränsad reglering på lagnivå.

Till marknadsordningen hör också sådana stödsystem som varje medlemsstat får fatta beslut om. För att stöd för biodling ska kunna beviljas krävs det bl.a. att en nationell undersökning utförs och att ett program utarbetas för de åtgärder som ska vidtas på basis av undersökningen. Dessutom krävs en nationell finansieringsandel. Ett sådant program har utarbetats i Finland, och i statsbudgeten finns medel för de ovan avsedda åtgärderna. Propositionen överensstämmer till denna del med det aktuella läget. Enligt den till buds stående informationen tillämpas detta stödsystem för närvarande i 20 medlemsstater.

2.3 Genomförandet av marknadsordningen i Finland

I Finland har interventionslagringen i praktiken gällt fettfritt mjölkpulver, smör och spannmål. Interventionslagring av nötkött har förekommit mycket sällan. Mjölkpulver har senast köpts upp för interventionslagring år 2009 och därförinnan år 2002. Mjölkpulver har i genomsnitt bara lagrats med 5—7 års mellanrum. År 2009 var mängden lagrat mjölkpulver 1552 ton och dess värde ca 2,6 miljoner euro. Sedan september 2011 har det inte funnits något mjölkpulver i lager. Smör har senast lagrats år 2005. Därförinnan har smör lagrats med ca tre års mellanrum. Mängderna lagrat smör har varit ungefär de-

samma som för mjölkpulvrets del. Under åren 2009—2010 köptes ca 1,1 miljoner ton korn och vete för interventionslagring, till ett värde av ca 112 miljoner euro. Spannmålen såldes ur lagren under åren 2010—2011 till ett försäljningsvärde av ca 140 miljoner euro. Under åren 2009—2010 fanns det ca 350 aktörer som sålde spannmål för interventionslagring och en aning färre aktörer som köpte spannmål ur lagren. Som mest har man använt sig av ca 35 lager för interventionslagring av spannmål.

I Finland beviljas årligen ca 150—200 exportlicenser som hänförs till marknadsordningen, varav de flesta beviljas för spannmålsprodukter. Ett visst antal exportlicenser beviljas också för mjölk- och sockerprodukter. Det årliga antalet importlicenser uppgår till ca 350—400, varav de licenser som berättigar till importkvoter utgör ca 100. Flest importlicenser beviljas för vitlök och ris. Under de senaste åren har det funnits 60 aktörer som ansökt om licenser.

Marknadsläget medför snabba förändringar i fråga om de produkter som berättigar till exportbidrag och i fråga om exportbidragets belopp. År 2011 beviljades mest exportbidrag för mjölkprodukter, beträffande vilka det fattades sammanlagt 1 100 bidragsbeslut. År 2012 beviljades mest exportbidrag för nötkött och bidragsbesluten var ca 30. Under de senaste åren har det funnits ca 25 aktörer som ansökt om exportbidrag.

Stöd för privat lagring har under de senaste åren sökts för lagring av smör och svinkött. Under år 2009 lagrades 1 866 ton smör och utbetalades ca 20 000 euro i stöd. Stöd för privat lagring av smör beviljades senast år 2010, då det fanns 334 ton smör i lager och betalades ca 30 000 euro i stöd. Under dessa år inlämnades ca 20 ansökningar om stöd. Under åren 2011 och 2012 söktes däremot inget stöd för privat lagring av smör i Finland. Stöd för privat lagring av svinkött kunde senast sökas år 2011 och detta år inlämnades 45 stödansökningar. Det fanns då 1 080 ton svinkött i lager och utbetalades ca 950 000 euro i stöd. Därförinnan utbetalades stöd för privat lagring av svinkött under åren 2007—2008.

Under de senaste åren har det funnits sammanlagt färre än fem aktörer som ansökt om

stöd för biodling och stöd till producentorganisationer. Det har årligen beviljats ca 200 000 euro i stöd för biodling och ca 1,2 miljoner euro i stöd till producentorganisationer.

Skolmjölkstödet har under de senaste åren uppgått till ca 3,7 miljoner euro per år. Stödets nivå har hållit sig förhållandevis stabil under hela den tid Finland varit medlem i EU. Antalet aktörer som ansökt om stöd och antalet ansökningar har emellertid minskat i jämn takt under de senaste åren, närmast till följd av de förändringar som skett i ansökningsförfarandena och till följd av kommunammanslagningarna. Under de senaste åren har antalet ansökningar uppgått till ca 600 per år. Stöd har sökts av ca 260 aktörer, varav andelen läroinrättningar som själva ansökt om stöd har utgjort 45 procent, kommunerna 53 procent och produkternas leverantörer 2 procent. Ca 80 procent av stödet har årligen betalats till produkternas leverantörer och 16 procent till kommunerna. Leverantörerna ansöker årligen om stöd för ca 6 000 läroinrättningars och daghems del. Stödprogrammet har i genomsnitt omfattat 820 000 daghemsbarn och elever, och det har inte skett några väsentliga förändringar i fråga om stödets omfattning under de senaste åren.

När det gäller de krav som berör sockerproduktion kan det konstateras att det i Finland finns en enda sockerproducent, ett raffinereri och några förädlingsanläggningar. För närvarande finns det 74 godkända slaktkroppsklassificerare i Finland.

2.4 Bedömning av nuläget

Grundlagsutskottet har i sina utlåtanden GrUU 25/2005 rd och GrUU 47/2006 rd konstaterat att den reglering som berör jordbruksnäringarna har blivit mycket oklar och svåröverskådlig. Utskottet har konstaterat att det inom statsrådet finns skäl att vidta åtgärder för att förtydliga regleringen. Också justitieministeriet har uppmärksammat sådana problem som med avseende på grundlagen hänför sig till denna lagstiftning.

När det gäller genomförandet av marknadsordningen finns det i synnerhet behov av att se över de bemyndiganden med stöd av

vilka det är möjligt att utfärda noggrannare materiella och processuella bestämmelser och föreskrifter. De nuvarande bemyndigandena uppfyller inte grundlagens krav på att bemyndigandena ska vara exakt avgränsade. Regleringen ska vara mer detaljerad än för närvarande och det ska finnas både en grundläggande bestämmelse och ett bemyndigande som berör varje krav.

När det gäller de materiellrättsliga krav som ställs på aktörerna motsvarar den gällande regleringen i huvudsak de nuvarande författningsbehoven. Det finns dock skäl att komplettera de gällande bestämmelserna i vissa avseenden. Grunderna för de ersättningar som hänför sig till interventionslagring och som ska fastställas på det nationella planet ska regleras noggrannare än för närvarande på lagnivå. När det gäller stödet för privat lagring finns det skäl att utfärda bestämmelser om de krav som kompletterar EU-lagstiftningen, vilka för närvarande har fastställts i de avtal som ingåtts om lagringen. De krav som berör stödet för biodling grundar sig för närvarande förutom på EU-lagstiftningen även på statsbidragslagen och på de anvisningar som utfärdats om saken.

När det gäller ansökningarna om skolmjölkstöd tillämpar Finland, inom ramen för medlemsstaternas prövningsrätt, ett sådant system där stödet för en läroinrättnings eller myndighets del kan sökas av den leverantör som getts fullmakt till detta. Det är fråga om ett förfarande som är frivilligt för leverantören. Denne kan alternativt också sälja produkterna till läroinrättningarna och myndigheterna till normalt pris, varvid dessa själv ansöker om stödet. För närvarande söks skolmjölkstöd på båda sätten. Det först nämnda förfarandet kräver att produkternas leverantör sänker priset på produkterna med ett belopp som motsvarar stödet.

Skyldigheten att sänka priset på de produkter som är föremål för skolmjölkstöd grundar sig på EU-lagstiftningen, där det bestäms att medlemsstaterna ska vidta behövliga åtgärder för att säkerställa att stödets belopp återspeglar sig i det pris som betalas av dem som stödet riktar sig till. EU-lagstiftningen bygger på den situation där produkterna köps av stödmottagaren, dvs. av daghemsbarn eller skolelever. Eftersom skolmåltiderna i Fin-

land är avgiftsfria, kan prisnedsättningen i vårt land inte ske då produkterna köps av barnen eller eleverna, utan då produkterna köps av läroinrättningen eller av den myndighet som svarar för läroinrättningen. För att det nämnda kravet ska iakttas förutsätts det således att man i Finland säkerställer att stödet riktas till de läroinrättningar eller myndigheter som köper produkter av leverantörerna.

Det är också möjligt att säkerställa att skolmjölkstödet riktas till rätt mottagare genom att produkternas leverantör överför stödet som sådant till läroinrättningen eller myndigheten. I Sverige, där man använder sig av ett liknande system med skolmåltider som hos oss, kan leverantören antingen överföra stödet till mottagaren eller sänka priset på produkterna. I Finland har man inte utnyttjat möjligheten att överföra stödet, eftersom detta förfarande ansetts medföra ett större övervakningsbehov än det gällandeförfarandet.

Man kan se till att skolmjölkstödet riktas till rätt mottagare även genom att aktören förpliktas överföra stödet till mottagaren utan någon möjlighet till prisnedsättning. I detta fall finns det alltså inte behov av prisnedsättning eller övervakning av prisnedsättningen. Detta alternativ skulle innebära att myndigheternas administrativa arbete minskar, eftersom det är lättare att övervaka överföringen av stödsumman än att säkerställa att prisnedsättningen genomförs. Dessutom kunde behovet av att övervaka överföringen av stödet elimineras ifall det bestäms att stödet ska betalas direkt till läroinrättningen eller till den myndighet som svarar för läroinrättningen, även om stödet söks av produkternas leverantör.

De ovan beskrivna alternativen har emellertid inte betraktats som ändamålsenliga, eftersom de uppskattas minska leverantörernas intresse för att ansöka om stöd. Det har ansetts motiverat att stödet söks av leverantörerna, eftersom leverantörerna lämnar in stödansökningar för flera läroinrättningar och myndigheters del och detta minskar det administrativa arbete som hänförs till ansökningarnas behandling såväl hos läroinrättningarna och myndigheterna som hos Landsbyggsverket. Landsbyggsverket svarar både för behandlingen av ansökningarna och

för övervakningen. Av dessa orsaker har det nuvarande ansökningsförfarandet fortfarande ansetts vara det ändamålsenligaste systemet.

Det finns emellertid behov av att komplettera kraven på det förfarande enligt vilket skolmjölkstödet söks, så att produkternas leverantörer ska förete myndigheten en fullmakt av vilken det framgår att leverantören har rätt att ansöka om stöd för en läroinrättnings eller myndighets del.

För prisrapporternas del behövs det mer omfattande bestämmelser om anmälningskyldigheten än för närvarande, så att man kan säkerställa att tillräckliga uppgifter erhålls.

I EU-lagstiftningen finns detaljerade bestämmelser om de krav som berör sockerproduktion och det nationella regleringsbehovet är därmed begränsat. För närvarande finns det inte någon nationell lagstiftning som kompletterar EU-lagstiftningen på detta område. Det finns emellertid skäl att komplettera EU-lagstiftningen när det gäller det godkännande som krävs av aktörer inom sockersektorn, anmälningskyldigheten för dessa aktörer samt vissa tidsfrister.

När det gäller säkerheter behöver den gällande lagstiftningen kompletteras med bestämmelser om olika former av säkerheter och om godkännande av borgensmän.

Bestämmelserna om beslutens delgivningssätt har konstaterats vara problematiska när det gäller sådana beslut för vilka det fastställts en kort delgivningstid i EU-lagstiftningen.

Vidare bestäms det i EU:s marknadsordningslagstiftning att sådan verksamhet som närmare definieras i lagstiftningen, såsom slaktkroppsklassificering, får utföras bara av aktörer som fått ett särskilt godkännande för det. Det krävs till vissa delar nationella bestämmelser om förutsättningarna för detta godkännande, kraven på den verksamhet som utövas av godkända aktörer samt om de åtgärder som ska vidtas vid överträdelser av kraven. Den gällande nationella lagstiftningen ska således kompletteras till dessa delar.

De kontroller, inspektioner och granskningar som medlemsstaterna förutsätts vidta definieras i regel noggrant i EU-lagstiftningen och nationell reglering behövs när

mast angående de behöriga myndigheterna och inspektionsrätten.

De uppgifter som hänför sig till kontroller, inspektioner och granskningar grundar sig för närvarande på verkställighetslagen, där det i 3 § 1 mom. bestäms att Landsbygdsverket i regel ska stå för tillsynen. Vissa kontrolluppgifter har dock, i form av sådana uppgifter som enligt EU-lagstiftningen ska utföras av det utbetalande organet, överförts till Livsmedelssäkerhetsverket och tullverket samt till närings-, trafik- och miljöcentralerna. Överföringen av uppgifter regleras för närvarande i 2 § 2 mom. i verkställighetslagen. I 3 § 2 mom. finns bestämmelser om anlita av olika myndigheter som hjälp vid övervakningen. Angående de överförda uppgifterna har man ingått ett s.k. avtal om utbetalningsställe. Tullverkets uppgifter har med stöd av de nämnda bestämmelserna dessutom reglerats i jord- och skogsbruksministeriets förordning om överföring av vissa uppgifter på tullverket (322/2009), nedan *tullavtalsförordningen*.

Det finns också skäl att precisera de gällande bestämmelser som berör övervakningsmyndigheterna, eftersom dessa bestämmelser till sitt skrivsätt är allmänt utformade och det inte är möjligt att på basis av dem i alla situationer fastställa vilken myndighet som svarar för en viss kontroll, inspektion eller granskning. Dessutom har det ansetts ändamålsenligt att man också ska kunna anlita privaträttsliga aktörer som hjälp vid granskning av bokföringen och vid kontroller och inspektioner som hänför sig till interventionslagring av spannmålsprodukter och slaktkroppsklassificering.

Myndigheternas inspektionsrätt regleras i 5 § i verkställighetslagen. Det behövs emellertid exaktare avgränsade bestämmelser än för närvarande om inspektionsrätten, som bättre lämpar sig för de kontroller, inspektioner och granskningar som krävs i samband med genomförandet av marknadsordningen.

De kontrolluppgifter som ankommer på olika myndigheter har setts över i samband med de avtal om utbetalningsställe som nyligen ingåtts.

Kontrollerna, inspektionerna och granskningarna grundar sig i huvudsak på de krav som EU-lagstiftningen ställer på medlemssta-

terna och för vilkas del prövningsrätten är begränsad. Utöver de nuvarande kontrollerna, inspektionerna och granskningarna har man emellertid ansett att det vid behov ska vara möjligt att på platsen kontrollera att användningen av hampaprodukter som importerats från länder utanför EU är förenlig med kraven. Dessutom ska man kunna rikta mer omfattande kontroller åt för närvarande mot sådana aktörer som ger prisrapporter. Detta är fallet trots att medlemsstaterna inte i EU-lagstiftningen uttryckligen förpliktats utföra sådana kontroller.

De bestämmelser som gäller rätten att få information och lämna ut information samt stödansökningar, beslut, återkrav och ändringssökande är i huvudsak tillräckliga. När det gäller genomförandet av marknadsordningen är det dock problematiskt att bestämmelserna är utformade med tanke på stöd som beviljas jordbrukare och att de därför inte till alla delar lämpar sig för genomförandet av marknadsordningen.

När det gäller återkrav regleras de administrativa tvångsmedlen för närvarande i 7 § 2 mom. i stöduppgiftslagen. Enligt detta moment får återkrav verkställas i den ordning som bestäms för indrivning av skatter i utsköningsväg. Detta är fortsättningsvis påkallat med tanke på att det krävs att EU-medlen ska förvaltas korrekt. Enligt 7 § 2 mom. är det också möjligt att kvitta framtida betalningar mot det belopp som ska återkrävas. Det har emellertid inte konstaterats något behov av detta förfarande i anslutning till genomförandet av marknadsordningen. För att man ska kunna säkerställa att de uppgifter som hänför sig till prisrapporter lämnas in har det ansetts påkallat att myndigheten vid behov ska kunna förena ett föreläggande att lämna uppgifter i anslutning till prisrapporter med vite. Någon sådan möjlighet föreskrivs inte i den gällande lagstiftningen.

Bestämmelser om straff finns för närvarande i 8 § i verkställighetslagen, där det bestäms att den som uppsåtligen eller av grov vårdslöshet vägrar lämna uppgifter eller handlingar som begärts av en övervakningsmyndighet som avses i lagen eller lämnar denna oriktiga uppgifter, hindrar övervakningsmyndigheten från att utföra övervakning som avses i lagen, eller på något annat

sätt bryter mot bestämmelser om den gemensamma jordbrukspolitiken eller mot föreskrifter som en myndighet utfärdat med stöd av dem eller lagen, ska dömas till böter för brott mot bestämmelserna om verkställighet av den gemensamma jordbrukspolitiken, om inte strängare straff bestäms i någon annan lag.

Med stöd av den gällande straffbestämmelsen har det dock inte dömts ut några straff i anslutning till marknadsordningen. Med beaktande av det stora antalet EU-bestämmelser som hänför sig till marknadsordningen verkar straffbestämmelsen emellertid vara alltför allmänt utformad. Gärningsbeskrivningen borde formuleras noggrannare är för närvarande. I detta sammanhang bör man även beakta att det endast sällan konstaterats föreligga behov av en straffbestämmelse i anslutning till genomförandet av marknadsordningen. Påföljderna för olika försummelser och överträdelser regleras nämligen huvudsakligen i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. Enligt EU-lagstiftningen medför en försummelse eller överträdelse ofta en förlust av säkerheten. För stödets del blir det fråga om återkrav och i vissa fall om påföljdsavgifter.

När det gäller bestämmelserna om ändringssökande bör man ta hänsyn till betänkandet av den processarbetsgrupp som tillsatts av justitieministeriet (4/2001) och till betänkandet av arbetsgruppen för förvaltningsprocessnivåerna (78/2010), vilka berör valet av besvärinstans och en utvidgad användning av omprövningsförfarandet.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Målsättning

Syftet med propositionen är att förnya den nationella lagstiftningen om genomförandet av marknadsordningen så att den uppfyller de krav som grundlagen ställer på lagstiftningen. Det finns i synnerhet ett behov av att förnya bemyndigandena. När det gäller de krav och förfaranden som berör de olika aktörerna och myndigheterna utgår man från den gällande regleringen, med beaktande av de be-

hov av nödvändiga ändringar som konstaterats i samband med genomförandet av marknadsordningen.

3.2 Alternativ

De lagar som ska förnyas är verkställighetslagen och stöduppgiftslagen. Det är emellertid inte möjligt att förnyade bemyndiganden som ingår i lagarna utan att det utarbetas grundläggande bestämmelser om de olika kraven och om de bemyndiganden som hänför sig till dem. Den gällande lagstiftningen saknar nämligen sådana grundläggande bestämmelser. Det har inte ansetts ändamålsenligt att genomföra reformen genom att ändra de aktuella lagarna, eftersom det behövs ett stort antal nya bestämmelser och lagarnas struktur också borde ändras. En ändring av de gällande lagarna kunde också vara ägnad att ytterligare öka jordbrukslagstiftningens svåröverskådlighet. Det har således ansetts ändamålsenligare att genomföra reformen genom att stifta en ny lag om saken.

Vidare har det konstaterats att jordbrukslagstiftningens överskådlighet med avseende på marknadsordningen förbättras om genomförandet av marknadsordningen regleras i en särskild lag inom jordbrukslagstiftningen. Detta är ändamålsenligt även med tanke på att marknadsordningen vid sidan av stödsystemen också omfattar andra typer av system, såsom interventionslagringssystemet, vars genomförande ska regleras på ett sätt som avviker från den reglering som berör stödsystemen. Det stora antalet EU-författningar som berör marknadsordningen talar också för att saken ska regleras i en särskild lag. För att förbättra jordbrukslagstiftningens överskådlighet har man dessutom ansett det motiverat att samma lag ska innehålla både bestämmelser om de nationella krav som ska ställas på aktörer som omfattas av marknadsordningen och bestämmelser som berör myndigheterna, förfarandena i anslutning till genomförandet av marknadsordningen, övervakning, administrativa tvångsmedel, straff och ändringssökande.

Den föreslagna lagen innehåller också grundläggande bestämmelser och bemyndiganden gällande de krav på produktionen

inom sockersektorn som avses i marknadsordningsförordningen, interventionslagrings-systemet, import och export av produkter, de stödsystem som är i bruk i Finland, prisrapporter och slaktkroppsklassificering. Lagen innehåller också bestämmelser om de ansöknings- och beslutsförfaranden som ska iakttas vid genomförandet av marknadsordningen, de myndigheter som deltar i genomförandet, de befogenheter som är förknippade med övervakningen, samt om administrativa tvångsmedel, straff och ändringssökande.

Den föreslagna lagen innehåller däremot inte bestämmelser om marknadsordningsförordningens kravsystem som gäller saluföringen av produkter, eftersom en reform av systemet för närvarande pågår inom EU. Det har därmed ansetts ändamålsenligt att förnya den nationella lagstiftningen först efter att man fått klarhet om innehållet i den förnyade EU-lagstiftningen. Kartläggningen av innehållet i den övervakning som berör kraven på saluföringen av produkter och av de eventuella ändringsbehov som berör tillsynsmyndigheterna kräver också mer beredningstid. Tills vidare tillämpas således de gällande bestämmelser som utfärdats med stöd av verkställighetslagen, vilka ska förbli i kraft.

Den föreslagna lagen innehåller inte heller bestämmelser om genomförandet av systemet med mjölkkvoter, eftersom det utfärdats en särskild lag om mjölkkvotsystemet. Det har inte ansetts ändamålsenligt att förnya lagstiftningen om mjölkkvoter i detta sammanhang eftersom systemet med stöd av marknadsordningsförordningen kommer att slopas i mars 2015. På genomförandet tillämpas fram till dess den ovan nämnda lagen och ministeriets förordning om mjölkkvoter som utfärdats med stöd av verkställighetslagen och som ska förbli i kraft.

I den föreslagna lagen regleras inte erkännandet av de producent- och branschorganisationer inom jordbrukssektorn som avses i marknadsordningsförordningen. Medlemsstaterna har för närvarande med stöd av marknadsordningsförordningen en skyldighet att på ansökan erkänna producent- och branschorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker samt producentorganisationer inom mjölksektorn. I övrigt är erkännandet frivilligt och i Finland har inga andra system

än dessa tagits i bruk. Inom EU bereds för närvarande sådana ändringar i bestämmelserna om producent- och branschorganisationerna som kan innebära att systemet förändras avsevärt, på ett sådant sätt att medlemsstaterna ska vara skyldiga att erkänna organisationer som ansöker om erkännande inom alla produktsektorer. Då dessa ändringar genomförs kommer de att kräva nationell lagstiftning. Man har således ansett det ändamålsenligare att också den gällande reglering som berör erkännande av producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker förnyas först efter att reformen av hela systemet har genomförts, eftersom det då blir klart om reformen också kräver ändringar av det gällande systemet. Därmed kan man även säkerställa att bestämmelserna om genomförandet av systemen för erkännande inom olika produktsektorer blir enhetliga. Reformen avses träda i kraft vid ingången av år 2014, i samband med CAP 2020 -reformen. Tills de nationella bestämmelserna förnyas ska man inom sektorn för frukt och grönsaker samt inom mjölksektorn tillämpa de gällande ministerieförordningar som utfärdats med stöd av verkställighetslagen och som ska förbli i kraft.

Den föreslagna lagen omfattar inte heller genomförandet av livsmedelsbiståndssystemet. EU-bestämmelserna om livsmedelsbiståndssystemet har ändrats så att de endast gäller fram till år 2013, och det är osäkert om systemet därefter kommer att höra samman med genomförandet av marknadsordningen. Ifall den föreslagna lagen träder i kraft vid ingången av år 2013 och det nämnda systemet inte fortlever i sin nuvarande form, skulle de nya bestämmelserna om saken således bara vara gällande under år 2013. Det har inte ansetts ändamålsenligt att utarbeta nya bestämmelser för en så kort tid. Det skulle dessutom inte ens under år 2013 vara möjligt att med stöd av de nya bestämmelserna genomföra systemet i alla avseenden. Förberedelserna för den livsmedelsdistribution som ska genomföras under år 2013, såsom mottagandet av anmälningar av de organisationer som svarar för distributionen samt anskaffningen av livsmedel, måste nämligen utföras under år 2012. Av dessa orsaker har det inte ansetts ändamålsenligt att ta in bestämmelser

om det nämnda systemet i den föreslagna lagen. De nationella bestämmelserna ska förnyas i takt med de beslut som EU fattar om systemets fortsättning. På genomförandet av detta system tillämpas fram till dess den ministerieförordning som utfärdats med stöd av verkställighetslagen och som ska förbli i kraft.

Reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken kommer att genomföras vid ingången av år 2014, då också den nya programperioden inleds. När det gäller bestämmelserna om marknadsordningen har reformen inte uppskattats medföra några betydande ändringar i de system som regleras i den föreslagna lagen. Reformen och de ändringar som Lissabonavtalet kräver kommer dock att medföra en ändring av marknadsordningsförordningens struktur och numrering. Då ändringarna träder i kraft kommer den föreslagna lagen således åtminstone att behöva ändras i fråga om hänvisningarna till EU-lagstiftningen. I detta sammanhang är det också möjligt att ta in sådana bestämmelser om genomförandet av systemen i den föreslagna lagen som i detta skede lämnas utanför lagen.

3.3 De viktigaste förslagen

I denna proposition föreslås det att en lag om en marknadsordning för jordbruksprodukter ska stiftas. Lagen ska tillämpas på genomförandet av de bestämmelser om produktion inom sockersektorn, interventionslagring, import och export, stödsystem, slaktkroppsklassificering samt prisrapporter som avses i marknadsordningsförordningen. Genom lagen utfärdas sådana materiella nationella bestämmelser om de ovan nämnda frågorna som genomförandet av förordningen kräver, bestämmelser om förfarandena i samband med sökandet av stöd och beslutsfattandet samt bestämmelser om de behöriga myndigheterna, övervakning, administrativa tvångsmedel, straff och ändringssökande.

Det viktigaste förslaget i propositionen är att den gällande författningsnivån ska ändras och att bemyndigandena ska ses över så att de blir förenliga med grundlagens krav.

De föreslagna krav som berör de olika aktörerna gäller i huvudsak sådana förfaranden

som tillämpas redan för närvarande och som grundar sig på gällande bestämmelser och anvisningar. Det har emellertid ansetts att det finns behov av att komplettera den gällande regleringen i vissa avseenden.

Vidare har det ansetts att grunderna för de ersättningar som hänför sig till inlagring och utlagring av produkter, vilka för närvarande baserar sig på anvisningar, ska regleras i lag.

I samband med ansökan om skolmjölkstöd ska man, i avvikelse från nuläget, kräva att en fullmakt visas upp av den som ansöker om skolmjölkstöd ifall ansökan på en läroinrättning eller myndighets vägnar lämnas in av produkternas leverantör. Den föreslagna lagen innehåller också sådana bestämmelser om kraven i anslutning till privat lagring som kompletterar EU-lagstiftningen och som för närvarande har fastställts i de avtal som ingåtts om lagringen. I lagen finns även närmare bestämmelser än för närvarande om förutsättningarna för beviljande av stöd till producentorganisationer och stöd för biodling.

När det gäller prisrapporterna innehåller den föreslagna lagen mer omfattande bestämmelser än för närvarande om anmälningsskyldigheten och de därmed anknutna förfarandena. I avvikelse från nuläget ska myndigheterna ha möjlighet att förelägga vite för att säkerställa att sådana uppgifter som hänför sig till prisrapporterna lämnas in.

När det gäller bestämmelserna om ansöknings- och beslutsförfarandena utgörs en viktig förändring av att sådana beslut för vilka det i EU-lagstiftningen föreskrivs en kort delgivningstid ska delges på ett avvikande sätt.

Vidare innehåller lagen noggrannare bestämmelser än för närvarande om kontroller, inspektioner och granskningar, de myndigheter som svarar för dessa samt om myndigheternas befogenheter. I och med dessa bestämmelser beaktar man bättre än för närvarande de olika typer av kontroll-, inspektions- och granskningssituationer som hänför sig till genomförandet av marknadsordningen. Det finns även bestämmelser om möjligheten att anlita vissa privata aktörer som hjälp vidkontrollerna.

I den föreslagna lagen kompletteras EU:s marknadsordningslagstiftning också när det gäller det godkännande som krävs av vissa

aktörer. De kompletterande bestämmelserna gäller vissa förutsättningar för godkännande och krav som ställs på godkända aktörers verksamhet. I bestämmelserna regleras också de förfaranden som ska iakttas vid överträdelser av de krav som berör förutsättningarna för godkännande och den verksamhet som godkännandet gäller.

Det föreslås även att den gällande straffbestämmelsen ska preciseras så att den stämmer bättre överens med marknadsordningen.

Dessutom föreslås det att bestämmelserna om ändringssökande ska ändras så att jord- och skogsbruksministeriets beslut ska överklagas hos förvaltningsdomstolen istället för hos högsta förvaltningsdomstolen och så att förfarandet med omprövningsbegäran ska tas i bruk i samband med överklagandet av Landsbygdsverkets beslut.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Allmänna konsekvenser

Denna proposition gäller nationellt genomförande av EU-lagstiftning, där den nationella prövningsrätten är relativt begränsad eftersom det är fråga om detaljerad EU-lagstiftning. EU:s marknadsordningslagstiftning har beretts och antagits inom ramen för EU:s lagstiftningsprocesser. I detta sammanhang har också riksdagen informerats om saken på det sätt som föreskrivs i grundlagen. EU-lagförslagen innefattar nuförtiden också en konsekvensbedömning. Den föreslagna lagens konsekvenser kan således endast hänföra sig till det sätt på vilket det föreslås att de aktuella systemen ska genomföras på det nationella planet, däremot inte till själva systemen. Interventionslagringssystemet är t.ex. gällande oberoende av den nationella lagstiftningen. Den nationella lagstiftningen och dess konsekvenser begränsar sig därmed endast till de tekniska detaljerna i samband med genomförandet av lagringen.

Det huvudsakliga syftet med propositionen är att förnya den nationella regleringen när det gäller bemyndigandena och författningsnivån. Bestämmelserna ändras i fråga om sitt innehåll endast ifall det finns ett särskilt behov av det. Propositionen överensstämmer

således i huvudsak med det gällande läget och den har därmed inte några betydande konsekvenser med tanke på nuläget.

4.2 Ekonomiska konsekvenser

Konsekvenser för den offentliga ekonomin

De föreslagna ändringarna har inte några konsekvenser för statsbudgeten eller kommunernas ekonomi och inte heller för myndigheternas inbördes behörighetsförhållanden, eftersom det föreslås att genomförandet av marknadsordningen ska ske på motsvarande sätt som för närvarande, frånsett vissa smärre undantag.

Propositionen innehåller två bestämmelser om sådana ersättningar för interventionslagring av spannmål som ska fastställas på det nationella planet. Bestämmelserna överensstämmer med den gällande praxisen.

Den första bestämmelsen hänför sig till de s.k. korrigeringsberäkningar som ska göras i samband med inlagring av spannmål i och utlagring av spannmål från interventionslager. Vid interventionslagring levereras och överlämnas stora mängder spannmål i form av bulkgoods och då är det inte i alla situationer möjligt att säkerställa att produkternas faktiska mängd exakt motsvarar den avtalade mängden. Därför behövs s.k. korrigeringsberäkningar, med hjälp av vilka man säkerställer att det pris som betalas till säljaren för köpta produkter och det pris som köparen betalar för sålda produkter överensstämmer med de faktiska mängderna inlagrade och utlagrade produkter. Det är nödvändigt att avstämna ersättningarna, eftersom EU-medel endast få användas för betalning av produkter som de facto inlagrats och den summa som ska redovisas till EU för sålda produkter ska motsvara den faktiska mängden överlämnade produkter.

Erfarenheterna av interventionslagringen visar att korrigeringsberäkningarna för köp och försäljning på lång sikt i huvudsak uppväger varandra och att de därmed varken ökar eller minskar kostnaderna. Korrigeringsberäkningen medför således inte ökade kostnader för statsekonomin. Vid finansieringen av interventionslagringen används den

särskilda interventionsfond som avses i lagen om interventionsfonden för jordbruket (1206/1994) och som står utanför statsbudgeten. Produkter köps upp för interventionslagring med interventionsfondens medel. EU redovisar nämligen först i efterskott den summa som är avsedd för köpen till medlemsstaterna, efter att ha fått information om de faktiska inlagrade mängderna. Interventionsfonden används således för den temporära finansiering som behövs i samband med interventionslagring.

Enligt den andra bestämmelsen om sådana ersättningar för interventionslagring som ska fastställas på det nationella planet ska staten på ansökan ersätta produkternas leverantörer för de extra kostnader som orsakas ifall ett parti produkter som levererats till interventionslagret förkastas på basis av den preliminära organoleptiska kvalitetskontrollen av spannmålsprodukterna och det senare på basis av laboratorieanalysen framgår att den preliminära kvalitetskontrollen gett fel resultat och partiet egentligen borde ha tagits emot. Syftet med denna bestämmelse är att säkerställa att säljaren inte orsakas extra kostnader på grund av att den preliminära kvalitetskontroll av spannmålsprodukter som tagits i bruk på det nationella planet ger fel resultat.

De ekonomiska konsekvenserna av detta ersättningsförfarande kan dockbedömas vara marginella, eftersom det hittills inte har lämnats in en enda ansökan om ersättning eller beviljats någon ersättning med stöd av detta förfarande, trots att det redan varit i bruk i flera års tid. Dessutom begränsas den eventuella ersättningens belopp av att ersättningen bara kan gälla ett enskilt kontrollerat parti och av att ersättningsgrunderna i den föreslagna lagen ska preciseras i förhållande till nuläget. På grund av detta kan ersättningen inte bedömas vara av någon särskild betydelse med avseende på statsekonomin.

De stödformer som regleras i den föreslagna lagen finansieras i sin helhet med EU-medel, med undantag för stödet för biodling, som innefattar en nationell finansieringsandel. För att stöd för biodling ska beviljas krävs det att medlemsstaten i enlighet med artikel 108 i marknadsordningsförordningen bidrar med en nationell finansieringsandel

som täcker 50 % av åtgärderna. Finland har redan i flera års tid stått för denna andel och lagförslaget har således inte heller till denna del några konsekvenser för statsekonomin. Den nationella andelens belopp har varit ca 100 000 euro per år.

Konsekvenser för företagsverksamheten

Lagförslagets bestämmelser gäller i huvudsak företag inom livsmedelsbranschen och i synnerhet företag som framställer och saluför produkter. De krav som gäller produktionen inom sockersektorn berör i praktiken stora företag. Detsamma gäller exportbidraget, som söks av företag som bedriver utrikeshandel. Till dem som bedriver utrikeshandel hör också aktörer som ansöker om importlicenser. Systemen för privat lagring och interventionslagring berör likaså i regel stora företag som framställer och saluför livsmedel. När det gäller spannmål berör interventionslagringssystemet emellertid också enskilda jordbrukare som säljer produkter för interventionslagring. I lagförslaget har man i enlighet med nuläget beaktat enskilda anbudsgivares möjligheter att med stöd av en fullmakt tillsammans erbjuda en större mängd spannmål för lagring, vilket gör det möjligt också för aktörer som erbjuder mindre partier att delta i systemet. Till företagen inom livsmedelsbranschen hör även sådana producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker som ansöker om stöd till producentorganisationer och som i egenskap av andelslag kan företräda till och med tiotals enskilda aktörer. Företagen inom livsmedelsbranschen berörs också av den anmälningskyldighet som hänför sig till prisrapporter. De krav som hänför sig till klassificeringen av slaktkroppar riktar sig mot slakterierna. Skolmjölsstödet riktar sig däremot till kommuner och enskilda skolor. Stödet för biodling riktar sig å sin sida till de organisationer som företräder biodlingsbranschen.

Det har uppskattats att de mest betydande konsekvenserna för företagen i samband med det nationella genomförandet av marknadsordningen utgörs av kostnaderna för det administrativa arbete som följer av skyldigheten att anmäla olika uppgifter. Propositionen bygger dock även för anmälningskyldighe-

tens del på nuläget och den har således i regel inga konsekvenser i förhållande till nuläget. Det finns emellertid behov av att i vissa avseenden komplettera kraven på lämnandet av uppgifter. Den största ändringen gäller den anmälningsskyldighet som hänför sig till prisrapporterna, som för vissa produktsektorer del ska utvidgas till nya aktörer. Syftet med denna ändring är att för medlemsstaternas del säkerställa att alla behövliga uppgifter lämnas in. Anmälningarna ska lämnas in regelbundet och de kostnader som orsakas av det administrativa arbetet i anslutning till dem är således återkommande. De föreslagna nya kraven gäller dock endast ett fåtal företag, för vars del det administrativa arbete som ansluter sig till prisrapporterna inte kan anses utgöra någon betydande andel av företagsverksamheten som helhet. För att det administrativa arbete som orsakas av prisrapporterna ska minimeras föreslås det att skyldigheten att lämna uppgifter ska aktualiseras endast om myndigheten inte kan skaffa uppgifterna ur andra källor.

Dessutom föreslås det att de aktörer som svarar för prisrapporterna ska föra bok över de uppgifter som anmälningarna grundar sig på. Eftersom det är i princip fråga om uppgifter som framgår av företagets bokföring kan detta krav dock inte förväntas medföra några betydande konsekvenser.

Det krav på att en leverantör av produkter som omfattas av skolmjölkstödet ska visa upp en fullmakt då denne ansöker om stöd på en läroinrättnings eller myndighets vägnar innebär likaså en förändring i förhållande till nuläget när det gäller konsekvenserna för företaget. Detta kan i någon mån medföra tilläggsarbete för produkternas leverantörer, som i praktiken utgörs av företag som säljer mjölkprodukter. I praktiken agerar de befästmäktigade leverantörerna dock under en längre tid på samma sökandes vägnar och därför har det tilläggsarbete som följer av uppvisandet av fullmakten bedömts som ringa med avseende på ansökningsförfarandet som helhet. Fullmakten behöver visas upp bara en gång, om uppgifterna i den inte behöver ändras. Dessutom bör man notera att det är frivilligt för leverantörerna att svara för ansökandet om stöd.

4.3 Konsekvenser för myndigheternas verksamhet

De kontroll-, inspektions- och granskningsuppgifter som enligt lagförslaget ska anförtros olika myndigheter motsvarar nuläget, fränsett följande undantag. För närvarande finns det inga bestämmelser om möjligheten att på platsen kontrollera att användningen av hampaprodukter som importerats från områden utanför EU motsvarar kraven. Vidare berör övervakningen av aktörer som är skyldiga att lämna prisrapporter för närvarande endast en del av de produkter som omfattas av anmälningsplikten. I EU-lagstiftningen ställs inte uttryckliga krav på övervakning av någondera av dessa frågor, men för att man ska kunna säkerställa att systemet genomförs korrekt har man ansett det motiverat att vid behov också möjliggöra kontroll av dessa frågor.

Det kontrollbehov som hänför sig till hampaprodukter är i praktiken marginellt, eftersom hampaprodukter inte har importerats till Finland sedan år 2007. Även om import av sådana produkter sker, ska de föreslagna kontrollerna inte utföras automatiskt utan de behöver bara genomföras enligt behov. Det hör för närvarande till Landsbygdsverkets uppgifter att bevilja licenser i anslutning till importen av hampaprodukter och att ta emot utredningar om produkternas användning. Detta innebär att den föreslagna nya kontrollrätten är fast förknippad med Landsbygdsverkets nuvarande uppgifter. Kontroller av prisrapporterna behöver likaså bara utföras enligt behov. Landsbygdsverket svarar redan för närvarande för denna typ av kontroller för flera produkters del. I den föreslagna lagen utvidgas kontrollrätten att gälla alla slags produkter. Lagförslaget medför således endast ringa konsekvenser med avseende på myndigheternas uppgifter.

Enligt propositionen ska det också vara möjligt att anlita privaträttsliga aktörer, dvs. sådana lagerhållare som tar emot produkter, som hjälp vid kontrollerna av spannmålsprodukter som tas emot för interventionslagring. Syftet med detta förslag är att förbättra kontrollmyndigheternas möjligheter att utföra kontrollerna på ett ändamålsenligt sätt. Det är i praktiken svårt att genomföra kontrollerna

ifall de endast kan utföras av myndigheter, eftersom leveranserna sker under en kort tidsperiod. Det är också svårt att utföra kontrollerna utan lagerhållarens anordningar. Anlitandet av privata aktörer underlättar även det administrativa arbetet för de myndigheter som svarar för kontrollerna.

Landsbygdsverkets uppgifter kommer nästan inte att förändras alls. Granskningen av fullmakterna för de ovan avsedda leverantörerna av skolmjölkprodukter medför visst tilläggsarbete, vilket emellertid kan betraktas som ringa med tanke på antalet ansökningar och det administrativa arbete som ansökningarnas behandling kräver. Förslaget om att man i vissa fall ska kunna använda ett förenklat delgivningssätt vid delgivningen av förvaltningsbeslut kommer å sin sida att i någon mån minska det administrativa arbetet vid Landsbygdsverket och kostnaderna för delgivningen. Det föreslås emellertid att det förenklade delgivningssättet endast ska kunna användas med stöd av mottagarens samtycke, vars utredning även kräver visst administrativt arbete.

De ändringar som berör ändringssökandet förväntas inte ha några betydande konsekvenser för domstolarnas eller de beslutsfattande myndigheternas uppgifter, eftersom ministeriets och Landsbygdsverkets beslut i anslutning till marknadsordningen har överklagats mycket sällan. Sedan Landsbygdsverket inrättades år 2007 har dess beslut kunnat överklagas hos besvärsnämnden för landsbygdsnäringar och under denna tid har det 11 gånger anförts besvär som berört marknadsordningen, tio gånger år 2008 och en gång år 2010. Under denna tid har inga besvär anförts över sådana ministeriebeslut som berört marknadsordningen.

4.4 Övriga konsekvenser

I samband med genomförandet av systemet med skolmjölkstöd ska det i enlighet med nuläget finnas en möjlighet att utfärda närmare bestämmelser om kraven på produkterna. I Finland krävs det för närvarande att produkterna ska vara förenliga med näringsrekommendationerna. Det har t.ex. uppställts begränsningar för produkternas fett- och saltinnehåll. Med hjälp av dessa krav strävar man ef-

ter att garantera att skoleleverna serveras så hälsosamma produkter som möjligt. Med hjälp av kraven strävar man indirekt även efter att främja barns hälsa.

Propositionen har också vissa indirekta miljökonsekvenser. Konsekvenserna berörde miljöåtgärder som utgör villkor för beviljandet av stöd till producentorganisationer. Medlemsstaterna har rätt att precisera de krav som berör miljöåtgärderna. Förslaget grundar sig till denna del på det gällande läget.

Propositionen förväntas inte ha några samhällsliga konsekvenser eller konsekvenser för hushållen eller medborgarnas ställning, jämlikheten, barnen eller jämställdheten mellan könen, sysselsättningen, arbetslivet, brottsbekämpningen, regionutvecklingen eller informationsområdet.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial

Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande om regeringens proposition angående gårdsstöd GrUU 25/2005 rd konstaterat följande: Regleringen av jordbruksnäringen har blivit rätt oredig och svåröverskådlig. Detta hänger samman dels med det aktuella lagförslagets karaktär av ramverk, dels med att lagen enligt förslaget 1 § är sekundär i förhållande till lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik från 1994, som också har karaktären av ramverk. Denna situation kan inte anses korrekt när det är fråga om reglering som berör näringsverksamhet. Därför anser utskottet att statsrådet bör vidta åtgärder för att förtydliga regleringen. I det sammanhanget är det rekommendabelt att man utifrån helheten utvärderar regleringen också med hänsyn till författningsnivån och delegeringen av lagstiftningsmakt. Grundlagsutskottet har likaså uppmärksammat regleringens svåröverskådlig i sitt utlåtande GrUU47/2006rd, som gavs i samband med behandlingen av regeringens proposition gällande Landsbygdsverket.

Denna proposition har beretts vid jord- och skogsbruksministeriet. Sedan december 2011

har beredningen utförts i en arbetsgrupp vars medlemmar består av företrädare för de myndigheter som i huvudsak ansvarar för genomförandet av marknadsordningen, dvs. Landsbygdsverket, tullverket och Livsmedelssäkerhetsverket. I arbetsgruppen har det dessutom funnits representanter för jord- och skogsbruksministeriets jordbruksavdelning och avdelning för livsmedel och hälsa. Arbetsgruppen har hört jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, som svarar för administreringen av prisrapporterna. Propositionen har dessutom beretts i en styrgrupp, som utöver de ovan nämnda medlemmarna även omfattat representanter för finansministeriet, arbets- och näringsministeriet, Jord- och skogsbruksproducenternas Centralförbund rf, Svenska Lantbruksproducenternas centralförbud rf och Livsmedelsindustriförbundet rf. Dessutom har representanter för närings-, trafik- och miljöcentralerna och de kommunala landsbygdsnäringsmyndigheterna medverkat som sakkunniga. I styrgruppen har man i detta sammanhang också behandlat propositionerna gällande genomförandet av de direkta stöden och jordbruksstöden.

5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats

Lagförslaget har varit framlagt på jord- och skogsbruksministeriets webbplats. Angående lagförslaget har utlåtanden begärts av justitieministeriet, jord- och skogsbruksministeriet, undervisnings- och kulturministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, arbets- och näringsministeriet, finansministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralerna, Livsmedelssäkerhetsverket, Kommunförbundet, jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, Landsbygdsverket, Tullstyrelsen, Livsmedelsindustriförbundet rf, Lihateollisuuden tutkimuskeskus LTK, Jord- och skogsbruksproducenternas centralförbund MTK rf, Trädgårdsförbundet, Suomen mehiläishoitajain liitto SML ry, Svenska trädgårdsförbundet och Svenska lantbruksproducenternas centralförbund SLC rf. Dessutom har de proviantlager och övervakningsorgan som beviljats godkännande i anslut-

ning till exportbidrag getts tillfälle att lämna ett utlåtande.

I utlåtandena förordades allmänt en reform av lagstiftningen. Marknadspolitiska enheten vid jord- och skogsbruksministeriets jordbruksavdelning, finansministeriet, Nylands närings-, trafik- och miljöcentral, jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, Livsmedelsindustriförbundet rf, Lihateollisuuden tutkimuskeskus LTK, Jord- och skogsbruksproducenternas centralförbund MTK rf, Trädgårdsförbundet, Suomen mehiläishoitajain liitto SML ry och Svenska lantbruksproducenternas centralförbund SLC rf konstaterade i sina utlåtanden att de inte hade något att anmärka på. Utlåtanden inlämnades dessutom av justitieministeriet, undervisnings- och kulturministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, arbets- och näringsministeriet, Livsmedelssäkerhetsverket, Landsbygdsverket, Tullstyrelsen och Valio Ab.

På basis av justitieministeriets utlåtande preciserades bestämmelserna om innehållet i den utbildning som krävs för godkännande av slaktkroppsklassificerare och om tidsfristen för de anmälningar som hänför sig till prisrapporterna samt bestämmelsen om det attesterande organet.

Med stöd av justitieministeriets utlåtande slopades det föreslagna bemyndigande som hänförde sig till den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukter och som gällde förutsättningarna för betalning av ersättning och produkternas försäljningstid. Bemyndigandet ansågs inte behövligt eftersom de grundläggande bestämmelserna i den föreslagna paragrafen är mycket detaljerade. Samma paragraf utökades på förslag av justitieministeriet med en bestämmelse om tidsfristen för sökande av ersättning, eftersom man därigenom kan undvika sådana situationer där myndigheten skulle bli tvungen att behandla ersättningsansökningar som grundar sig på händelser som inträffat för en mycket lång tid sedan.

För att trygga de processuella garantierna och rättsskyddsgarantierna utökades lagen med en bestämmelse om att man vid inspektionerna ska iaktta det som bestäms i 39 § i förvaltningslagen. Dessutom preciserades bestämmelsen om kontroller och inspektioner

av aktörer som framställer produkter för lagring, så att det bättre framgår av bestämmelsen att kommunala myndigheter endast ska kunna anlitas som hjälp vid kontrollerna och att det inte är fråga om uppgifter som de kommunala myndigheterna självständigt ska utföra. Bestämmelsen om kontroller och granskningar i samband med import och export, med stöd av vilken kontrollmyndigheten har rätt att stoppa importen eller exporten, preciserades i fråga om sina tillämpningsförutsättningar.

På basis av justitieministeriets utlåtande preciserades också den föreslagna straffbestämmelsen, så att det tydligare framgår av den vilka aktörer straffet kan beröra. Dessutom slopades det föreslagna omnämmandet av ringa gärningar, eftersom den föreslagna bestämmelsen överlappade den allmänna bestämmelsen om att domstolen får avstå från att döma ut straff om brottet anses ringa. Straffbestämmelsen utökades däremot med ett omnämmande av myndigheternas rätt att underlåta att informera förundersökningsmyndigheterna om ringa förseelser, eftersom det i processekonomiskt hänseende är ändamålsenligt att man i ringa fall kan låta bli att inleda förundersökning och väcka åtal. På basis av justitieministeriets utlåtande preciserades också bestämmelsen om doms eftergift, så att en återkallelse av godkännandet kan beaktas endast om aktören inte fortsätter med verksamheten efter att godkännandet återkallats.

I justitieministeriets utlåtande hänvisades det även till betänkandet av den processarbetsgrupp som tillsatts av justitieministeriet (4/2011) och i det föreslogs att man skulle pröva huruvida ändringssökandet beträffande ministeriets beslut borde styras till förvaltningsdomstolarna istället för till högsta förvaltningsdomstolen. När det gäller den föreslagna lagen kan det ändringssökande som berör ministeriets beslut hänföra sig till branschspecifika avtal och leveransavtal angående sockerbeter, för vars del tillämpningen av EU-lagstiftningen kan kräva att en expert utnämns på begäran av avtalsparterna. Antalet sådana beslut har emellertid varit mycket litet. Den ärendehelhet som omfattar utnämningar anses å sin sida vara av sådan typ att det inte är ändamålsenligt att behandla

dem vid högsta förvaltningsdomstolen i första instans.

När det gäller sökandet av ändring i Landsbygdsverkets beslut hänvisade justitieministeriet i sitt utlåtande till betänkandet av arbetsgruppen för förvaltningsprocessnivåerna (78/2010) och föreslog att man skulle bedöma huruvida omprövningsförfarandet ska tas i bruk som en förutsättning för besvärsträtten. De beslut av Landsbygdsverket som förväntas bli föremål för ändringssökande gäller troligtvis i huvudsak återkrav och påföljdsavgifter. Omprövningsbegäran har i princip ansetts förbättra partens rättsskydd, eftersom parten kan få ett felaktigt beslut ändrat genom ett enklare förfarande än besvär, eller åtminstone få en individuell motivering till varför beslutet inte ändras. Omprövningsbegäran lämpar sig särskilt väl för sådana kategorier av ärenden där ett stort antal liknande ärenden avgörs rutinmässigt och där beslutsmotiveringarna ofta är knapphändiga. I detta fall är det med anledning av en omprövningsbegäran möjligt att meddela ett beslut med mer detaljerad motivering. Omprövningsbegäran lämpar sig väl också för sådana ärenden där det i besvärsskedet ofta läggs fram sådan tilläggsutredning som inverkar på ärendet. På dessa grunder ansågs det ändamålsenligt att förfarandet med omprövningsbegäran tas i bruk i samband med Landsbygdsverkets beslut.

Med stöd av justitieministeriets utlåtande kompletterades också motiveringen gällande lagstiftningsordningen med en redogörelse för hemfridsskyddet.

Arbets- och näringsministeriet förordade att bestämmelserna om godkännande av producentorganisationer i enlighet med propositionen ska beredas som en särskild helhet, efter att man fått kännedom om innehållet i den EU-lagstiftning som för närvarande är under beredning.

I tre utlåtanden uppmärksammades kraven på de produkter som berättigar till skolmjölkstöd. Enligt dessa utlåtanden borde produkterna vara förenliga med näringsrekommendationerna och konsumtionsvanorna. Undervisnings- och kulturministeriet konstaterade i sitt utlåtande att skolmåltiderna grundar sig på de finska näringsrekommendationerna, där tyngdpunkten bl.a. ligger vid

fettfattiga produkter och fettets kvalitet samt vid rekommenderadefödoämnesgrupper. I skolan kan man presentera hälsofrämjande födoämnen och vänja barnen vid att välja en måltidsdryck som är ändamålsenlig i näringsmässigt avseende. I rekommendationerna gällande skolmaten betonas vid sidan av näringsmässiga faktorer också smaken och lönsamheten. I Valio Ab:s utlåtande förordade man att produkterna ska vara förenliga med konsumtionsvanorna. Enligt social- och hälsovårdsministeriets utlåtande bör man även i fortsättningen bevilja stöd endast för sådana livsmedel med hjälp av vilka man kan främja hälsosamma kostvanor bland barn och unga. En hänvisning till konsumtionsvanorna kunde enligt ministeriet medföra tolkningssvårigheter och därför ansåg ministeriet att denna hänvisning borde slopas ur den aktuella paragrafen. På basis av utlåtandena slopades således omnämmandet av att produkterna ska vara förenliga med konsumtionsvanorna ur lagförslaget. Den gällande lagstiftningen innehåller inte heller något sådant krav. Utgångspunkten för lagförslaget är att regleringen ska bli förenlig med grundlagens krav på författningsnivån och det föreslås inte utan särskilda skäl några ändringar i bestämmelsernas innehåll. Man tog även hänsyn till att det i terminologiskt avseende kan vara oklart vad som avses med att en produkt är förenlig med konsumtionsvanorna. Av social- och hälsovårdsministeriets utlåtande framgår det dessutom att de nationella konsumtionsvanorna beaktas i de finska näringsrekommendationerna.

Vidare ifrågasattes det i utlåtandena om de fullmakter som krävs av godkända leverantörer av skolmjölkprodukter är nödvändiga och om fullmakterna eventuellt medför något tilläggsarbete. Fullmakterna har emellertid ansetts behövliga eftersom det är fråga om en ansökan om stöd på en annan parts vägnar och myndigheten endast med stöd av en fullmakt som utfärdats för detta syfte på ett juridiskt bindande sätt kan säkerställa att leverantören är berättigad att ansöka om stödet. Granskningen av fullmakterna kommer att utgöra en del av det nuvarande förfarandet för granskning av ansökningarna och har inte bedömts kräva några tilläggsresurser.

Landsbygdsverket förordade att det prisnedsättningssystem som hänför sig till skolmjölksstödet i enlighet med lagförslaget ska kvarstå oförändrat. Ifall stödet skulle överföras från leverantörerna direkt till kommunerna eller läroinrättningarna, utan en möjlighet till prisnedsättning, skulle leverantörernas intresse för att ansöka om stödet sannolikt minska. Dessutom skulle det i administrativt avseende vara ett mer invecklat system att möjliggöra både prisnedsättning och överföring av stödet.

I utlåtandena fästes det också vikt vid att man ska säkerställa att onödigt information inte insamlas hos aktörerna i samband med prisrapporterna och att konfidentialiteten bevaras i fråga om de uppgifter som ges i anslutning till prisrapporterna. Detta ska tryggas genom att anmälningsskyldigheten bara ska kunna gälla sådana uppgifter som är nödvändiga för genomförandet av EU-lagstiftningen, som myndigheten inte har tillgång till och som denne inte kan inhämta med hjälp av officiell statistik eller särskilda utredningar. Detaljerna i fråga om de uppgifter som ska anmälas ska regleras genom förordning av statsrådet. I samband med detta blir det också aktuellt att bedöma vilka enskilda uppgifter som behöver insamlas. Uppgifternas konfidentialitet säkerställs genom sekretessbestämmelserna i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, vilken såsom allmän lag ska tillämpas på behandlingen av uppgifterna. Dessutom uppmärksammade man i utlåtandena att innehållet i den skyldighet att dokumentera uppgifter som hänför sig till skolmjölksstödet och prisrapporterna kan vara otydlig. Med stöd av lagförslaget är det vid behov möjligt att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska dokumenteras.

På basis av Livsmedelssäkerhetsverkets utlåtande preciserades de bestämmelser som gäller provtagning, den uppmaning att avhjälpa brister som kan ges en godkänd aktör samt sättande av ett återkallat godkännande i kraft på nytt.

I Livsmedelssäkerhetsverkets utlåtande föreslogs det dessutom att de kontrolluppgifter i anslutning till lagringen som för närvarande ankommer på Livsmedelssäkerhetsverket ska överföras till andra myndigheter. Det konsta-

terades emellertid att vissa av de kontrolluppgifter i anslutning till lagringen som tidigare ankommit på Livsmedelssäkerhetsverket redan har överförts till andra myndigheter. Dessa ändringar har beaktats i lagförslaget. När det gäller de uppgifter som fortfarande ankommer på Livsmedelssäkerhetsverket konstaterade man att det med tanke på det specialkunnande som dessa uppgifter kräver inte är ändamålsenligt att uppgifterna utförs av andra myndigheter. I det avtal om utbetalningsställe som ingåtts mellan Landsbygdsverket och Livsmedelssäkerhetsverket år 2011 har man avtalat om de kontrolluppgifter som ska skötas av Livsmedelssäkerhetsverket.

I samband med remissbehandlingen konstaterades även ett behov av att precisera den föreslagna lagens namn, korrigera bestämmelsen om godkända borgensmän och utöka paragrafen om det attesterande organet med bestämmelser om organets inspektionsrätt. På basis av utlåtandena gjordes dessutom vissa ändringar av teknisk karaktär.

Propositionen har blivit granskad vid justitieministeriet och de ändringsbehov som ministeriet uppmärksammat har beaktats i propositionen.

6 Samband med andra propositioner

I 60 § i lagförslaget finns en hänvisning den gällande verkställighetslagen när det gäller att utse det s.k. attesterande organet. Regeringen har för avsikt att avlåta en proposition med förslag till lag om verkställighet av jordbruksstöden, lag om Europeiska unionens direkta stöd till jordbruket samt lagar som har samband med dem. Avsikten är att verkställighetslagen ska upphävas genom den lag om verkställighet av jordbruksstöden som ingår i den nämnda propositionen. Enligt samma lag ska det attesterande organet utses på motsvarande sätt som för närvarande. Då riksdagen behandlar lagförslagen ska således den hänvisning som finns i 60 § i detta lagförslag ändras till en hänvisning till den be-

stämmelse om det attesterande organet som ingår i den nya lagen om verkställighet av jordbruksstöden.

I den ovan nämnda regeringspropositionen föreslås det att verkställighetslagen och stöd-
uppgiftslagen ska upphävas, medan de förordningar som utfärdats med stöd av dem ska förbli i kraft. En del av förordningarna gäller genomförandet av marknadsordningen. Med avseende på den föreslagna lagen finns det behov av att förordningarna förbli gällande i synnerhet till den del det är fråga om sådana ministeriförordningar som utfärdats med stöd av verkställighetslagen och som anges ovan i det avsnitt som gäller olika alternativ. Såsom det närmare framgår av det nämnda avsnittet, har revideringen av den EU-lagstiftning som hänför sig till dessa förordningar inte ännu slutförts och avsikten är att den nationella lagstiftningen ska ses över först då EU-lagstiftningens innehåll blir klart. Av samma orsak ska också jord- och skogsbruksministeriets förordning om namnskydd för jordbruksprodukter och livsmedel (907/2007) förbli i kraft. Denna förordning berör arrangemang som inte omfattas av marknadsordningsförordningen. Den EU-lagstiftning som anknyter till denna förordning revideras i samband med det s.k. kvalitetspaket som hänför sig till reformen av jordbrukspolitik. Vidare finns det i samband med att verkställighetslagen upphävs behov av övergångsbestämmelser med stöd av vilka lagens bestämmelser om kontroller, inspektioner och granskningar fortsättningsvis ska kunna tillämpas, för att sådana kontroller, inspektioner och granskningar som krävs för genomförandet av de system som nu faller utanför den föreslagna lagen ska kunna genomföras under övergångsperioden.

Ifall den lag som ingår i denna proposition träder i kraft senare än den ovan nämnda lagen om verkställighet av jordbruksstöden, ska upphävandet av verkställighetslagen och stöduppgiftslagen samt vidmakthållandet av förordningarna ske på det sätt som föreslås i denna proposition.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

1 kap. Allmänna bestämmelser

1 §. Tillämpningsområde. Lagen föreslås innehålla bestämmelser för genomförande av marknadsordningsförordningen. Ett stort antal EU-förordningar där det föreskrivs mera detaljerat om genomförandet av insatser som avses i marknadsordningsförordningen, exempelvis interventionslagring, har antagits. Lagens tillämpningsområde omspannar denna helhet, som i propositionen benämns EU:s marknadsordningslagstiftning.

EU:s gemensamma jordbrukspolitik är ett område där EU och medlemsstaterna har delad behörighet. Om EU för någon jordbruksprodukts vidkommande har utövat sin behörighet och utfärdat bestämmelser om den gemensamma marknadsordningen, är medlemsstaterna inte längre behöriga att reglera marknaden nationellt. EU:s marknadsordningslagstiftning är i huvudsak direkt tillämplig lagstiftning där det föreskrivs ingående om genomförandet, därför varken förutsätter eller möjliggör merparten av bestämmelserna nationell lagstiftning. I vissa fall förhåller det sig emellertid så, att medlemsstaterna i EU:s marknadsordningslagstiftning åläggs skyldighet eller ges rätt att föreskriva om detaljer som hänför sig till genomförandet. Den föreslagna lagen innehåller bestämmelser om dessa omständigheter. I den föreskrivs det också om behöriga myndigheter och deras befogenheter samt om kraven i fråga om ansökningar, utbetalningar och återkrav. Vidare innehåller den föreslagna lagen straffbestämmelser och bestämmelser om ändringssökande. Lagstiftningen träder automatiskt i kraft på Åland.

2 §. Förhållande till annan lagstiftning. Paragrafen innehåller hänvisningar till lagstiftning där det i stället för i den föreslagna lagen föreskrivs om vissa system som avses i marknadsordningsförordningen. Enligt *1 punkten* bestäms det i lagen om genomförande av Europeiska gemenskapens kvotsystem för mjölk och mjölkprodukter (355/1995) om genomförande av det kvotsystem för mjölk och mjölkprodukter som av-

ses i marknadsordningsförordningen. Tillämpningen av systemet i fråga upphör i mars 2015, enligt artikel 204 i marknadsordningsförordningen.

Enligt *2 punkten* bestäms det i lagen om nationella stöd till jordbruket och trädgårdsodlingen (1559/2001) om det nationella särskilda stöd till sektorn för biodlingsprodukter som avses i artikel 105.2 i marknadsordningsförordningen och om det stöd till sockerbetsodlare som avses i artikel 182.3 tredje stycket i marknadsordningsförordningen.

Enligt *3 punkten* bestäms det i lagen om finansiering av renhushållning och naturnäringar (45/2000) om verkställighet av det stöd för produktion och saluföring av renar och renprodukter som avses i artikel 182.1 i marknadsordningsförordningen.

Enligt *4 punkten* bestäms det i tullagen (1466/1994) om uppbörd av de importtullar och tilläggsimporttullar som avses i marknadsordningsförordningen. Närmare bestämmelser om importtullar finns i artiklarna 135—143 i marknadsordningsförordningen. Enligt 1 § i tullagen tillämpas lagen på tullbeskattning av varor som importerats från tredje land. Tulluppbörden omfattar också systemet med ingångspris för produkter inom sektorn för frukt och grönsaker samt sektorn för bearbetad frukt och bearbetade grönsaker, vilket det föreskrivs om i artikel 140a i marknadsordningsförordningen. Det är fråga om en kalkylmetod som tillämpas vid uppbörden av importtullar och grundar sig på direkt tillämplig EU-lagstiftning. I Finland är tullverket den tullmyndighet som avses i EU:s lagstiftning, enligt 4 § i tullagen.

3 §. Definitioner. I paragrafen anges de definierade benämningar och uttryck som används vid hänvisningar till vissa EU-rättsakter eller helheter av sådana samt i fråga om stödformer och vissa aktörer som avses i EU-lagstiftningen.

Enligt *1 punkten* avses med EU:s marknadsordningslagstiftning marknadsordningsförordningen och den EU-lagstiftning som antagits med stöd av den.

Enligt *2 punkten* avses med finansieringsförordningen rådets förordning (EG) nr

1290/2005 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken.

Enligt 3 punkten avses med EU:s interventionslagstiftning bestämmelserna i del II avdelning I kapitel I avsnitt I, II och IV i marknadsordningsförordningen, bestämmelserna i kommissionens förordning (EU) nr 1272/2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för genomförandet av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 när det gäller uppköp och försäljning av jordbruksprodukter inom ramen för offentlig intervention och bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 884/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1290/2005 när det gäller finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) av interventionsåtgärder i form av offentlig lagring och bokföring av transaktioner för offentlig lagring som görs av medlemsstaternas utbetalande organ.

Enligt 4 punkten avses med EU:s lagstiftning om import av hampaprodukter bestämmelserna i artikel 157 i marknadsordningsförordningen och bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 507/2008 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1673/2000 om den gemensamma organisationen av marknaderna för lin och hampa som odlas för fiberproduktion.

Enligt 5 punkten avses med EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser bestämmelserna i artiklarna 130—134 och 161 i marknadsordningsförordningen och de bestämmelser i EU:s lagstiftning som utfärdats med stöd av dem.

Enligt 6 punkten avses med exportbidrag bidrag för export av produkter till länder utanför EU enligt del III kapitel III avsnitt II i marknadsordningsförordningen och kapitel III i rådets förordning (EG) nr 1216/2009 om systemet för handeln med vissa varor som framställs genom bearbetning av jordbruksprodukter.

Enligt 7 punkten avses med förordningen om exportbidrag kommissionens förordning (EG) nr 612/2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter.

Enligt 8 punkten avses med tillämpningsförordningen kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrif-

ter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen.

Enligt 9 punkten avses med förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag kommissionens förordning (EU) nr 817/2010 om tillämpningsföreskrifter enligt rådets förordning (EG) nr 1234/2007 beträffande de krav på djurskydd under transport av levande nötkreatur som gäller för beviljande av exportbidrag.

Enligt 10 punkten avses med producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker en producentorganisation enligt artikel 122 första stycket a iii i marknadsordningsförordningen.

Enligt 11 punkten avses med stöd till producentorganisationer i artiklarna 103a, 103b och 103d i marknadsordningsförordningen avsett ekonomiskt stöd från gemenskapen till producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker.

Enligt 12 punkten avses med EU:s förordning om frukt och grönsaker kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller sektorn för frukt och grönsaker och sektorn för bearbetad frukt och bearbetade grönsaker.

Enligt 13 punkten avses med stöd för biodling i artiklarna 105.1, 106 och 108 i marknadsordningsförordningen avsett ekonomiskt stöd för biodlingsprogram.

Enligt 14 punkten avses med stöd för privat lagring i artiklarna 28—38 i marknadsordningsförordningen avsett stöd för privat lagring.

Enligt 15 punkten avses med förordningen om privat lagring kommissionens förordning (EG) nr 826/2008 om allmänna bestämmelser för beviljande av stöd för privat lagring för vissa jordbruksprodukter.

Enligt 16 punkten avses med skolmjölksstöd i artikel 102 i marknadsordningsförordningen avsett stöd för leverans av mjölkprodukter till skolelever.

Enligt 17 punkten avses med skolmjölksförordningen kommissionens förordning (EG) nr 657/2008 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 i fråga om gemenskapsstöd för utdelning av

mjolk och vissa mjolkprodukter till skolelever.

Enligt *18 punkten* avses med klassificeringsförordningen kommissionens förordning (EG) nr 1249/2008 om tillämpningsföreskrifter för gemenskapens skalor för klassificering av slaktkroppar av nötkreatur, gris och får och rapporteringen av priser på dessa.

Enligt *19 punkten* avses med EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar bestämmelserna i artikel 42 i marknadsordningsförordningen och bestämmelserna i klassificeringsförordningen.

Enligt *20 punkten* avses med EU:s lagstiftning om sockerproduktion bestämmelserna i del II avdelning I kapitel II avsnitt III och kapitel III avsnitt I, II och IV i marknadsordningsförordningen, bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 952/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 318/2006 i fråga om förvaltningen av den inre marknaden för socker och kvot-systemet och bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 967/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 318/2006 i fråga om sockerproduktion utöver kvoterna.

Enligt *21 punkten* avses med säkerhetsförordningen kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter.

Enligt *22 punkten* avses med förordningen om eftergranskning rådets förordning (EG) nr 485/2008 om medlemsstaternas granskning av de transaktioner som utgör en del av systemet för finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket.

Enligt *23 punkten* avses med förordningen om utbetalande organ kommissionens förordning (EG) nr 885/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1290/2005 när det gäller godkännande av utbetalningsställen och andra organ och avslutande av räkenskaper för EGFJ och EJ-FLU.

4 §. *Landsbygdsverkets allmänna behörighet och den behöriga myndighet som avses i EU:s lagstiftning.* Enligt *1 mom.* är Landsbygdsverket behörig myndighet, om inte något annat bestäms om myndigheten i den föreslagna lagen. Avsikten har varit att i den

föreslagna lagen i samband med respektive paragraf föreskriva om de uppgifter som Landsbygdsverket ska sköta i samband med den berörda helheten. Med hänsyn till det stora antalet rättsakter som ingår i EU:s marknadsordningslagstiftning och de ständiga ändringarna av dem har det emellertid inte ansetts vara ändamålsenligt att försöka utfärda nationella bestämmelser om varje enskild angelägenhet enbart i syfte att fastställa myndigheten. I sådana fall där det är fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning och där det enda behovet av nationell reglering gäller fastställande av myndigheten har det ansetts befogat att föreskriva om myndigheten på ett mera allmänt plan. Landsbygdsverkets allmänna behörighet omfattar exempelvis beslut om vilket lager produkterna ska inlagras i vid interventionslagring. Genom att föreskriva om den allmänna behörigheten är det också möjligt att säkerställa att lagen trots ändringar av EU-lagstiftningen, av vilka en del görs med kort varsel, innehåller de bestämmelser om den behöriga myndigheten som behövs.

Enligt *2 mom.* är jord- och skogsbruksministeriet den behöriga myndighet som avses i artikel 1.2 i förordningen om utbetalande organ. I artikel 1 sägs det att den behöriga myndigheten ska utse och godkänna det utbetalande organet (i förordningen i fråga används uttrycket utbetalningsställe). För närvarande finns bestämmelser om detta i 2 § 1 mom. i verkställighetslagen.

Enligt *3 mom.* är Landsbygdsverket det utbetalande organ som avses i artikel 6 i finansieringsförordningen. Bestämmelser om detta finns för närvarande i 2 § 3 mom. i verkställighetslagen.

2 kap. Interventionslagring

Kapitlet innehåller bestämmelser om de nationella krav som genomförandet av den i marknadsordningsförordningen avsedda interventionslagringen förutsätter. Bestämmelser om produkter för vars del interventionslagring kan tillämpas finns i artikel 10 i marknadsordningsförordningen, och närmare bestämmelser om dem finns i artikel 7 i kommissionens förordning (EU) nr 1272/2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för genomförandet av rådets för-

ordning (EG) nr 1234/2007 när det gäller uppköp och försäljning av jordbruksprodukter inom ramen för offentlig intervention, nedan *interventionsförordningen*, och i artikel 25 i kommissionens förordning (EG) nr 952/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 318/2006 i fråga om förvaltningen av den inre marknaden för socker och kvotssystemet, nedan *förordningen om sockerkvoter*. Inget behov av nationell reglering hänför sig till produkterna.

Bestämmelser om vilka aktörer som kan komma i fråga för att lämna in ett erbjudande eller ett anbud inom ramen för en offentlig interventionsordning finns i artikel 4 i interventionsförordningen. Enligt artikeln kan varje aktör som är etablerad och registrerad för mervärdesskatt i gemenskapen lämna in ett erbjudande eller ett anbud. När det gäller spannmål och ris är dock registrering i ett jordbruksregister tillräckligt, om aktören inte är registrerad för mervärdesskatt. När det gäller nötkött får anbud lämnas in bara av slakterier för nötkreatur som är registrerade eller godkända enligt artikel 4 i hygienförordningen gällande livsmedel av animaliskt ursprung och av nötkreaturs- och kötthandlare som för egen räkning låter slakta på sådana slakterier. I Finland föreskrivs det om godkännandet i fråga i 13 § i livsmedelslagen (23/2006). Det finns därmed inget behov av nationella bestämmelser om aktörer som kan lämna in erbjudanden eller anbud beträffande produkterna i fråga. I artikel 4 i interventionsförordningen förutsätts det däremot att de som lämnar in anbud eller erbjudanden som gäller smör och skummjörkspulver ska ha godkänts särskilt för ändamålet. Kapitlet innehåller bestämmelser om godkännandet i fråga.

I kapitlet föreslås inte särskilda bestämmelser om förutsättningarna för när anbud eller erbjudanden är godtagbara, om kontroll, behandling, godkännande eller avvisande eller om skyldigheten att ställa säkerhet innan anbudet eller erbjudandet görs, eftersom bestämmelser om detta finns i de direkt tillämpliga artiklarna 9 och 11—22 i interventionsförordningen. Med anbud avses i detta sammanhang inte anbud som hänför sig till offentlig upphandling. Det är fråga om ett av EU-kommissionen administrerat förfarande

som avses i interventionsförordningen och där myndigheter i medlemsstaterna tar emot erbjudanden eller anbud om försäljning av produkter och översänder uppgifterna till kommissionen för beslut. Den nationella myndigheten fattar administrativa beslut på grundval av kommissionens beslut. Lagen föreslås innehålla särskilda bestämmelser om de förfaranden som ska tillämpas när erbjudanden och anbud görs och säkerheter ställs. Bestämmelser om de uppgifter som ska ingå i erbjudandena och anbudena finns i artiklarna 10 och 42 i interventionsförordningen.

Bestämmelser om de minimikvantiteter som ska erbjudas för uppköp eller omfattas av ett anbud för uppköp finns i artikel 8 i interventionsförordningen. Med stöd av den är det möjligt att nationellt utfärda bestämmelser om höjning av minimikvantiteterna. I Finland har detta dock inte ansetts vara ändamålsenligt, eftersom uppnåendet av minimikvantiteten för t.ex. spannmål kan medföra svårigheter för enskilda jordbrukare. Därför ingår inget förslag om höjning av minimikvantiteten i propositionen. Vid behov utfärdas särskilda bestämmelser om saken.

5 §. Val av interventionslager. I 1 mom. finns bestämmelser om sådant som ska säkerställas vid upphandling av lager som ska användas vid interventionslagring och av tjänster som hänför sig till lagringen. Lagren föreslås bli benämnda interventionslager, och de aktörer som svarar för lagringen föreslås bli benämnda interventionslagerhållare. Genomförandet av bestämmelserna om interventionslagring i del II avdelning I i marknadsordningsförordningen förutsätter att de nationella myndigheterna organiserar lagringen. Eftersom finska staten inte har tillgång till lager av nämnda slag, förutsätter organiseringen av lagringen att lagerutrymmen och anknytande lagringstjänster upphandlas. Valet av interventionslager avses bli genomfört i likhet med andra upphandlingar som statliga myndigheter företar, genom tillämpning av lagen om offentlig upphandling (348/2007). Det är fråga om en allmän lag, och behov av att föreskriva särskilt om tillämpning av den finns inte.

Bestämmelser om de krav som åläggs medlemsstaterna när det gäller lagerutrymmen och genomförande av lagringen finns i inter-

ventionsförordningen och kommissionens förordning (EG) nr 884/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1290/2005 när det gäller finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) av interventionsåtgärder i form av offentlig lagring och bokföring av transaktioner för offentlig lagring som görs av medlemsstaternas utbetalande organ, nedan *förordningen om finansiering av interventionslagring*. Medlemsstaterna kan inte organisera lagringen på ett sätt som avviker från dem.

I 1 punkten hänvisas det till lagstiftning som gäller krav på lagren och lagringsförfarandena, och det konstateras att iakttagandet av den ska säkerställas vid upphandling av lager och lagringstjänster. Enligt artikel 2.4 i förordningen om finansiering av interventionslagring ska de utbetalande organen, i Finland alltså Landsbygdsverket, vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att produkterna förvaras på rätt sätt. Närmare bestämmelser om kraven på förvaring av produkter och om minimikraven i fråga om lagren finns i artikel 3 i interventionsförordningen. I artikel 2.4 i förordningen om finansiering av interventionslagring förutsätts det dessutom att interventionslagren är fullständiga. I bilaga II till samma förordning finns bestämmelser om lagerhållarens skyldighet att dokumentera lagringen och att tillhandahålla myndigheterna information.

I 2 punkten hänvisas det till lagstiftning enligt vilken ett lagringskontrakt ska upprättas tillsammans med interventionslagerhållaren. I artikel 2 i förordningen om finansiering av interventionslagring förutsätts det att medlemsstaten ingår ett lagringskontrakt, och minimikraven beträffande detta preciseras i bilaga II till förordningen. I minimikraven ingår också villkor som gäller lagerhållarens ersättningsansvar. Kontraktet kan inte fastställas, om lagerhållarens ersättningsansvar inte fastställs i det.

I 3 punkten hänvisas det till lagstiftning enligt vilken interventionslagerhållaren ska förbinda sig att föra bok över och anmäla till myndigheterna uppgifter om lagren och lagringsförfarandet. Enligt förordningen om finansiering av interventionslagring ska medlemsstaterna säkerställa att detta krav uppfylls.

6 §. Fullmakt för aktörer som lämnar in erbjudanden eller anbud i fråga om spannmålsprodukter. I 1 mom. föreskrivs det om rätten för en aktör som kan komma i fråga för att lämna in ett erbjudande eller ett anbud som gäller spannmålsprodukter att ge en annan aktör som kan komma i fråga för ändamålet fullmakt att på den förstnämnda aktörens vägnar lämna in erbjudanden eller anbud som gäller försäljning av produkter för interventionslagring. Fullmaktsförfarandet gör det möjligt att erbjuda eller ge anbud på mindre partier så, att den sammanlagda kvantiteten av erbjudna spannmålspartier överstiger den minimikvantitet för produkterna som fastställs i interventionsförordningen. Med stöd av artikel 4 i interventionsförordningen kan varje aktör som är etablerad och registrerad för mervärdesskatt i gemenskapen lämna in ett erbjudande eller ett anbud i fråga om spannmålsprodukter. Enligt artikeln är registrering i ett jordbruksregister dock tillräcklig när det gäller uppköp av spannmål och ris, om aktören inte är registrerad för mervärdesskatt. Förslaget motsvarar nuvarande praxis, som baserar sig på anvisningar.

I 2 mom. föreslås bestämmelser om skyldigheten för den som fått fullmakt att lämna in erbjudanden eller anbud att i samband med erbjudandet eller anbudet lämna en redogörelse för fullmakten. Enligt förslaget ska redogörelsen innehålla uppgifter om fullmaktsgivaren och dennes samtycke till att produkterna före inlagring i interventionslagret kontrolleras i fullmaktsgivarens lagerlokaler. Bestämmelser om sådana kontroller finns i artikel 24.5 i interventionsförordningen. Enligt den ska en kontroll utföras, om tillfredsställande bevis på att de kvantiteter som erbjudandena eller anbuden gäller verkligen fanns på lagringsplatsen inte har mottagits. I praktiken har det inte funnits behov av sådana kontroller, men möjligheten till sådana bör ändå finnas. Särskilda bestämmelser om den egentliga rätten att utföra kontroller finns i kapitlet om kontroll, inspektion och granskning.

Samtycke och övriga uppgifter bör ges av de aktörer som gett fullmakten, eftersom produkterna ägs av dem. Man bör lägga märke till att det med erbjudandet eller anbudet förknippade ansvaret visavi myndigheterna

för hela den erbjudna kvantitetens del med stöd av EU-lagstiftningen vilar på den aktör som gett erbjudandet eller anbudet. Om de erbjudna produkterna till någon del t.ex. inte motsvarar erbjudandet eller anbudet, kan den aktör som lämnat in erbjudandet eller anbudet inte visavi myndigheterna hänvisa till att produkterna ägs av den aktör som gett fullmakten.

Momentet innehåller dessutom ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som redogörelsen för fullmakten ska innehålla. Närmare bestämmelser kan behövas för att säkerställa att uppgifterna är tillräckliga och att de fullmakter som olika aktörer har gett är enhetliga. Det är fråga om tekniska förfaranden med anknytning till lämnandet av erbjudanden eller anbud, och därför föreslås bestämmelserna bli utfärdade på föreskriftsnivå. Landsbygdsverket svarar för administreringen av åtgärderna i fråga och har därför den bästa sakkunskapen när det gäller innehållet i de exaktare krav som behövs.

7 §. Inlagring i och utlagring från interventionslager. Enligt 1 mom. ska aktörer som säljer produkter inlagra produkterna i lagret och aktörer som köper produkter utlagra produkterna därifrån så att produkternas kvalitet och kvantitet kan kontrolleras. I momentet definieras begreppen interventions säljare respektive interventionsköpare som används i det föreslagna kapitlet. Artikel 7 i interventionsförordningen innehåller bestämmelser om kontroller vid inlagring, och dessutom innehåller artikel 26 bestämmelser om vägning av spannmålsprodukter. Kontroller vid utlagring finns det däremot inte bestämmelser om i EU-lagstiftningen. Det har dock ansetts vara behövligt att kontrollera kvantiteten utlagrade produkter för att uppföljningen av kvantiteterna produkter som kvarstår i lagret och kvantiteterna utlagrade produkter ska kunna säkras. Det finns också skäl att kontrollera produkternas kvalitet, eftersom t.ex. inköpspriset på spannmål som lämnas ut fastställs utgående från kvaliteten.

Enligt momentet ska förpackade produkter, vilket i praktiken betyder smör och mjölkpulver, inlagras och märkas så att det är lätt att hantera och identifiera dem. Bestämmelser om kraven på förpackningar och kraven

på märkningar finns i artikel 28 i interventionsförordningen samt i bilagorna IV och V till den. Enligt bilagorna ska interventionsorganet kräva att inlagringen och lagringen av smör och mjölkpulver sker på pallar på ett sådant sätt att partierna lätt kan identifieras och är lättåtkomliga.

Genomförandet av kontroller kan förutsätta att säljaren eller köparen vid inlagringen respektive utlagringen går till väga på ett visst sätt i lagrets omedelbara närhet. Exempelvis kan inlagring av spannmål i en spannmålssilo på ett slutet hamnområde så att kontroller av flera partier kan genomföras så effektivt som möjligt förutsätta preciserade krav på leverantörens förfaranden.

För närvarande grundar sig kraven på inlagring respektive utlagring av produkter på anvisningar. Eftersom det ändå är fråga om förpliktande krav som riktas till förvaltningsexterna aktörer bör bestämmelser om dem utfärdas genom lag eller med stöd av lag. Momentet ligger till grund för det föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om kraven på in- och utlagringssätt och på märkning av produkterna. Det är fråga om tekniska förfaranden som gäller en situation som regleras i EU-lagstiftningen, därför föreslås det att närmare bestämmelser om dem ska utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Vid behov är det med stöd av bemyndigandet också möjligt att föreskriva om ett förfarande enligt artikel 28 i interventionsförordningen, där det sägs att skyldigheten att ange inlagringsdag på förpackningarna kan kompenseras med att den lageransvarige förbinder sig att föra ett register i vilket motsvarande uppgifter förs in (lagerbokföring). Möjligheten att kompensera märkningen kan underlätta situationen för den som lämnar in erbjudanden eller anbud, eftersom märkningen kan förutsätta merarbete.

I 2 mom. föreskrivs det om tidpunkten för inlagring respektive utlagring. För dess vidkommande gäller det att lägga märke till att inlagringen förutsätter att den myndighet som svarar för kontrollen är närvarande och har möjlighet att ordna kontrollen och vägningen av produkterna. Givetvis ska också lagerhållaren vara på plats. Före leveransen utfärdar myndigheten en leveransorder som

avses i artiklarna 25 och 26 i interventionsförordningen och av vilken framgår den kvantitet som ska levereras, sista datum för leveransen av produkterna, den lagringsplats som produkterna ska levereras till och det pris till vilket erbjudandet eller anbudet godtas. För utlagringens vidkommande utfärdar myndigheten en utlagringsorder som avses i artikel 51 i interventionsförordningen. I överensstämmelse med dagens praxis utfärdar Landsbygdsverket ordena med stöd av sin allmänna behörighet. Tidsangivelserna i ordena gäller emellertid bara tidsfrister, inte den faktiska in- eller utlagringstidpunkten. Därför är det skäl att säkerställa att inlagringen och utlagringen sker vid en tidpunkt då interventionslagerhållaren kan ta emot eller tillhandahålla produkterna i fråga och den myndighet som svarar för kontrollen kan kontrollera produkterna. För närvarande finns bestämmelser om detta för spannmålsprodukternas vidkommande i en förordning av jord- och skogsbruksministeriet (4/2009), i vars 4 § det sägs att spannmålen ska levereras till interventionslager under lagrets normala öppettider eller vid någon annan tidpunkt som Landsbygdsverket, lagerhållaren och säljaren kommit särskilt överens om.

8 §. *Betalning av produkter och ersättande av kostnader som hänför sig till interventionslagring.* I 1 mom. finns bestämmelser om ersättande av kostnader i en situation där interventionslagret övertar spannmålsprodukter på lagringsplatsen utan transport. Enligt artikel 38 i interventionsförordningen ska inköpspriset minskas med kostnaderna, och kostnaderna ska bedömas på grundval av de faktiska priser som noterats i den berörda medlemsstaten. Skäliga kostnader som motsvarar den allmänna prisnivån ska betraktas som sådana kostnader för transport och utlagring som kan dras av från inköpspriset. Bestämmelsen ligger till grund för ett förslaget bemyndigande, enligt vilket närmare bestämmelser om kostnaderna utfärdas genom förordning av statsrådet. För närvarande saknas bestämmelser om de avdragbara kostnaderna. De avdragbara kostnaderna har fastställts på basis av medelvärdet för de transportkostnader som Landsbygdsverket konstaterat. Eftersom det är fråga om att fastställa avdragbara kostnader, bör bestämmelser om

saken dock utfärdas genom lag eller med stöd av lag.

I 2 mom. hänvisas det till EU-lagstiftning med bestämmelser om betalning av produkter som köpts för interventionslagring och om ersättande av den erbjudande aktörens kostnader för transport av produkterna i andra fall än de som avses i 1 mom. Artiklarna 29 och 30 i interventionsförordningen, vilka är direkt tillämpliga, innehåller bestämmelser om kostnadsersättning. Enligt dem ska kostnader som fastställs i enlighet med artikel 4.1 c i förordningen om finansiering av interventionslagring ersättas av EU-medel. Ersättning kan beviljas bara till den del transportsträckan är över 100 km när det gäller spannmål och över 350 km när det gäller smör och mjölkpulver. Transportsträckan fastställs utgående från avståndet mellan den i erbjudandet eller anbudet angivna plats där produkterna befann sig när erbjudandet eller anbudet lämnades in och det av myndigheterna utsedda lager dit produkterna ska levereras.

Bestämmelsen ligger till grund för ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas. Enligt momentet får Landsbygdsverket meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i redogörelserna för ersättningsbeloppet och ersättningsgrunderna. Eftersom det är fråga om detaljerade uppgifter och skyldigheterna angående dem fastställs i EU:s lagstiftning och i den föreslagna paragrafen föreslås det att bestämmelserna ska utfärdas i form av föreskrifter. Landsbygdsverket svarar för att administrera åtgärderna i fråga och har därför den bästa sakkunskapen när det gäller de närmare uppgifter som behövs.

I 3 mom. finns bestämmelser om förfaranden och ersättningar i sådana situationer där kvantiteten utlämnade produkter vid utlagring inte är den överenskomna. EU:s lagstiftning upptar inte bestämmelser om situationer av det slaget. Utgångspunkten är att den utlämnade kvantiteten motsvarar den kvantitet som fastställts. I praktiken är det ändå inte alltid möjligt att kontrollera den exakta kvantiteten av spannmålsprodukter som utlagras i stora mängder. Om den utlämnade kvantiteten är mindre än den som köparen har betalat för och det inte är möjligt att avhjälpa bris-

ten, ska till köparen återbetalas ett belopp som motsvarar den produktkvantitet som saknas. Bristen går inte att avhjälpa t.ex. om interventionslagret inte längre innehåller produkter av det slag som det är fråga om. Om produktkvantiteten konstateras vara större än den överenskomna, ska köparen betala för den överskjutande kvantiteten. I praktiken är det i det skedet inte längre möjligt att returnera produkter till lagret. Ersättandet av kvantiteter som saknas föreslås grunda sig på det överenskomna försäljningspriset, ur vilket ett belopp som motsvarar de saknade produkternas relativa andel ersätts. Bestämelsen motsvarar nuvarande praxis, som grundar sig på anvisningar.

Om det inte är möjligt att lämna ut en tillräcklig produktkvantitet av den orsaken att lagret inte innehåller rätt kvantitet av produkter, gäller det att separat bedöma om interventionslagerhållaren har genomfört lagringen på föreskrivet sätt och eventuellt är ersättningskyldig till följd av att produktkvantiteten har minskat. Mera ingående bestämmelser om ersättningsansvaret finns i förordningen om finansiering av interventionslagring. Enligt den paragraf som gäller valet av interventionslager bör lagerhållarens ersättningsansvar fastställas i avtalet om lagerupp-handling.

9 §. Krav på tillverkning av produkter för lagring. I 1 mom. hänvisas det till EU-lagstiftning med bestämmelser om skyldigheten för anläggningar som tillverkar smör eller mjölkpulver för interventionslagring att i förväg ansöka om godkännande med anknytning till detta, bestämmelser om förutsättningarna för godkännande och bestämmelser om skyldigheterna för godkända aktörer. Hänvisningen föreslås bli gjord på ett mera allmänt plan, eftersom det är fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning vars innehåll aktörerna är medvetna om. Tillverkarna i Finland är få och har redan beviljats det godkännande som avses. Behovet av nya godkännanden har bedömts vara obetydligt. Dessutom föreslås i momentet en definition av begreppet tillverkare.

Enligt interventionsförordningens ingress syftar systemet med godkännande till att säkra att interventionsordningen fungerar väl. Eftersom interventionsuppköp av smör och

skummjörkspulver kan utföras av ett behörigt organ i en annan medlemsstat än den där smöret eller skummjörkspulvret tillverkats, bör det uppköpande behöriga organet enligt ingressen i sådana situationer kunna kontrollera att kraven på kvalitet och presentation iaktas.

Bestämmelser om godkännande av tillverkare finns i artikel 10 i marknadsordningsförordningen. Enligt artikeln berättigar till offentlig intervention endast smör och mjölkpulver som är framställt i ett godkänt företag i gemenskapen. Enligt artikel 4 i interventionsförordningen kan enbart företag som avses i del III i bilaga IV till nämnda förordning komma i fråga. Enligt bilagan godkänns företag, om de har godkänts i enlighet med artikel 4 i förordning (EG) nr 853/2004 och har lämplig teknisk utrustning. Förordning (EG) nr 853/2004 är en hygienförordning gällande livsmedel av animaliskt ursprung, och i Finland föreskrivs det i 13 § i livsmedelslagen om det godkännande som avses i förordningen. Godkännandet förutsätter också att företaget samtycker till att låta produktionen genomgå kontroll och förbinder sig att underrätta myndigheterna, minst två arbetsdagar i förväg, om sin avsikt att tillverka smör och skummjörkspulver för offentlig intervention. Enligt bilagan förutsätter godkännandet ytterligare att sökanden förbinder sig att löpande föra register i den form som det behöriga organet i varje medlemsstat fastställt, med angivande av råvarornas leverantörer och ursprung; när det gäller smör ska det anges vilka kvantiteter smör som har erhållits och när det gäller mjölkpulver ska det anges vilka kvantiteter skummjörkspulver, kärnmjörk och vassle som erhållits; vidare ska det anges paketeringsform, identifikation och utlagringsdag för varje parti som tillverkats för offentlig intervention. Enligt en tolkning avser skyldigheten det sätt på vilket aktören ska dokumentera uppgifterna i fråga. Bestämmelser om kraven på dokumentering finns i det kapitel i den föreslagna lagen som handlar om kontroll, inspektion och granskning.

Enligt momentet ska godkännandet gälla tills vidare, vilket motsvarar nuvarande praxis. I de berörda tillverkarnas verksamhet har det inte framkommit något särskilt behov av

att med regelbundna mellanrum se över förutsättningarna för godkännande på så sätt att godkännande bör beviljas bara för en viss tid.

I momentet hänvisas det till EU-lagstiftning när det gäller förutsättningarna för att återkalla godkännandet och förutsättningarna för att ett återkallat godkännande ska kunna börja gälla på nytt. Enligt bilaga IV till interventionsförordningen ska godkännandet dras in, om villkoren inte längre är uppfyllda. Om det konstateras att ett företag inte har uppfyllt ett av sina åtaganden som anges närmare i bilagan ska godkännandet, med undantag för fall av force majeure, dras in under en period på mellan en och tolv månader beroende på hur allvarlig oegentligheten är. Medlemsstaten ska dock inte dra in godkännandet om oegentligheten inte begicks avsiktligt eller till följd av grov försumlighet och om den är av mindre betydelse för effektiviteten hos kontrollbesöken. Dessa bestämmelser är direkt tillämpliga i fråga om förutsättningarna för att återkalla godkännandet. Innan ett återkallande görs ska aktören dock uppmanas att avhjälpa bristerna. Med stöd av uppmaningen är det möjligt för aktören att inom utsatt tid avhjälpa upptäckta brister eller överträdelser enligt vad som föreslås i det kapitel som innehåller allmänna bestämmelser om godkännande av aktörer. Enligt bilaga IV till interventionsförordningen får ett återkallat godkännande på begäran av det berörda företaget utfärdas på nytt efter en period på minst sex månader och efter ett noggrant kontrollbesök. Bestämmelsen är primär i förhållande till den föreslagna lagen.

I 2 mom. hänvisas det till EU-lagstiftning med bestämmelser om tillverkarens skyldighet att i förväg underrätta om att produktion av produkterna i fråga inleds. Enligt bilaga IV till interventionsförordningen förbinder sig tillverkaren att minst två arbetsdagar i förväg anmäla sin avsikt att tillverka smör och skummjölkpulver för offentlig intervention.

I momentet finns också ett bemyndigande att utfärda bestämmelser om tiden för anmälan. Enligt bilaga IV till interventionsförordningen får medlemsstaten fastställa en kortare frist. Det är fråga om en frist som är kortare från myndighetens synpunkt. Från den anmälningspliktiga tillverkarens synpunkt är

fristen däremot längre, eftersom tillverkaren kan göra anmälan senare. Det ligger därmed i tillverkarens intresse att utnyttja möjligheten. Eftersom rätten är begränsad till möjligheten att fastställa en tidsgräns som är kortare än två dagar är prövningsrätten i praktiken synnerligen snäv. Fristen kan tas i bruk, om detta inte äventyrar ordnandet av produktionskontroll. Till denna del gäller det att avväga om myndigheten har tillräcklig tid att behandla uppgifterna och genomföra kontrollen. Fristen handlar om en detalj i samband med en omständighet som regleras i EU:s lagstiftning och prövningsrätten i sammanhanget är mycket snäv, därför föreslås det att bestämmelser på föreskriftsnivå ska utfärdas. Landsbygdsverket svarar för systemets genomförande och har därför den bästa sakkunskapen när det gäller att bedöma om en frist som är kortare från verkets synpunkt är möjlig att tillämpa. En frist av det nämnda slaget som är längre ur aktörens perspektiv och nu är i bruk grundar sig på anvisningar.

3 kap. **Import från och export till länder utanför EU**

10 §. Import- och exportlicenser. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser. Bestämmelser om skyldigheten för importörer att ansöka om importlicens och visa upp den för tullkontoret vid import av produkter från länder utanför EU och om skyldigheten för exportörer att ansöka om exportlicens och visa upp den för tullkontoret vid export av produkter till länder utanför EU samt om förutsättningarna för beviljande av import- och exportlicenser, om uppgifterna i licenserna och om kraven beträffande licensanvändning finns i artiklarna 130—134 och 161 i marknadsordningsförordningen och i de EU-förordningar som handlar om den mera detaljerade tillämpningen av dem. Enligt artiklarna 134 och 161 ska EU-kommissionen anta tillämpningsföreskrifter för de nämnda bestämmelserna. Den i momentet avsedda EU-lagstiftningen om licenser innebär i praktiken de EU-förordningar som antagits med stöd av bemyndigandet i fråga. Den centralaste av dessa förordningar är kommissionens förordning (EG) nr 376/2008 om gemen-

samma tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser samt förutfastställelselicenser för jordbruksprodukter, nedan *licensförordningen*. I kapitel III i den finns bestämmelser om rättigheter och skyldigheter som hänför sig till licenser, om ansökan om, beviljande och användning av licenser samt om säkerhetsförfarandet i samband med licenser och om vissa andra förfaranden i samband med användning av licenser.

Närmare bestämmelser om importlicenser som gäller importtullkvoter finns i kommissionens förordning (EG) nr 1301/2006 om gemensamma regler för administrationen av sådana importtullkvoter för jordbruksprodukter som omfattas av ett system med importlicenser. Dessutom har det utfärdats bestämmelser om användning av licenser i samband med vissa system, t.ex. exportbidrag. Exempelvis i kommissionens förordning (EEG) nr 2131/93 om förfarandet vid och villkoren för försäljning av spannmål som innehåller av interventionsorgan finns det bestämmelser om användningen av licenser med anknytning till exportbidrag vid export av produkter från interventionslager, och i kommissionens förordning (EG) nr 1454/2007 om gemensamma bestämmelser för ett anbuds förfarande för fastställande av exportbidrag för vissa jordbruksprodukter finns det bestämmelser om fastställande av exportbidrag utgående från anbuds förfaranden.

Det finns dessutom ett stort antal produkt-specifika förordningar som innehåller bestämmelser om användning av licenser. Som exempel kan för sockrets vidkommande nämnas kommissionens förordning (EG) nr 951/2006 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 318/2006 för handel med tredjeländer i sockersektorn, för nötköttets vidkommande nämnas kommissionens förordning (EG) nr 382/2008 om tillämpningsföreskrifter för ordningen med import- och exportlicenser inom nötköttsektorn samt för spannmålets och risets vidkommande nämnas kommissionens förordning (EG) nr 1342/2003 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser för spannmål och ris. De produkt-specifika förordningarna kan innehålla bestämmelser om undantag som tillämpningen

av någon marknadsåtgärd förutsätter. En del av dem är tidsbegränsade.

Förordningarna om licenser ändras ofta, och ändringar kan göras också med kort varsel beroende på marknadssituationen. I en nationell lag skulle det därför vara mycket svårt att ange de aktuella kraven på licensanvändning. Eftersom det är fråga om direkt tillämpliga krav i EU-lagstiftningen finns det inte heller behov av att föreskriva om dem nationellt. Det är anledningen till den i momentet föreslagna mera generella hänvisningen till EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser.

I 2 *mom.* finns ett bemyndigande att meddela kompletterande krav som gäller uppgifter i eller användning av import- och exportlicenser. Bemyndigandet är begränsat till omständigheter för vilkas del det i EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser föreskrivs att medlemsstaterna utfärdar närmare bestämmelser eller tillåts att medlemsstaterna utfärdar kompletterande eller avvikande bestämmelser. Eftersom licenssystemet är i bruk inom hela EU är principen den att medlemsstaterna inte är behöriga att utfärda bestämmelser om de uppgifter som ska anges i licenserna. Behovet av nationell reglering är mycket litet, men beredskap för sådan reglering bör ändå finnas. För att nämna ett exempel får medlemsstaterna med stöd av artikel 5 i kommissionens förordning (EG) nr 2336/2003 om vissa tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 670/2003 om inrättande av särskilda åtgärder för marknaden för etanol som framställts av jordbruksprodukter besluta att alkoholens importpris ska anges i fält 20.

Också behovet av att utfärda kompletterande bestämmelser om licensanvändningen är ringa, eftersom EU-lagstiftningen innehåller detaljerade bestämmelser om kraven. Som exempel på behovet av nationell reglering kan artikel 23.3 i licensförordningen nämnas. Enligt den får medlemsstaterna tillåta att licensinnehavaren gör avskrivning i licensen. Förfarandet är för närvarande i bruk med stöd av anvisningar. Också i detta fall ska tullmyndigheten kontrollera och attestera avskrivningen. Med stöd av artikel 24 i licensförordningen får medlemsstaterna besluta att licensen inte ges till den sökande utan ska

bevaras hos myndigheten. I dagsläget har det inte ansetts finnas behov av ett sådant förfarande.

Eftersom syftet med att använda licenser är att ge akt på varuflödena inom utrikeshandeln föreslås det att utfärdandet av kompletterande krav ska förutsätta att sådana behövs för att säkerställa produktuppföljningen. Beviljande av undantag föreslås vara möjligt bara om det inte äventyrar vare sig produktuppföljningen eller tillgången till tillräcklig information för myndigheterna. Dessutom förutsätts det enligt förslaget att kompletteringarna och undantagen är av smärre slag. Eftersom de kompletterande bestämmelserna grundar sig på EU-lagstiftningen och eftersom det är fråga om tekniska detaljer som rör avskrivningar i licenserna eller licensanvändningen föreslås det att de utfärdas i form av en föreskrift. Landsbygdsverket är den myndighet som svarar för beviljandet av licenser och uppföljningen av licensanvändningen och har därför de bästa förutsättningarna att bedöma behovet av närmare bestämmelser och innehållet i dem.

11 §. Intyg som krävs vid import av produkter inom sektorn för hampa. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU-lagstiftning med bestämmelser om ansökan om sådana intyg som krävs för import av produkter inom sektorn för hampa och om förutsättningarna för utfärdande av intyg. Bestämmelser om skyldigheten att använda intyg finns i artikel 157 i marknadsordningsförordningen. Enligt artikel 17.1 i kommissionens förordning (EG) nr 507/2008 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1673/2000 om den gemensamma organisationen av marknaderna för lin och hampa som odlas för fiberproduktion, nedan *förordningen om import av hampa*, ska medlemsstaterna fastställa vilka villkor som ska gälla för ansökan, utfärdande och användning av intyg. I punkten finns bestämmelser om vilka rutor som ska ifyllas i ett formulär som utgör bilaga till förordningen. Med stöd av artikeln får medlemsstaterna ställa också andra villkor. Det är i praktiken fråga om import som är mycket sällsynt, och behov av att fastställa kompletterande villkor har inte förekommit. Därför föreslås intyget bli utfärdat på de villkor som anges i EU:s lagstift-

ning. För närvarande finns det inte någon separat nationell bestämmelse om iakttagandet av minimikrav.

Enligt momentet ska Landsbygdsverket i likhet med nuvarande praxis besluta om utfärdande av intyg på ansökan. I praktiken har endast några få intyg av detta slag som gäller import av hampfrön sökts under den tid Finland varit EU-medlem.

I 2 mom. finns bestämmelser om importörens skyldighet att vid import visa upp det utfärdade intyget för tullkontoret. Tullkontorets fastställelse behövs för att Landsbygdsverket, som svarar för utfärdandet av intyg, vid behov ska kunna övervaka användningen av intyg i efterhand.

12 §. Särskilda krav vid import av vissa hampfrön. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU-lagstiftning med bestämmelser om det förutsatta godkännandet av importörer av hampfrön avsedda för andra ändamål än utsäde. I artikel 157.1 led c i marknadsordningsförordningen förutsätts det att importörer av vissa hampfrön som definieras mera ingående i ledet godkänns särskilt för ändamålet. Enligt artikel 17.2 i förordningen om import av hampa ska medlemsstaterna inrätta ett eget system för ackreditering av importörer, och för systemet ska det fastställas enligt vilka kriterier godkännande beviljas.

Godkännandet förutsätter enligt förslaget att importören förbinder sig att iaktta de krav på import av hampfrön som anges i EU:s lagstiftning om import av hampaprodukter och i den föreslagna lagen. Bestämmelsen avviker från nuläget. Enligt jord- och skogsbruksministeriets förordning om import av hampfrön i vissa fall (457/2002) förutsätter godkännandet för närvarande bl.a. att importören åtnjuter allmänt förtroende och inte har skatter eller avgifter som har förfallit till betalning och hänför sig till import. Det har inte ansetts vare sig motiverat eller i proportion till behovet att ställa sådana krav, eftersom systemet syftar till att säkra att importprodukternas kvalitet och användningssätt motsvarar EU-lagstiftningens krav. Det har ansetts att detta i stället för genom krav som ställs på importören kan säkerställas på det sätt som anges i den föreslagna paragrafen om kontroll av produktanvändningen och i kapitlet om kontroll, inspektion och granskning.

I momentet konstateras det av informativa skäl att det ovannämnda kravet på intyg som förutsätts vid import gäller också hampfrön av ovannämnda slag. I momentet finns också definitioner av begreppen hampfrön respektive godkänd importör av hampfrön. Det föreslås att Landsbygdsverket ska besluta om godkännande på ansökan, vilket är i linje med nuvarande praxis. I överensstämmelse med nuvarande praxis föreslås det att godkännandet ska gälla tills vidare. Bestämmelser om förutsättningarna för att återkalla godkännandet och förutsättningarna för att ett återkallat godkännande ska kunna återfås finns längre fram i den föreslagna lagen.

I 2 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU-lagstiftning med bestämmelser om godtagbara användningssätt för importerade hampfrön, om den tid inom vilken de importerade hampfröna ska användas och om skyldigheten för godkända importörer av hampfrön att till myndigheten ge en förbindelse om uppvisande av dokument som bevisar användningen av hampfrön. Närmare bestämmelser om kraven finns i artikel 157 i marknadsordningsförordningen och artikel 17 i förordningen om import av hampa, vilka båda är direkt tillämpliga. Tidsfristen i fråga är tolv månader från importtillfället räknat.

I 3 mom. föreskrivs det om krav som hänför sig till importen av hampfrön till den del verkställigheten av EU:s lagstiftning förutsätter att nationella bestämmelser utfärdas. Nationellt gäller det att fastställa en tidsfrist för framläggande av en redogörelse för hur hampfröna har använts, eftersom det i artikel 17.2 andra stycket i förordningen om import av hampa sägs att redogörelsen ska ges in inom den tidsfrist som medlemsstaten fastställt. Bestämmelser om tidsfristen finns för närvarande i jord- och skogsbruksministeriets förordning om import av hampfrön i vissa fall (457/2002), enligt vilken tiden är 12 månader från utgången av tidsfristen för användning av produkterna. Detta har emellertid ansetts vara en onödigt lång tid, och därför föreslås det att tidsfristen ska vara sex månader.

I momentet föreslås att godkända importörer av hampfrön ska lämna Landsbygdsverket de dokument som visar att hampfröna har använts i enlighet med kraven. Med stöd av

denna grundläggande bestämmelse får Landsbygdsverket enligt förslaget meddela närmare föreskrifter om de dokument som ska visas upp. Förslaget går tillbaka på artikel 17.2 andra stycket i förordningen om import av hampa, enligt vilket redogörelsen för användningen ska ges med hjälp av de handlingar som medlemsstaten har fastställt. Det är fråga om tekniska detaljer som gäller specificering av de handlingar som ska lämnas in, därför föreslås det att Landsbygdsverket ska meddela en föreskrift om saken. Landsbygdsverket svarar för behandlingen av redogörelserna och har därför de bästa förutsättningarna att fastställa vilka handlingar som behövs. För tillfället innehåller jord- och skogsbruksministeriets förordning om import av hampfrön i vissa fall (457/2002) närmare bestämmelser om redogörelsens innehåll.

4 kap. Stödsystem

I kapitlet föreskrivs det om förutsättningarna för att bevilja stöd med anknytning till marknadsordningen till den del nationella bestämmelser behöver utfärdas. I huvudsak regleras förutsättningarna i EU:s marknadsordningslagstiftning. Antalet bestämmelser är stort och ändringar görs ofta, därför skulle det vara svårt att ange dem i aktuell form i en nationell lag. Eftersom det är fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning bör bestämmelserna inte heller upprepas i den nationella lagstiftningen. I kapitlet föreslås inte heller bestämmelser om vilka aktörer som är stödberrättigade, om inte en definition av dem är något som faller inom den nationella behörigheten eller om inte EU-lagstiftningen alls upptar en definition av vilka aktörer som har rätt till stöd. För exempelvis skolmjölkstödsdel får medlemsstaterna föreskriva om vissa aktörers rätt att ansöka om stöd, och när det gäller stödet för biodling innehåller EU-lagstiftningen inte bestämmelser om vilka aktörer som har rätt till stödet. I den föreslagna lagen finns bestämmelser om ansökan om samt beviljande, utbetalning och återkrav av stöd, liksom också om förfaranden i samband med påföljdsavgifter som anknyter till stöden och förfaranden i samband med ställande av säkerhet. Vidare innehåller den fö-

reslagna lagen bestämmelser om kontroller som hänför sig till stöden.

I kapitlet föreskrivs det bara om sådana i marknadsordningsförordningen avsedda stödsystem inom ramen för vilka stöd kan beviljas i Finland. Så har t.ex. det stöd till aktörsorganisationer inom sektorn för olivolja och bordsoliver som avses i artikel 103 i marknadsordningsförordningen avgränsats på ett sådant sätt att det kan tillämpas bara i vissa medlemsländer, av vilka Finland inte är ett. En del stöd kan åter inte beviljas i Finland av den anledningen att verksamheten i fråga inte bedrivs i Finland. Till dessa stödsystem kan hänföras i artikel 111 i marknadsordningsförordningen avsett stöd som beviljas silkesodlarna och i artikel 104 i marknadsordningsförordningen avsett stöd som finansieras ur gemenskapsfonden för tobak.

Marknadsordningsförordningen innehåller också bestämmelser om stödsystem där stödbeloppet redan i flera år har varit noll euro. Till dem hör det i artikel 99 i marknadsordningsförordningen avsedda stödet för skummjolk och skummjolkspulver avsett att användas som foder och det i artikel 100 i marknadsordningsförordningen avsedda stödet för skummjolkspulver som bearbetas till kasein och kaseinater. EU-lagstiftningen om dem är detaljerad och förutsätter inte nationell lagstiftning om förutsättningarna för beviljande av stöd. Så finns det t.ex. närmare bestämmelser om verkställighet av stödet för skummjolkspulver som bearbetas till kasein och kaseinater i kommissionens förordning (EEG) nr 2921/90 om beviljande av stöd för framställningen av kasein och kaseinater av skummjolk. Det har föreslagits att dessa stödformer ska avskaffas år 2014 i samband med reformen av EU:s jordbrukspolitik. Därför föreslås det i kapitlet inga närmare nationella bestämmelser om dem. Vid behov är genomförande av dem möjligt med stöd av den föreslagna lagens bestämmelser om myndigheter, ansökningsförfarande och kontroll, inspektion och granskning samt andra motsvarande allmänna bestämmelser.

Det produktionsbidrag inom sockersektorn som avses i artiklarna 97 och 98 i marknadsordningsförordningen har inte alls varit i bruk, och inga bestämmelser om genomfö-

rande av det finns i EU-lagstiftningen. Införandet av det är kopplat till produkternas världsmarknadspriser, därför är det möjligt att införa stödformen med kort varsel om marknadssituationen förändras. Det sker i så fall genom en EU-förordning om genomförandet. Vid behov är det möjligt att genomföra också den stödformen i fråga med stöd av de allmänna bestämmelserna i den föreslagna lagen, om man utgår från att EU-förordningen om genomförandet inte innehåller bestämmelser om sådant som kräver nationella bestämmelser.

Dessutom omfattar marknadsordningsförordningen stödformer vars beviljande faller inom den nationella prövningsrätten och som inte har införts i Finland. Finland har inte tagit i bruk det stöd till utdelning av frukt och grönsaker, bearbetade produkter av frukt och grönsaker och bananprodukter till barn som avses i artikel 103ga i marknadsordningsförordningen, nedan *skolfruktsstöd*. Införandet av skolfruktsstödet skulle förutsätta att de i EU:s förordning om frukt och grönsaker avsedda grunderna för beviljande av stöd och den nationella medfinansieringen definieras nationellt. Sådana definitioner är dock inte möjliga om inte omständigheterna i fråga har behandlats nationellt på det sätt som införandet av ett nytt stödsystem förutsätter. Den nationella prövningsrätten inbegriper också stöd till vilka en specifik nationell stödandel kan kopplas. Som exempel kan nämnas den i artikel 103e avsedda nationella andel av stödet till producentorganisationer som inte har tagits i bruk i Finland. Vid behov bör det föreskrivas särskilt genom lag om införandet av dessa stöd och om det som förutsätts för att de ska kunna genomföras.

Exportbidrag

13 §. *Förhandsanmälan om ansökan om exportbidrag samt framläggande av exportbidragsprodukter. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU-lagstiftning om skyldigheten för dem som ansöker om exportbidrag att till myndigheten vid ansökan om exportbidrag lämna en förhandsanmälan, samt om tiden för förhandsanmälan och om det tullkontor till vilket anmälan ska lämnas. Bestämmelser om förhandsanmälan finns i arti-*

kel 5.7 i förordningen om exportbidrag. Enligt den ska var och en som exporterar produkter och ansöker om bidrag för dessa underrätta det behöriga tullkontoret om lastningen minst 24 timmar innan denna ska påbörjas och ange hur lång tid lastningen förväntas ta. I momentet finns också en definition av begreppet exportbidragsprodukt. Det behöriga tullkontoret i Finland fastställs för närvarande i enlighet med 1 § 2 mom. i lagen om tullverket (228/1991). Där används dock uttrycket tullanstalt.

I momentet finns dessutom ett bemyndigande att nationellt fastställa en tid för förhandsanmälan som infaller senare än den som avses i förordningen om exportbidrag. Enligt artikel 5.7 i förordningen om exportbidrag får de behöriga myndigheterna besluta om en annan tidsgräns än den på 24 timmar. Enligt momentet får Tullstyrelsen meddela de föreskrifter som tillåts enligt förordningen om exportbidrag om senareläggning av den tid som anges i den nämnda förordningen. Med detta avses en tidpunkt som är senare från sökandens synpunkt, dvs. infaller närmare lastningstidpunkten. Ju närmare lastningstidpunkten förhandsanmälan kan ges, desto bättre möjligheter har exportören att säkerställa att lastningen verkligen kan genomföras vid tidpunkten i fråga och att det fordon som produkterna ska lastas i verkligen är på plats. Som det nu är finns en anvisning som Tullstyrelsen har meddelat om saken. I praktiken är utrymmet för prövning litet, eftersom det är fråga om ett antal timmar. Det handlar om praktiska arrangemang med anknytning till verkställandet av kontroller. Tullverket har de bästa förutsättningarna att bedöma tidsgränsens längd, eftersom det är den myndighet som svarar för planeringen av kontrollerna och för själva kontrollerna.

I 2 mom. föreskrivs det om uppgifterna i förhandsanmälan. Enligt momentet ska förhandsanmälan innehålla uppgifter om exportbidragsprodukterna, lastningsplatsen, lastningstiden och transportmedlet. Syftet med att lämna uppgifterna är att säkerställa att tullverket, som svarar för kontroll av produkterna, ska kunna bedöma om det är nödvändigt att kontrollera exporten i fråga. Närmare bestämmelser om kontroller finns i artikel 5 i förordningen om exportbidrag och i

kommissionens förordning (EG) nr 1276/2008 om övervakning genom fysiska kontroller av export av jordbruksprodukter som berättigar till exportbidrag eller andra belopp, nedan *förordningen om kontroll av exportbidrag*. Den föreslagna bestämmelsen om skyldighet att lämna uppgifter ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas. Enligt momentet får Tullstyrelsen meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas. Det är fråga om praktiska arrangemang som hänför sig till genomförandet av kontroller. Tullverket är den myndighet som svarar för planering av kontrollerna och för själva kontrollerna och har därför de bästa förutsättningarna att bedöma de uppgifter som behövs. För närvarande tillämpas en anvisning som Tullstyrelsen har meddelat om uppgifterna i förhandsanmälan.

I 3 mom. föreskrivs det om sättet att lägga fram exportbidragsprodukterna. Bestämmelsen grundar sig på artikel 5.7 i förordningen om exportbidrag, enligt vilken produkterna ska identifieras med lämpliga medel före påbörjan av lastning. Tullkontoret måste vara i stånd att identifiera produkterna och transporten samt genomföra den fysiska kontrollen. I förhandsanmälan lämnar den som ansöker om exportbidrag uppgifter om den tidpunkt då lastningen av exportbidragsprodukter kommer att ske i exportörens utrymme. För att säkerställa att produkterna exporteras i enlighet med anmälan kontrolleras en del av lastningssituationerna på det sätt som anges i förordningen om kontroll av exportbidrag. För att det ska gå att säkerställa att de anmälda uppgifterna stämmer överens med de produkter som lastas och att export de facto sker, bör den aktör som ansöker om exportbidrag lägga fram exportbidragsprodukterna på ett sätt som skiljer dem från övriga produkter så att de omedelbart före den tidpunkt för påbörjande av lastning som anges i förhandsanmälan kan identifieras och kontrolleras och så att det samtidigt är möjligt att genomföra åtgärderna för identifiering av transporten.

Enligt momentet får Tullstyrelsen inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning meddela närmare föreskrifter om sättet att lägga

fram produkter. Det mera detaljerade innehållet i de i EU-lagstiftningen synnerligen allmänt formulerade kraven beträffande framläggandet av produkter har uttolkats vid inspektioner som EU-kommissionen företagit. Vid inspektioner i Finland har inspektörerna ägnat uppmärksamhet åt t.ex. användningen av s.k. lastningsrutor. Med det avses att de produkter som stödet avser placeras för sig på lastningsplatsen på en plats som märkts ut och är åtskild från de andra produkterna. För att det här ska kunna ske behöver man vid behov kunna precisera t.ex. att exportören innan produkterna lastas i fordon ska placera dem på ett område i lagerutrymmena som märkts ut med avspärrningslinor. Dessutom kan det finnas behov av att meddela närmare föreskrifter om märkningar som sökanden ska göra, t.ex. sådan märkning av varupartierna som antecknas separat på papper före lastningen och på basis av vilken exportbidragsposten kan kopplas samman med uppgifterna i förhandsanmälan och i exportdeklarationen. Det är fråga om praktiska arrangemang som hänför sig till verkställandet av kontroller. Tullverket är den myndighet som svarar för planering av kontrollerna och för själva kontrollerna och har därför de bästa förutsättningarna att bedöma de behövliga kraven. De närmare föreskrifterna om framläggande av produkter motsvarar till sitt innehåll de föreskrifter som Tullstyrelsen med stöd av 14 § 1 mom. 7 punkten i tullagen (1466/1994) får meddela. För närvarande tillämpas en anvisning om saken som Tullstyrelsen har utfärdat.

14 §. Exportdeklaration och ansökan om exportbidrag i fråga om exportbidragsprodukter. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till direkt tillämplig EU-lagstiftning där det föreskrivs om skyldigheten för dem som ansöker om exportbidrag att till den behöriga tullmyndigheten lämna en exportdeklaration som gäller exportbidragsprodukter. Enligt artikel 5.7 i förordningen om exportbidrag ska var och en som exporterar produkter och ansöker om bidrag för dessa lämna in exportdeklarationen till det behöriga tullkontoret. Eftersom det är fråga om en hänvisningsbestämmelse och risk för förväxling inte finns i sammanhanget föreslås det att artikeln inte ska specificeras i paragrafen. I paragrafen

hänvisas dessutom av informativa skäl till tillämpningsförfordningen, där det föreskrivs om krav på alla uppgifter i exportdeklarationen.

Vidare hänvisas det till direkt tillämplig EU-lagstiftning som innehåller bestämmelser om skyldigheten för dem som ansöker om exportbidrag att i exportdeklarationen lämna de uppgifter som behövs för beräkning av bidraget. Enligt artikel 5.4 i förordningen om exportbidrag måste det dokument som används vid exporten innehålla all information som är nödvändig för att beräkna bidragsbeloppet, särskilt en beskrivning av produkterna enligt exportbidragsnomenklaturen, och även uppgifter om produkternas sammansättning, om detta behövs för att beräkna bidragets storlek. Bestämmelsen ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas. Bemyndigandet handlar om detaljer i samband med uppgifter med anknytning till verkställandet av stödsystemet. Bemyndigandets användningsområde är snävt, eftersom de grundläggande bestämmelserna om uppgifterna finns i EU-lagstiftningen och den föreslagna paragrafen. Landsbygdsverket svarar för beviljandet av stöd och har därför de bästa förutsättningarna att bedöma de uppgifter som behövs. För närvarande tillämpas i fråga om uppgifterna anvisningar som Tullstyrelsen har utfärdat.

I nämnda artikel 5.4 i förordningen om exportbidrag hänvisas det i fråga om lämnandet av uppgifter om jordbruksprodukter som exporteras i form av varor till förordning (EG) nr 1043/2005. Den har upphävts genom kommissionens förordning (EU) nr 578/2010 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 1216/2009 med avseende på ordningen för beviljande av exportbidrag för vissa jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget samt kriterierna för fastställande av bidragsbeloppen, nedan *förordningen om exportbidrag för bearbetade produkter*. Bestämmelser om de närmare definitionerna av sådana produkter finns i artikel 2 i förordningen om exportbidrag för bearbetade produkter. Den vedertagna benämningen på produkterna i fråga är bearbetade produkter. Exportbidraget avser inte de bearbetade produk-

terna i sig utan de jordbruksprodukter som dessa innehåller. När det gäller t.ex. choklad kan exportbidraget avse det socker som chokladen innehåller. Det kan finnas behov av kompletterande bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas om bearbetade jordbruksprodukter exempelvis i det fallet att uppgifter om produktsammansättningen lämnas på det sätt som avses i artikel 10 i förordningen om exportbidrag för bearbetade produkter, dvs. på grundval av tillverkningsreceptet för produkterna eller på grundval av de genomsnittliga produktkvantiteterna, eller om uppgifterna lämnas på det sätt som avses i artikel 46, med hjälp av en sammanfattande deklaration av kvantiteten förbrukade produkter. Anvisningar av Landsbygdsverket har utfärdats om saken för närvarande.

Bestämmelser om uppgifterna i exportdeklarationen finns också i artikel 9 i förordningen om exportbidrag. Enligt den får exportörerna undantas från skyldigheten att lämna uppgifter om det belopp av exportbidrag som söks. Med stöd av bestämmelsen har det i Finland varit kutym att exportören inte förutsätts ange det exakta bidragsbeloppet utan i stället storleksklassen för det bidrag som söks. Lämnandet av exakta uppgifter skulle i stor utsträckning föranleda merarbete för exportörerna, eftersom exportbidragets belopp i enlighet med artikel 5 i förordningen om exportbidrag beräknas per exportdeklaration, och begreppet exportdeklaration avser varje separata produktspecifika rad i exportdeklarationen. En enda deklaration kan uppta tiotals sådana rader, vilket betyder att bidragsbeloppet borde räknas ut särskilt för varje rad. Med tanke på beviljandet av bidrag är det inte nödvändigt att exakta uppgifter anges i exportdeklarationen, eftersom myndigheten i vilket fall som helst måste beräkna och kontrollera det korrekta bidragsbeloppet på grundval av uppgifter om produkternas kvalitet och kvantitet. Storleksordningen för bidraget behövs för att det ska vara möjligt att genomföra det i bilaga II till förordningen om kontroll av exportbidrag avsedda valet av kontrollobjekt så att bl.a. bidragsbeloppet beaktas. Det nuvarande tillvägagångssättet har grundat sig på anvisningar som Tullstyrelsen har meddelat.

I 2 *mom.* föreskrivs det av informativa skäl att en exportdeklaration där exportören meddelar att exportbidrag söks och där de uppgifter som behövs ingår ska anses vara en ansökan om exportbidrag. Förslaget motsvarar nuläget. I Finland har ansökan om exportbidrag under hela EU-medlemskapstiden skett på grundval av uppgifter som lämnas i samband med exportdeklarationen. När bidragsansökan görs i samband med exportdeklarationen kan man säkerställa att tullmyndigheterna som svarar för kontroll av produkterna får kännedom om att exportdeklarationen gäller en produkt som exportbidraget avser. Uppgiften behövs, eftersom tullverket med stöd av förordningen om kontroll av exportbidrag är skyldigt att i samband med hänförandet till exportförfarande kontrollera ett visst antal av de exporttransaktioner som är föremål för exportbidrag. Det kan anses vara förenligt med sökandens intresse att lämna uppgifter om bidraget i samband med exportdeklarationen, eftersom exportören med stöd av tullagstiftningen i vilket fall som helst ska ge in en exportdeklaration för de produkter som exporteras. När uppgifterna om bidraget lämnas in i det sammanhanget undgår exportören att anmäla dem dubbelt.

I 3 *mom.* föreskrivs det om den tid inom vilken bidragsansökan ska ges in. I regel hänförs de produkter som exportbidraget omfattar till exportförfarande vid lastningen av dem i utrymmen som innehas av den exportör som tillverkar produkterna. Exportdeklarationen med anknytande ansökan om exportbidrag ska lämnas till myndigheten före lastningstidpunkten, eftersom produkterna enligt förordningen om kontroll av exportbidrag ska kontrolleras och jämföras med de i exportdeklarationen angivna uppgifterna om produkterna vid lastningstidpunkten. Eftersom kontrollerna utförs på basis av riskanalys bör den myndighet som svarar för kontrollen ha tillräckligt med tid till sitt förfogande för att analysera uppgifterna om produkterna och för att förflytta sig till lastningsplatsen före lastningen. Det ligger i sökandens intresse att ansökningstiden för exportbidrag är möjligast nära den lastningstid som anmäls, eftersom planeringen av tidtabellerna för exporttransporter försvåras annars. Eftersom det föreslås att exportbidrag

ska kunna sökas bara elektroniskt, är tidpunkten för sändande av den elektroniska ansökan i praktiken liktydig med tidpunkten för dess ankomst, vilket underlättar tillämpningen av en kort frist.

På de grunder som det redogörs för här ovan föreslås det att exportdeklarationerna, som samtidigt är ansökningar om exportbidrag, ska lämnas till det behöriga tullkontoret så att detta före den lastningstidpunkt som anges i förhandsanmälan har tillräckligt med tid att behandla ansökan och bedöma behovet av att kontrollera produkterna. Tullstyrelsen får enligt förslaget meddela närmare föreskrifter om tiden för ansökan. Det är fråga om en frist som behövs för att förbereda och genomföra kontroller, och kriterierna för den grundar sig på EU:s lagstiftning. Därför har det ansetts att den kan fastställas genom en föreskrift. Den bästa sakkunskapen i fråga om hur lång frist som behövs har den myndighet som svarar för kontrollen. Som det nu är baserat på tidsgränsen på anvisningar som Tullstyrelsen har meddelat.

I 4 mom. föreskrivs det om en tidpunkt efter vilken ansökan om exportbidrag inte längre får återtas. Såsom ovan nämns sänds ansökningarna om exportbidrag numera på elektronisk väg till tullverket, som svarar för produktkontrollerna. Närmare bestämmelser om kontrollerna finns i det kapitel i den föreslagna lagen som handlar om kontroll, inspektion och granskning.

En viss andel av exporttransporterna ska kontrolleras, och kontrollerna ska göras utan att anmälas i förväg. Kontrollen utförs i regel i produkttillverkarens utrymnen när produkterna lastas i fordon vid den lastningstidpunkt som exportören har meddelat. I enlighet med förordningen om kontroll av exportbidrag ska kontrollen vara oanmäld. På större fabriksområden kan överraskningsmomentet i samband med kontrollerna äventyras, eftersom exportören kan få vetskap om inspektörens ankomst till området betydligt tidigare än själva kontrollen kan utföras. Om exportören hade rätt att återta eller ändra sin bidragsansökan fram till lastningsögonblicket, skulle kravet på att kontrollen ska vara oanmäld upphöra att vara av betydelse. Inte heller kan det med avseende på utnyttjandet av kontrollresurserna anses vara ändamålsenligt att ex-

portören efter egen prövning skulle kunna återta i sista stund den åtgärd som kontrollen avser och på så sätt ge upphov till onödiga kontrollbesök. Man bör också lägga märke till att påförandet av påföljder som är förenliga med förordningen om exportbidrag grundar sig på det bidrag som sökts. Om det var möjligt att återta en ansökan i sista minuten, skulle det inte nödvändigtvis vara möjligt att påföra påföljder, även om man på platsen för kontrollen skulle kunna konstatera att produkterna inte motsvarar de uppgifter som lämnats.

Av de skäl som anges ovan finns det behov av att kunna fastställa en tidsgräns för återtagandet av ansökan om exportbidrag. När det gäller tidsgränsen för ansökan om exportbidrag är det skäl att beakta att förbudet mot att återta ansökan efter tidpunkten i fråga kan medföra ekonomiskt bortfall för exportören. Om exportören inte exporterar en produkt som anges i ansökan om exportbidrag, blir artikel 48.6 i förordningen om exportbidrag tillämplig. Enligt den ska exportören i sanktionsbelopp betala hälften av det begärda bidraget. Användningen av en kort tidsfrist gör det emellertid möjligt för den som ansöker om exportbidrag att reagera på situationer där genomförandet av exporten på planerat sätt förefaller vara ovisst. Ett företag som ansökt om exportbidrag är kanske inte säkert på om produkterna hinner lastas vid den tidpunkt som uppgetts för myndigheterna, t.ex. därför att det är ovisst om det fordon som ska sköta transporten hinner fram till lastningsplatsen före den anmälda lastningstidpunkten. En tidsgräns för återtagandet skulle underlätta beslutet om när företaget allra senast ska underrätta myndigheten om att ansökan återtas. Det kan därmed anses befogat också med avseende på bidragssökandenas rättsskydd och verksamhetsplanering att bestämmelser om en tidsgräns utfärdas. I dagsläget baserar sig förfarandet på anvisningar som Tullstyrelsen har meddelat. Enligt dem är det inte möjligt att återta en ansökan om exportbidrag under de två timmarna före den i exportörens förhandsanmälan angivna lastningstidpunkten, med undantag för exceptionella situationer.

På grund av det som sägs ovan föreslås det i momentet att ansökan om exportbidrag inte ska kunna återtas, om den tid som återstår till

den anmälda lastningstiden är kortare än två timmar. Enligt den föreslagna bestämmelsen kan tullkontoret emellertid godkänna ett återtagande som görs senare, om återtagandet beror på att det fordon som reserverats för transport av produkterna har gått sönder på vägen till lastningsplatsen eller försenats vid gränsövergången eller om det finns någon annan exceptionell orsak.

15 §. Godkännande av övervakningsorgan samt övervakningsorganens verksamhet. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU-lagstiftning med bestämmelser om rätten för den som ansöker om exportbidrag att för granskning av de uppgifter om uppfyllande av tullformaliteter, de uppgifter om iakttagande av kraven på transporten och de uppgifter om lossning av produkterna som utgör villkor för beviljande av exportbidrag anlita ett övervakningsorgan som godkänts för ändamålet. Ingen hänvisning till en viss artikel föreslås, eftersom det är fråga om en informativ hänvisningsbestämmelse och ingen risk för förväxling förekommer. Bestämmelserna gäller företag som bedriver utrikeshandel.

Enligt ingressen i förordningen om exportbidrag bör det för att underlätta för exportörer att erhålla bevis på att varor har anlänt till destinationen föreskrivas att internationella kontroll- och övervakningsorgan som är godkända av en medlemsstat ska utfärda intyg. Övervakningsorganen ska utfärda intyg enligt artikel 17 i förordningen om exportbidrag på att de produkter som exporterats från gemenskapen och som beviljats exportbidrag anlänt till destinationen. Det kan vara fråga t.ex. om intyg där det bekräftas att produkterna har lossats i ett visst destinationsland utanför EU. Anlitandet av övervakningsorgan bekostas av det företag som ansöker om exportbidrag och utgående från dess prövning. Respektive medlemsstat ska fastställa vilka övervakningsorgans uppgifter som godkänns. Några övervakningsorgan har godkänts i Finland, men anlitandet av dem vid export från Finland har varit sällsynt.

Bestämmelser om bevisen i fråga om produkter som omfattas av exportbidrag finns i artikel 17 i förordningen om exportbidrag. Det lossningsintyg som avses i artikel 17.1 b i förordningen om exportbidrag och som

övervakningsorganet utfärdat ska innehålla uppgifterna i den tullhandling som en myndighet i importlandet har utfärdat. Utfärdandet av lossningsintyg förutsätter att övervakningsorganet har fått uppgifterna ur tullhandlingen. Den som ansöker om exportbidrag och inte anlitar ett övervakningsorgan ska lämna till myndigheten en kopia av tullhandlingen vars riktighet har styrkts. När ett övervakningsorgan anlitas ger exportören in en av övervakningsorganet utfärdad bekräftelse av att produkterna har lossats, och dessutom ska uppgifterna i tullhandlingen lämnas in. Bestämmelser om lossningsintyg som övervakningsorganet utfärdar finns i artikel 17.2 led c, enligt vilken övervakningsorganet ska bekräfta att produkten har lämnat lossningsplatsen, eller att produkten inte efter lossningen har lastats för återexport. I det förstnämnda fallet ersätter intyget en kopia som utfärdats av myndigheten i ett tredjeland. I det sistnämnda fallet är det fråga om uppgifter som enligt ledet i fråga kan utfärdas också genom ett bankdokument. I båda fallen regleras övervakningsorganets förfarande i detalj i en bilaga till förordningen om exportbidrag.

Det iakttagande av kraven på transport som nämns i momentet hänför sig särskilt till export av nötkreatur som omfattas av exportbidrag. Bestämmelser om bevisen i fråga om sådan export finns i artikel 3 i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag. För att exportbidrag för nötkreatur ska kunna betalas krävs det enligt artikeln en kontroll som utförs utanför EU och som kan utföras av för det första ett officiellt organ i en medlemsstat. Det anses att uttrycket officiellt organ i en medlemsstat i detta sammanhang avser en myndighet. Myndigheterna i Finland kan ändå inte utföra kontrollerna i fråga utanför EU. Enligt artikeln kan också ett övervakningsorgan som avses i förordningen om exportbidrag utföra kontrollen.

I momentet hänvisas dessutom till EU-lagstiftning om förutsättningarna och giltighetstiden för godkännande av övervakningsorgan och om förutsättningarna för tillfällig upphävning och för återkallelse av godkännandet. Ingen hänvisning på artikelnivå föreslås, eftersom det är fråga om en informativ hänvisning till direkt tillämplig EU-lagstiftning och ingen risk för förväxling

finns i sammanhanget. Bestämmelser om förutsättningarna för godkännande av övervakningsorgan, tidsfristen för godkännande och kraven beträffande verksamheten finns i artiklarna 18 och 19 i förordningen om exportbidrag och i bilaga VIII till samma förordning. Det finns inte behov av att precisera förutsättningarna för godkännande nationellt. Bestämmelser om förutsättningarna för tillfällig upphävning och för återkallelse av godkännandet finns i artiklarna 19, 21 och 23 i förordningen om exportbidrag.

Beslut om godkännande föreslås bli fattade på ansökan av övervakningsorganet av Landsbygdsverket. Enligt artikel 18 i förordningen om exportbidrag måste övervakningsorganet godkännas av den medlemsstat där övervakningsorganet har sitt huvudkontor. Exportörens rätt att välja övervakningsorgan är däremot inte begränsad till exportörens hemort. Finländska exportörer kan alltså anlita också övervakningsorgan som godkänts i andra medlemsländer. Förslaget motsvarar nuläget. De övervakningsorgan som godkänts i Finland har genomfört sådana åtgärder som refereras ovan. I momentet finns också en definition av begreppet godkänt övervakningsorgan.

I 2 mom. hänvisas det i fråga om kraven på övervakningsorganens verksamhet till förordningen om exportbidrag. Bestämmelser om verksamhetskraven finns i artikel 19 i förordningen om exportbidrag och i den bilaga till den som det hänvisas till i artikeln. Ingen specifik hänvisning till artikeln föreslås, eftersom det är fråga om en informativ hänvisningsbestämmelse och eftersom det inte finns risk för förväxling när det gäller bestämmelserna om förutsättningar för godkännande och bestämmelserna om krav. Dessutom föreskrivs det i momentet om skyldigheten för godkända övervakningsorgan att på begäran av den myndighet som beviljat godkännandet lägga fram för den de uppgifter som ligger till grund för uppgifterna om uppfyllande av tullformalitetserna, transport och lossning av produkterna. Det är fråga om ett krav som avses bli ställt på nationell nivå. För närvarande finns det inte nationella bestämmelser eller anvisningar om saken.

Förutsättande av uppgifter kan behövas åtminstone till den del det finns behov av att säkerställa att övervakningsorganet vid kontroll enligt artikel 3 i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag har anlitat en veterinär som uppfyller vissa föreskrivna krav. Enligt artikeln ska övervakningsorganet kontrollera att den anlitade veterinären uppfyller kraven i det direktiv som anges i artikeln eller, om veterinärens kvalifikationer inte täcks av direktivet, känner till de krav som gäller enligt rådets förordning (EG) nr 1/2005 om skydd av djur under transport och därmed sammanhängande förfaranden och om ändring av direktiven 64/432/EEG och 93/119/EG och förordning (EG) nr 1255/97. En rapport över varje kontroll ska upprättas i enlighet med artikel 3. Med stöd av artikel 3 ska å sin sida myndigheterna i de medlemsstater som har godkänt övervakningsorgan kontrollera att dessa organ kontrollerar att veterinärerna uppfyller kraven. I likhet med nuläget föreslås det att fullgörandet av denna skyldighet ska säkerställas i samband med kontrollerna av att förutsättningarna för godkännande av övervakningsorgan uppfylls. Bestämmelser om sådana kontroller föreslås nedan i kapitlet om kontroll, inspektion och granskning. Eftersom det är fråga om kontroll i efterhand kan det vara ändamålsenligare att säkerställa iakttagandet av kravet på så sätt att övervakningsorganet kan förutsättas ge in redogörelsen för veterinärernas kvalifikationer direkt till den myndighet som beviljar godkännandet. I normala fall får myndigheten uppgifterna direkt av den exportör som ansöker om exportbidrag, och i dessa handlingar ingår inte nödvändigtvis uppgifter om den anlitade veterinärens kvalifikationer. Därför föreslås bestämmelser om skyldighet för godkända övervakningsorgan att på begäran av den myndighet som beviljat godkännandet lägga fram för denna de uppgifter som ligger till grund för uppgifterna om uppfyllande av tullformalitetserna, transport och lossning.

16 §. Godkännande av proviantlager samt proviantlagrens verksamhet. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till direkt tillämplig EU-lagstiftning om förutsättningarna för godkännande av proviantlager och om skyldigheterna för godkända proviantlager. Pro-

viantlagret hänför sig till möjligheten att ansöka om exportbidrag för produkterna så att exporten sker via ett proviantlager som står under tullkontroll. Med proviantering avses export av produkter för användning ombord på fartyg eller flygplan. I momentet finns också en definition av begreppet godkänt proviantlager.

Bestämmelser om förutsättningarna för godkännande finns i artikel 37 i förordningen om exportbidrag. Enligt den är proviantlager skyldiga att bevara handlingar, samarbeta vid kontroller och betala de belopp som kan komma att återkrävas. Längre fram i den föreslagna lagen finns bestämmelser om skyldigheten att bevara dokument. I artikel 37 föreskrivs dessutom om skyldigheten att dokumentera uppgifter om lagringen. Enligt artikeln är det en förutsättning för godkännande att de som innehar proviantlager åtar sig att föra ett register som gör det möjligt för myndigheterna att genomföra nödvändiga kontroller och som särskilt innehåller uppgifter om det datum då produkterna togs in på proviantlagret, nummer på de tuldokument som åtföljer produkterna och det berörda tullkontorets namn, den information som krävs för att identifiera produkterna, det datum då produkterna togs ut ur proviantlagret, registreringsnummer och namn för alla fartyg och luftfartyg på vilka produkterna har lastats, eller namnet på det lager till vilket de har förts över, samt lastningsdatum.

I linje med nuvarande praxis föreslås Landsbygdsverket besluta om godkännandet. Det har varit kutym att först begära utlåtande om saken av Tullstyrelsen. Proviantlager som avses i förordningen om exportbidrag nämns också i artikel 526 i tillämpningsförordningen. Proviantlagringen sker under tullkontroll och är ett av de lagringsförfaranden som tullverket administrerar. Närmare bestämmelser om kraven på lagringen finns i artiklarna 524—535 i tillämpningsförordningen, till vilka det till denna del hänvisas i paragrafen. Nationell reglering om kraven på proviantlagring existerar inte för närvarande.

Enligt 2 mom. gäller godkännandet i tre år. Landsbygdsverket föreslås besluta om nytt godkännande, om proviantlagret ansöker om ett sådant och lägger fram utredning om att förutsättningarna för godkännande är upp-

fyllda. Genom tidsbegränsningen säkerställs det att förutsättningarna för godkännande och proviantlagrets behov av godkännande går igenom med regelbundna mellanrum. Bestämmelsen stämmer överens med nuvarande praxis, som inte har reglerats separat på nationell nivå.

Stöd till producentorganisationer

17 §. Nationell strategi för sektorn för frukt och grönsaker. I paragrafen föreskrivs det om den behöriga myndighet som utarbetar den nationella strategin för åtgärder på frukt- och grönsaksmarknaden. I överensstämmelse med nuläget föreslås jord- och skogsbruksministeriet utarbeta den. För närvarande finns det inte särskilda bestämmelser om saken. I den nationella strategin fastställs också de åtgärder som producentorganisationerna kan genomföra inom ramen för de verksamhetsprogram som avses i artikel 103c i marknadsordningsförordningen.

Beviljandet av det stöd till producentorganisationer som avses i artiklarna 103a, 103b och 103d i marknadsordningsförordningen förutsätter att de stödberättigande åtgärder som producentorganisationerna vidtar är förenliga med den nationella strategin. Därför gäller det i praktiken att i samband med den nationella strategin samtidigt bereda också ett förslag till stödberättigande åtgärder. Bestämmelser om de stödberättigande åtgärderna finns i det föreslagna kapitlet. De grundar sig för närvarande på marknadsordningsförordningen och på EU:s förordning om frukt och grönsaker samt på den gällande nationella strategin.

I fråga om strategiberedningen gäller det att beakta att medlemsstaterna enligt artikel 103f.2 i marknadsordningsförordningen ska lämna in till EU-kommissionen för godkännande sådana nationella villkor beträffande miljöinsatser som utgör ett led i den nationella strategin. Kommissionen får begära ändringar i villkoren. I övrigt innehåller marknadsordningsförordningen inte bestämmelser om kommissionens behörighet för den nationella strategins vidkommande. Det har emellertid varit kutym att kommissionen tar ställning också till den nationella strategin i övrigt. Eftersom det är fråga om ett stöd som

EU finansierar är kommissionens ståndpunkt till insatserna i den nationella strategin central.

18 §. Allmänna villkor för stödet till producentorganisationer. Paragrafen innehåller av informativa skäl bestämmelser om de allmänna villkoren för stödet till producentorganisationer. En förutsättning är enligt *1 punkten* att Landsbygdsverket godkänner verksamhetsprogrammet för den producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker som ansöker om stödet, enligt *2 punkten* att de åtgärder som producentorganisationen har vidtagit och kostnaderna för dem är stödberättigande på det sätt som avses i det föreslagna kapitlet och enligt *3 punkten* att producentorganisationen har en driftsfond som uppfyller kraven i det föreslagna kapitlet. Närmare bestämmelser om kraven föreslås i kapitlet.

19 §. Verksamhetsprogram för producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker. I *1 mom.* föreskrivs det om förutsättningarna för godkännande av det verksamhetsprogram som utgör en förutsättning för beviljande av stöd till producentorganisationer. Den myndighet som behandlar ansökan, alltså Landsbygdsverket, meddelar sitt beslut om godkännande av verksamhetsprogrammet i enlighet med artikel 64 i EU:s förordning om frukt och grönsaker.

I momentet hänvisas det till EU-lagstiftning om förutsättningarna för godkännande. Ingen artikel föreslås bli nämnd i hänvisningen. Erfarenheten visar att EU:s lagstiftning inom sektorn för frukt och grönsaker ändras synnerligen ofta och med kort varsel. Genom en mera allmänt hållen hänvisning undgås behovet av att ändra den nationella lagstiftningen när sådan EU-lagstiftning som det av informativa skäl hänvisas till i den ändras.

Bestämmelser om godkännandet finns för närvarande i artikel 103g i marknadsordningsförordningen, enligt vilken utkasten till verksamhetsprogram ska lämnas in till de nationella myndigheterna, som ska godkänna eller avslå dem, eller begära att de ändras i enlighet med bestämmelserna i det relevanta underavsnittet i marknadsordningsförordningen. Underavsnittet omfattar för närvarande artiklarna 103b—103g. Bestämmelser

om godkännandet finns dessutom i EU:s förordning om frukt och grönsaker enligt vad som nedan anges närmare.

Hänvisningen till de krav som anges i det föreslagna kapitlet hänför sig till de krav på åtgärdernas stödberättigande som fastställs nationellt. Eftersom stöd till producentorganisationer på grundval av artikel 103b.2 i marknadsordningsförordningen kan beviljas bara för åtgärder som ingår i godkända verksamhetsprogram bör de åtgärder som är föremål för stöd anges i verksamhetsprogrammet i överensstämmelse med de krav som gäller dem. Längre fram i det föreslagna kapitlet föreslås det att närmare bestämmelser om åtgärdernas stödberättigande ska utfärdas nationellt.

Bestämmelser om de i *1 punkten* avsedda kraven angående beskrivning av utgångsläget, verksamhetsprogrammets mål och kriterier för utvärdering av måluppfyllelsen finns i artikel 59 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. I artikeln föreskrivs det i detalj om de uppgifter som ska lämnas, t.ex. om hur beskrivningen av utgångsläget ska göras och om att målbeskrivningen ska innehålla mätbara mål.

Bestämmelser om det i *2 punkten* avsedda kravet på angivande av verksamhetsprogrammets varaktighet finns i artikel 59 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt artikel 103g.6 i marknadsordningsförordningen ska verksamhetsprogrammet omfatta minst tre år och högst fem år.

Bestämmelser om de i *3 punkten* avsedda planerade åtgärderna samt kostnaderna och finansieringen för dem finns i artikel 103g.2 i marknadsordningsförordningen och artikel 54 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt dem ska varje producentorganisation i samband med ansökan om godkännande av verksamhetsprogrammet meddela de preliminära beloppen för EU:s och producentorganisationens bidrag till driftsfonden. För att denna uppskattning ska kunna göras, bör de åtgärder som stödet gäller och kostnaderna för dem anges i samband med verksamhetsprogrammet. I artikel 103d i marknadsordningsförordningen och artikel 61 i EU:s förordning om frukt och grönsaker finns bestämmelser om åtgärdernas stödberättigande och om maximibeloppet av stöd som kan be-

viljas. Dessutom föreskrivs det om dem i det föreslagna kapitlet.

Bestämmelser om den redogörelse för inrättandet av driftsfonden som avses i 4 punkten finns i artikel 103b i marknadsordningsförordningen och artikel 61 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Inrättandet av en driftsfond är en förutsättning för beviljande av stödet till producentorganisationer. Redogörelsen för inrättandet ska lämnas i samband med ansökan om godkännande av verksamhetsprogrammet. Via driftsfonden förvaltas stödet till producentorganisationer, som beviljas för genomförande av verksamhetsprogrammet, och medlen för de åtgärder som producentorganisationen ska genomföra samt utgifterna för verksamhetsprogrammets genomförande. Driftsfonden är en central del av stödet till producentorganisationer, eftersom producentorganisationen ska sköta den betalningsrörelse som gäller de stödberättigande åtgärderna i verksamhetsprogrammet och den egna finansieringen via driftsfonden och eftersom stödet kan betalas in endast till driftsfonden. Närmare bestämmelser om detta finns i artiklarna 52—54 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. I artikel 61 i nämnda förordning föreskrivs det också att producentorganisationen ska ingå ett skriftligt åtagande om att den kommer att iaktta bestämmelserna i marknadsordningsförordningen och i EU:s förordning om frukt och grönsaker samt att producentorganisationen ska ge en skriftlig försäkran om att den och dess medlemmar inte, vare sig direkt eller indirekt, har tagit emot eller kommer att ta emot annat stöd från unionen eller nationellt stöd för de insatser som berättigar till stöd enligt EU:s förordning om frukt och grönsaker. Det är fråga om en informativ hänvisning till direkt tillämplig EU-lagstiftning.

Bestämmelser om kraven på de uppgifter som ska ingå i verksamhetsprogrammet finns i EU-lagstiftningen så som nämns ovan. Det kan dock finnas skäl att precisera vissa detaljer som hänför sig till de uppgifter som ska anges. De i momentet anförda kraven beträffande verksamhetsprogrammets innehåll ligger till grund för det bemyndigande som föreslås i paragrafen.

Om verksamhetsprogrammet godkänns, informerar Landsbygdsverket enligt artikel 68 i

EU:s förordning om frukt och grönsaker senast den 15 december samma år om det stödbelopp som godkänts på grundval av verksamhetsprogrammet. Enligt huvudregeln i artikel 67 i nämnda förordning ska producentorganisationen genomföra de godkända åtgärderna i verksamhetsprogrammet med början den 1 januari det påföljande året. Stödet betalas ut på basis av de genomförda åtgärderna. Stödet och utbetalning av det söks utgående från redogörelser för de faktiska kostnaderna så som beskrivs nedan. Godkännandet av verksamhetsprogram handlar i praktiken om ansökan om stöd till producentorganisationer, eftersom bara sådana åtgärder som föreslagits och godkänts i verksamhetsprogrammet berättigar till stöd till producentorganisationer.

I 2 mom. finns bestämmelser om sökandenas skyldighet att i ansökan om godkännande av verksamhetsprogrammet lämna uppgifter om förutsättningarna för godkännande. I 1 mom. föreslås bestämmelser om de uppgifter som krävs. Det kan finnas behov av närmare bestämmelser om detaljer som anknyter till de uppgifter som ska lämnas, t.ex. om hur pass exakt utgångsläget, verksamhetsprogrammets mål och kriterierna för måluppfyllelse samt redogörelserna för de föreslagna åtgärderna och kostnaderna för dem ska anges. Eftersom det är fråga om precisering av detaljerade uppgifter om krav som grundar sig på EU:s lagstiftning och den föreslagna paragrafen föreslås det att bestämmelserna ska utfärdas på föreskriftsnivå. Landsbygdsverket svarar för behandlingen av uppgifterna i fråga och har därför den bästa sakkunskapen i fråga om de uppgifter som behövs. De mera detaljerade kraven i fråga om de uppgifter som ska anges grundar sig för närvarande på anvisningar som Landsbygdsverket har meddelat.

I 3 mom. föreskrivs det om tiden för ansökan om godkännande av verksamhetsprogram. Enligt artikel 63 i EU:s förordning om frukt och grönsaker ska producentorganisationen lämna in sitt verksamhetsprogram för godkännande till myndigheten senast den 15 september året före det år då programmet ska genomföras. Medlemsstaterna får emellertid senarelägga detta datum. I momentet finns ett bemyndigande att genom förordning av stats-

rådet utfärda bestämmelser om senareläggning av tiden. Det kan anses ligga i producentorganisationens intresse att den utsatta tiden ändras, eftersom detta ger producentorganisationen mera tid att sammanställa de uppgifter som behövs. Om datumet ändras bör man visserligen beakta den tid innan verksamhetsprogrammet börjar genomföras som myndigheterna behöver reservera för behandling av uppgifterna. Möjligheten att senarelägga datumet har inte tillämpats som det nu är.

20 §. Stödberättigande åtgärder av producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker. I 1 mom. föreskrivs det om sådana åtgärder av producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker som berättigar till stöd till producentorganisationer. Bestämmelser om åtgärderna finns i artikel 103c i marknadsordningsförordningen samt i artikel 19.1 g och avdelning III kapitlen II och III i EU:s förordning om frukt och grönsaker och i bilaga VIII till nämnda förordning. Artikel 19.1 innehåller definitioner.

De föreslagna åtgärderna motsvarar nuläget. Deras närmare innehåll har beretts och fastställts i samband med att den nationella strategin utarbetades. Bestämmelsen ligger till grund för ett bemyndigande som handlar om åtgärdernas stödberättigande. Med stöd av det föreslagna bemyndigandet är det möjligt att föreskriva närmare om de exaktare krav som i nuläget grundar sig på den nationella strategin.

I 1 punkten föreskrivs det om insatser för produktionsplanering. Enligt den gällande nationella strategin kan insatserna gälla främjande av hållbar användning av marken, upprätthållande av ett sunt och avkastningsdugligt växtbestånd samt insatser som främjar en smidig verksamhet inom producentorganisationen. I strategin har som insatser för produktionsplanering konstaterats också bl.a. kvalitetssystem, bekämpningsorganismer, flörväv, användning av bionedbrytbart material, uppföljningssystem, benchmarking (dvs. riktmärkning) och analyser.

I 2 punkten finns bestämmelser om insatser för förbättring eller bevarande av produktkvaliteten. Enligt den nationella strategin kan det vara fråga om bl.a. handelsanpassning, kontroll över kallkedjan och lämplig lagring

samt investeringar i olika anordningar, t.ex. maskiner för förpackning, samt andra insatser för att förbättra eller bevara produktkvaliteten, bland dem humlekupor, produkt- och förpackningsutvecklingsprojekt, marknadsundersökningar och kvalitetsledningssystem.

I 3 punkten föreskrivs det om säljfrämjande insatser. Enligt strategin kan det vara fråga om insatser och anskaffningar som anknyter till försäljning och marknadsföring av produkter, såsom beställnings- och faktureringsystem, logistiklösningar, kunddatasystem, säljfrämjande åtgärder och kommunikation.

I 4 punkten finns bestämmelser om insatser för forskning eller experimentell produktion. Enligt strategin kan det vara fråga om insatser som syftar till att de bästa lösningarna ska kunna tas i bruk när det gäller odlingsteknik, sorter, energianvändning, minimering av miljölägenheterna, kompetensutveckling och andra insatser för forskning samt experimentell produktion, studiebesök, utbildning och experimentell verksamhet.

I 5 punkten finns bestämmelser om insatser för utbildning och främjande av tillgången till rådgivningstjänster. Enligt strategin kan det vara fråga om utbildning för att främja producentorganisationens kompetens, syner och planer samt stiftande av bekantskap med t.ex. andra producentorganisationer.

I 6 punkten föreskrivs det om åtgärder som hänför sig till krisförebyggande och krishantering. Enligt artikel 103c.2 i marknadsordningsförordningen kan det vara fråga om åtgärder för återtag från marknaden, grön skörd eller obärgad skörd, marknadsförings- och kommunikationsinsatser, utbildning, skördeförsäkring eller stöd för administrativa kostnader för bildande av gemensamma fonder. Syftet med åtgärderna är att undgå eller lösa kriser som uppträder på marknaden för frukt och grönsaker. I artikel 73 i EU:s förordning om frukt och grönsaker finns det bestämmelser om medlemsstaternas rätt att låta bli att tillämpa en eller flera av åtgärderna inom krisförebyggande och krishantering på sina territorier. Enligt förslaget begränsar sig stödberättigandet alldeles som i nuläget till ersättande av kostnaderna för skördeförsäkring.

För producentorganisationerna i Finland har skördeförsäkring ansetts vara en ända-

målsenlig åtgärd inom krisförebyggande och krishantering. Med hjälp av den kan man främja verksamhetens stabilitet inom producentorganisationen. Med stöd av det bemyndigande som föreslås i paragrafen kan närmare bestämmelser om rätten till stöd för skörde försäkring utfärdas. På den finländska marknaden har det inte uppträtt behov av att genomföra några andra ovan uppräknade åtgärder inom krisförebyggande och krishantering. Vid behov kan det särskilt bestämmas genom lag att sådana ska införas. Då gäller det också att föreskriva mera detaljerat om på vilket sätt de i kapitel III i EU:s förordning om frukt och grönsaker förutsatta åtgärderna inom krisförebyggande och krishantering ska genomföras och om deras stödberättigande samt om den nationella finansiering som åtgärderna eventuellt kräver. Införandet av åtgärderna förutsätter dessutom att den nationella strategin ändras.

I 7 punkten föreskrivs det dessutom om miljöinsatser. Bestämmelsen är informativ till sin karaktär. Bestämmelser om stödberättigande miljöinsatser föreslås i en separat paragraf.

I 2 mom. finns ett bemyndigande att genom förordning av statsrådet utfärda närmare bestämmelser om kraven på de stödberättigande insatserna. Bemyndigandet grundar sig på artikel 57 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt den får medlemsstaterna anta kompletterande regler när det gäller stödberättigande åtgärder inom verksamhetsprogrammen.

De åtgärder som de närmare bestämmelserna kan gälla refereras ovan. I anslutning till närmare bestämmelser gäller det att beakta att nuläget är förenligt med den nationella strategi som EU-kommissionen har godkänt och att krav som avviker från strategin kan förutsätta att den nationella strategin ändras.

För de närmare kravens del gäller det dessutom att beakta att kapitlet också innehåller förslag till bestämmelser om kraven i fråga om stödberättigande kostnader och att det härvid är fråga om att precisera stödberättigandet i fråga om kostnadsposter med anknytning till en godtagbar insats, t.ex. när det gäller under vilka förutsättningar de allmänna kostnader som hänför sig till åtgärderna berättigar till stöd.

I 3 mom. finns bestämmelser om begränsningar som rör de stödberättigande åtgärderna. Enligt artikel 58 i EU:s förordning om frukt och grönsaker får stöd inom medlemsstaternas program för landsbygdsutveckling som godkänts enligt rådets förordning (EG) nr 1698/2005 inte beviljas för insatserna. Om stöd enligt artikel 5.6 i förordning (EG) nr 1698/2005 undantagsvis har beviljats för åtgärder som skulle kunna vara stödberättigande enligt EU:s förordning om frukt och grönsaker, ska medlemsstaterna säkerställa att varje stödmottagare endast kan få stöd för en viss insats från ett system. Denna skyldighet som ålagts medlemsstaterna föreslås bli fullgjord genom att det förutsätts att stöd inte beviljas för insatser för vilka annan offentlig finansiering har fått. På så sätt säkerställs det att bara sådana insatser som inte har beviljats annan offentlig finansiering blir föremål för stöd.

Hänvisningen till övriga begränsningar som rör de stödberättigande åtgärderna och finns i EU:s förordning om frukt och grönsaker avser artikel 30.3, enligt vilken sådana medlemmar som inte är producenter inte får gynnas direkt av åtgärder som finansieras av unionen. Artikeln anges inte specifikt i samband med hänvisningen, eftersom en så detaljerad hänvisning skulle förutsätta att den nationella lagen ändras när EU-lagstiftningen ändras. Begränsningarna i fråga gäller oberoende av nationell lagstiftning, och det är inte nödvändigt att hänvisa till dem. Genom en informativ hänvisning understryks det att också den berörda förordningen innehåller bestämmelser om begränsningar som rör de stödberättigande insatserna.

21 §. Stödberättigande miljöinsatser av producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker. I 1 mom. föreskrivs det om stödberättigande miljöinsatser. Förslaget grundar sig på artikel 103f.1 i marknadsordningsförordningen, enligt vilken medlemsstaterna ska fastställa nationella villkor för de miljöinsatser som avses i artikel 103c.3. Enligt den sistnämnda artikeln ska stödet till miljöåtgärder täcka bara extrakostnader och inkomstbortfall till följd av åtgärden.

Till sitt innehåll motsvarar förslaget de åtgärder som fastställts i den gällande strategin och i jord- och skogsbruksministeriets för-

ordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008) men är mera allmänt hållet. Enligt 6 b § i ministerieförordningen kan miljöåtgärderna utgöras av sådana åtgärder för att förbättra energieffektiviteten och användningen av förnybara energikällor som minskar användningen av fossila bränslen eller energiförbrukningen, övergång till att vid koldioxidgödsling använda koldioxiden i industrins rökgasutsläpp eller den koldioxid som uppstår vid förbränning av biobränsle, flytgas eller naturgas vid uppvärmning, åtgärder som läggs fram vid en miljökartläggning, införande av ett system för integrerade bekämpningsmetoder, anläggning av en biobädd för uppsamling, lagring och nedbrytning av växtskyddsmedel, användning av organismer för biologisk bekämpning som alternativ till kemikalier, åtgärder i anslutning till behovet av vatten, läckage och erosion av vatten och gödselmedel, markens vattenhushållning eller bevattningsbehov, vilka minskar vattenförbrukningen eller mängden avloppsvatten och avrinningsvatten, centraliserad anskaffning och försäljning av biologiskt nedbrytbart material, sortering av avfall, förbättrad kvalitet hos avfallskomponenter eller materialåtervinning av dem, samt användning av miljövänliga material, återanvändbara lådor eller återvunnet material eller insamling, sortering och rengöring av återanvändbara lådor eller förpackningsmaterial och annan motsvarande verksamhet. För vissa åtgärders vidkommande har dessutom procentuella krav fastställts. Exempelvis sortering av avfall, förbättrad kvalitet hos avfallskomponenter eller materialåtervinning av dem är en stödberättigande insats bara om den minskar mängden blandavfall som förs till avstjäpningsplatsen eller mängden avloppsvatten som leds till avloppsvattennätet med minst 25 procent.

I 2 *mom.* finns ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de stödberättigande miljöinsatserna. Bemyndigandet behövs, eftersom det är skäl att reglera de ovan refererade insatsernas stödberättigande närmare. Medlemsstaternas rätt att utfärda närmare bestämmelser grundar sig på artikel 57 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Dessutom förutsätts det i EU:s förordning om frukt

och grönsaker att medlemsstaterna föreskriver närmare om vissa åtgärders stödberättigande. Enligt punkt I i bilaga IX till förordningen ska nationella kriterier fastställas för stödberättigande för experimentell produktion. För närvarande finns bestämmelser om begränsningar som rör kostnaderna för experimentell produktion i 10 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008). Närmare bestämmelser avses bli utfärdade genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Eftersom producentorganisationerna genomför åtgärderna under flera år bör de närmare bestämmelserna motsvara de i 6 b § i nämnda förordning av jord- och skogsbruksministeriet avsedda åtgärderna till den del det är fråga om sådana insatser enligt godkända verksamhetsprogram vars genomförande ännu pågår. För eventuella ändringars del gäller det dessutom att beakta att insatserna i fråga har fastställts i den nationella strategin. Ändringar förutsätter därmed att också den nationella strategin ändras och att framställningar om ändringar av den lämnas in till kommissionen.

I 3 *mom.* finns bestämmelser om krav och begränsningar som rör de stödberättigande miljöinsatserna. Momentet baserar sig på artikel 103c.3 i marknadsordningsförordningen, enligt vilken medlemsstaterna ska se till att producentorganisationernas verksamhetsprogram omfattar minst två miljöåtgärder som avses i artikel 103c, eller att minst 10 % av utgifterna inom verksamhetsprogrammet avser miljöåtgärder. I Finland har det ansetts att producentorganisationerna får välja vilketdera alternativet de föredrar. Motsvarande bestämmelser om de alternativa sätten för genomförande av miljöinsatser finns för närvarande i jord- och skogsbruksministeriets förordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008).

Den föreslagna begränsningen rörande åtgärder som avses i programmet för utvecklande av landsbygden i Fastlandsfinland eller landsbygdsutvecklingsprogrammet för landskapet Åland grundar sig på artikel 58 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, enligt

vilken stöd inom medlemsstaternas program för landsbygdsutveckling inte får beviljas för insatserna. Kravet innebär alltså dels att insatsen bör uppfylla kraven i EU-lagstiftningen om utvecklingsprogram, dels att insatsen inte får vara en sådan insats som ingår i ett utvecklingsprogram som fastställts i Finland. Det innebär att de enda insatser som kan komma i fråga som miljöinsatser är sådana som är möjliga enligt EU-lagstiftningen om utvecklingsprogram men som inte har tagits i bruk i de ovannämnda utvecklingsprogrammen. De miljöinsatser som ingår i den gällande nationella strategin är av det slaget.

I momentet hänvisas det för kravens del också till marknadsordningsförordningen och EU:s förordning om frukt och grönsaker. Genom hänvisningen betonas det att krav ingår också i direkt tillämplig EU-lagstiftning som inte avses bli upprepad i nationell lag. Enligt artikel 103f.1 i marknadsordningsförordningen ska åtgärderna uppfylla de lämpliga kraven i rådets förordning (EG) nr 1698/2005. I artikel 103c.3 förutsätts det å sin sida att miljöåtgärderna ska uppfylla kraven för stöd för miljövänligt jordbruk i artikel 39.3 första stycket i rådets förordning (EG) nr 1698/2005 av den 20 september 2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU). Bestämmelser om kraven finns också i artikel 60 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Hänvisningar till begränsningar som rör miljöinsatserna finns för närvarande i jord- och skogsbruksministeriets förordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008). Enligt 6 a § i den ska åtgärderna uppfylla kraven i rådets förordning (EG) nr 1698/2005 om stöd för landsbygdsutveckling från Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling (EJFLU).

22 §. Stödberättigande för kostnader inom stödet till producentorganisationer och stödets maximibelopp. I 1 mom. föreskrivs det om begränsningar i fråga om kostnader som berättigar till stöd till producentorganisationer. Kostnaderna ska hänföra sig till de ovan avsedda stödberättigande insatserna och stödberättigande miljöinsatserna. Enligt bestämmelserna om insatserna i fråga kan som sådana betraktas bara insatser som ingår i

verksamhetsprogrammet. Stöd kan alltså inte beviljas för att täcka kostnader för insatser utanför verksamhetsprogrammet, även om dessa insatser i övrigt skulle motsvara förutsättningarna för stödberättigande. I samband med godkännandet av verksamhetsprogram gäller det att uppskatta stödbeloppet. Det är en annan anledning till att de insatser som är föremål för stöd ska fastställas i förväg.

Stödsystemet baserar sig på faktiska kostnader. Stöd för kostnaderna kan enligt förslaget beviljas bara till den del det är fråga om kostnader som är nödvändiga för åtgärdernas genomförande. Med detta sammanhänger den till ansökan om godkännande av verksamhetsprogrammet anknytande skyldigheten att lägga fram en redogörelse för att åtgärden är nödvändig med avseende på målpuppfyllelsen. Bara kostnader som är skäliga kan ersättas.

I momentet framhålls det att bestämmelser om begränsningar som rör de stödberättigande kostnaderna dessutom finns i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt artikel 58 i den kan insatser inom sådana andra stödsystem som anges närmare i artikeln inte vara berättigade till stöd. Artikel 60 innehåller särskilt bestämmelser om begränsningar som rör investeringar. Dessutom föreskrivs i den allmänt att för att en insats ska vara stödberättigande, ska över 50 % av värdet av de berörda produkterna avse produkter för vilka producentorganisationen är erkänd. Artikel 60 innehåller också en hänvisning till bilaga IX, som i princip utgör en förteckning över insatser som inte är stödberättigande. I bilagan föreskrivs det emellertid också om kostnader som anses berättiga till stöd. Exempelvis är rese- och boendekostnader stödberättigande med stöd av punkt 7 i bilaga IX.

Momentet innehåller också ett bemyndigande att genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning utfärda närmare bestämmelser om de stödberättigande kostnaderna. Bemyndigandet behövs, eftersom EU:s förordning om frukt och grönsaker innehåller bestämmelser om medlemsstaternas rätt att utfärda närmare bestämmelser. I t.ex. bilaga IX till förordningen finns det bestämmelser om medlemsstaternas rätt att fastställa schablonbelopp för vissa kostnader och rätt att föreskriva att vis-

sa kostnader till schablonbelopp ska beviljas utgående från de verkliga kostnaderna. I jord- och skogsbruksministeriets förordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008) föreskrivs det att enskilda gårdars kostnader för markförvärv eller byggande av produktionslokaler inte berättigar till stöd. I 9 § i samma förordning föreskrivs det dessutom om rätten till stöd i fråga om arbets- och resekostnader. Också dessa bestämmelser bottnar i EU:s förordning om frukt och grönsaker.

I momentet föreslås det för tydlighetens skull också att insatserna ska berättiga till stöd från och med den tidpunkt då ett godkänt verksamhetsprogram har börjat genomföras. Enligt artikel 67 i EU:s förordning om frukt och grönsaker ska producentorganisationen börja genomföra de i verksamhetsprogrammet godkända åtgärderna den 1 januari det påföljande året. Stöd söks emellertid först senare på basis av de genomförda åtgärderna.

I 2 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU:s lagstiftning om maximibeloppet av stöd till producentorganisationer. Bestämmelser om maximibeloppet av stöd finns i artikel 103d i marknadsordningsförordningen, enligt vilken det ekonomiska gemenskapsstödet ska motsvara summan av de faktiskt inbetalade ekonomiska bidrag som avses i artikel 103b.1 a men begränsas till 50 % av de faktiskt verkställda utgifterna. I nämnda artikel 103b.1 a föreskrivs det om ekonomiska bidrag (medfinansiering) från medlemmarna eller själva producentorganisationen. Stödbeloppet begränsas dessutom av artikel 103d, enligt vilken det ekonomiska gemenskapsstödet ska begränsas till högst 4,1 % av värdet av varje producentorganisations saluförda produktion. Vissa undantag tillåts dock enligt artikeln. Det är fråga om direkt tillämpliga bestämmelser i EU-lagstiftningen som inte behöver upprepas i den nationella lagstiftningen.

Bestämmelser om stödnivån finns också i artikel 58 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt artikel 58.3 ska, utan att det påverkar bestämmelserna i artiklarna 103a.3, 103d.1, 103d.3 och 103e i förordning (EG) nr 1234/2007 och i artikel 49 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, stödnivån för åtgärder som omfattas av EU:s förordning om

frukt och grönsaker inte överstiga den stödnivå som gäller för åtgärder inom landsbygdsutvecklingsprogrammen. Stödet till åtgärder som producentorganisationer genomför fastställs i enlighet med den nämnda artikeln 103d.1, vilken med stöd av den ovan nämnda bestämmelsen tillämpas som primär stödnivå i förhållande till landsbygdsutvecklingsprogrammet. Den hänvisning till landsbygdsutvecklingsprogrammet som finns i artikel 58.3 inverkar därmed inte på nivån för stödet för åtgärder som producentorganisationen genomför.

Enligt artikel 58.4 i EU:s förordning om frukt och grönsaker ska stöd till miljöinsatser som inte avser förvärv av anläggningstillgångar begränsas till de maximibelopp som i en bilaga till förordning (EG) nr 1698/2005 fastställs för betalningar för miljöåtgärder inom jordbruket. Till denna del gäller det att beakta artikel 58.5, enligt vilken artikel 58.4 inte ska vara tillämplig på miljöinsatser som inte är direkt eller indirekt knutna till ett särskilt jordbruksskifte. Med direkt anknytning till ett jordbruksskifte avses hektarbaserat stöd inom miljöstödet. Stödet till producentorganisationer däremot beviljas inte hektarbaserat, därför är det inte direkt knutet till ett särskilt jordbruksskifte på det sätt som avses ovan. Stödet till producentorganisationer skulle enligt en tolkning kunna vara indirekt knutet till ett jordbruksskifte, om insatsen genomförs på mark som används för odling. För närvarande har det t.ex. varit möjligt att bevilja stöd för miljöinsatser till anläggning av biobäddar. Också till denna del är det emellertid klart att beloppet av stöd som kan beviljas i form av stöd till producentorganisationer, dvs. 50 % av kostnaderna, inte i absoluta tal överstiger beloppet av hektarbaserat miljöstöd som eventuellt beviljas för samma insats.

Det innebär att kravet i artikel 58.4 på att stödet till miljöinsatser kan vara högst lika stort som maximibeloppet av miljöstödet uppfylls. Beträffande dessa två stödformer gäller det också att beakta att stöd för en och samma insats inte kan fås i form av både miljöstöd och stöd till producentorganisationer. En mera ingående redogörelse för detta finns ovan.

I artikel 58.4 i EU:s förordning om frukt och grönsaker föreskrivs det också om höjning av stödandelen när det handlar om att dela ut produkter gratis. Stöd för insatser av denna typ ingår dock varken i den nuvarande nationella strategin eller i de stödberättigande åtgärderna.

I 3 mom. hänvisas det till EU-lagstiftning om förutsättningarna för att höja maximibeloppet av stöd till producentorganisationer. Enligt artikel 103d.3 i marknadsordningsförordningen ska på begäran av en producentorganisation den procentsats om 50 % som fastställs i artikel 103d.1 uppgå till 60 % för ett verksamhetsprogram, eller en del av ett verksamhetsprogram, som uppfyller minst ett av villkoren i artikel 103d.3. I princip är det fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning som inte förutsätter nationell reglering. I Finland förhåller det sig till övervägande del så, att villkoren inte uppfylls. De skulle emellertid kunna uppfyllas åtminstone när det gäller ekologisk produktion, dvs. villkoret i artikel 103d.3 c. Tillämpning av bestämmelsen förutsätter inte nationell reglering. En höjning skulle kunna bli tillämplig också i det fall som avses i artikel 103d.3 g, alltså när det är fråga om medlemsstater där producentorganisationerna saluför mindre än 20 % av produktionen av frukt och grönsaker. Eftersom gränsen inte är entydig och kan variera över tid, föreslås det med stöd av bemyndigandet i momentet bli föreskrivet särskilt om uppfyllandet av förutsättningarna för den.

23 §. Driftsfond för en producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker. I 1 mom. hänvisas det till direkt tillämplig EU-lagstiftning där det föreskrivs om skyldigheten för producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker att årligen anmäla en uppskattning av driftsfondens storlek under det följande året för genomförande av verksamhetsprogrammet. Anmälan ska enligt förslaget göras till Landsbygdsverket. Bestämmelser om anmälningsplikten finns i artikel 103g.2 i marknadsordningsförordningen och artikel 54 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt den senare artikeln ska producentorganisationerna meddela de preliminära beloppen för unionens, producentorganisationens och dess medlemmars bidrag till driftsfonden för det påföljande året. Upp-

skattningarna ska alltså anmälas årligen, även om godkännandet av verksamhetsprogrammet omspannar 3—5 år. Beräkningen av driftsfondens uppskattade storlek grundar sig i enlighet med nämnda artikel 54.2 på verksamhetsprogrammet och värdet av den saluförda produktionen. I anslutning till uppskattningen estimeras därmed också värdet av producentorganisationens saluförda produktion.

Enligt momentet ska producentorganisationens anmälan innehålla uppgifter på basis av vilka det är möjligt att uppskatta driftsfondens storlek och värdet av den saluförda produktionen. Bestämmelsen ligger till grund för det i momentet föreslagna bemyndigandet, enligt vilket Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska anges i anmälan. Utfärdandet av närmare bestämmelser kan underlätta för producentorganisationen att göra en uppskattning och presentera den. Med hjälp av de närmare bestämmelserna kan det också säkerställas att de olika aktörernas uppskattningar presenteras på ett enhetligt sätt. Eftersom det är fråga om precisering av detaljerade uppgifter om sådana krav som grundar sig på EU:s lagstiftning och på den föreslagna paragrafen föreslås bestämmelserna bli utfärdade på föreskriftsnivå. Landsbygdsverket svarar för behandlingen av uppgifterna och har därför den bästa kunskapen om de uppgifter som behövs.

I 2 mom. hänvisas det i fråga om tiden för inlämnande av anmälan till EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt artikel 54 i den ska anmälan göras senast den 15 september. Med stöd av artikeln får medlemsstaterna fastställa ett senare datum. I momentet föreslås ett bemyndigande som hänför sig till detta. Det kan anses ligga i producentorganisationernas intresse att datumet ändras, eftersom producentorganisationen då har mera tid att sammanställa de uppgifter som behövs. Om datumet ändras bör man dock beakta den tid som myndigheten behöver reservera för behandling av uppgifterna innan verksamhetsprogrammet börjar genomföras. För tillfället finns det inga nationella bestämmelser om tiden för görande av anmälan om driftsfonden.

Enligt 3 mom. ska en producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker ordna driftsfondens bokföring på ett sådant sätt att revisorerna årligen kan identifiera, kontrollera och certifiera fondens utgifter. Bestämmelsen baserar sig på artikel 52 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, där det anges att medlemsstaterna ska säkerställa att driftsfonderna förvaltas på ett sådant sätt att det är möjligt för externa revisorer att årligen identifiera, kontrollera och certifiera fondernas utgifter. Bestämmelsen ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet, enligt vilket närmare bestämmelser om kraven på driftsfondens bokföring får utfärdas. Det kan finnas behov av att också föreskriva om huruvida driftsfonden kan vara en del av producentorganisationens övriga bokföring eller ska vara fristående från den. För närvarande regleras detta i 11 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008). Enligt den ska producentorganisationen ha sådan bokföring att det årligen är möjligt att identifiera, kontrollera och fastställa de utgifter och inkomster som hänför sig till driftsfonden.

24 §. Uppgifter som ska lämnas vid ansökan om stöd till producentorganisationer. Paragrafen innehåller bestämmelser om uppgifter som ska lämnas vid ansökan om stöd till producentorganisationer. Bestämmelser om stödansökan finns i artikel 69 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, där det fastställs vilka uppgifter som ska lämnas vid ansökan om stöd och när ansökan ska lämnas in. På basis av stödansökan fattas ett beslut om beviljande av stöd, som samtidigt är ett beslut om utbetalning av stödet. Bestämmelser om förfarandena vid ansökan om och utbetalning av stödet finns längre fram i den föreslagna lagen.

Det kan finnas behov av att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter om faktiska kostnader som ska lämnas, eftersom det i t.ex. artikel 69 föreskrivs bara på ett allmänt plan om skyldigheten att lägga fram handlingar om utgifter som anknyter till verksamhetsprogrammen men inte fastställs närmare vilka dessa är. Momentet ligger till grund för utfärdandet av närmare bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas. Landsbygdsverket

ska enligt förslaget få meddela föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas. Det är fråga om detaljerade uppgifter om åtgärderna och kostnaderna, och grundläggande bestämmelser om dem finns i EU:s lagstiftning. Därför föreslås det att bestämmelserna ska utfärdas på föreskriftsnivå. Landsbygdsverket svarar för behandlingen av ansökningarna och har därför den bästa kunskapen om de uppgifter som behövs. De uppgifter som ska lämnas i nuläget baserar sig på anvisningar som Landsbygdsverket har meddelat.

25 §. Ändringar av producentorganisationens verksamhetsprogram. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU:s förordning om frukt och grönsaker till den del det är fråga om skyldigheten för producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker att i förväg ansöka om godkännande av ändringar av ett godkänt verksamhetsprogram samt om tiden för ansökan och om förutsättningarna för godkännande av ändringar. Ansökan om ändringar ska enligt förslaget lämnas till Landsbygdsverket, som beslutar om godkännandet.

Momentet innehåller också ett bemyndigande att utfärda bestämmelser om tiden för ansökan. Bemyndigandet grundar sig på artikel 65 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, enligt vilken medlemsstaterna får senarelägga datumet för inlämnande av ansökan om ändring av verksamhetsprogram som ska genomföras det följande året. Det kan anses ligga i stödsökandens intresse att datumet senareläggs, eftersom den tid som står till buds för att bedöma behövliga ändringar då förlängs. Det bör samtidigt beaktas att myndigheten behöver tillräckligt med tid för att behandla uppgifterna.

I 2 mom. finns bestämmelser om de förutsättningar under vilka ändringar av verksamhetsprogrammen kan göras med avvikelse från det som föreslås i 1 mom. Enligt artikel 66 i EU:s förordning om frukt och grönsaker får medlemsstaterna fastställa villkor för tillåtande av ändringar av verksamhetsprogram under innevarande år. Med stöd av detta föreslås det att producentorganisationerna får ändra sitt verksamhetsprogram under genomförande året utan godkännande, om det är fråga om en obetydlig ändring som inte inverkar på genomförandet av åtgärderna och

om organisationen underrättar Landsbygdsverket om ändringen utan dröjsmål efter det att ändringsbehovet har framkommit. Förslaget motsvarar till sitt innehåll jord- och skogsbruksministeriets gällande förordning om producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker (481/2008), enligt vilken ändringar förutsätter ansökan om förhandsgodkännande, med undantag för smärre ändringar som inte inverkar på åtgärdernas genomförande.

Stöd för biodling

26 §. Biodlingsprogram och åtgärder som berättigar till stöd för biodling. I 1 mom. föreslås bestämmelser om den myndighet som ska svara för utarbetandet av det i artikel 105 i marknadsordningsförordningen avsedda biodlingsprogram som ska föreläggas EU-kommissionen för godkännande. Eftersom det är fråga om beredning av förutsättningar för sådant stöd som faller inom EU:s gemensamma jordbrukspolitik och eftersom nationell medfinansiering hänför sig till stödet föreslås det att jord- och skogsbruksministeriet ska svara för beredningen. Förslaget motsvarar nuläget.

Enligt artikel 109 i marknadsordningsförordningen ska biodlingsprogrammen utarbetas i samarbete med branschorganisationer och kooperativ inom biodlingen. Eftersom skyldigheten fastställs i direkt tillämplig EU-lagstiftning upprepas den inte i nationell lag.

Enligt artikel 105.1 är det frivilligt för medlemsstaterna att utarbeta biodlingsprogram. Enligt artikel 107 ska medlemsstaterna först utföra en studie över strukturen inom biodlingssektorn på sina respektive territorier såväl på produktionsnivå som på saluföringsnivå. Om studien ger anledning att genomföra de åtgärder som avses i artikel 106, kan ett program utarbetas. I Finland har det utförts en ovannämnd studie på basis av vilken ett biodlingsprogram har utarbetats och stöd för biodling har införts. Närmare bestämmelser om biodlingsprogrammets innehåll finns i artikel 1 i kommissionens förordning (EG) nr 917/2004 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 797/2004 om insatser på biodlingsområdet.

Utarbetandet av biodlingsprogrammet förutsätter dessutom att den nationella andelen om 50 % som avses i artikel 108 finns tillgänglig för åtgärdernas genomförande. Programförslaget godkänns med stöd av artikel 109 av EU-kommissionen. Eftersom de åtgärder som ska genomföras fastställs i biodlingsprogrammet utarbetas i det sammanhanget i praktiken också ett förslag till stödberättigande åtgärder.

I 2 mom. hänvisas det för de stödberättigande åtgärdernas del till artikel 106 i marknadsordningsförordningen. Enligt den kan i biodlingsprogrammet ingå åtgärder som gäller tekniskt stöd till biodlare och grupper av biodlare, bekämpning av varroasjukan, rationalisering vid flyttning av bisamhällen, åtgärder till stöd för laboratorier som utför fysikalisk-kemiska analyser av honungen, stödåtgärder för utökningen av de minskande bibeständen i gemenskapen och samarbete med organisationer som är specialiserade i genomförandet av programmen för tillämpad forskning inom biodlingssektorn och om biodlingsprodukter. I artikel 106 föreskrivs det också att åtgärder som finansieras genom EJFLU i enlighet med rådets förordning (EG) nr 1698/2005 inte ska omfattas av biodlingsprogrammet. Hänvisningen till artikel 106 utgör samtidigt en grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de stödberättigande åtgärderna.

I artikel 108 föreskrivs det om finansiering av åtgärderna med EU-medel. Medlemsstaterna har rätt att besluta vilka av åtgärderna enligt artikel 106 stöd ska beviljas för. Prövningsrätten begränsas dock av att det enligt artikel 107 är en förutsättning för EU-finansieringen att medlemsstaterna utför en ovannämnd studie och att de åtgärder som stödet gäller ska grunda sig på de omständigheter som konstaterats i studien. Om studien visar att det i Finland inte finns behov av att främja en sådan åtgärd som avses i artikel 106, kan den uteslutas ur programmet och berättigar då inte till stöd. Bestämmelser om detta utfärdas med stöd av det bemyndigande som föreslås i paragrafen.

I momentet finns också ett bemyndigande att genom förordning av statsrådet utfärda närmare bestämmelser om de stödberättigande

de åtgärderna och om kraven på dem. Efter-
som åtgärderna har konstaterats på ett myck-
et allmänt plan i artikel 106 bör kraven på
genomförandet av dem kunna preciseras vid
behov.

För närvarande finns det inte några natio-
nella bestämmelser om stödet för biodling. I
stödbeslutet hänvisas det i nuläget för vissa
kravs vidkommande till bestämmelser i
statsunderstödslagen (688/2001).

**27 §. Aktörer som har rätt till stöd för bi-
odling.** I 1 mom. föreskrivs det om krav på de
aktörer som har rätt till stöd för biodling.
Syftet med de åtgärder som är föremål för
stöd är att stödja hela biodlingssektorn i stäl-
let för enskilda aktörer. Enligt förslaget kan
stöd beviljas föreningar och andelslag som
företräder biodlingssektorn. Definitionen
motsvarar definitionen av de i artikel 109 i
marknadsordningsförordningen avsedda par-
ter som ska delta i programberedningen. I
stället för 'organisation' används dock 'regi-
strerad förening', eftersom termen organisa-
tion som används i artikel 109 inte motsvarar
det i Finland använda begreppet juridiska
personer. Stöd kan enligt förslaget sökas
också gemensamt av flera aktörer som har
rätt till stödet.

Den som ansöker om stöd ska förbinda sig
att vidta alla åtgärder som ingår i biodlings-
programmet. På så sätt säkerställs det att bi-
odlingsprogrammet genomförs som en hel-
het. För att stödssystemet ska kunna tillämpas
ska medlemsstaten inledningsvis lägga fram
en plan över åtgärderna för EU för godkän-
nande, och stödssystemet ska genomföras på
föreslaget sätt. Om stöd kunde sökas bara för
att genomföra enskilda insatser skulle det
finnas risk för att stöd inte söks för genomfö-
rande av alla åtgärder och att programmet
därmed inte skulle genomföras på det sätt
som planerats och som EU-institutionerna
godkänt. För att det ska vara möjligt att sä-
kerställa att alla åtgärder blir genomförda bör
det förutsättas att sökanden förbinder sig att
vidta alla åtgärder.

Stödansökan kan enligt förslaget göras
också av flera organisationer gemensamt. Det
kan behövas, om en förening eller ett andels-
lag som företräder biodlingssektorn inte på
egen hand kan genomföra alla åtgärder eller

om åtgärderna inte omfattar vissa geografis-
ka områden.

Enligt 2 mom. kan sökanden anlita andra
offentlighetsliga eller privaträttsliga registre-
rade sammanslutningar vid genomförandet
av åtgärder. Detta kan vara ändamålsenligt
t.ex. i samband med i artikel 106.1 d i mark-
nadsordningsförordningen avsedda åtgärder
till stöd för laboratorier eller i artikel 106.1 f
avsedda åtgärder som rör forskningsverk-
samhet. I momentet hänvisas det till 7 §
2 mom. i statsunderstödslagen, där det be-
stäms om skyldighet att ingå ett avtal om
statsunderstödet användning, övervakningen
av dess användning och villkoren för dessa
med den som genomför projektet. Avsikten
är att precisera den ställning som de andra of-
fentlighetsliga eller privaträttsliga registrera-
de sammanslutningar som anlitas har vid ge-
nomförandet av åtgärder. Stödet anses till
denna del ha beviljats för användning till an-
nat än stödtagarens verksamhet. När sam-
manslutningen anlitas är det därmed inte frå-
ga om sådan upphandling mellan stödsökan-
den och sammanslutningen i fråga som avses
i upphandlingslagstiftningen.

**28 §. Godtagbara kostnader i samband
med stöd för biodling samt stödets maximibe-
lopp.** I 1 mom. föreskrivs det om kostnader
som berättigar till stöd för biodling. Sådana
är enligt förslaget de behövliga och skäligen
kostnaderna för genomförande av stödberät-
tigande åtgärder. De stödberättigande åtgär-
derna definieras på det sätt som anges ovan.
Kostnaderna bör vara behövliga för åtgär-
dens genomförande och skäligen till sin nivå.
Momentet ligger till grund för ett bemyndi-
gande att föreskriva närmare om de godtag-
bara kostnaderna.

Närmare bestämmelser om de godtagbara
kostnaderna får enligt förslaget utfärdas ge-
nom förordning av statsrådet. För närvarande
anges kostnadsbegränsningar i de villkor som
ingår i stödbeslutet. Från sökandens synpunkt
är det dock skäl att föreskriva om de stödberät-
tigande kostnaderna så, att sökanden har
bindande vetskap om dem redan när stödän-
sökan görs. Det kan t.ex. föreskrivas närmare
om vilka kostnader som ska betraktas som
behövliga för genomförande av var och en
åtgärd och om eventuella begränsningar av
stödberättigandet för dem. Det kan exempel-

vis vara behövligt att definiera under vilka förutsättningar enskilda kostnadsposter är godtagbara och vilka kostnadsposter som inte kan anses behövliga och därmed inte berättigar till stöd. Till de sistnämnda kan t.ex. stödtagarnas finansierings- eller representationskostnader höras. Dessutom skulle det kunna tas ställning exempelvis till om mervärdesskatt är en stödberättigande utgift för aktörer som inte kan dra av mervärdesskatten som utgift.

Enligt 2 mom. beslutar Landsbygdsverket om maximibeloppet av stöd för biodling som kan beviljas var och en sökande. Maximibeloppet fastställs i beslutet om beviljande av stöd. Det maximibelopp av stöd som kan tilldelas sökandena i Finland fastställs i kommissionens beslut om biodlingsprogrammet. Det stödbelopp som kan tilldelas en enskild sökande är beroende av antalet ansökningar som uppfyller förutsättningarna för stödberättigande och kostnaderna för de åtgärder som föreslås i dem. Syftet med bestämmelsen är att framhäva att det stödbelopp som kan tilldelas en enskild sökande blir känt först när stödbeslutet fattas. Fastställandet av maximibeloppet av stöd i stödbeslutet motsvarar nuvarande praxis.

29 §. Ansökan om samt beviljande och utbetalning av stöd för biodling. I 1 mom. beskrivs det om tiden för ansökan om stöd. Ansökan kan ske först efter det att EU-kommissionen har godkänt ett förslag till biodlingsprogram för Finland. Eftersom åtgärderna vidtas under en treårsperiod söks också stöd bara en gång på tre år. Därför föreslås det att tiden ska anges i ansökningsansökanen.

Till ansökan om stöd ska det enligt förslaget fogas en plan över genomförandet av de åtgärder stödet avser och kostnaderna för dem. Uppgifterna behövs för att det ska gå att säkerställa att sättet för genomförande av de föreslagna åtgärderna motsvarar åtgärderna enligt biodlingsprogrammet. Bestämmelsen ligger till grund för det föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ansökningarna ska innehålla. En förutsättning för beviljande av stöd är att de föreslagna åtgärderna och kostnaderna för dem är godtagbara.

Enligt 2 mom. ska stödtagaren föra bok över de genomförda åtgärderna och kostna-

derna för dem. Med hjälp av kravet är det möjligt att vid behov övervaka åtgärdernas genomförande. Kravet ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser.

Enligt 3 mom. ska stödtagaren ansöka hos Landsbygdsverket om utbetalning av stödet med en ansökan till vilken det fogats en redogörelse för de genomförda åtgärderna och kostnaderna för dem. Redogörelsen behövs, eftersom stödet betalas utgående från faktiska kostnader och eftersom det i sammanhanget gäller att kontrollera att åtgärderna och kostnaderna är korrekta. Bestämmelsen ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska presenteras. En förutsättning för utbetalning av stöd är att de genomförda åtgärderna och kostnaderna för dem är godtagbara.

I 4 mom. finns ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som de i paragrafen avsedda ansökningarna ska innehålla och de uppgifter som ska dokumenteras. Det kan finnas behov av att precisera de uppgifter som ska ingå i ansökningarna för att de uppgifter om åtgärderna och kostnaderna som behövs för bedömning av förutsättningarna för beviljande och utbetalning av stöd ska erhållas. Beträffande de uppgifter som ska dokumenteras kan det finnas behov av att precisera de omständigheter som ska dokumenteras.

Stöd för privat lagring

30 §. Krav på privat lagring. I 1 mom. finns bestämmelser om förutsättningarna för godkännande av tillverkare av smör som är föremål för stöd för privat lagring. Bestämmelser om stödberättigande produkter finns i artikel 2 i och bilaga I till förordningen om privat lagring. Enligt bilagan ska smöret ha tillverkats under den period på 28 dagar som föregår ansökningsdagen eller den dag då anbudet lämnades in, vid ett företag som uppfyller de förutsättningar som fastställs i bilagan. Detta motsvarar den tillämpliga skyldighet vid interventionslagring av smör som det hänvisas till i momentet. Något behov av nationella bestämmelser finns inte för andra produkters del. Inte heller hänför sig

något behov av nationell reglering till stöd-sökandena, eftersom det i artikel 8 i förordningen om privat lagring anges att de som ansöker om stöd ska vara etablerade och momsregistrerade i gemenskapen.

I 2 mom. föreskrivs det om skyldigheter med anknytning till den lagring som aktörer som ansöker om stöd för privat lagring bedriver. För närvarande har det inte utfärdats nationella bestämmelser om lagringskraven, men överenskommelse om dem har kunnat nås i villkoren för avtalen om privat lagring. Eftersom det är fråga om rättigheter och skyldigheter för förvaltningsexterna aktörer bör de emellertid regleras på ett enhetligt sätt och så att kraven fastställs i förväg i lagstiftningen.

Förslaget om lagringsförhållanden och lagringssätt går tillbaka på artikel 22.1 a i förordningen om privat lagring, enligt vilken avtalsparten ska placera och hålla den avtalade kvantiteten i lager, på egen risk och bekostnad, under förhållanden som säkerställer att egenskaperna hos produkterna upprätthålls. Beviljandet av stöd föreslås dessutom förutsätta att den som ansöker om stöd säkerställer att produkterna är försedda med behövlig identitetsbeteckning. Detta krav går tillbaka på artikel 22.1 e, enligt vilken de lagrade produkterna ska vara lätt åtkomliga och lätt kunna identifieras. Bestämmelsen ligger till grund för ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser. Förbudet mot att byta ut produkter grundar sig på artikel 22 i förordningen om privat lagring, där det anges att det i lagringsavtalet ska förbjudas att produkter byts ut mot andra. Eftersom kravet har ålagts medlemsstaterna och eftersom det är fråga om förutsättningar för beviljande av stöd, föreslås det för tydlighetens skull bli föreskrivet i lag.

Momentet innehåller dessutom ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om lagringsförhållanden, lagringssätt och märkning som avses i momentet. För lagringsförhållandenas del kan det t.ex. fastställas tekniska krav som hänför sig till lagertemperaturen eller ventilationen, om detta anses vara behövligt för att säkerställa att produktkvaliteten upprätthålls. För lagringsförfarandenas del kan det föreskrivas närmare t.ex. om hur produkterna ska placeras i

lagret, om detta behövs för att säkerställa kontroll av hållbarheten och kvantiteten. Vad märkningarna beträffar kan det utfärdas närmare bestämmelser om hur de ska göras för att det krav enligt artikel 22.1 e i förordningen om privat lagring som handlar om att produkterna ska vara lätta att identifiera enskilt ska uppfyllas. Eftersom det är fråga om tekniska krav som anknyter till genomförande av lagringen föreslås de närmare bestämmelserna bli utfärdade genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

I 3 mom. finns bestämmelser om krav på inlagring och utlagring av produkter. Enligt momentet ska den som ansöker om stöd inlagra och utlagra produkterna på ett sådant sätt att produkternas kvalitet, kvantitet och märkningar kan kontrolleras. Utlagringen ska enligt förslaget ordnas så, att den kvantitet av produkter som utlagras på en gång inte är obetydlig. Kraven bygger på artikel 28 i förordningen om privat lagring. Med stöd av den kan medlemsstaterna ställa som krav att åtminstone en viss kvantitet ska utlagras per gång. Detta kan behövas, om partiernas ringa storlek anses förutsätta ett oskäligt stort antal kontrollbesök. Bestämmelserna ligger till grund för det bemyndigande som föreslås i paragrafen. Utfärdande av närmare bestämmelser om in- och utlagringssättet kan behövas, om säkerställandet av utförandet av produktkontroller förutsätter det. Dessutom kan närmare bestämmelser enligt förslaget utfärdas om minimikvantiteten produkter som ska utlagras på en gång. Eftersom det är fråga om tekniska krav som hänför sig till genomförande av lagringen föreslås det bli föreskrivet om dem genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Bestämmelser om begränsningar som gäller omlokalisering av produkterna finns i 4 mom. Bestämmelsen grundar sig på artikel 22 i förordningen om privat lagring. Där förutsätts det att flyttning av produkter till ett annat lager förbjuds i lagringsavtalet, utom ifall det finns en grundad anledning till omlokaliseringen. Den som ansöker om stöd får enligt förslaget flytta stödberättigande produkter till ett annat lager bara med tillstånd av Landsbygdsverket. Dessutom förutsätts det att omlokaliseringen behövs för att trygga lämpliga förvaringsförhållanden för produk-

terna eller av någon motsvarande exceptionell och oförutsebar anledning. I momentet hänvisas det dessutom till de övriga kraven i förordningen om privat lagring, vilket är ett sätt att betona att det till lagringen dessutom hänför sig andra krav som grundar sig på direkt tillämplig EU-lagstiftning. Enligt t.ex. artikel 22.1 a ska sökanden på egen risk och bekostnad placera den avtalade kvantiteten i lager. Bestämmelser om fristerna för inlagring, lagringsperioden och utlagring finns i artiklarna 25—28.

31 §. Anmälan och dokumentering av uppgifter om privat lagring. I 1 mom. föreskrivs det om skyldigheten för dem som får stöd för privat lagring att dokumentera och anmäla de uppgifter som behövs för att säkerställa att lagringskraven uppfylls. Bestämmelsen ligger till grund för det bemyndigande som föreslås i momentet. Det kan finnas behov av att utfärda närmare bestämmelser, om t.ex. säkerställandet av produktuppföljningen förutsätter detta och de minimikrav som anges i förordningen om privat lagring är otillräckliga i detta hänseende. Eftersom de grundläggande kraven ingår i en EU-förordning och det är fråga om uppgifter av synnerligen tekniskt slag som hänför sig till produktuppföljningen föreslås de närmare bestämmelserna bli utfärdade genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Deras nivå motsvarar de ovan föreslagna övriga bestämmelserna om privat lagring. En enhetlig regleringsnivå gör kraven lättare att överblicka. I nuläget finns det inga nationella bestämmelser om anmälan eller dokumentering av uppgifter, men Landsbygdsverket har meddelat anvisningar om dem. Också i lagringsavtalen har det kunnat avtalas om dem. Eftersom det är fråga om rättigheter och skyldigheter för förvaltningsexterna aktörer bör bestämmelser om dem emellertid utfärdas på ett sätt som är enhetligt bindande för alla som ansöker om stöd och på ett sådant sätt att de är fastställda i förväg.

I momentet hänvisas det till förordningen om privat lagring när det gäller stödtagarens anmälan och dokumentering av uppgifter. Eftersom det är fråga om en informativ hänvisning till direkt tillämplig EU-lagstiftning föreslås det inte att någon viss artikel nämns i hänvisningen. Bestämmelser om minimikra-

ven för de uppgifter som ska anmälas finns i artikel 22.1 c, där det föreskrivs att handlingarna angående inlagringen ska sändas till den behöriga myndigheten. I artikel 22.3 föreskrivs det om minimikraven för de uppgifter som ska dokumenteras. Hänvisningen omfattar också de i artikel 22.2 närmare definierade handlingar med vars hjälp de uppgifter om produkter som definieras mera detaljerat i artikel 22.2 kan säkerställas. Bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas finns också annanstans i förordningen om privat lagring. I artikel 20 i den föreskrivs det om anmälan av uppgifter om lagringsplats och anmälan om datum för inlagring av de olika produktpartierna.

I 2 mom. föreskrivs det genom en hänvisning till förordningen om privat lagring om tidpunkterna för anmälningar om lagringen av produkter. Bestämmelser om tiden finns åtminstone i artikel 22 i den nämnda förordningen, vilken artikel gäller sändning av handlingarna angående lagringen, och i artikel 36 som gäller anmälan om utlagring av produkter.

Vidare finns i momentet ett bemyndigande att utfärda sådana bestämmelser om tiderna för anmälningar som tillåts enligt förordningen om privat lagring, om det behövs för att säkerställa planeringen och genomförandet av produktkontroller. I exempelvis artikel 20 föreskrivs det om rätten för medlemsstaternas behöriga myndigheter att förutsätta att uppgifter om lagringsplatserna och inlagringen av produkter ska lämnas minst två arbetsdagar innan respektive parti inlagras. Utsättande av en tid kan behövas för att produktkontrollerna ska kunna planeras i förväg. Artikel 36 innehåller bestämmelser om skyldigheten för stödtagare att minst fem arbetsdagar i förväg informera om tidpunkten för slutet på lagringsperioden för att produkterna ska kunna kontrolleras vid slutet av lagringsperioden. I artikel 36.6 föreskrivs det också om medlemsstatens rätt att godkänna en kortare tid för anmälan än fem arbetsdagar.

Det utrymme för prövning som bemyndigandet beträffande en utsatt tid omspänner är begränsat vad gäller längden och avser genomförande av de praktiska arrangemangen i samband med verkställande av produktkontroller. Avvikande tider kan tas i bruk, om

planeringen av produktkontroller trots detta går att säkerställa. Närmare bestämmelser föreslås bli utfärdade genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet, eftersom de grundläggande kraven finns i en EU-förordning och eftersom det är fråga om omständigheter av tekniskt slag som hänför sig till produktuppföljningen. Bestämmelsernas nivå är i linje med de andra närmare bestämmelser om lagring som föreslås ovan. Det är förenligt med stödtagarnas intresse att kraven anges i en enda författning på lägre nivå. Som det nu är finns det inga bestämmelser om tiderna, men vissa av dem har tillämpats utgående från anvisningar som Landsbygdsverket har gett.

32 §. Avtal om privat lagring. I 1 mom. föreskrivs det om avtal om privat lagring. I villkoren för avtalet om privat lagring, vilka det finns bestämmelser om i förordningen om privat lagring, är det fråga om förutsättningarna för att bevilja stöd och om skyldigheterna för förvaltningsexterna aktörer. Sådana krav bör basera sig på lag och vara fastställda i förväg. Lagringsavtalet för sin del fastställs först efter det att stödet har sökts. Det är inte fråga om ett normalt avtal som förhandlas fram mellan stödtagare och stödbeviljare, eftersom det i avtalet är fråga om sådana villkor för beviljande av stöd som rör stödtagaren. Av de ovannämnda anledningarna föreskrivs det om skyldigheterna i den föreslagna lagen och mera ingående i bestämmelser som utfärdas med stöd av den. För detta talar också det faktum att följderna av överträdelse av kraven kan vara att stödet minskas eller utbetalningen annulleras, enligt artikel 34.

Det är dock inte möjligt att frångå ingåendet av i förordningen om privat lagring avsedda avtal, eftersom kravet på att fastställa avtalen åläggs medlemsstaterna i EU-lagstiftningen. För att kraven enligt den föreslagna lagen och de krav som konstateras i avtalet ska motsvara varandra föreslås det i paragrafen att avtalet ska uppta dels de krav som anges i den föreslagna lagen, dels de krav som anges i förordningen om privat lagring.

När det gäller avtalet om lagring ska det beaktas att det i förordningen om privat lagring föreskrivs att brister som gäller lagringen avgörs genom förvaltningsbeslut obero-

de av att ett avtal mellan parterna fastställs. Om det konstateras att lagringskrav har överträtts, fattas ett förvaltningsbeslut om saken under de förutsättningar som anges i artikel 34. Artikel 34 innehåller detaljerade bestämmelser om olika försummelser och överträdelser som leder till att det belopp av stöd som betalas ut minskas eller till att stödutbetalningen annulleras helt och hållet. Enligt artikel 34 ska stödbeloppet minskas eller utbetalningen annulleras, om produktkvantiteten minskar eller kvaliteten tar skada eller om de i artikeln avsedda tidsfristerna överskrids. Om stöd har betalats i förskott, ska det stöd som betalats utan grund återkrävas, enligt artikel 38. I ett avtal om lagring går det därför inte att avtala om sätten att avgöra överträdelser eller försummelser, och sådana förfaranden som är tillämpliga i samband med avtalsbrott, t.ex. väckande av talan om avtalsbrott, lämpar sig inte i situationen. Förfarandet motsvarar andra förfaranden som gäller överträdelse eller försummelse av förutsättningarna för beviljande av stöd och där en eventuell försummelse av förutsättningarna för beviljande av stöd avgörs genom ett överklagbart förvaltningsbeslut.

Skolmjölkstöd

33 §. Produkter som berättigar till skolmjölkstöd. I paragrafen hänvisas det till skolmjölkförordningen i fråga om krav som gäller produkter som berättigar till skolmjölkstöd. Enligt artikel 3 i den ska produkterna uppfylla kraven i förordning (EG) nr 852/2004 och förordning (EG) nr 853/2004 samt kraven i bilaga I till skolmjölkförordningen. I bilaga I till skolmjölkförordningen är de stödberättigande produkterna indelade i kategorierna I—V, och kategori I är ytterligare indelad i punkterna a, b och c. Stödberättigande är t.ex. enligt kategori I a värmebehandlad mjölk, och enligt kategori I b värmebehandlad mjölk som innehåller choklad eller fruktjuice eller som är smaksatt, innehållande minst 90 viktprocent värmebehandlad mjölk och med högst 7 % tillsatt socker och/eller honung, och enligt kategori I c smaksatta eller icke smaksatta fermenterade mjölkprodukter innehållande minst 90 viktprocent värmebehandlad mjölk och med

högst 7 % tillsatt socker och/eller honung. Kategori II omfattar fermenterade mjölkprodukter och kategorierna III–V omfattar ostar.

Enligt den föreslagna paragrafen ska produkterna motsvara inte bara de i skolmjölkförordningen föreskrivna kraven utan också näringsrekommendationerna. Det är fråga om ett tilläggskrav som kan fastställas nationellt. Det baserar sig på artikel 3 i skolmjölkförordningen, enligt vilken medlemsstaterna får tillämpa striktare normer i enlighet med kraven i bilaga I för de stödberättigande mjölkprodukterna. Enligt ingressen i skolmjölkförordningen har listan över stödberättigande produkter sammanställts för att ta hänsyn till att det i gemenskapen finns olika konsumtionsmönster och mot bakgrund av dagens tendenser på hälsoområdet och inom näringslära, samtidigt som medlemsstaterna själva får bestämma vilka produkter på listan som ska omfattas av stödet.

Närmare bestämmelser om kraven på produkterna får enligt förslaget utfärdas genom förordning av statsrådet, om det behövs för beaktande av näringsrekommendationerna. Bestämmelser om kraven på de produkter som berättigar till skolmjölksstöd finns för närvarande i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölksstöd (1026/2008). Enligt den berättigar till stöd t.ex. av de nämnda produkterna i kategori I bara produkter som tillhör kategorierna I a och I c och innehåller högst 1 % fett. I fråga om fermenterade produkter och ostar har det angetts krav som gäller fett- och salthalten. De nuvarande kraven grundar sig på de näringsrekommendationer som fastställts i statsrådets principbeslut om utvecklingslinjerna för motion och kost som främjar hälsa.

34 §. *Godkännande av sökande av skolmjölksstöd.* I 1 mom. finns bestämmelser om det godkännande som förutsätts i fråga om sökande av skolmjölksstöd. Godkännandet baserar sig på skolmjölkförordningen, enligt vars ingress det bör inrättas ett godkännandesystem av de sökande för att man ska kunna förvalta och kontrollera ordningen. Enligt artikel 6 i skolmjölkförordningen är en stödansökan giltig endast om den lämnas in av en sökande som i enlighet med artiklarna 7, 8 och 9 är godkänd för leverans av de gemenskapsprodukter som listas i bilaga I. Enligt

nämnda artikel 7 ska de sökande vara godkända av den behöriga myndigheten i medlemsstaten. Enligt artikel 6.2 i skolmjölkförordningen kan ansökan om stöd göras av en skola eller en skolstyrelse (terminologi i Finland: läroanstalt, en myndighet som svarar för läroanstalten) som ansöker om stöd för de produkter som delas ut till skolelever för vilka den ansvarar. Definitionen av begreppet skola preciseras i artikel 2 i skolmjölkförordningen, som innehåller bestämmelser om stödmottagare. Enligt artikeln ska stödmottagarna vara elever som går i förskolor eller andra inrättningar där förskoleverksamhet ges eller i grundskolor och gymnasieskolor, som organiseras eller erkänns av den behöriga myndigheten i medlemsstaten. I Sverige används begreppet förskola om det som i Finland benämns daghem.

I momentet föreslås det bli preciserat att daghemmen kan vara också privata och att det kan vara fråga också om förskolor. I fråga om grundskolor och gymnasieskolor föreslås det bli konstaterat i enlighet med skolsystemet i Finland att det är fråga om läroanstalter på grundskolestadiet eller på andra stadiet. Därför kan sökandena vara enbart läroanstalter för sådana elever som är berättigade till de produkter som skolmjölksstödet gäller. Innehållsmässigt motsvarar förslaget nuläget. Bestämmelser om sökande finns i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölksstöd (1026/2008).

I artikel 8 i skolmjölkförordningen föreskrivs det om de övriga förutsättningarna för godkännande. Enligt artikeln ska den sökande ingå ett åtagande som gäller leverans av produkter samt återbetalning av stöd som felaktigt betalats ut, framläggande av verifikat och samtycke till kontroller. Regleringen av dessa omständigheter i den föreslagna lagen befriar inte sökanden från skyldigheten att ingå ett sådant åtagande. Beslut om godkännande ska enligt förslaget fattas av Landsbygdsverket. Momentet innehåller också en definition av begreppet godkänd sökande av skolmjölksstöd.

I 2 mom. finns bestämmelser om produktleverantörens rätt att ansöka om skolmjölksstöd. Medlemsstaterna har rätt att avgöra om ansökningsförfarandet i fråga ska tillämpas. Enligt artikel 6.2 c i skolmjölkförordningen

kan ansökan om stöd göras av leverantören av produkterna, om medlemsstaten tillåter det. Bestämmelser om motsvarande rätt för produktleverantörer att ansöka om skolmjölksstöd finns för närvarande i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölksstöd (1026/2008). Förfarandet har ansetts vara befogat, eftersom det möjliggör en mera centraliserad ansökan om stöd, något som minskar det administrativa arbetet som behandlingen av ansökningar medför. Samtidigt förutsätter det dock övervakning av den prissänkning för produkter som refereras nedan. Frågan utreds närmare i allmänna motiveringen. Eftersom sökande av skolmjölksstöd ska godkännas särskilt för detta ändamål, förutsätts godkännande också av godkända leverantörer av skolmjölksprodukter. Förfarandet motsvarar nuläget.

Det föreslås att Landsbygdsverket ska besluta om godkännande. I samband med ansökan om godkännande ska det enligt förslaget visas upp en fullmakt av godkända sökande av skolmjölksstöd enligt vilken leverantören får ansöka om stödet på dessas vägnar. Granskning av fullmakten säkerställer fullmaktens giltighet och omfattning samt är ett sätt att kontrollera att läroanstalten och den leverantör som fått en fullmakt inte ansöker om stödet samtidigt. Skyldigheten att visa upp en fullmakt regleras inte nationellt i nuläget. I momentet definieras också begreppet godkänd leverantör av skolmjölksprodukter.

Genom hänvisningen till de förutsättningar för godkännande som det föreskrivs om i skolmjölksförordningen betonas det att bestämmelser om de krav som förpliktar sökandena av stöd, t.ex. den ovannämnda fullmakten, finns både i den föreslagna lagen och i EU-lagstiftningen.

I artikel 6.2 d i skolmjölksförordningen föreskrivs det också om rätten för en organisation som lämnar in stödansökan för en eller flera skolor eller skolstyrelsers räkning och som har upprättats särskilt för detta ändamål att ansöka om stöd, om medlemsstaten tillåter det. I Finland har det dock inte ansetts nödvändigt att inrätta en sådan fristående organisation för ansökan om stöd, och paragrafen innehåller inget förslag angående detta.

I 3 mom. föreskrivs det om skyldigheten för aktörer som ansöker om godkännande

som sökande av skolmjölksstöd eller godkännande som leverantör av skolmjölksprodukter att i samband med sin ansökan om godkännande lämna uppgifter om förutsättningarna för godkännande. Bestämmelser om förutsättningarna föreslås i paragrafen.

Momentet innehåller dessutom bestämmelser om Landsbygdsverkets rätt att meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökningarna. De uppgifter som ska lämnas i ansökningarna är detaljerade upplysningar genom vilka det bevisas att förutsättningarna för godkännande uppfylls. I ansökan om godkännande som leverantör av skolmjölksprodukter avses med dem också uppgifter som ska ännas i fullmakten. Det kan finnas behov av att mera specifikt förutsätta uppgifter om de aktörer på vilkas vägnar leverantören ansöker om stöd samt om de produkter som fullmakten omfattar och om fullmaktens giltighetstid. Det är fråga om precisering av detaljer i uppgifter som grundar sig på EU:s lagstiftning, därför föreslås bestämmelserna bli utfärdade på föreskriftsnivå. Landsbygdsverket svarar för behandlingen av ansökan och har därför de bästa förutsättningarna att bedöma de uppgifter som behövs. I nuläget grundar sig de uppgifter som ska ingå i ansökan på anvisningar som Landsbygdsverket har meddelat.

Enligt 4 mom. gäller ett beviljat godkännande tills vidare. Förslaget motsvarar nuvarande praxis. Bestämmelser om förutsättningarna för att återkalla godkännandet och för att ett återkallat godkännande ska kunna återfås finns i den direkt tillämpliga artikeln 10 i skolmjölksförordningen.

35 §. Krav på godkända sökande av skolmjölksstöd. I 1 mom. föreskrivs det om de krav på godkända sökande av skolmjölksstöd som utgör förutsättningar för beviljande och utbetalning av stödet. Det gäller att lägga märke till att stödet söks i efterhand, i enlighet med artikel 11 i skolmjölksförordningen. Rätten att ansöka om stödet tillkommer godkända sökande. Stöd söks inte före produktutdelningen, och inte heller fattar myndigheten före produktutdelningen beslut om beviljande av stöd. Stödet beviljas och betalas ut på basis av en stödansökan där den faktiska utdelningen redovisas.

Enligt 1 punkten ska godkända sökande av skolmjölkstöd för det första säkerställa att de produkter stödet avser delas ut endast till daghemsbarn eller elever vid läroanstalter. Kravet bottenar i artikel 2 i skolmjölkförordningen, där det sägs att stödmottagarna ska vara elever som går i förskolor eller andra inrättningar där förskoleverksamhet ges eller i grundskolor och gymnasieskolor, som organiseras eller erkänns av den behöriga myndigheten i medlemsstaten. Inrättningarna i fråga definieras ovan i samband med den paragraf som gäller sökande. Produkter som stödet avser kan därmed delas ut till alla barn i sådana daghem och alla elever vid sådana läroanstalter. Samtidigt utesluter den föreslagna bestämmelsen ur kretsen av stödberättigande produkter sådana produkter som har delats ut till andra vid läroanstalterna i fråga, t.ex. lärare. Till sitt innehåll motsvarar förslaget nuläget. Bestämmelser om barn och elever till vilka produkter som stödet avser kan delas ut finns i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölkstöd (1026/2008).

Enligt 2 punkten ska godkända sökande av skolmjölkstöd också föra bok över de utdelade produkter som stödansökan omfattar. Det är fråga om uppgifter som ligger till grund för beviljande av stöd och som det måste gå att kontrollera i efterhand vid behov. Bestämmelsen ligger till grund för bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska dokumenteras. Till dokumentering av uppgifter anknyter också den i artikel 5 i skolmjölkförordningen angivna möjligheten att använda stödberättigande produkter vid tillagning av måltider i skollokaler, om det rör sig om kalla rätter. Enligt artikeln kan det för att skilja mellan sådana produkter och andra produkter för utdelning användas en koefficient som ska fastställas på basis av tidigare använda kvantiteter och/eller recept i enlighet med den berörda medlemsstatens krav. Bestämmelser om användning av en koefficient finns för närvarande i 4 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölkstöd (1026/2008).

Enligt 3 punkten ska godkända sökande av skolmjölkstöd dessutom anmäla till myndigheten uppgifter om antalet barn och elever

enligt 1 punkten och om de kvantiteter stödberättigande produkter som delats ut till dem. Bestämmelsen ligger till grund för bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas.

I 2 mom. finns bestämmelser om sättet att räkna antalet barn och elever. I artikel 2 i skolmjölkförordningen förutsätts det att det är fråga om regelbunden vistelse i daghem eller regelbunden skolgång. För att det ska säkerställas att grunderna för beviljande av stöd är enhetliga finns det behov av att fastställa mera exakt hur kravet på regelbundenhet ska verifieras. Det föreslås att antalet barn och elever ska anses för hela terminens del vara det antal barn eller elever som under terminens första dag har anmälts vid daghemmet eller läroanstalten. Förslaget motsvarar nuläget. Bestämmelser om sättet att räkna antalet finns för närvarande i 2 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölkstöd (1026/2008), där det sägs att antalet stödmottagare för hela terminen anses vara det antal stödmottagare som under terminens första dag har anmälts vid daghemmet eller läroanstalten.

I momentet hänvisas det av informativa skäl till direkt tillämpliga krav i skolmjölkförordningen som gäller godkända sökande av skolmjölkstöd. I artikel 8.1 a i skolmjölkförordningen förutsätts det att godkända sökande av stöd garanterar att produkterna används i enlighet med förordningen av elever i skolor. Till detta hänför sig också den i artikel 5 avsedda möjligheten att i läroanstalterna använda stödberättigande produkter vid tillagning av måltider, förutsatt att rätterna är kalla. Beträffande övriga krav kan kraven på den i artikel 16 angivna affischen konstateras. Affischen ska permanent hänga uppe vid skolans entré där den ska synas tydligt och vara lätt att läsa. Inget behov av nationell reglering hänför sig till kraven i fråga. Genom hänvisningen understryks det att bestämmelser om skyldigheterna finns både i den föreslagna paragrafen och i skolmjölkförordningen.

I 3 mom. föreslås ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska dokumenteras och anmälas. I fråga om de uppgifter som ska dokumenteras kan det finnas behov av att reglera t.ex. vilka

uppgifter om olika mjölkprodukter som ska dokumenteras samt det ovan refererade sättet att beräkna kvantiteten produkter som används vid tillagningen.

I 4 mom. finns bestämmelser om vilken period en ansökan som görs av en godkänd sökande av skolmjölksstöd ska omfatta. Momentet grundar sig på artikel 11 i skolmjölksförordningen, enligt vilken medlemsstaten ska fastställa hur ofta ansökan om utbetalningar av stöd ska lämnas in. Enligt artikeln kan ansökningarna omfatta perioder av en till sju månader. Den period som föreslås i momentet motsvarar det nuvarande kravet, som bygger på anvisningar som Landsbygdsverket har meddelat.

36 §. Krav på godkända leverantörer av skolmjölksprodukter. I 1 mom. 1 punkten föreskrivs det om skyldigheten för sådana leverantörer av skolmjölksprodukter som ansöker om stöd att sänka produktpriset. Kravet bottenar i artikel 14 i skolmjölksförordningen, som handlar om prisövervakning. I artikeln föreskrivs det att medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att garantera att stödbeloppet avspeglas i de priser som stödmottagaren betalar. Frågan behandlas mera ingående i allmänna motiveringen. Den föreslagna bestämmelsen motsvarar innehållsmässigt nuläget. Enligt 4 § 2 mom. i jord- och skogsbruksministeriets förordning om skolmjölksstöd (1026/2008) får det sammanlagda beloppet av stödet och det pris som leverantören tar ut för produkterna inte överstiga det pris som leverantören debiterar andra motsvarande kunder.

I 2 punkten föreskrivs det om kraven på att dokumentera prisuppgifterna. Momentet grundar sig på det i artikel 14 i skolmjölksförordningen fastställda kravet på medlemsstaterna att vidta de åtgärder som krävs för att garantera att stödbeloppet avspeglas i de priser som stödmottagaren betalar. För att skyldigheten beträffande prissänkning ska kunna övervakas bör grunderna för prissänkningen dokumenteras. För närvarande finns det inte några särskilda nationella bestämmelser om skyldigheten att dokumentera uppgifterna.

I 3 punkten finns bestämmelser om kraven på anmälan av prisuppgifter. Punkten grundar sig på det i artikel 14 i skolmjölksförord-

ningen ingående kravet att medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att garantera att stödbeloppet avspeglas i de priser som stödmottagaren betalar. För att det ska vara möjligt att övervaka skyldigheten att sänka priserna föreslås det att leverantörer som ansöker om stöd anmäler de tillämpade grunderna för prissänkningen till myndigheten på dennas begäran. I nuläget finns det inte nationella bestämmelser om skyldigheten.

I 2 mom. föreskrivs det om Landsbygdsverkets rätt att få de uppgifter som avses i 1 mom. 3 punkten oberoende av sekretessbestämmelserna, eftersom uppgifterna kan omfattas av affärshemligheten. Vid behandlingen av uppgifter som anknyter till de anmälda priserna avses de bestämmelser om skydd för affärshemligheter som finns i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) bli tillämpade som allmän lag i fråga om uppgifter som omfattas av skyddet för affärshemligheter.

I 3 mom. finns ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de prissänkingsuppgifter som ska dokumenteras. Mera detaljerad reglering av de uppgifter som ska dokumenteras kan vara till fördel för den aktör som svarar för dokumenteringen av uppgifter, eftersom innehållet i kravet fastställs i större detalj. Mera detaljerad specificering kan också underlätta utförandet av kontroller.

I 4 mom. hänvisas det till krav som grundar sig på direkt tillämplig EU-lagstiftning. Enligt t.ex. artikel 9 i skolmjölksförordningen ska leverantören av produkter skriftligen garantera att föra register över de kvantiteter mjölkprodukter som levererats till godkända sökande av skolmjölksstöd. Enligt artikel 12 i nämnda förordning betalas stödet till leverantörerna endast om ett kvitto för de kvantiteter som levererats kan uppvisas. Momentet innehåller också ett bemyndigande att utfärda sådana närmare bestämmelser som tillåts enligt skolmjölksförordningen när det gäller rätten för godkända leverantörer av skolmjölksprodukter att lägga fram andra uppgifter om leverans och utdelning av produkterna. Med stöd av bemyndigandet kan det vid behov föreskrivas om den i artikel 12.1 i skolmjölksförordningen avsedda möjligheten att med medlemsstatens samtycke betala stöd

mot uppvisande av ett annat bevis för att de levererade kvantiteterna har betalats.

I 5 mom. föreskrivs det om den period som de ansökningar som godkända leverantörer av skolmjölksprodukter gör ska omfatta. Bestämmelsen baserar sig på artikel 11 i skolmjölksförordningen, enligt vilken medlemsstaterna ska fastställa hur ofta stödansökan ska lämnas in. Enligt artikeln kan ansökningarna omfatta perioder av en till sju månader. Den period som föreslås i momentet motsvarar det nuvarande kravet, som grundar sig på anvisningar som Landsbygdsverket har meddelat.

Allmänna krav på stödsystemen

37 §. *Tekniska krav som hänför sig till stödsystemen.* I paragrafen hänvisas det till EU:s marknadsordningslagstiftning, där det föreskrivs om teknisk utrustning som de som ansöker om stöd och stödtagarna förutsätts ha och om andra tekniska krav. I huvudsak finns bestämmelserna om dessa krav i direkt tillämplig EU-lagstiftning. Till vissa delar kan EU:s bestämmelser dock förutsätta nationell reglering. Det kan vara fråga om medlemsstatens skyldighet eller rätt att fastställa detaljer som rör de tekniska kraven. I den föreslagna lagen har man strävat efter att beakta bestämmelserna om sådant där medlemsstaterna har prövningsrätt genom att föreskriva om dem i anslutning till bestämmelserna om respektive stödsystem. Som exempel på detta kan nämnas de ovan refererade kraven på privat lagring.

Enligt paragrafen får genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet utfärdas sådana närmare bestämmelser som tillåts eller förutsätts enligt EU:s marknadsordningslagstiftning när det gäller dels kompletteringar som krävs för adekvat genomförande av de tekniska kraven, dels undantag som inte äventyrar en adekvat verkställighet av EU:s marknadsordningslagstiftning.

I förslaget har det beaktats att EU-lagstiftningen kan ändras med synnerligen kort varsel när det gäller omständigheter av denna typ, t.ex. genom att krav som rör användningen av teknisk utrustning åläggs dem som ansöker om stöd eller stödtagarna. Om det var fråga om en bestämmelse som bör kom-

pletteras nationellt för de tekniska kravens vidkommande, skulle detta förutsätta att den föreslagna lagen ändras, om inte den föreslagna lagen innehöll ett bemyndigande att utfärda bestämmelser. I gengäld kan det finnas behov av att bevilja dem som ansöker om stöd undantag från krav som det föreskrivs om i EU-lagstiftningen, om medlemsstaten har beviljats rätt att göra detta och en adekvat verkställighet av EU-lagstiftningen inte äventyras på så sätt. Avsikten har varit att formulera det föreslagna bemyndigandet så exakt som möjligt genom att förutsätta att det kan vara fråga endast om smärre kompletteringar eller undantag som hänför sig till de tekniska krav som tillåts eller förutsätts enligt EU:s marknadsordningslagstiftning.

Bemyndigandet har ansetts vara befogat för att det inte ska vara nödvändigt att ändra lagen med kort varsel på grund av omständigheter av detta slag som är av ringa betydelse. Det har också tagits hänsyn till att det kan vara problematiskt att ändra lagen enligt den tidtabell som ändringar av EU-lagstiftningen kräver.

5 kap. **Klassificering av slaktkroppar**

Kapitlet innehåller bestämmelser om tekniska krav som gäller slakteriet och anknyter till klassificering av slaktkroppar. Kraven grundar sig på artikel 42 i marknadsordningsförordningen och på den klassificeringsförordning som handlar om tillämpning av den. I kapitlet föreskrivs det också om skyldigheten för slakterierna att anmäla till myndigheterna sådana uppgifter om klassificeringen som behövs för att kontroller av klassificeringen ska kunna utföras.

38 §. *Skalar för klassificering av slaktkroppar.* I 1 mom. finns bestämmelser om de krav respektive befrielser vars tillämpning medlemsstaterna har rätt att föreskriva om när det gäller klassificering av slaktkroppar av nötkreatur, svin och får. Bestämmelser om slakteriernas skyldighet att klassificera slaktkroppar finns i klassificeringsförordningen. Bestämmelser om skalan för klassificering av slaktkroppar finns i marknadsordningsförordningen. I momentet finns en till detta anknuten definition av begreppet skala för klassificering av slaktkroppar.

Enligt momentet ska skalan för klassificering av slaktkroppar tillämpas också på slaktkroppar av nötkreatur som är åtminstone 12 månader gamla. Syftet med kravet är att de slaktade nötkreaturen i så stor utsträckning som möjligt ska omfattas av klassificeringen och av prissättning som grundar sig på den. Förslaget bottnar i artikel 42 i marknadsordningsförordningen, där det anges att gemenskapsskalor för klassificering av slaktkroppar ska tillämpas i enlighet med bestämmelserna i bilaga V för nötkött när det gäller slaktkroppar av fullvuxna nötkreatur. Enligt del IV punkt 2 i bilaga III till marknadsordningsförordningen avses med vuxna nötkreatur nötkreatur med en levande vikt på mer än 300 kg. Enligt artikel 2.1 i klassificeringsförordningen ska gemenskapens skala för klassificering av slaktkroppar inom sektorn för nöt- och kalvkött tillämpas på slaktkroppar av vuxna nötkreatur.

Enligt artikel 2.2 i klassificeringsförordningen får medlemsstaterna besluta att den klassificeringsskalan ska tillämpas på slaktkroppar av nötkreatur som vid slakt är 12 månader eller äldre. I det föreslagna momentet föreskrivs det om detta krav. I nuläget föreskrivs om det i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008).

Enligt artikel 20.1 i klassificeringsförordningen ska den skala för klassificering av slaktkroppar av gris som avses i artikel 42 i marknadsordningsförordningen användas av samtliga slakterier för att klassificera alla slaktkroppar så att producenterna får en skälig ersättning grundad på vikten och kroppssammansättningen hos de grisar som de har levererat till slakterierna. Momentet innehåller bestämmelser om anknytande undantag. Klassificeringsskalan behöver enligt förslaget inte tillämpas, om det är fråga om klassificering enligt artikel 20.2 i klassificeringsförordningen. Enligt nämnda artikel 20.2 får medlemsstaterna genom undantag från punkt 1 besluta att undanta från skyldigheten att använda gemenskapens skala slakterier för vilka de berörda medlemsstaterna fastställer ett högsta antal slaktningar som inte får överskrida 200 grisar per vecka i årsgenomsnitt och slakterier som enbart slaktar grisar

födda och uppfödda i egna inrättningar och som själva styckar alla slaktkroppar. Användningen av undantag är motiverad med beaktande av att det arbete som klassificeringen orsakar och den utrustning som behövs kan föranleda oskäligen kostnader för små slakterier och att prissättningen i fråga om slakteriets egna svin kan anses vara en intern angelägenhet för slakteriet. Bestämmelser om undantag finns för tillfället i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008).

I 2 mom. föreskrivs det om krav och undantag som rör klassificering av fårkött. Bestämmelsen syftar till att tydliggöra den nationella tillämpningen av artikel 42.1 i marknadsordningsförordningen. I artikeln föreskrivs det att det är obligatoriskt att tillämpa klassificeringsskalor för slaktkroppar av nöt och grisar. I fråga om sektorn för får- och getkött konstateras det däremot att medlemsstaterna får tillämpa en gemenskapsskala för klassificering av slaktkroppar när det gäller slaktkroppar av får i enlighet med bestämmelserna i punkt C i bilaga V. Bestämmelsen avses bli tillämpad i Finland så att det är frivilligt att klassificera slaktkroppar av får, och om frivillig klassificering av slaktkroppar av får görs bör klassificeringen ske i enlighet med den i marknadsordningsförordningen avsedda skalan för klassificering av slaktkroppar. Tillämpning av skalan för klassificering av slaktkroppar säkerställer att klassificeringen, och därmed prissättningen av slaktkroppsdelar som bjuds ut för försäljning, är jämförbar. Bestämmelser om motsvarande krav finns för närvarande i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008).

I 3 mom. finns ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om tillämpning av kompletterande skalor för klassificering av slaktkroppar. Syftet med att tillämpa kompletterande klasser är att fastställa slaktkroppens värde noggrannare och mera rättvist samt att ge djuruppfödaren mera detaljerad information om uppfödning- och avelsresultaten. Utfärdandet av bestämmelser förutsätter att en kompletterande klass behövs för att fastställa slaktkroppens värde mera exakt.

Förslaget baserar sig på bilaga V till marknadsordningsförordningen, där det i punkt A.III sägs att medlemsstaterna ska tillåtas att dela in var och en av de klasser för nötkött som definieras närmare i punkten i underklasser. I fråga om griskött föreskrivs det om klasser som medlemsstaterna får bestämma om i punkt B.II i nämnda bilaga V. För fårköttets del ska slaktkropparna enligt punkt C i nämnda bilaga V klassificeras genom tillämpning av bestämmelserna om nötkött med nödvändiga ändringar. Bestämmelser om nationellt fastställda kompletterande klassificeringsskalor finns i nuläget i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008).

Närmare bestämmelser om kompletterande klassificeringsskalor och om tillämpning av dem får enligt förslaget utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Behovet av och nuläget i fråga om reglering refereras ovan. Det är fråga om precisering av en teknisk omständighet som grundar sig på EU-lagstiftning, därför föreslås de närmare bestämmelserna bli utfärdade genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

39 §. Genomförande av klassificeringen. I 1 mom. föreskrivs det om kraven på slakteriernas tekniska genomförande av klassificeringen och på slakteriernas metoder för märkning och presentation av slaktkroppar. Bestämmelser om framför allt kraven på genomförandet av klassificeringen finns i den direkt tillämpliga EU-lagstiftning som avses i momentet. Tillämpningen av vissa förfaranden kan dock förutsätta att närmare bestämmelser utfärdas nationellt.

I 2 mom. föreslås ett bemyndigande att utfärda sådana närmare bestämmelser om smärre kompletteringar av det tekniska genomförandet av klassificeringen och av metoderna för märkning av slaktkroppar som tillåts enligt EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar. I exempelvis punkt V i bilaga V till marknadsordningsförordningen föreskrivs det om medlemsstaternas rätt att bevilja att yttre fett avlägsnas i samband med klassificeringen av slaktkroppar. I artikel 7.3 i klassificeringsförordningen föreskrivs det att medlemsstaterna får fastställa att det är en skyldighet att i samband med klassificerings-

resultaten anmäla också underklasser för konformation och fettansättning. Likaså har medlemsstaterna rätt att tillåta användningen av automatiserade klassificeringsmetoder som avses i artikel 9. I artiklarna 22 och 23 i klassificeringsförordningen föreskrivs det om sättet att fastställa slaktkroppsvikten för svin.

Utfärdandet av närmare bestämmelser om det tekniska genomförandet av klassificeringen förutsätter att bestämmelserna behövs för att säkerställa att klassificeringen och vägningen genomförs exakt. Hittills har det inte funnits behov av att utfärda närmare bestämmelser. I framtiden kan emellertid särskilt automatiserad klassificering förutsätta sådana. Eftersom det är fråga om preciseringar av tekniska åtgärder som avses i EU-lagstiftningen föreslås det att bestämmelserna ska utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Bestämmelser om kraven på slaktkropparnas presentation finns för nötköttets del i punkt A.IV i bilaga V till marknadsordningsförordningen och i artikel 13.5 i klassificeringsförordningen. För grisköttets del finns bestämmelser om saken i punkt B.III i bilaga V till marknadsordningsförordningen och för fårköttets del i punkt C.IV i nämnda bilaga. Enligt dem får medlemsstaterna föreskriva om en annan presentation.

Bestämmelser om krav på märkningar som görs i samband med klassificeringen finns i den direkt tillämpliga EU-lagstiftning som avses i momentet. Tillämpningen av vissa bestämmelser kan förutsätta närmare bestämmelser. I t.ex. artiklarna 6 och 30 i klassificeringsförordningen föreskrivs det om användning av stämpel vid märkning, och i punkt 4 i vardera artikeln föreskrivs det om medlemsstaternas rätt att ersätta stämpeln med en etikett. Artikel 21 i klassificeringsförordningen innehåller bestämmelser om sätten för märkning av griskött, medan artikel 30 innehåller bestämmelser om sätten för märkning av fårkött.

Det är fråga om preciseringar av en teknisk omständighet som baserar sig på EU:s lagstiftning, därför föreslås närmare bestämmelser bli utfärdade genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. För närvarande har närmare bestämmelser om ersättande av stämpeln med en etikett utfärdats. Bestäm-

melser om detta finns i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008).

I 3 *mom.* finns ett bemyndigande att utfärda sådana närmare bestämmelser om smärre kompletteringar av presentationen av slaktkroppar som tillåts enligt EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar, om det behövs för att säkerställa tillämpad kommersiell praxis, slakttekniken eller hygien. Så kan det förhålla sig t.ex. om ny slaktteknik förutsätter ett annat slag av slutbehandling, om hygien- eller sjukdomsrisker förekommer i anslutning till någon slaktkroppsdel eller om någon slaktkroppsdel helt mister som kommersiella betydelse. Som det nu är har det inte funnits behov av nationella bestämmelser om presentationen. Det är fråga om precisering av en teknisk omständighet som grundar sig på EU-lagstiftning, därför föreslås närmare bestämmelser bli utfärdade genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

40 §. Godkännande av slaktkroppsklassificerare. Paragrafen innehåller bestämmelser om förutsättningarna för godkännande av slaktkroppsklassificerare. Enligt 1 *mom.* får sådan klassificering av slaktkroppar som avses i klassificeringsförordningen utföras vid slakterier bara av personer som Landsbygdsverket har godkänt för uppdraget. Uttrycket godkänd slaktkroppsklassificerare föreslås bli använt om dem. Förslaget grundar sig för nötköttets del på artikel 8 i klassificeringsförordningen, där det sägs att medlemsstaterna ska säkerställa att klassificeringen utförs av kvalificerad personal som har licens för detta. Licensen får ersättas av ett godkännande beviljat av en medlemsstat i vilken ett sådant godkännande motsvarar erkännande av den berördes kvalifikationer. För fårköttets del grundar sig förslaget på artikel 31 i klassificeringsförordningen, där det sägs att medlemsstaterna ska se till att klassificeringen utförs av tillräckligt kvalificerad personal. För grisköttets del innehåller klassificeringsförordningen inga uttryckliga bestämmelser om saken, men bestämmelsen kan anses grunda sig på artikel 39 i klassificeringsförordningen, där det sägs att medlemsstaterna ska vidta alla åtgärder de anser nödvändiga för att bl.a.

säkerställa att de priser som noterats är riktiga. Priserna baseras på klassificeringen. Det har inte heller ansetts befogat att kravet varierar beroende på om det är fråga om klassificering av slaktkroppar av nötkreatur, svin eller får.

För tydlighetens skull föreslås det i sammanhanget att klassificeringen ska omfatta också vägning och identifieringsmärkning av slaktkroppen. Den klassificering som avses i klassificeringsförordningen omfattar alla dessa åtgärder. Enligt förslaget ska Landsbygdsverket besluta om godkännande på ansökan.

Enligt 2 *mom.* är förutsättningarna för godkännande dels tillräckliga kvalifikationer som grundar sig på utbildning som hänför sig till verksamhet enligt 1 *mom.*, alltså klassificering, dels ett arbetsprov som rör klassificering. Närmare bestämmelser om utbildningens och arbetsprovets innehåll och om sättet för genomförande av utbildningen och arbetsprovet får enligt förslaget utfärdas genom förordning av statsrådet. Bestämmelser om godkännande finns för närvarande i 6 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008). Enligt den kan slaktkroppen klassificeras och vägas av en person som bemyndigats av Landsbygdsverket och som har i praktiken visat kompetens för uppgiften. För kompetensens del förutsätts i nuläget en kurs som Köttindustrins forskningscentral anordnar och kompetens som visas genom ett arbetsprov. Kursen har anordnats under jord- och skogsbruksministeriets styrning, och kostnaderna för anordnandet har ersatts arrangören. Myndigheten har svarat för de förvaltningsbeslut som hänför sig till godkännandet.

I paragrafen föreskrivs det mera entydigt än nu att den utbildning och det fristående prov som används för påvisande av kompetens ska vara godkända av Landsbygdsverket. Landsbygdsverket svarar också nu för beviljandet av godkännandena i fråga. Också i Sverige förutsätts genomgången utbildning som ordnas av Jordbruksverket, en myndighet som motsvarar Landsbygdsverket. Bestämmelser om detta finns i Jordbruksverkets föreskrift SJVFS 2004:88.

Enligt 3 mom. kan Landsbygdsverket besluta om godkännande för högst tre år i sänder. Genom att godkännandet är tidsbegränsat kan det säkerställas att den klassificering som godkännandet avser genomförs i praktiken, varvid också den övervakning som förutsätts kan riktas rätt. Bestämmelser om övervakning föreslås i kapitlet om kontroll, inspektion och granskning. Också i nuläget är kutymen den att godkännande beviljas för tre år i sänder, även om särskilda bestämmelser om detta inte finns. Landsbygdsverket föreslås besluta om ett nytt godkännande, om en godkänd aktör ansöker om ett sådant och redogör för uppfyllandet av förutsättningarna för godkännande. Sökanden behöver dock inte avlägga ett nytt arbetsprov då, om det inte finns särskilda skäl till detta.

6 kap. Priserapporter

41 §. Skyldighet att meddela priser och anmäla andra uppgifter med anknytning till dem. Om det i EU-lagstiftningen förutsätts att medlemsstaterna ska meddela uppgifter om priser och produktkvantiteter eller kvalitet och om myndigheterna inte har tillgång till sådana uppgifter och uppgifterna inte kan inhämtas med hjälp av officiell statistik eller särskilda utredningar, kan det enligt det inledande stycket i det föreslagna 1 mom. förutsättas att de aktörer som uppräknas i momentet ska anmäla uppgifterna. I momentet definieras begreppet prisrapport som används om aktörernas anmälningar.

EU behöver uppgifterna för att bestämma vilka stödnivåerna, interventionspriserna eller importkvoterna ska vara. Enligt t.ex. ingressen i rådets förordning (EU) nr 479/2010 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller meddelanden till kommissionen inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, nedan *förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter*, kan exportbidragen och stödet för skummjölk bearbetad till kasein fastställas endast på grundval av uppgifter om prisändringar både på den inre marknaden och inom den internationella handeln, och därför är det nödvändigt att kunna jämföra prisnoteringarna för produkter, särskilt i samband med beräkningen av

bidrag och stödbelopp. Enligt skäl 19 i ingressen till klassificeringsförordningen bör för att säkerställa att de slaktkroppspriser som noteras är representativa för medlemsstaternas produktion av nötkött och kalvkött, griskött och fårkött de kategorier och klasser samt vissa kriterier fastställas som anger vilka inrättningar eller personer som är skyldiga att rapportera in priser.

Uppgifterna föreslås bli insamlade i första hand på basis av uppgifter som myndigheterna har tillgång till. Alla uppgifter har myndigheterna emellertid inte. Enligt t.ex. artikel 2 i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter ska medlemsstaterna lämna uppgifter till kommissionen om det pris på råmjölk (dvs. obehandlad mjölk), med verkligt fett- och proteininnehåll, som betalats till mjölkproducenter på deras territorium för leveranser under den föregående månaden. Det kan dock vara möjligt att inhämta uppgifter ur officiell statistik, exempelvis statistik som avses i statistiklagen (280/2004) eller lagen om landsbygdsnärlingsstatistik (1197/1996). Så publiceras t.ex. uppgiften om priset på obehandlad mjölk i statistik som avses i statistiklagen.

I en del fall är det möjligt att klarlägga marknadspriset också på basis av prisuppgifter som privata aktörer publicerat. Det kan vara möjligt att använda offentliga prisuppgifter t.ex. i fråga om artikel 56 i interventionsförordningen. Enligt den ska medlemsstaterna för varje spannmål och spannmålskvalitet som anses vara av intresse för EU-marknaden skicka in uppgifter veckovis avseende de representativa marknadspriserna. Användningen av offentliga informationskällor förutsätter visshet om att uppgifterna är tillräckligt uttömmande och motsvarar de faktiska marknadspriserna. Det kan vara möjligt att inhämta uppgifter också med hjälp av marknadsundersökningar. Dessa lämpar sig emellertid inte väl för insamling av data som ska rapporteras varje vecka, därför har möjligheterna att använda sig av undersökningar vid inhämtningen av uppgifter ansetts vara små. Eftersom det inte är möjligt att ur de ovannämnda källorna få alla de uppgifter som medlemsstaterna förutsätts ge, bör vissa aktörer förpliktas att lämna uppgifter till myndigheterna. Utgångspunkten är att för-

pliktelse åläggs bara i den mån det är nödvändigt för att genomföra EU-bestämmelserna.

Vissa av EU-bestämmelserna har formulerats så att man ur dem indirekt kan utläsa vilka aktörer som är anmälningsskyldiga, även om anmälningsskyldigheten har ålagts medlemsstaterna i stället för enskilda aktörer. Så kan t.ex. det i ett visst skede av slakten noterade pris som medlemsstaterna förutsätts meddela med stöd av klassificeringsförordningen i praktiken fås bara av slakteriet i fråga, trots att det är medlemsstaten som förutsätts meddela priset. Därför föreslås slakterierna vara anmälningsskyldiga. Om det inte ens indirekt har fastställts vilka som ska vara anmälningsskyldiga, bör dessa specificeras. Enligt t.ex. artikel 1 i kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 1288/2011 om under rättelser om partihandelspriser för bananer inom den samlade marknadsordningen inom jordbruket, nedan *förordningen om underrättelser om bananpriser*, ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om bl.a. de partihandelspriser för bananer som noterats på de representativa marknaderna. Om partipriserna inte är offentliga, bör de som bedriver partihandel åläggas en skyldighet att lämna uppgifter. I den nationella lagstiftningen bör det föreskrivas om anmälningsskyldighet för händelse av denna typ av situationer. Om skyldigheter däremot har ålagts aktörer i direkt tillämplig EU-lagstiftning, finns det inte behov av nationell reglering om saken. I exempelvis kapitel IV i förordningen om sockerkvoter fastställs de anmälningsskyldiga aktörerna entydigt.

Anmälningsskyldigheten föreslås omfatta dels priser, dels produktkvantiteter och övriga uppgifter, om meddelandet av priser förutsätter att sådana noteras. Så förutsätter t.ex. fastställandet av vägda medelpriser också uppgifter om produktkvantiteterna.

I 1 punkten föreskrivs det om skyldighet för aktörer inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter att meddela priser. Skyldigheten grundar sig på artikel 2 i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter, enligt vilken medlemsstaterna varje vecka ska meddela kommissionen de priser fritt fabriken som under den föregående veckan gällde för de produkter som för-

tecknas i bilaga IA. Enligt samma artikel ska medlemsstaterna varje månad lämna uppgifter till kommissionen för de priser fritt fabriken som noterats under föregående månad för de produkter som förtecknas i bilaga IB. Uppgifterna gäller de kvantiteter av vasslepulver, olika slag av mjölkpulver, smör och vissa ostar som sålts veckovis och priserna för dem. Myndigheterna har inte tillgång till dessa uppgifter. Det har inte ansetts vara möjligt att inhämta dem genom undersökningar, eftersom uppgifterna ska meddelas varje vecka och eftersom de uttömmande uppgifterna bör fås direkt av aktörerna. Enligt förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att försäkra sig om att uppgifterna om priser är representativa, tillförlitliga och fullständiga och vidta nödvändiga åtgärder för att se till att de ekonomiska aktörerna skickar in nödvändiga uppgifter inom gällande tidsfrister. Därför föreslås det i punkten bli föreskrivet om skyldighet för aktörer inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter att anmäla de berörda uppgifterna.

Skyldiga att ge prisrapporter för mjölk och mjölkprodukter är enligt förslaget aktörer som på marknaden första gången efter tillverkningen säljer mjölk eller mjölkprodukter avsedda för konsumenter. Detta säkerställer att uppgifter om priserna fritt fabriken fås. I praktiken är mejerierna som tillverkar produkter skyldiga att meddela priserna. Uppgifter kan förutsättas också av aktörer som på marknaden första gången efter tillverkningen köper mjölk eller mjölkprodukter avsedda för konsumenter. I praktiken är dessa aktörer centralaffärer som köper produkter av tillverkarna. Dessa aktörer nämns som exempel i punkt 3 c i bilaga II till förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter. Där förutsätts det att medlemsstaterna anger hur eller med vilken metod uppgifterna har samlats in och från vilka berörda parter som uppgifterna härrör. I bilagan används termen första köpare om köparna.

Den föreslagna bestämmelsen säkerställer att uppgifterna är representativa, tillförlitliga och fullständiga. Uppgiftsinsamlingen begränsar sig till företag som är verksamma i

Finland. Om tillverkaren är t.ex. ett företag som är verksamt i en annan medlemsstat, samlas uppgifter inte in hos företaget utan hos den aktör som köper in produkter till Finland. För närvarande meddelar mejerierna de berörda uppgifterna. Bestämmelsen ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas och de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter. I nuläget anmäls uppgifterna med stöd av anvisningar.

Enligt artikel 2 i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter förutsätter angivandet av priser ytterligare att produktionen av var och en mjölkprodukt utgör minst 1 % av produktionen i EU. Gränsen i fråga om varje ostsart är 4 % av den nationella produktionen. Uppgifter samlas in enbart till denna del. Den myndighet som svarar för uppgiftsinsamlingen avses konstatera på basis av allmänt tillgänglig statistik att kriterierna uppfylls.

Enligt 2 punkten kan det förutsättas att slakterier för svin- och fårkött ska lämna uppgifter. För grisköttets del åläggs medlemsstaterna i artikel 25 i klassificeringsförordningen skyldigheten att meddela kommissionen priset på de representativa marknaderna och prisnoteringsorterna, och i artikel 26 i nämnda förordning de priser vid leverans till slakteriet som betalas till leverantörerna av levande grisar. Skyldigheten avser de produkter som definieras närmare i de nämnda artiklarna. I Finland finns det inte sådana prisnoteringsorter som avses i bestämmelsen. I artikel 25 i klassificeringsförordningen förutsätts det att medlemsstaterna meddelar EU-kommissionen de representativa marknaderna. Som representativa marknader har för Finlands del i nuläget angetts orter där det finns stora slakterier. De anmälda priserna grundar sig därmed för sin del på uppgifter från slakterierna på dessa orter. Det är fråga om några större slakterier och köttanskaffningsandelsslag. Närmare bestämmelser om de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter föreslås bli utfärdade med stöd av ett bemyndigande som ingår i paragrafen.

Med stöd av det i paragrafen föreslagna bemyndigandet avses närmare bestämmelser bli utfärdade också om de uppgifter som ska

anmälas. I det sammanhanget kan hänsyn tas också till vägning av viktclasserna för slaktkroppar av svin, något som det föreskrivs närmare om i artikel 25 i klassificeringsförordningen.

Bestämmelser om anmälningsplikten i fråga om fårköttprodukter finns i artikel 34 i klassificeringsförordningen, där det sägs att anmälan av priser för de produkter som fastställs närmare i artikeln är kopplad till en produktionskvantitet som anges för medlemsstaternas del. I Finland överstigs kvantiteten, och anmälningsplikten är därför tillämplig. Eftersom det inte uttryckligen är slakterierna som ålagts anmälningsplikten, även om uppgifterna fås bara från dem, bör slakterierna för fårkött åläggas att anmäla uppgifterna. Anmälningsplikten omfattar också lämnandet av de uppgifter om produktkvaliteten som förutsätts med stöd av artikel 34. Närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas avses bli utfärdade med stöd av det bemyndigande som föreslås i paragrafen.

Eftersom den rapportering i fråga om gris- och fårkött som avses i klassificeringsförordningen baserar sig på priser som bestäms utgående från skalan för klassificering av slaktkroppar, kan skyldigheten att meddela priser gälla endast slakterier som tillämpar skalan för klassificering av slaktkroppar. Bestämmelser om skyldigheten att använda skalan finns i klassificeringsförordningen. Dessutom föreslås det bli föreskrivet om den i den föreslagna lagen. För närvarande är det inte obligatoriskt i Finland att t.ex. klassificera fårkött, därför har det inte heller krävts att slakterier för fårkött anmäler uppgifter. Uppgifter kan således krävas bara i fråga om slakterier som frivilligt tillämpar den klassificering som avses i klassificeringsförordningen. Den föreslagna punkten ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet, med stöd av vilket närmare bestämmelser kan utfärdas om de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter, i samband med vilket denna begränsning beaktas.

Bestämmelser om rapportering av prisuppgifter som gäller gris- och fårkött finns i nuläget i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar

och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008).

Enligt 3 punkten kan det förutsättas att aktörer som bedriver partihandel med färskött anmäler uppgifter. Bestämmelser om anmälningsplikten för aktörer inom sektorn för färskött finns dels i klassificeringsförordningen, dels i kommissionens förordning (EG) nr 315/2002 om notering av priserna för färska och kylda slaktkroppar av får på gemenskapens representativa marknader, där det föreskrivs att medlemsstaterna ska meddela också representativa priser som noterats i grossistledet. Enligt artikel 1 i den sistnämnda förordningen ska medlemsstater vars färsköttproduktion överstiger 200 ton per år senast varje torsdag meddela kommissionen priserna på färska eller kylda slaktkroppar av lamm och tackor. Denna gräns överstigs i Finland. De priser som meddelas ska enligt artikel 1 vara de som noterats i de prisnoteringsområden som avses i artikel 12 i förordning (EG) nr 2529/2001. Priserna ska vara grossistpriser som noteras av dessa medlemsstater på den eller de representativa marknaderna under den vecka som föregår den vecka då uppgifterna lämnas. Den eller de representativa marknaderna ska beslutas av medlemsstaterna. För Finlands del har ingen representativ marknad fastställts i nuläget, därför bör utgångspunkten vara att hela landet är en representativ marknad. Enligt vad man i dag vet bedrivs inte handel i ovan nämnda syfte med slaktkroppar i Finland, därför har aktörerna inte förutsatts lämna uppgifter och nationella bestämmelser om saken inte utfärdats. Om behov yppar sig kan aktörerna i fråga förutsättas lämna de berörda uppgifterna. I så fall utfärdas närmare bestämmelser om uppgifterna med stöd av det bemyndigande som föreslås i paragrafen.

I 1 mom. 4 punkten föreskrivs det om anmälningsplikt för slakterier för fjäderfäkött och äggpackerier. Anmälningsplikten grundar sig på artikel 192 i marknadsordningsförordningen och artikel 1 i kommissionens förordning (EG) nr 546/2003 om vissa meddelanden om uppgifter i samband med tillämpningen av rådets förordningar (EEG) nr 2771/75, (EEG) nr 2777/75 och (EEG) nr 2783/75 inom sektorn för ägg och fjäderfä. Enligt den sistnämnda artikeln ska varje

medlemsstat meddela förpackningscentralernas genomsnittliga försäljningspris och försäljningspriset i slakthus eller grossistpriset på de representativa marknaderna för de produkter som anges mera exakt i artikeln. I Finland förekommer inga sådana representativa marknader. Eftersom packerierna och slakterierna inte uttryckligen har ålagts anmälningsplikt, även om bara de kan stå till tjänst med uppgifterna, bör nationella bestämmelser om anmälningsplikten för slakterier och packerier utfärdas. För broilerköttets del gäller uppgiftsinsamlingen priser och kvantiteter i fråga om hela slaktade broilrar. För närvarande samlas uppgifterna in hos några av de största slakterierna för broilerkött. Packeripriserna för ägg gäller priser och kvantiteter i fråga om ägg av storlekskategorierna M och L. Den föreslagna punkten ligger till grund för ett bemyndigande som föreslås i paragrafen och med stöd av vilket närmare bestämmelser om uppgifterna och om de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter kan utfärdas. I nuläget fås uppgifter inte från packerierna. När det gäller slakterier för fjäderfäkött och äggpackerier bygger anmälan i nuläget på anvisningar.

I 5 punkten finns bestämmelser om anmälningsplikt för aktörer som bearbetar eller exporterar spannmål. Anmälningsplikten baserar sig på artikel 56 i interventionsförordningen, enligt vilken medlemsstaterna ska, för varje spannmål och spannmålskvalitet som anses vara av intresse för EU-marknaden, varje onsdag till kommissionen skicka in uppgifter för den föregående veckan avseende de representativa marknadspriserna uttryckta i nationell valuta per ton. Dessa priser ska noteras regelbundet och på ett oberoende sätt som är öppet för insyn, och det ska anges uppgifter om kvalitetsegenskaper, noteringsplatsen för varje produkt och saluföringsledet.

I Finland har det inte ansetts förekomma sådana i bestämmelsen avsedda representativa marknader på basis av vilka marknadspriser skulle kunna noteras. Till den del uppgifter inte står att få ur offentliga källor bör uppgifter förutsättas av aktörer inom spannmålssektorn. Det har bedömts att de aktörer som bearbetar eller exporterar spannmål har tillgång till de uppgifter om olika marknads-

föringsskeden som behövs. När det gäller bearbetare har det bedömts att det för fastställande av tillräckligt representativa uppgifter räcker att uppgifter fås av de företag som bearbetar över en miljon kilogram spannmål per år. Den föreslagna punkten ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet med stöd av vilket det är möjligt att utfärda närmare bestämmelser om de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter och om de uppgifter som ska anmälas. I det sammanhanget är det möjligt att beakta den nämnda begränsningen. Uppgifter som ska meddelas för närvarande är det pris som bearbetarna betalar levererat till fabriksporten och exportpriset i hamnen levererat till hamn. Lämnandet av uppgifter om spannmål motsvarar nuvarande praxis som baserar sig på anvisningar.

I 6 punkten föreskrivs om skyldigheten för aktörer som importerar eller bedriver partihandel med frukt och grönsaker eller bearbetade produkter av frukt och grönsaker att lämna uppgifter. Den grundar sig på artikel 98 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, enligt vilken medlemsstaterna för de produkter som definieras närmare i bilaga XV till förordningen ska meddela de representativa prisnoteringarna för produkter som saluförs på de representativa importmarknaderna samt de signifikanta priser som noterats på andra marknader för stora kvantiteter importerade produkter eller, om inga priser på de representativa marknaderna är tillgängliga, signifikanta priser noterade på andra marknader. Priserna ska noteras i importörs-/grossistledet eller, om det inte finns några tillgängliga priser i importörs-/grossistledet, i grossist-/detaljhandelsledet. Av dessa anledningar åläggs importörerna anmälningsplikten i första hand. Om uppgifter från dessa inte är tillgängliga för en produkts vidkommande, är i andra hand den som bedriver partihandel anmälningspliktig. I nuläget samlas uppgifter dagligen in hos några av de största partiaffärerna och importörerna. Uppgifter kan förutsättas i enlighet med den importerade och sålda produktkvantiteten under den en vecka långa rapporteringsperiod som anges i artikel 98 så, att det går att säkerställa den produkt-specifika representativitet som fastställs närmare i artikeln. Därför bör de uppgifter som

ska meddelas omfatta inte bara priserna utan också produktkvantiteterna. Inom sektorn för frukt och grönsaker har anmälningen av uppgifter för närvarande grundat sig på anvisningar.

Dessutom gäller det att fastställa en representativ marknad, något som medlemsstaterna har rätt att besluta om enligt artikel 135 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Den nuvarande marknad som för Finlands del har konstaterats vara representativ är Helsingfors, som nämns i bilaga XVII till förordningen. Den föreslagna punkten ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas och de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter. I det sammanhanget är det möjligt att fastställa också en definition av begreppet representativ marknad, något som inverkar på bestämmandet av vilka aktörer som är skyldiga att lämna uppgifter.

Punkten inbegriper också den på artikel 2 i förordningen om underrättelser om bananpriser baserade anmälningsplikten för dem som bedriver partihandel med bananer. Enligt artikeln ska medlemsstaterna underrätta kommissionen om bl.a. de partihandelspriser för bananer som noterats på de representativa marknaderna. Med representativa marknader avses i artikeln marknader som medlemsstaten utser i enlighet med artikel 135 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Det är fråga om samma bestämmelse som ovan refereras i samband med sektorn för frukt och grönsaker, därför är Helsingfors i nuläget en representativ marknad också i detta hänseende. Lämnandet av uppgifter om bananer har grundat sig på anvisningar.

För att uppgifterna ska kunna lämnas bör det förutsättas att de som bedriver partihandel med bananer meddelar uppgifter. När aktörerna fastställs är utgångspunkten den kvantitet bananer som sålts under den en månad långa rapporteringsperiod som avses i förordningen om underrättelser om bananpriser, så att det är möjligt att säkerställa tillgången till prisuppgifter som statistiskt sett är tillräckligt representativa. Uppgifterna om pris och kvantitet för bananer samlas in samtidigt som uppgifterna om importpriser för frukt och grönsaker. Innehållet i de uppgifter

som ska meddelas definieras i förordningen om underrättelser om bananpriser. Den föreslagna punkten ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att föreskriva om definitionen av begreppet representativ marknad, något som inverkar på fastställandet av vilka aktörer som är anmälningspliktiga.

I 2 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU:s bestämmelser om anmälningsplikt. I artikel 15.1 led a i klassificeringsförordningen föreskrivs det om skyldighet för slakterier som årligen slaktar 20 000 eller fler vuxna nötkreatur att meddela priser. Några slakterier i Finland uppfyller de kriterier som definieras närmare i ledet i fråga. Enligt artikel 15.1 c i nämnda förordning omfattar skyldigheten också fysiska eller juridiska personer som årligen skickar 10 000 eller fler vuxna nötkreatur till slakt på ett slakteri. I Finland kan köttanskaffningsandelslagen vara sådana aktörer. Det är fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning där de anmälningspliktiga aktörerna fastställs entydigt. Bestämmelsen ligger till grund för det i paragrafen föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas.

Bestämmelser om de produkter inom nötköttssektorn som anmälningsplikten omfattar finns i artiklarna 14 och 15 i klassificeringsförordningen. De gäller sådana slaktkroppar av nötkreatur som klassificerats i enlighet med den skala för klassificering av slaktkroppar som avses i klassificeringsförordningen. Priserna och kvantiteterna i fråga om slaktkroppar av nötkreatur samlas in specificerade enligt kvalitetsklass och djurslag. Tillämpning av artikel 13 i klassificeringsförordningen kan förutsätta nationell precisering enligt slaktkropparnas presentation av detaljer som hänför sig till de uppgifter som ska meddelas, enligt vad som föreskrivs närmare i artikel 13.5 i nämnda förordning. För dessa uppgifters vidkommande är det möjligt att vid behov utfärda närmare bestämmelser med stöd av bemyndigandet i den föreslagna paragrafen.

När det gäller anmälningsplikten för slakterier för nötkött bör det noteras att det meddelande av uppgifter som avses i klassificeringsförordningen baserar sig på priser som fastställts i enlighet med skalan för klassifi-

cering av slaktkroppar. Därför kan skyldigheten omfatta bara slakterier som tillämpar skalan för klassificering av slaktkroppar. Bestämmelser om skyldigheten att använda skalan för klassificering av slaktkroppar finns i klassificeringsförordningen och i den föreslagna lagen. I artikel 19 i klassificeringsförordningen föreskrivs det dessutom om under rättandet av EU-kommissionen om vissa andra uppgifter som förutsätts av medlemsstaterna, t.ex. uppgifter om de anmälningspliktiga slakteriernas årliga produktionskvantiteter. Dessa uppgifter förutsätts slakterierna ändå inte meddela separat, utan de sammanställs på basis av uppgifter som lämnats i samband med de ovannämnda anmälningarna.

I klassificeringsförordningen föreskrivs det dessutom om prisrapporter med anknytning till nötköttssektorn som medlemsstaterna har rätt att utfärda bestämmelser om. Under förutsättningarna i artikel 15.1 b och 15.1 d kan det nationellt förutsättas att också aktörer som slaktar mindre kvantiteter eller sänder mindre kvantiteter till slakteriet för slakt lämnar uppgifterna i fråga. När det tas ställning till om det fins behov att införa denna anmälningsplikt ska hänsyn tas till att det enligt ingressen till klassificeringsförordningen gäller att säkerställa att de anmälda uppgifterna är representativa. Enligt klassificeringsförordningen ska uppgifterna omspänna minst 30 % av de årliga slaktningarna i medlemsstaten. Den ovannämnda anmälningsplikten för slakterier som slaktar över 20 000 djur omfattar i Finland ca 80 % av de årliga slaktningarna. Därför har det för närvarande inte ansetts vara nödvändigt att ålägga aktörer som avses i artikel 15.1 b och 15.1 d någon anmälningsplikt, och en sådan ingår inte heller i den föreslagna lagen.

I momentet hänvisas dessutom till direkt tillämplig anmälningsplikt som gäller prisuppgifter inom sockersektorn. I artikel 9 i marknadsordningsförordningen och kapitel IV i förordningen om sockerkvoter föreskrivs det om skyldigheter som åligger aktörer inom sockersektorn och gäller redogörande för priser. I artikel 13 i förordningen om sockerkvoter föreskrivs det entydigt om vilka aktörer som omfattas av anmälningsplikten, och det finns inte behov av att precisera kravet natio-

nellt. I de direkt tillämpliga bestämmelserna har det också konstaterats vilka uppgifter som ska lämnas.

I 3 mom. finns ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas och de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter. Med stöd av bemyndigandet är det möjligt att i större detalj avgränsa antalet anmälningspliktiga och mängden av uppgifter som ska anmälas, såsom ovan anges för olika produkters vidkommande. Utgångspunkten är att det bör säkerställas att uppgifterna är tillräckligt representativa. Behovet av närmare bestämmelser avhandlas ovan.

42 §. Behörig myndighet vid anmälan av uppgifter samt anmälningsförfaranden. Paragrafen innehåller bestämmelser om den behöriga myndigheten och om förfarandena vid görandet av anmälningar. Behandlingen av uppgifterna sköts sedan gammalt av jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, som svarar för produktionen av statistik inom jordbruksområdet. Nationella bestämmelser om anmälningsförfarandena och om den behöriga myndigheten har inte utfärdats, fränsett uppgifter som vissa slakterier med stöd av jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008) ska lämna till jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral. I likhet med nu föreslås dock Landsbygdsverket svara för åtgärderna i fråga när det gäller produkter inom sockersektorn. Dessa uppgifter hänför sig till systemet med produktionskvoter för socker, som Landsbygdsverket administrerar.

De uppgifter som ska lämnas anknyter inte till administrationen av marknadsordningen i en enskild medlemsstat utan sänds i bearbetad form till EU-kommissionen för att användas som underlag för beslut om marknadsystemen, såsom fastställande av stödnivån. Uppgifterna bildar en helhet som är fristående från administrationen av de till marknadsordningen knutna åtgärderna. Uppgiftsinsamlingen påminner som funktion mera om statistikföring, även om den noga taget inte uppfyller de i statistiklagen (280/2004) avsedda kvalitetskriterierna för statistik vad beträffar t.ex. hur pass uttöm-

mande uppgifterna är och i vilken mån de går att generalisera.

Myndigheterna avses också svara för att uppgifterna används bara för det ändamål som anges i den ovan föreslagna paragrafen. De avses också svara för besluten om utlämnande av uppgifter. Om det t.ex. inkommer en begäran om information som rör meddelade uppgifter, beslutar myndigheten i fråga om utlämnande av uppgifterna. Myndigheterna svarar också för översändandet av uppgifter till EU:s institutioner. Bestämmelser om sändandet av uppgifter till EU-kommissionen finns i många EU-förordningar som tangerar anmälningsplikten, där det konstateras att meddelanden till kommissionen ska göras av medlemsstaterna på elektronisk väg enligt de metoder som kommissionen ställt till förfogande och att meddelandenas utformning och innehåll ska följa de förlagor eller metoder som kommissionen har ställt till de behöriga myndigheternas förfogande. Sådana bestämmelser finns t.ex. i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter och artikel 58 i interventionsförordningen. Bestämmelser om sättet att lämna uppgifter finns i kommissionens förordning (EG) nr 792/2009 om närmare bestämmelser för medlemsstaternas anmälningar till kommissionen av uppgifter och dokument inom ramen för genomförandet av den gemensamma organisationen av marknaderna, systemet för direktstöd, främjandet av försäljning av jordbruksprodukter och ordningarna för de yttersta randområdena och de mindre Egeiska öarna. Bestämmelsen förutsätter inte nationell reglering, fränsett fastställande av vilka de behöriga myndigheterna är.

Enligt 2 mom. ska uppgifterna lämnas till myndigheten avgiftsfritt. Förslaget motsvarar till sitt innehåll 21 § i statistiklagen (280/2004), enligt vilken uppgifterna ska lämnas ut avgiftsfritt, fränsett vissa uppgiftsmaterial av masskaraktär. De anmälningspliktiga aktörerna ska lämna uppgifterna i lätt åtkomlig form. Närmare bestämmelser om de blanketter som ska användas vid anmälan av uppgifter och om sändningsformatet får enligt förslaget utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet. Det kan vara ändamålsenligt att använda en-

hetliga blanketter för att säkerställa att de uppgifter som ska lämnas grupperas och presenteras på ett enhetligt sätt. Fastställande av sändningsformatet är ett sätt att göra uppgifterna mera åtkomliga och att därmed för- snabba behandlingen av dem. Snabbare be- handling av uppgifterna möjliggör längre anmälningstider, något som de anmälningss- pliktiga aktörerna har intresse av. Som det nu är har inga nationella bestämmelser utfärdats om avgiftsfriheten vid anmälan om uppgifter eller om sättet för lämnande av uppgifter.

I 3 mom. föreskrivs det om tider för givan- det av prisrapporter. Uppgifterna föreslås bli anmälda i så god tid före den tidsfrist för anmälan av uppgifter som föreskrivs för medlemsstaterna i EU:s lagstiftning att myn- digheten har möjlighet att behandla och läm- na in uppgifterna inom utsatt tid. Närmare bestämmelser om anmälningstiderna föreslås bli utfärdade genom förordning av statsrådet. Tiden bör fastställas så, att den myndighet som svarar för att ta emot och behandla upp- gifterna har tillräckligt med tid att behandla uppgifterna före den tid för anmälan av upp- gifter till EU:s institutioner som föreskrivs för medlemsstaterna. Tid behöver reserveras för behandling av uppgifterna, eftersom upp- gifterna inte sänds vidare i oförändrat skick, i stället sänds bara de genomsnittliga mark- nadspriser som beräknats med hjälp av dem. Tidsfristerna avses bli fastställda produktsek- torvis med beaktande av den tid som myn- digheten behöver för att behandla de anmälda uppgifterna. Nationella bestämmelser om ti- derna har inte utfärdats i nuläget.

43 §. Registrering, användning och utläm- nande av anmälda uppgifter samt offentlighet för dem. Paragrafen innehåller bestämmelser om registrering, användning och utlämnande av anmälda uppgifter samt offentlighet för dem. Enligt 1 mom. utgör de anmälda enskil- da uppgifterna ett register enligt lagen om landsbygdsnäringsförvaltningens informa- tionssystem (284/2008). De enskilda anmä- lda uppgifterna får enligt förslaget användas bara för fastställande av ett genomsnittligt pris inom en produktsektor som bestäms på det sätt som avses i EU:s lagstiftning. Be- stämmelsen syftar till att säkerställa att de anmälda uppgifterna inte används till andra ändamål inom förvaltningen.

I lagen om landsbygdsnäringsförvaltning- ens informationssystem hänvisas det till per- sonuppgiftslagen (523/1999) och lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, två lagar vars bestämmelser täcker behand- lingen av eventuella personuppgifter som in- går bland de anmälda uppgifterna. I lagen om landsbygdsnäringsförvaltningens informa- tionssystem föreskrivs det också om andra omständigheter som hänför sig till behand- ling av uppgifter, t.ex. om avförande av upp- gifter ur register. Lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) läm- par sig som allmän lag i fråga om uppgifter- nas offentlighet. I 24 § i den föreskrivs det om hemlighållande av uppgifter. I lagens 24 § 17 punkt föreskrivs det om hemlighål- lande av handlingar som gäller yrkes- eller affärshemligheter och motsvarande omstän- digheter som har samband med affärsverk- samhet. Eftersom de enskilda anmälda upp- gifterna handlar om priser som företagen an- vänder och uppgifterna inte är tillgängliga via officiella källor, kan den nämnda be- stämmelsen i princip tillämpas på dem, var- vid uppgifterna är sekretessbelagda.

Lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet avses också bli tillämpad på of- fentligheten för det genomsnittliga pris inom en produktsektor som fastställts i enlighet med EU-lagstiftningen utgående från enskil- da uppgifter som anmäls. Det är fråga om samma uppgift som sänds till EU-kommis- sionen på grundval av enskilda uppgifter. EU-kommissionen publicerar de berörda uppgifterna, och i princip är frågor kring sek- retess inte förknippade med dem eftersom det är fråga om medelvärden. Samma uppgifter publiceras för närvarande också nationellt av jord- och skogsbruksministeriets informa- tionstjänstcentral. Också vad medelpriset be- träffar bör myndigheten tillämpa lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet och säkerställa att det inte är fråga om sekre- tessbelagd information. Det kan vara fråga om sekretessbelagda uppgifter, om de upp- gifter som ligger till grund för medelpriset inte är tillräckligt omfattande, vilket innebär att enskilda aktörers uppgifter kan härledas utgående från medelpriset. För att nämna ett exempel tillämpar EU-kommissionen, som uppgifterna ska lämnas till, med anknytning

till detta ett förfarande som anges i artikel 3.4 a i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter. Enligt artikeln ska ordet ”konfidentiell” antecknas i anmälan, om ett pris som ska meddelas gäller en produkt som produceras av färre än tre producenter i en medlemsstat. Dessa uppgifter ska anses vara konfidentiella och de ska användas endast i sammanställningssyfte, de publiceras alltså inte.

Lagen om landsbygdsnäringsförvaltningens informationssystem och lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet tillämpas redan för närvarande som allmänna lagar på registreringen, användningen och utlämnandet av anmälda uppgifter samt på offentligheten för dem.

I 2 mom. föreskrivs det om förfarandena vid behandling av frivilligt lämnade uppgifter. Syftet är att klargöra att bestämmelserna i paragrafen ska tillämpas också på uppgifter som lämnats frivilligt. Detta gör det klart för aktörer som frivilligt lämnar uppgifter att uppgifterna inte kan användas till andra ändamål än de som avses i paragrafen. Frivillig uppgiftsinsamling kan basera sig t.ex. på en begäran från EU-kommissionen till medlemsstaterna om uppgifter som inte står att få via offentligt tillgängliga källor. Myndigheterna kan framföra begäran till de berörda aktörerna, som kan lämna de behövliga uppgifterna frivilligt. När det gäller t.ex. frukt och grönsaker har EU-kommissionen framfört en begäran om uppgifter som EU-bestämmelserna inte omfattar.

44 §. Skyldighet att dokumentera uppgifter som ligger till grund för prisrapporter. Paragrafen innehåller bestämmelser om skyldigheten för aktörer som svarar för att ge prisrapporter att dokumentera de uppgifter som ligger till grund för de anmälda uppgifterna. Detta behövs för att det vid behov ska gå att kontrollera i efterhand att de anmälda uppgifterna är korrekta och att säkerställa deras spårbarhet. I princip är bedömningen att uppgifterna går att verifiera genom den bokföring som bolagen ska bedriva med stöd av bokföringslagstiftningen, därför väntas kravet inte öka det administrativa arbetet. Med stöd av det föreslagna bemyndigandet kan de uppgifter som ska dokumenteras preciseras vid behov. För närvarande finns det inga na-

tionella bestämmelser om dokumenterings- skyldigheten.

7 kap. **Krav som gäller sockerproduktion**

45 §. Krav som gäller dem som producerar, raffinerar och bearbetar socker. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till direkt tillämplig EU-lagstiftning med bestämmelser om skyldigheten för företag inom sockersektorn att ansöka om godkännande samt om förutsättningarna för godkännande och om förutsättningarna för att återkalla godkännandet. I bakgrunden till systemet för godkännande finns strävan efter att säkerställa att systemet med produktionskvoter för socker förvaltas som sig bör. När det gäller EU-lagstiftningen om godkännande har det inte ansetts finnas någon risk för förväxling, och därför föreslås inga hänvisningar på artikelnivå. Enligt artikel 57 i marknadsordningsförordningen förutsätter produktion, raffinering och bearbetning av socker att de företag som bedriver sådan verksamhet är godkända. Närmare bestämmelser om förutsättningarna för godkännande och om de uppgifter som ska lämnas vid ansökan om godkännande finns i artiklarna 7—9, 13 och 21 i förordningen om sockerkvoter, och berörande aktörer som bearbetar socker finns närmare bestämmelser i artikel 5 i kommissionens förordning (EG) nr 967/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 318/2006 i fråga om sockerproduktion utöver kvoterna, nedan *sockerförordningen*.

Det föreslås att Landsbygdsverket ska bevilja godkännandet liksom nu. Godkännandet föreslås gälla tills vidare. Momentet innehåller också bestämmelser om en definition av begreppet godkänt företag inom sockersektorn. Längre fram i den föreslagna lagen föreskrivs det om förutsättningarna för att ett återkallat godkännande ska återfås. De gällande godkännandena motsvarar de föreskrivna kraven och den föreslagna lagen föranleder inga ändringar för godkännandenas del. Behovet av nya godkännanden har bedömts vara ringa.

I 2 mom. hänvisas det av informativa skäl till direkt tillämplig EU-lagstiftning med be-

stämmelser om kraven på godkända företag inom sockersektorn.

Med stöd av artikel 57.2 i marknadsordningsförordningen och artiklarna 15a och 21 i förordningen om sockerkvoter ska företag som producerar eller raffinerar socker meddela försäljningspriser för socker, uppgifter om kvantiteter och leveranser av sockerbetor eller sockerrör samt uppgifter om produktion och lager samt priser och villkor för socker. Med villkor för socker avses i praktiken försäljningsvillkor, dvs. exempelvis vilket leveransvillkor de lämnade uppgifterna avser eller om det är fråga om bulkvara. Bestämmelser om skyldigheten för aktörer som producerar socker att underrätta om leveransavtal för socker som avses bli bearbetat och om leverans av råvaror finns i artikel 8 i sockerförordningen. Bestämmelser om skyldigheten för bearbetare att lämna uppgifter om användningen av råvaror finns i artikel 9 i sockerförordningen. I artikel 9.2 sägs det att bearbetaren ska styrka att industriråvarorna har använts för att framställa produkter i enlighet med godkännandet.

EU-kommissionen har meddelat medlemsstaterna riktlinjer för de närmare uppgifter som ska meddelas med stöd av de nämnda bestämmelserna. Landsbygdsverket har meddelat företagen inom sockersektorn riktlinjerna i fråga, och företagen har lämnat uppgifter i enlighet med dem. Nationella bestämmelser om saken föreslås inte, eftersom den berörda EU-lagstiftningen inte innehåller bestämmelser enligt vilka medlemsstaten har rätt att utfärda närmare bestämmelser. I en sådan situation är utgångspunkten när det gäller innehållet i de krav som finns i EU-lagstiftningen hur innehållet tolkas. Tolkningen grundar sig på i detta fall på de riktlinjer som EU-kommissionen har meddelat.

Uppgifterna ska enligt förslaget anmälas till Landsbygdsverket. De uppgifter som ska meddelas omfattar också uppgifter om produktpriser, och särskilda bestämmelser om förfarandena vid anmälan och behandling av dem finns i det kapitel i den föreslagna lagen som handlar om prisrapporter.

Detaljerade bestämmelser om skyldigheten för aktörer som producerar, raffinerar eller bearbetar socker att dokumentera sin verksamhet finns i artikel 9 i förordningen om

sockerkvoter och artikel 11 i sockerförordningen. Kravet på dokumentering gäller uppgifter om sockerbetornas sockerhalt samt produktkvantiteterna i olika produktions-etapper. Det är fråga om krav som är förpliktande för företagen och finns i direkt tillämplig EU-lagstiftning. I artikel 9 i förordningen om sockerkvoter och artikel 11 i sockerförordningen föreskrivs det om skyldigheten för medlemsstatens behöriga myndighet att fastställa vilka register som de godkända företagen ska föra och ange registreringsfrekvensen. Fastställandet av register har tolkats som krav på sättet att dokumentera uppgifter och på dokumenteringstidpunkten. Bestämmelser om dem föreslås i det kapitel i den föreslagna lagen som handlar om kontroll, inspektion och granskning.

I 3 mom. hänvisas det till EU-lagstiftning. Bestämmelser om produktionskvoter som beviljas företag som producerar socker finns i artiklarna 55—59 i marknadsordningsförordningen. Artiklarna 51 och 64 i marknadsordningsförordningen, där det föreskrivs om betalning av produktionsavgifter respektive överskottsavgifter, är förpliktande för sockerproducenter eftersom de utgör direkt tillämplig EU-lagstiftning, och behov av nationell reglering finns inte. Ingen förväxlingsrisk är förknippad med bestämmelserna, därför föreslås de inte bli specificerade på artikelnivå. Bestämmelser om betalning och inledning av produktionsavgifter och överskottsavgifter finns längre fram i den föreslagna lagen. Avsikten är att avgifterna ska betalas och anmälningarna göras liksom nu till Landsbygdsverket, som också föreslås besluta om beviljande av produktionskvoter.

I artikel 63 i marknadsordningsförordningen förutsätts det att varje medlemsstat fastställer ett datum för anmälan om produktion som överstiger produktionskvoten. Momentet föreslås innehålla bestämmelser om datumet. För dess vidkommande har beaktats den tid som behöver reserveras för myndigheternas behandling av uppgifter innan myndigheterna inom föreskriven tid ska sända uppgifterna till EU:s institutioner. Datumet fastställs för närvarande i anvisningar. Man bör lägga märke till att EU:s marknadsordningslagstiftning innehåller tidsbegränsade rättsakter om denna tid. För att det i sådana fall inte ska

uppstå konflikter mellan den tidpunkt som anges i den föreslagna lagen och en tidpunkt som eventuellt fastställs i EU-lagstiftningen, föreslås det för datumets del en hänvisning till att EU-lagstiftningen är primär.

46 §. Krav på bransch- och leveransavtal för sockerbetor. I 1 mom. hänvisas det av informativa skäl till EU:s lagstiftning om krav på bransch- och leveransavtal för sockerbetor och om den därtill anknutna skyldigheten för godkända företag inom sockersektorn att anmäla uppgifter om leveransavtal.

Bestämmelser om bransch- och leveransavtal för sockerbetor finns i artikel 50 i marknadsordningsförordningen, och mera detaljerade bestämmelser finns i artikel 16a i förordningen om sockerkvoter. Med branschavtal avses arrangemang mellan å ena sidan sockerproducenterna och å andra sidan företrädare för sockerbetsproducenterna där det avtalas om villkoren för köp, leverans och mottagande av sockerbetor samt betalning och om andra villkor som ska tillämpas mellan sockerbetsproducenter och sockerbetsköpare vid leverans och köp av sockerbetor. Med leveransavtal avses ett avtal som ingåtts mellan en sockerbetsproducent och en sockerproducent om leverans och köp av sockerbetor. Enligt artikel 50.4 i marknadsordningsförordningen ska varje sockerföretag informera den medlemsstat i vilken företaget producerar socker om de kvantiteter av sockerbetor för vilka leveransavtal har ingåtts före sådd och om den sockerhalt som dessa avtal utgått från, samt om det härtill svarande beräknade sockerutbytet. Meddelandena ska i enlighet med nuvarande praxis ges till Landsbyggsverket.

EU:s lagstiftning innehåller vissa till produktion av socker knutna förfaranden med prövningsrätt för medlemsstaterna som inte har införts i Finland. I artikel 50.6 i marknadsordningsförordningen föreskrivs det om en möjlighet att med medlemsstatens godkännande avvika från punkt 3 i samma artikel, där det finns bestämmelser om skyldigheten att i leveransavtal göra skillnad mellan sockerbetor avsedda för tillverkning av kvotsocker och sockerbetor avsedda för tillverkning av utomkvotsocker. I den föreskrivs också om möjligheten att med medlemsstatens godkännande avvika från punkt 4 i

samma artikel, med bestämmelser om en skyldighet för sockerproducenter att informera myndigheten om de köpta sockerbetorna. Artikel 50.6 innehåller dessutom bestämmelser om en möjlighet att med medlemsstatens godkännande avvika från det i punkt 5 i artikeln avsedda minimipriset för sockerbetor. I överensstämmelse med nuläget föreslås inga bestämmelser om dessa omständigheter. Vid behov kan det särskilt föreskrivas om saken genom lag.

I artikel 50.7 i marknadsordningsförordningen föreskrivs det om medlemsstaternas skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för att skydda berörda parterers intressen i det fall att branschavtal saknas. I nuläget har det i Finland mellan sockerbetsproducenter och sockerproducenter fastställts ett branschavtal, och därför finns det inte behov av att tillämpa bestämmelsen i fråga. Eftersom det är svårt att förutse dels en situation där det skulle finnas behov av att fastställa sådana åtgärder som avses i punkt 7, dels vad som i så fall skulle behöva definieras föreslås det inte heller för dessa omständigheters vidkommande att bestämmelser om dem ska utfärdas, vilket motsvarar dagens situation. Vid behov kan det särskilt föreskrivas om saken genom lag.

I 2 mom. föreskrivs det om den behöriga myndigheten i en situation där den nationella myndigheten måste godkänna en oavhängig expert eller fatta något annat förvaltningsbeslut som hänför sig till bransch- eller leveransavtalen. Jord- och skogsbruksministeriet föreslås vara behörig myndighet. Den föreslagna behörigheten omfattar utseendet av den i artikel 50 i marknadsordningsförordningen och i punkt VIII i bilaga II till förordningen om sockerkvoter avsedda av myndigheten godkända oavhängiga experten, om parterna i ett leveransavtal gemensamt anhåller om detta. För närvarande finns det inga särskilda bestämmelser om myndigheten. Förslaget motsvarar emellertid nuläget till sitt innehåll, eftersom jord- och skogsbruksministeriet också i nuläget vid behov har utsett en sådan expert som avses i artikeln. Det är meningen att experten ska lägga fram för parterna ett förslag till avgörande i frågor kring avtalstolkningen. För den händelse att EU-lagstiftningen i fortsättningen förutsätter också något annat slag av beslut av den na-

tionella myndigheten, föreslås i paragrafen en mera allmänt håller formulering utöver specificering av beslutet i fråga. Bestämmelsen avser bara situationer där beslutanderätten för myndigheten i medlemsstaten baserar sig på direkt tillämplig EU-lagstiftning. Om meddelandet av ett beslut om någon omständighet förutsätter nationella bestämmelser men sådana inte har utfärdats, kan beslutet inte fattas med stöd av den föreslagna bestämmelsen.

8 kap. Säkerheter

Kapitlet innehåller bestämmelser om sådana tekniska förfaranden med anknytning till användning av säkerheter som bör kompletteras nationellt. Säkerheter förutsätts särskilt vid ansökan om export- och importlicenser, varvid säkerheten används för att säkerställa att den sökande genomför exporten eller importen på det sätt som angetts i ansökan. Enligt artikel 7.1 i licensförordningen ger import- eller exportlicensen rättighet och skyldighet att under licensens giltighetstid importera eller exportera den angivna kvantiteten av den berörda produkten eller varan, om inte force majeure föreligger. Enligt artikel 14.2 i licensförordningen ska ansökningar om licenser avvisas, om inte en tillräckligt stor säkerhet har ställts hos den behöriga myndigheten senast kl. 13 den dag då ansökan lämnas in. Genom förpliktelse säkerställs kontrollen av kvantiteterna av export- respektive importprodukter. Detta är viktigt, eftersom EU på grund av sina internationella åtaganden behöver säkerställa att de överenskomna export- eller importkvantiteterna inte överskrids.

Säkerheter förutsätts ofta också i samband med ansökan om förskottsutbetalning av stöd. Exempelvis enligt artikel 31.1 i förordningen om privat lagring kan en förskottsutbetalning av stödet ske på avtalspartens begäran, förutsatt att denne ställer en säkerhet motsvarande förskottsutbetalningen plus 10 %. Dessutom krävs säkerheter i samband med inlämnande av erbjudanden eller anbud som hänför sig till stöd eller till försäljning eller köp av interventionsprodukter. Som exempel kan nämnas att det i artikel 10.2 i förordningen om privat lagring sägs att ett an-

bud som hänför sig till stöd är giltigt om anbudsgivaren har ställt en säkerhet före utgången av delperioden för inlämning. Enligt artikel 9 i interventionsförordningen ska det, när ett erbjudande eller anbud för uppköp lämnas in, ställas en säkerhet till förmån för det interventionsorgan till vilket erbjudandet eller anbudet lämnas. Bestämmelser om skyldigheter som gäller säkerheter och om säkerhetsbeloppet finns i direkt tillämplig EU-lagstiftning, och nationell prövningsrätt existerar inte i sammanhanget.

47 §. Säkerhetens form, godkännande av borgensman och ställande av säkerhet. I 1 mom. föreskrivs det om säkerhetsformer. Bestämmelser om de säkerhetsformer som kan användas, om förfarandena vid användning av säkerheter och om andra allmänna omständigheter som hänför sig till verkställandet av säkerheter finns i säkerhetsförordningen. Enligt artikel 8.1 i säkerhetsförordningen kan en säkerhet ställas i form av kontant inbetalning i enlighet med artiklarna 13 och 14. Kontant inbetalning är i praktiken liktydigt med bankgiro, eftersom det i Finland förhåller sig så att de aktörer som ställer säkerhet inte har använt checkar som säkerhet. Bestämmelserna om kontant inbetalning utgör direkt tillämplig EU-lagstiftning. Nationell prövningsrätt förekommer inte i sammanhanget. Aktörerna har alltid rätt att använda kontant inbetalning. Hänvisningen till kontant inbetalning är informativ.

Enligt artikel 8.1 i säkerhetsförordningen kan en säkerhet ställas också i form av borgensåtagande enligt artikel 16.1. Aktören har alltid rätt att använda borgen av nämnda slag. I momentet finns en definition av begreppet godkänd borgensman, vilket används längre fram i lagförslaget.

Genom att hänvisningen görs endast till sådan borgen som anges i artikel 8.1 i säkerhetsförordningen begränsas användningen av andra säkerhetsformer som är förknippade med nationell prövningsrätt och som det föreskrivs om i artikel 8.2. De omfattar ställande av säkerhet i form av panträtt i fast egendom, deponering av kontanter i en bank och pantsättande av erkända fordringar som är förfallna till betalning eller värdepapper under de förutsättningar som föreskrivs närmare i den berörda punkten. Dessa former av

säkerhet är inte i bruk i Finland, eftersom förvaltningen av dem skulle vara tungrodd administrativt sett och eftersom det skulle vara svårt att fastställa deras värde i pengar. Användningen av godkända borgensmän, i praktiken användningen av säkerheter som banken ställt, har varit ett ändamålsenligt system och behov av andra former av säkerheter har inte konstaterats.

I 2 *mom.* föreskrivs det om godkännande av borgensmän. Enligt artikel 16.1 i säkerhetsförordningen ska borgensmannen vara bosatt eller ha en verksamhet inom gemenskapen och vara godkänd enligt fördragets bestämmelser om frihet att tillhandahålla tjänster av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där säkerheten ställs. Borgensmannens åtagande bekräftas genom att en skriftlig borgensförbindelse ges in.

Som borgensman kan godkännas ett kreditinstitut enligt 8 § 1 mom. i kreditinstitutslagen (121/2007), ett utländskt kreditinstitut enligt 8 § 2 mom. i den nämnda lagen eller ett utländskt EES-kreditinstitut enligt 8 § 3 mom. i den nämnda lagen. Med kreditinstitut avses enligt nämnda 8 § 1 mom. ett företag som har sådan koncession för kreditinstitutsverksamhet som avses i lagens 3 kap. Ett kreditinstitut kan enligt lagens 1 mom. vara en inlåningsbank eller ett kreditföretag. Enligt lagens 23 § beslutar Finansinspektionen om koncession för kreditinstitut. Eftersom borgen med stöd av artikel 16.1 i säkerhetsförordningen kan beviljas också av en borgensman som har verksamhet inom gemenskapen, bör som borgensman godkännas också borgensmän som har verksamhet inom andra medlemsstater. För beaktande av detta föreslås borgensmannen kunna vara också ett utländskt kreditinstitut eller utländskt EES-kreditinstitut enligt 8 § i kreditinstitutslagen. Med utländskt EES-kreditinstitut avses enligt lagens 8 § 3 mom. ett utländskt kreditinstitut som enligt stadgarna har sin hemort i en annan EES-stat än i Finland och som har beviljats koncession för kreditinstitutsverksamhet av den behöriga myndigheten i den staten. Ett utländskt EES-kreditinstitut får med stöd av lagens 29 a § etablera en filial i Finland eller annars i Finland tillhandahålla tjänster som avses i 30 § och som omfattas av dess koncession. Vidare föreslås de försäkrings-

anstalter som avses i momentet bli godkända som borgensman. På så sätt säkerställs det att den föreslagna bestämmelsen omfattar alla borgensmän som nu är godkända, varför förslaget inte inverkar på giltigheten för de godkännanden som beviljats dem.

I nuläget finns det inga särskilda nationella bestämmelser om kraven på borgensmän i marknadsordningssammanhang. Bestämmelser om motsvarande typ av krav finns i 52 § i lagen om strukturstöd till jordbruket (1476/2007), där det föreskrivs att kreditinstitut som avses i 8 § i kreditinstitutslagen kan godkännas som kreditgivare. I den föreslagna bestämmelsen anges dock till skillnad från nämnda 52 § inte några ytterligare administrativa eller tekniska förutsättningar, eftersom behov av sådana inte har konstaterats när det gäller genomförande av marknadsordningen.

I praktiken är godkännandet av teknisk art, eftersom godkännandet förutsätter bara att det säkerställs att det är fråga om ett kreditinstitut som definieras närmare i kreditinstitutslagen eller ett försäkringsbolag som avses i försäkringsbolagslagen. Med uppgifter som ska läggas fram och gäller uppfyllande av förutsättningarna för godkännande avses sådana uppgifter med stöd av vilka det kan konstateras att den sökande är ett institut eller en anstalt som avses i den föreslagna paragrafen. Godkännande ska enligt förslaget sökas hos Landsbygdsverket, som beslutar om godkännandet. Bestämmelser om förutsättningarna för att återkalla godkännandet föreslås längre fram, i kapitlet med gemensamma bestämmelser som gäller godkända aktörer.

I 3 *mom.* föreskrivs det om förfarandena vid ställande av säkerhet. I artikel 16 i säkerhetsförordningen föreskrivs det mera ingående om hur skriftliga säkerheter ska ställas. Den enda nationella prövningsrätt som hänför sig till dessa tekniska krav handlar om fastställande av att kontant inbetalning ska deponeras på ett konto som Landsbygdsverket har anvisat och att borgen ska ställas genom en förbindelse som ges in till Landsbygdsverket. De föreslagna bestämmelserna om ställande av säkerhet motsvarar nuvarande kutym, som baserar sig på anvisningar som Landsbygdsverket har meddelat.

48 §. Belastning, frisläppande och förverkande av säkerhet. I 1 mom. föreskrivs det om förfarandena vid belastning av säkerheter. Bestämmelsen grundar sig på artikel 16.4 i säkerhetsförordningen, enligt vilken den behöriga myndigheten ska bestämma vilket förfarande som ska tillämpas för att sätta av hela eller en del av en blocksäkerhet till en viss förpliktelse. Termen belastning av säkerhet föreslås bli använd när det gäller förfarandet. Det är fråga om ett tekniskt förfarande där en samlad säkerhet, alltså ett större säkerhetsbelopp (en blocksäkerhet) belastas på grund av enskilda åtgärder, exempelvis det säkerhetsbelopp som en enskild ansökan om exportlicens förutsätter.

Enligt momentet beslutar Landsbygdsverket om belastning av den ställda säkerheten i överensstämmelse med det säkerhetsbelopp som förutsätts i den relevanta lagstiftningen, när den aktör som ställt säkerheten anhängiggör en ansökan vars behandling med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning kräver en säkerhet. För tydlighetens skull konstateras det att en säkerhet som ställts inte kan användas för något annat ändamål vad den belastade delen beträffar. För närvarande finns det inga nationella bestämmelser om belastning av säkerheter.

Det säkerhetsbelopp som belastas är beroende av EU-lagstiftningen, som reglerar säkerhetens belopp. I t.ex. artikel 9 i interventionsförordningen föreskrivs det att när ett erbjudande eller anbud för uppköp lämnas in ska det ställas en säkerhet på 20 euro/ton för spannmål, 300 euro/ton för nötkött, 50 euro/ton för smör och 50 euro/ton för skum mjölkpulver. Om aktören har ställt en samlad säkerhet, belastas den i överensstämmelse med det belopp som behandlingen av erbjudandet eller anbudet förutsätter. Den tillgängliga samlade säkerheten minskar med ett belopp som motsvarar den belastade säkerheten. Kontant inbetalning görs i överensstämmelse med det förutsatta säkerhetsbeloppet, varvid belastning inte behövs.

För säkerhetsbeloppets del gäller det också att beakta att en undre gräns, uttryckt i euro, för ställandet av säkerhet kan fastställas i EU:s lagstiftning. Enligt t.ex. artikel 14.3 i licensförordningen ska det inte krävas någon garanti, om det totala säkerhetsbeloppet för

en licens uppgår till högst 100 euro. Det är fråga om en direkt tillämplig EU-bestämmelse, och ingen nationell prövningsrätt anknyter till den.

Enligt artikel 5 i säkerhetsförordningen får den behöriga myndigheten avstå från att kräva säkerhet, om värdet av det belopp som ska garanteras är mindre än 500 euro. Den berörda parten ska då skriftligt förpliktiga sig att betala en summa av samma storlek som den som skulle ha avkrävts honom om en säkerhet hade ställts och därefter förverkats helt eller delvis. Denna undre gräns har inte tillämpats i Finland, och lagen innehåller inget förslag angående en sådan. Säkerheterna ställs vanligen i form av samlad säkerhet. Samlade säkerheter är i regel så stora att 500 euro saknar praktisk betydelse. Det gäller också att lägga märke till att förfarandet för varje säkerhetskravs del förutsätter att det krävs en separat förbindelse att betala beloppet i fråga. I fråga om varje åtgärd som kräver att säkerhet ställs bör det då bedömas om säkerheten understiger 500 euro för att det ska vara känt om en sådan förbindelse kan användas eller om säkerhet bör ställas. Tillämpning av en undre gräns medför merarbete för både aktören och förvaltningen. Det har inte heller ansetts vara ändamålsenligt att tillämpa en undre gräns vad kontant inbetalning beträffar, eftersom det i praktiken är sällsynt att enstaka säkerheter och i synnerhet kontant inbetalning används och eftersom tillämpningen av en undre gräns skulle förutsätta att en förbindelse ingås, vilket medför merarbete.

I 2 mom. föreskrivs det om frisläppande och förverkande av en belastad säkerhet. Enligt momentet beslutar Landsbygdsverket om frisläppande eller förverkande av en belastad säkerhet i enlighet med förutsättningarna i EU:s marknadsordningslagstiftning. Bestämmelsen om frisläppande och förverkande av säkerhet är en informativ hänvisning till direkt tillämplig EU-lagstiftning.

Bestämmelser om förutsättningarna för frisläppande och förverkande av säkerhet finns t.ex. i artikel 24 i interventionsförordningen, enligt vilken säkerheten ska frisläppas så snart den kvantitet som anges i leveransordern har levererats inom fastställd tidsfrist och så snart överensstämmelse med kraven

har konstaterats. Säkerheten ska frisläppas också om erbjudanden eller anbud inte har godkänts. Om produkterna inte levereras inom den angivna tiden, ska säkerheten förverkas i proportion till den kvantitet som inte har levererats. Om produkterna inte överensstämmer med kraven ska säkerheten förverkas i förhållande till de kvantiteter som inte godtas. Enligt exempelvis artikel 29 i förordningen om privat lagring ska säkerheten förverkas, om avtalsparten inte anmäler sin avsikt att utlagra produkter. Enligt artikel 36 i nämnda förordning ska säkerheten förverkas, om de lagrade produkterna inte motsvarar kvalitetskraven.

Enligt momentet förverkas säkerheten dock inte, om beloppet av säkerhet som ska förverkas understiger 60 euro. Detta grundar sig på artikel 29.2 i säkerhetsförordningen, enligt vilken myndigheten kan avstå från förverkandet av ett belopp på mindre än 60 euro, förutsatt att det i den nationella lagstiftningen eller i förvaltningsföreskrifter fastställs motsvarande regler för liknande fall. Förslaget motsvarar nuvarande praxis. Syftet med en undre gräns är att minska det administrativa arbetet i sådana fall där kostnaderna för förverkande av säkerheten kan överstiga det belopp som ska förverkas. Så kan t.ex. det belopp som ska förverkas i fråga om användning av exportlicenser ofta vara några få euro, eftersom det beräknas på den produktkvantitet i licensen som inte utnyttjats. När licenskvantitet blir outnyttjad är orsaken ofta den att det inte är lönsamt att separat exportera till länder utanför EU en så liten produktkvantitet som motsvarar den återstående delen av licensen.

Det föreslås också att säkerheten inte ska förverkas, om den med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning inte ska förverkas. Detta är ett sätt att understryka att bestämmelser om undre gränser för säkerhet som kan förverkas finns också i direkt tillämplig EU-lagstiftning. Enligt artikel 34.2 i licensförordningen ska hela säkerheten frisläppas, om den säkerhet som skulle förverkas är på 100 euro eller mindre för en viss licens. Bestämmelsen tillämpas på säkerheter inom licensförordningens tillämpningsområde. I praktiken hänför sig dessa till ansökan om export- och importlicenser. Till skillnad från

artikel 29 i säkerhetsförordningen, som refereras ovan, är ingen nationell prövningsrätt förknippad med tillämpningen av bestämmelsen.

I 3 mom. föreslås ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om det dokument eller förfarande som ska användas när säkerheten frisläpps och som medlemsstaterna fastställer. Det är fråga om en sällsynt situation, eftersom EU-lagstiftningen innehåller nästan heltäckande bestämmelser om grunderna för frisläppande av säkerheten. Som exempel kan ändå nämnas artikel 32 i licensförordningen, där det föreskrivs om det nationellt fastställda bevis som ska användas när en säkerhet som gäller exportbidrag frisläpps. I artikel 42 i licensförordningen finns bestämmelser om en situation där produkter som omfattas av exportbidrag inte har tagits emot i destinationslandet, t.ex. på grund av sin kvalitet. För att exportören inte ska gå miste om den säkerhet som hänför sig till exportlicensen ska produkterna återinföras till EU och motsvarande kvantitet av likvärdiga produkter exporteras på nytt. Enligt artikeln ska bevis för att exportkraven uppfyllts läggas fram i enlighet med de regler som medlemsstaten har fastställt. I Finland har den elektroniska anmälan om utförsel som tullen beviljar använts som bevis. För närvarande finns inga nationella bestämmelser om dokumentet eller förfarandet.

Närmare föreskrifter om det dokument eller förfarande som ska användas får enligt förslaget meddelas av Landsbygdsverket, som i egenskap av den myndighet som administrerar säkerheterna har de bästa förutsättningarna att göra detta.

9 kap. **Kontroll, inspektion och granskning**

EU-lagstiftningen innehåller i regel noggranna bestämmelser om kontrollåtgärderna och på det nationella planet finns det närmast behov av att definiera vilka myndigheter som ska vidta åtgärderna samt fastställa myndigheternas inspektionsbefogenheter. En närmare redogörelse för EU-bestämmelserna finns i motiveringen till det föreslagna kapitlets paragrafer som berörde olika typerna av kontroller, inspektioner och granskningar. De na-

tionella bestämmelser som behövs om kontrollerna, inspektionerna och granskningarna ingår i det föreslagna kapitlet.

49 §. *Allmän styrning av kontroller, inspektioner och granskningar, val av kontrollobjekt, allmänna kontrollförfaranden och rapportering.* Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om de myndigheter som svarar för den allmänna styrningen av kontrollerna, inspektionerna och granskningarna. Enligt momentet är det Landsbyggsverket som ska svara för den allmänna styrningen av kontrollerna, inspektionerna och granskningarna och av den anknytande rapporteringen. När det gäller prisrapporter och klassificering av slaktkroppar är det dock jord- och skogsbruksministeriet som svarar för den allmänna styrningen av kontrollerna, inspektionerna och granskningarna. Förslaget överensstämmer till sitt innehåll med nuläget. Den myndighet som svarar för den allmänna styrningen av övervakningen kan vid behov meddela anvisningar om hur den ska genomföras, om detta krävs för att man ska kunna säkerställa att EU-lagstiftningen om övervakningen verkställs på ett behörigt sätt. I praktiken har man ofta avtalat om den allmänna styrningen i det inbördes avtal som myndigheterna ingått om de aktuella uppgifterna. Det finns inte anledning att i lagen särskilt föreskriva om möjligheten att meddela anvisningar om saken.

Med rapportering avses sådan rapportering som enligt EU-lagstiftningen krävs av medlemsstaterna angående genomförandet av kontroller, inspektioner och granskningar samt övrig rapportering som behövs i detta sammanhang. När det gäller de uppgifter som ankommer på det utbetalande organet är utgångspunkten att Landsbyggsverket svarar för rapporteringen till EU:s organ. För att Landsbyggsverket ska få tillgång till de behövliga uppgifterna, ska verket vid behov kunna meddela anvisningar om rapporteringen för de myndigheter som svarar för kontrollerna, inspektionerna och granskningarna. Rapporteringen regleras noggrannare i den föreslagna paragrafen.

I paragrafens 2 mom. bestäms det att den myndighet som utför kontroller, inspektioner och granskningar ska besluta om antalet kontroller och om de förfaranden enligt vilka

kontrollobjekten ska väljas ut. I de förordningar som berör genomförande av marknadsordningen beskrivs kontrollernas, inspektionernas och granskningarnas innehåll i regel mycket detaljerat. Det finns också mycket omfattande bestämmelser om kontrollobjekten. Saken utreds närmare i motiveringen till det föreslagna kapitlets paragrafer som berörde olika kontrollerna, inspektionerna och granskningarna. EU-lagstiftningens bestämmelser om antalet kontroller, inspektioner och granskningar och om det sätt på vilket enskilda kontrollobjekt väljs ut är däremot mer oenhetliga.

Om valet av kontrollobjekt inte regleras i EU-lagstiftningen, ska objekten väljas ut på basis av riskanalys eller slumpmässigt urval. Riskanalysen grundar sig på en bedömning av vilka omständigheter som enligt den till buds stående informationen oftast är förknippade med en risk för att kraven lämnas utan avseende eller systemet missbrukas. De enskilda aktörerna bedöms enligt dessa grunder och kontrollerna riktas i första hand mot sådana aktörer eller sådan verksamhet som är förknippad med fler riskgrunder än genomsnittet. I artikel 11 i förordningen om kontroll av exportbidrag bestäms det t.ex. att de kontroller som närmare specificeras i artikeln ska grunda sig på en riskanalys. Riskanalys lämpar sig emellertid inte för alla typer av kontroller, utan i vissa fall måste kontrollobjekten väljas ut på basis av slumpmässigt urval. Ett exempel på sådana kontroller utgörs av de särskilda kontroller beträffande utbyte som avses i artikel 9 i förordningen om kontroll av exportbidrag.

Paragrafens 3 mom. innehåller en hänvisning till 39 § i förvaltningslagen (434/2003), som ska tillämpas även i detta sammanhang. Denna hänvisning behövs för att trygga de processuella garantierna och rättssäkerhetsgarantierna i samband med kontrollerna, inspektionerna och granskningarna. De kontroller, inspektioner och granskningar som avses i den föreslagna lagen är i huvudsak sådana som behövs för utredning av ett förvaltningsärende eller konstaterande av förutsättningarna för ett beslut och som därmed omfattas av bestämmelsen om inspektioner i 39 § i förvaltningslagen. Förvaltningslagen blir till denna del tillämplig såsom allmän lag

och till denna del behövs såledesingenhänvisning till lagen. Det föreslagna kapitlet innehåller emellertid bestämmelser också om sådana kontroller, inspektioner och granskningar som hänför sig t.ex. till prisrapporter och slaktkroppsklassificering och som inte nödvändigtvis gäller utredning av ett förvaltningsärende eller konstaterande av förutsättningarna för ett beslut. För att man ska kunna trygga de processuella garantierna och rättskyddsgarantierna för kontrollobjektens del finns det således skäl att säkerställa att 39 § i förvaltningslagen även i dessa fall iakttas i tillämpliga delar. En motsvarande bestämmelse ingår av samma anledning också t.ex. i 96 § i punktskattelagen (182/2010).

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för de myndigheter som utför kontroller, inspektioner och granskningar att rapportera om de genomförda åtgärderna och om sina iakttagelser till den myndighet som svarar för den allmänna styrningen av kontrollerna, inspektionerna och granskningarna. De myndigheter som utför kontroller inspektioner och granskningar ska, med avseende på uppföljningen av övervakningen, på begäran också lämna andra uppgifter om övervakningsåtgärderna, övervakningspersonalen och övervakningen. Med hjälp av denna bestämmelse tryggas möjligheterna att bedöma hur övervakningen genomförs och vilka resurser som behövs för den. I praktiken avtalar man för närvarande om rapporteringen i myndigheternas inbördes serviceavtal.

50 §. Granskning av ansökningar och anmälningar. Denna paragraf innehåller bestämmelser om granskning av ansökningar och anmälningar. I EU:s marknadsordningslagstiftning har det till vissa delar preciserats vad granskningarna ska omfatta. Enligt artikel 15.1 i skolmjölkförordningen ska medlemsstaterna t.ex. genomföra fullständiga administrativa kontroller av stödansökningarna. Enligt artikel 102 i EU:s förordning om frukt och grönsaker ska administrativa kontroller göras av samtliga ansökningar om stöd och om utbetalning. I 105 artikeln i förordningen finns närmare bestämmelser om vilka omständigheter och handlingar de administrativa kontrollerna särskilt ska omfatta.

Landsbygdsverket ska svara för granskningen av ansökningar och anmälningar. Landsbygdsverket är det utbetalande organ som med stöd av EU-lagstiftningen ansvarar för de s.k. administrativa kontrollerna. Lagförslaget överensstämmer med nuläget.

För granskningen av exportdeklarationer i samband med utförsel svarar emellertid tullverket. Granskningen av exportdeklarationer ankommer på tullverket med stöd av den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. Tullverket tar emot exportdeklarationer och granskar uppgifterna i dem. Därefter utför tullverket vid behov sådana fysiska kontroller av produkterna som avses i förordningen om kontroll av exportbidrag. Enligt artikel 3 i förordningen ska kontrollerna utföras på grundval av de handlingar som har lämnats in som stöd för exportdeklarationen. Tullverket ska därför först granska exportdeklarationen. Då en ansökan om exportbidrag lämnas in till tullverket i samband med exportdeklarationen överför tullverket uppgifterna om ansökan till Landsbygdsverket. De granskningsuppgifter som i detta sammanhang ankommer på det utbetalande organet, i Finland alltså på Landsbygdsverket, regleras i artikel 12 i förordningen om kontroll av exportbidrag. I denna artikel bestäms det att det utbetalande organet med stöd av handlingarna i betalningsansökan och annan tillgänglig information, särskilt exporthandlingarna och anmärkningarna från tullmyndigheterna, ska granska alla de uppgifter som gäller som bevisning för att det aktuella beloppet ska betalas ut. Av de ovan nämnda orsakerna betonas det i paragrafen att tullverket svarar för granskningen av exportdeklarationer bara i samband med utförsel.

51 §. Kontroller och inspektioner som hänför sig till lagring. I paragrafens 1 mom. bestäms det att de utrymmen som används vid interventionslagring av smör, mjölkpulver och spannmålsprodukter ska kontrolleras före lagringen. EU-lagstiftningen innehåller inga bestämmelser om sådana kontroller. Dessa kontroller är emellertid behövliga, eftersom man med hjälp av dem kan säkerställa att produkter lagras bara i sådana lager som är förenliga med kraven och som lämpar sig för lagring av smör, mjölkpulver eller spannmålsprodukter. Livsmedelssäkerhetsverket

ska på samma sätt som för närvarande svara för dessa kontroller.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om lagringsförhållandena och lagringsförfarandena i anslutning till interventionslagring samt om kontroller av att de lagrade produkternas kvantitet, kvalitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar är förenliga med de krav som gäller under lagringen.

De kontroller som medlemsstaterna förutsätts genomföra i anslutning till interventionslagringen regleras i artikel 32.1 i interventionsförordningen och i artikel 2.3 och 2.4 i förordningen om finansiering av interventionslagring, samt i dess bilaga I. Enligt artikel 2.3 punkt f i den sist nämnda förordningen ska kontrollerna på lagringsplatserna göras med oregelbundna intervall och utan förvarning. I artikel 2.3 punkt g finns dessutom bestämmelser om årlig inventering och i artikel 2.4 bestäms det att produkternas kvalitet ska kontrolleras minst en gång om året. Vidare finns det i del XI i bilaga III till interventionsförordningen bestämmelser om kontroller av nötkött. De kontroller som gäller förpackningssätt och förpackningsanteckningar berör smör och mjölkpulver som lagras i förpackningar.

I 1 punkten i momentet bestäms det om inspektioner och kontroller som tullverket ska utföra i anslutning till interventionslagring av smör, mjölkpulver och nötkött. Förslaget överensstämmer med nuläget. I det avtal om utbetalningsställe som ingåtts mellan Landsbygdsverket och tullverket har det fastställts att dessa uppgifter ankommer på tullverket.

I 2 punkten bestäms det om inspektioner och kontroller som Landsbygdsverket ska utföra när det är fråga om att bena ur nötkött under interventionslagringen. Förslaget överensstämmer med nuläget. I praktiken har det endast funnits ett ringa behov av sådana inspektioner och kontroller.

Enligt 3 punkten ska Livsmedelssäkerhetsverket svara för inspektionerna och kontrollerna när det är fråga om lagring av spannmålsprodukter. Det centrala vid dessa kontroller är provtagningen, kvalitetskontrollen och kontrollen av spannmålsmängden i spannmålssilor och planbottenlager. Förslaget överensstämmer med nuläget. Man har

även i det avtal om utbetalningsställe som ingåtts mellan Landsbygdsverket och Livsmedelssäkerhetsverket konstaterat att dessa inspektions- och kontrolluppgifter ankommer på Livsmedelssäkerhetsverket.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om inspektioner av lokaler som används för privat lagring och kontroll av lagringsförhållandena och lagringsförfarandena vid dem samt kontroll av att de lagrade produkterna är förenliga med kraven. De kontroller av lagrade produkter som medlemsstaterna förutsätts utföra på platsen i anslutning till stöd för privat lagring regleras i artikel 36.2 punkterna 5—8 i förordningen om stöd för privat lagring. EU-lagstiftningen innehåller inga uttryckliga bestämmelser om kontroll av lagringsförhållandena när det gäller sådana lager som används för privat lagring, men det finns skäl att också i detta sammanhang kontrollera lagringsförhållandena för att man ska kunna säkerställa att de är förenliga med kraven. Kontrollerna omfattar således även de krav som ställs på förhållandena i anslutning till lagringen och lagringssättet, vilka regleras i det kapitel som gäller stödsystemen. Man har även i det avtal om utbetalningsställe som ingåtts mellan Landsbygdsverket och tullverket konstaterat att dessa inspektions- och kontrolluppgifter ankommer på tullverket.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om den inspektionsrätt som hänför sig till övervakningen av lagringen och som gör det möjligt att utföra de ovan angivna inspektionerna och kontrollerna. De myndigheter som avses i paragrafen ska ha rätt att för inspektionerna få tillträde till de lokaler som är avsedda för och används till lagring och att kontrollera lagrade produkter och lagringsförhållandena samt att granska lagerhållarens dokument och bokföring som hör samman med produktlagringen, i den omfattning som behövs för att säkerställa att lagren, lagringsförhållandena och lagringsförfarandena samt de lagrade produkternas kvalitet, kvantitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar är förenliga med kraven och att de uppgifter som lämnats till myndigheterna är korrekta. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

52 §. Kontroll och inspektion av tillverkare av produkter för lagring. I paragrafens

1 mom. finns bestämmelser om de myndigheter som svarar för kontrollerna av förutsättningarna för godkännande av tillverkare av smör och mjölkpulver för interventionslagring och tillverkare av smör för privat lagring, av att produktionen är förenlig med kraven samt av att de uppgifter tillverkarna lämnar är korrekta.

I motiveringen till de kapitel som berör interventionslagring och stödsystemen finns en närmare redogörelse för de krav som ställs på förutsättningarna för godkännande av tillverkare och på övervakning av produktionen. När det gäller interventionslagring regleras de kontroller och inspektioner som medlemsstaterna förutsätts genomföra idel III punkt 2 i bilaga IV och i del I punkt 3 i bilaga V till interventionsförordningen. För den privata lagringens del finns det inga uttryckliga bestämmelser om kontroller eller inspektioner, men eftersom förutsättningarna för godkännande och kraven på verksamheten är desamma som i samband med interventionslagring, ska de nämnda bestämmelserna tillämpas också på privat lagring. När det gäller tillverkning av smör och mjölkpulver kräver inspektionerna och kontrollerna sakkännedom i fråga om produktionsanläggningarnas utrymmen och anordningar och i fråga om hanteringen av råvaror.

Till kontrollerna och inspektionerna av produktionen av smör som lämpar sig för privat lagring hör också att utarbeta sådana dokument angående produkternas kvalitet som ska ges tillverkarna. Det kan finnas behov av detta när det gäller att utfärda sådana intyg som avses i artikel 2.2 i förordningen om privat lagring i sådana situationer där smör som produceras i Finland lagras i en annan medlemsstat. Livsmedelssäkerhetsverket är den myndighet som svarar för dessa kontroller och inspektioner och ska i enlighet med nuläget också svara för kontrollerna av de tilläggskrav som ställs på produkterna i detta sammanhang samt för beviljandet av intyg som visar att kraven uppfylls.

Livsmedelssäkerhetsverket svarar alltså för de kontroller och inspektioner som berör tillverkare. Tullverket utför emellertid kontrollerna till den del det är fråga om att kontrollera att tillverkarnas bokföring över produk-

tionen är förenlig med kraven. Förslaget överensstämmer med nuläget.

Enligt *2 mom.* kan Livsmedelssäkerhetsverket anlita kommunala livsmedelstillsynsmyndigheter som hjälp vid kontrollerna, om Livsmedelssäkerhetsverket och den kommun där anläggningen i fråga finns kommer överens om detta. Förslaget överensstämmer med nuläget. Möjligheten att anlita livsmedelstillsynsmyndigheterna som hjälp vid kontrollerna grundar sig för närvarande på 3 § 2 mom. i verkställighetslagen. Det är alltså fråga om att Livsmedelssäkerhetsverket har rätt att anlita kommunala myndigheter, inte om att kommunerna förpliktas till något.

Livsmedelssäkerhetsverket bär dock alltid ansvaret för genomförandet av kontrollerna. Verket ska i enlighet med den nuvarande praxisen avtala med kommunen om att dess myndigheter anlitas som hjälp vid kontrollerna. Det har emellertid varit motiverat att anlita kommunala myndigheter vid kontrollerna, eftersom dessa även utför andra kontroller vid produktionsanläggningarna och därmed har den bästa kändedomen om verksamheten vid anläggningarna. De aktuella kontrollerna berör samma helhet som de kommunala myndigheterna även med stöd av livsmedelslagstiftningen granskar vid anläggningarna, vilket innebär att uppgiften i praktiken inte medför något betydande tilläggsarbete. I Finland finns det endast ett litet antal sådana anläggningar som berörs av kontrollerna och det finns således bara behov av att anlita de kommunala myndigheterna i det fåtal kommuner där anläggningarna är belägna. I fråga om de situationer där kommunala myndigheter anlitas som hjälp regleras kontrolluppgifterna närmare genom förordning av statsrådet.

Paragrafens *3 mom.* innehåller bestämmelser om myndigheternas inspektionsrätt, som gör det möjligt att utföra de ovan angivna kontrollerna och inspektionerna. De myndigheter som avses i paragrafen ska ha rätt att för inspektioner få tillträde till lokaler som sådana tillverkare av produkter för lagring som ansöker om godkännande eller fått godkännande använder för tillverkning av produkter som godkännandet avser, samt att granska produkterna, anläggningarna, dokumenten och bokföringen i den omfattning

som behövs för att säkerställa att förutsättningarna för godkännande av anläggningen uppfylls och att tillverkningen är förenlig med kraven, samt att de uppgifter som lämnats till myndigheterna är korrekta. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

53 §. Kontroll av produkter som in- eller utlagras. I paragrafens 1 mom. finns bestämmelser om kontroller av produkter som hänför sig till interventionslagring och stöd för privat lagring, av lagringsutrymmena samt av lagerbokföringen i samband med in- och utlagringen av produkter.

I artikel 7.2 i interventionsförordningen finns bestämmelser om de test som utförs för att fastställa att produkter som levereras till interventionslagret motsvarar kraven. I artikel 26.3 finns dessutom särskilda bestämmelser om kontroller som berör vägningen av spannmålsprodukter. I EU-lagstiftningen finns däremot inga bestämmelser om kontroller av produkternas förpackningssätt eller förpackningsmärkningar eller av vägningen av andra produkter än spannmål. För att man ska kunna säkerställa och följa upp att de inlagrade produkterna är förenliga med kraven förutsätts det emellertid att också dessa omständigheter kontrolleras. Därför föreslås det att lagen också ska innehålla bestämmelser om kontroller av produkternas förpackningssätt och förpackningsmärkningar. Kontrollerna gäller i praktiken smör och mjölkpulver, som lagras i förpackningar.

De kontroller som utförs i samband med inlagringen gäller också sådana spannmålsprodukter som erbjuds för interventionslagring på lagringsplatsen. I dessa fall levereras produkterna inte till interventionslagret, eftersom de redan finns i ett lager som kan användas för interventionslagring. Denna situation regleras i artiklarna 10.2 och 31 i interventionsförordningen. De kontroller av spannmålsprodukternas kvalitet och mängd som hänför sig till mottagandet utförs på lagringsplatsen, på det sätt som avses i artikel 33. När det gäller spannmålsprodukter som tas emot på lagringsplatsen utförs dessutom sådana kontroller av lagerhållarens lagerbokföring som avses i artikel 33.

Enligt artikel 24.5 i interventionsförordningen kan det finnas behov av att kontrollera

spannmålsprodukter på deras lagringsplats också innan produkterna levereras för inlagring. En sådan kontroll ska enligt artikeln utföras om det inte finns tillfredsställande bevis på att produkterna verkligen finns på den angivna lagringsplatsen. I praktiken har det dock inte funnits något behov av sådana kontroller och behovet har uppskattats vara mycket begränsat, men sådana kontroller ska emellertid kunna genomföras ifall det behövs.

Närings-, trafik- och miljöcentralerna svarar för kontrollerna av spannmålsprodukter som levereras till interventionslager, medan Landsbygdsverket svarar för kontrollerna av nötkött som ska urbanas och tullverket svarar för kontrollerna av övriga produkter. När det gäller smör och skummjörkspulver svarar dock Livsmedelssäkerhetsverket för provtagningen och undersökningen av proverna. Till kontrollerna hör också att ge sådana utlåtanden om produkternas förenlighet med kvalitetskraven som avses i EU-lagstiftningen. Livsmedelssäkerhetsverket ska även svara för undersökningen av de prover som tas på spannmålsprodukter. Förslaget är förenligt med nuläget.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om organoleptisk kontroll av kvaliteten på enskilda lass av spannmålsprodukter som levereras för interventionslagring. Denna typ av kontroll har tagits i bruk på det nationella planet, i avvikelser från de i 1 mom. avsedda kontroller som regleras i EU:s interventionslagstiftning. För denna typ av kontroll används benämningen preliminär kvalitetskontroll i fråga om spannmålsprodukter. Denna kontroll har ansetts behövlig för att sådana enskilda lass av spannmålsprodukter som tydligt avviker från kvalitetskraven inte i spannmålssilorna ska blandas ihop med sådana spannmålsprodukter som uppfyller kvalitetskraven. Den preliminära kvalitetskontrollen i fråga om spannmålsprodukter gör det möjligt att kontrollera produkterna så snabbt som möjligt i samband med mottagandet av dem. Då produkter levereras till interventionslagret är det nämligen inte möjligt att vänta på resultaten av den kvalitetsanalys som utförs på basis av sådana kontroller som avses i interventionsförordningen. Av ekonomiska skäl är det inte heller möjligt att an-

vända spannmålssilor för temporär lagring av enskilda produktpartier under den tid proverna analyseras. Förslaget överensstämmer med nuläget. Dessa kontroller regleras för närvarande i 5 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om vissa förfaranden vid interventionsköp av spannmål (4/2009).

De kvalitetskrav som berör spannmålsprodukter regleras i artikel 7.1 stycke 2 strecksats 1 i interventionsförordningen, där det hänvisas till bilaga I till förordningen. När det gäller de krav som avses i bilagan granskas de faktorer som kan kontrolleras organoleptiskt, eftersom den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukter utförs organoleptiskt. Till dessa faktorer hör åtminstone den färg som är karaktäristisk för spannmål, att spannmålen inte har någon ovanlig lukt och att det inte finns några levande skadedjur bland spannmålen.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om kontroller av att produkterna är förenliga med kraven i samband med utlagringen.

När det gäller privat lagring regleras kontrollerna för närvarande i artikel 36 i förordningen om privat lagring. De kontroller som ska utföras i samband med utlagring av produkter ur interventionslager regleras däremot inte i EU-lagstiftningen. Det finns dock skäl att kontrollera produkternas kvantitet i samband med utlagringen, så att man kan säkerställa att mängden utlagrade produkter motsvarar den mängd som fastställts vid anbuds-förfarandet. När det gäller spannmålsprodukter ska myndigheten t.ex. ha kännedom om den exakta mängden utlagrade produkter, dels för att man ska kunna säkerställa att den sålda mängden är korrekt och dels för att man ska kunna följa upp mängden produkter som finns kvar i spannmålssilorna. Avvikelser i fråga om de utlagrade produkternas kvantitet kan medföra en skyldighet att returnera den mängd spannmål som överskrider den avtalade mängden eller betala en ersättning som motsvarar värdet på denna mängd. Dessutom finns det skäl att kontrollera kvaliteten på de utlagrade produkterna bl.a. eftersom priset på de spannmålsprodukter som utlagras bestäms enligt deras kvalitet. I samband med eventuella konflikter angående kvaliteten måste man även känna till av vilken kvalitet produkterna var vid utlagrings-

tidpunkten. Om kvaliteten vid denna tidpunkt underskrider de minimikrav som ställs på interventionslagring av spannmål, kan kvalitetsresultaten också användas som grund vid bedömningen av lagerhållarens eventuella ersättningsansvar. För att man ska kunna säkerställa att produkterna och interventionslagerbokföringen stämmer överens bör också lagerutrymmena och lagerbokföringen kontrolleras samtidigt.

Tullverket svarar för de kontroller som utförs i samband med utlagringen, med undantag för kontrollerna av sådana spannmålsprodukter som är föremål för interventionslagring, vilka ska utföras av närings-, trafik- och miljöcentralerna. Landsbygdsverket svarar för kontrollerna av nötkött som ska urbenas. Förslaget överensstämmer med nuläget.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om den inspektionsrätt som gör det möjligt att genomföra de ovan angivna kontrollerna. De myndigheter som avses i paragrafen ska ha rätt att vid in- och utlagring av produkter få tillträde till lokaler som används för lagring och lastning av produkter och att kontrollera produkterna samt att granska leverantörernas dokument över produkterna och lagerhållarens dokument och bokföring över produkterna i den omfattning som behövs för att säkerställa att produkterna är förenliga med kraven och att de uppgifter som lämnats är korrekta. Om spannmålsprodukter erbjuds för interventionslagring på lagringsplatsen eller om det finns skäl att misstänka att de erbjudna spannmålsprodukterna inte finns på den anmälda lagringsplatsen, har myndigheten dessutom rätt att innan produkterna inlagras i interventionslager få tillträde till de lokaler som används för lagringen och att kontrollera produkterna och granska de dokument och den bokföring över produkterna som innehas av lagerhållaren och den som har lämnat ett erbjudande eller anbud. Inspektioner får inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

54 §. Kontroller och granskningar vid import och export. I paragrafens 1 mom. finns bestämmelser om sådana kontroller och granskningar som hänför sig till import och export. Tullverket ska i samband med och under hänförandet av produkter till tullförfarande kontrollera att import- och exportlicen-

ser, import- och exportdeklarationer och andra dokument som ska visas upp i samband med import och export, produkter som hänför sig till dem samt exportbidragsprodukter och dokument som hänför sig till dem är förenliga med kraven. Förslaget gällande tullverkets uppgifter överensstämmer med nuläget.

I tullagen (1466/1994) finns grundläggande bestämmelser om tullverkets uppgifter i samband med övervakningen av import och export. Enligt 4 § i tullagen är tullverket den tullmyndighet och behöriga myndighet som avses i gemenskapens tullagstiftning, om inte något annat särskilt bestäms. Innehållet i gemenskapens tullagstiftning har inte definierats närmare i paragrafen. Enligt 1 § i tullagen tillämpas lagen på tullbeskattning och tullövervakning av varor som importeras från och exporteras till tredje land, vid sidan av vad därom bestäms i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om en tullkodex för gemenskapen (kodex), i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om en tullkodex för gemenskapen (tillämpningsförordning) och i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om ett gemenskapssystem för tullfriheter (tullfrihetsförordning) eller i annan lagstiftning för Europeiska gemenskaperna (gemenskapen).

Det kunde vara möjligt att tillämpa 1 § i tullagen så att de bestämmelser om tullövervakning av export och import som avses i marknadsordningsförordningen och som innehåller ett uttryckligt konstaterande av att tullverket är behörig myndighet hör till den i 1 mom. avsedda övriga lagstiftning för Europeiska gemenskaperna som innehåller bestämmelser om tullövervakning av varor som importeras från och exporteras till tredje land. Om detta är fallet, verkar det som om tullverkets ansvar för de aktuella kontrollerna regleras redan i tullagen, och då finns det inte nödvändigtvis något behov av nya bestämmelser om saken. Eftersom denna tolkning emellertid inte är vedertagen och ordalydelsen i tullagens bestämmelser inte i alla avseenden lämpar sig för de kontroller som avses i marknadsordningsförordningen, föreslås det att 54 § 1 mom. i den föreslagna lagen ska innehålla en särskild bestämmelse om tull-

verkets uppgifter i samband med import- och exportövervakningen.

Tullverkets ansvar för de kontroller och granskningar som utförs i samband med export och import har i flera fall reglerats i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. I artikel 5 i förordningen om exportbidrag bestäms det t.ex. att var och en som exporterar produkter och ansöker om bidrag för dessa ska lämna in en exportdeklaration till det behöriga tullkontoret på den plats där produkterna ska lastas för exporttransporten. Med exportdag avses enligt samma artikel den dag då tullmyndigheten tar emot exportdeklarationen. Enligt artikel 5.5 i förordningen om exportbidrag ska produkterna ställas under tullkontroll i enlighet med artikel 4.13 och 4.14 i tillämpningsförordningen till dess att de lämnar gemenskapens tullområde. Uppvisandet av import- och exportlicenser för tullverket regleras i artikel 23 i licensförordningen, där det bestäms att licensen ska uppvisas vid det tullkontor som för importlicensens del tar emot deklarationen om övergång till fri omsättning och för exportlicensens del tar emot deklarationer avseende export. Enligt samma artikel ska tullkontoret anteckna och attestera kvantiteterna i licensen, varefter den återlämnas till parten. I avsnitt 3 i licensförordningen finns detaljerade bestämmelser om de förfaranden som hänför sig till användningen av licenser samt om tullverkets uppgifter i detta sammanhang.

Granskningen av övriga dokument som ska uppvisas i samband med import och export omfattar dokumentgranskningen till den del det i den EU-lagstiftning som hör till den föreslagna lagens tillämpningsområde eller i den föreslagna lagen krävs att dokumenten ska uppvisas i samband med import eller export. Som ett exempel kan man nämna den granskning av hampaprodukter och dokument gällande produkterna som enligt artikel 157 i marknadsordningsförordningen ska utföras i samband med import av hampaprodukter.

De kontroller som hänför sig till exportbidrag regleras i förordningen om kontroll av exportbidrag, där det bestäms att de kontrolluppgifter som avses i förordningen ankommer på tullen. Det finns således inte någon nationell prövningsrätt när det gäller att

fatta beslut om den behöriga myndigheten. Kontrollerna grundar sig på artikel 5.7 i förordningen om exportbidrag, där det bestäms att det behöriga tullkontoret ska vara i stånd att genomföra den fysiska kontrollen och vidta identifieringsåtgärder för transporten till det utfartstullkontor där utförelse från gemenskapens territorium ska ske. De fysiska kontroller som regleras närmare i förordningen om kontroll av exportbidrag är av två slag. Produkterna ska för det första kontrolleras då de lastas på ett fordon. Syftet med detta är att säkerställa att produkterna i fråga om kvalitet och kvantitet överensstämmer med det som angetts i ansökan om exportbidrag. För det andra blir transporterna föremål för kontroller av förseglingar och för s.k. kontroller beträffande utbyte, vilka utförs då produkterna lämnar EU. Syftet med dessa kontroller är att säkerställa att de produkter som är föremål för export överensstämmer med de produkter som lastats på fordonet.

Denna bestämmelse omfattar också eventuella övriga kontroller som med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning ska riktas mot produkter som är föremål för exportbidrag, i samband med och under hänförandet av produkter till tullförfarande. Bestämmelser om sådana kontroller finns för närvarande i kommissionens förordning (EG) nr 1187/2009 om fastställande av särskilda tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 1234/2007 i fråga om exportlicenser och exportbidrag för mjölk och mjölkprodukter och i kommissionens förordning (EG) nr 433/2007 om villkoren för beviljande av särskilda exportbidrag för nötkött.

När det gäller sådana kontroller i anslutning till beviljandet av exportbidrag för nötkreatur som avses i artikel 2 i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag innehåller momentet en hänvisning till 27 § i lagen om transport av djur (1429/2006). Denna paragraf innehåller bestämmelser om den gränsveterinär som svarar för kontrollerna. Det är fråga om en bestämmelse av informativ karaktär med en hänvisning till den gällande lagstiftningen.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse om tullverkets inspektionsrätt, som gör det möjligt att genomföra de ovan angivna kontrollerna och granskningarna. Inspektio-

ner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende. Den föreslagna inspektionsrätten överensstämmer i princip med den inspektionsrätt som föreskrivs i 14 § 1 mom. i tullagen, i de punkter som refereras närmare nedan. Den föreslagna bestämmelsen ska dock inte innehålla någon hänvisning till tullagens bestämmelser, eftersom den inspektionsrätt som regleras i många avseenden är onödigt omfattande med tanke på genomförandet av marknadsordningsförordningen. Det skulle dessutom i lagstiftningstekniskt avseende vara besvärligt att fastställa undantagen från den inspektionsrätt som regleras i tullagen. När det gäller den inspektionsrätt som gränsveterinärer har i samband med sådana kontroller som avses i artikel 2 i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag hänvisas det till 28 § i lagen om transport av djur (1429/2006), som för närvarande innehåller föreskrifter om saken.

Tullverkets föreslagna rätt att få tillträde till lager, lokaler och andra platser där produkter transporterats, förvaras eller lastas och att utföra behövliga kontroller och granskningar regleras på ett liknande sätt i 14 § 1 mom. 4 punkten i tullagen. Denna punkt gäller rätten att få tillträde till lager, utrymmen och andra platser där varor tillverkas, förvaras eller säljs, dock inte till en sådan del som används enbart som bostad eller som byggnadens bostadsutrymmen, och att där utföra behövliga granskningar. I samband med kontroller och granskningar av produkter som omfattas av exportbidrag behövs motsvarande inspektionsrätt i fråga om produkternas lastplatser, som i regel finns i företagens lagerutrymmen. Detta har beaktats i den föreslagna bestämmelsens ordalydelse.

Tullverkets föreslagna rätt att kontrollera produkter som hänför sig till sådana import- och exportlicenser eller import- eller exportdeklarationer som avses i marknadsordningsförordningen samt produkter som är föremål för exportbidrag regleras på ett liknande sätt i 14 § 1 mom. 5 punkten i tullagen. Den föreslagna rätten att granska dokument och uppgifter som rör produkterna, produktinnehavaren, andra parter och fordon regleras å sin sida på ett liknande sätt i 14 § 1 mom. 6 punkten i tullagen. Den föreslagna kon-

troll- och granskningsrätten är dock mer begränsad än vad som föreskrivs i tullagen och gäller endast de objekt som hänför sig till genomförandet av EU:s marknadsordningslagstiftning.

Den rätt som tullverket enligt 3 mom. föreslås ha att kräva att produkter ska läggas fram för kontroll och lossas ur fordon behövs särskilt för att garantera att kontrollerna av produkter som är föremål för exportbidrag ska kunna genomföras. Eftersom dessa kontroller utförs i lastningsskedet, kan det finnas behov av att kräva att produkterna läggs fram för kontroll i samband med lastningen. I samband med EU-kommissionens kontroller har det t.ex. förutsatts att en s.k. lastruta används i sådana fall då exportbidrag söks. Detta betyder i praktiken att de produkter som är föremål för exportbidrag placeras på en särskilt utmärkt plats, åtskilda från övriga produkter. I samband med kontrollerna har det också förutsatts att lastade produkter vid behov ska lossas från fordonet, om lastningen har påbörjats innan kontrollen har inletts.

Den rätt tullverket enligt momentet föreslås ha att sätta tullsigill på fordon, produkter, lager eller platser som står under tullkontroll regleras på ett liknande sätt i 14 § 1 mom. 8 punkten i tullagen. I denna punkt föreskrivs det om rätten att sätta tullsigill, tullås eller något annat identifikationsmärke på fordon, varor, lager eller platser som är under tullövervakning. En motsvarande bestämmelse om sigill behövs i samband med kontroller som hänför sig till exportbidrag, eftersom det i förordningen om exportbidrag krävs att sådana exportpartier som står under tullövervakning ska förseglas.

Vidare ska tullverket enligt momentet ha rätt att hindra import av produkter till finskt territorium eller export av produkter från Finland. Saken regleras på ett liknande sätt i 14 § 1 mom. 10 punkten i tullagen, där det bestäms om rätten att förhindra utförsel av varor från Finlands tullområde i enlighet med lagstiftning och internationella avtalsförpliktelser. I samband med genomförandet av marknadsordningen ska det vara möjligt att hindra import eller export av produkter om importen eller exporten med stöd av EU:s direkt tillämpliga marknadsordningslagstiftning förutsätter import- eller exportlicens

men en sådan inte har uppvisats. I artikel 130 i marknadsordningsförordningen finns bestämmelser om importlicenser och i artikel 161 om exportlicenser. Närmare bestämmelser om licenserna finns i licensförordningen. Det kan också finnas behov av att hindra import om importen förutsätter betalning av importtull eller avgift men denna är obetald. De importtullar och avgifter som hör till lagens tillämpningsområde regleras i kapitel II avsnitt II i del III i marknadsordningsförordningen. I praktiken har det emellertid inte förekommit några sådana situationer, vilket innebär att det endast finns ett begränsat behov av att tillämpa denna bestämmelse i samband med genomförandet av marknadsordningen.

Paragrafens 4 mom. innehåller bestämmelser om den behöriga myndigheten i samband med tillämpningen av kommissionens förordning (EG) nr 2584/2000 om införande av ett system för överföring av uppgifter om vissa leveranser av nöt- och griskött som fraktas med vägtransport till Ryska federationen. Vid export av vissa nöt- och grisköttprodukter har den som ansöker om exportbidrag rätt att använda det system för verifiering av uppgifter som avses i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen, i syfte att säkerställa att de produkter som exportbidraget avser når destinationen. De uppgifter som ska uppges har definierats i artikel 2 i förordningen och det finns inte något behov av att precisera dem på det nationella planet. Detta system har knappast alls använts i Finland, eftersom de produkter som berörs av förordningen inte har varit av någon större betydelse för exporten och förordningens tillämpning inte befriar exportören från att lämna in de uppgifter som EU-lagstiftningen om exportbidrag kräver i sådana situationer där uppgifterna kunde verifieras med hjälp av systemet.

I den nämnda förordningen krävs det att en behörig myndighet utses. Tullstyrelsen, som även för närvarande svarar för genomförandet av det aktuella systemet, ska ta emot samt behandla och verifiera uppgifterna i fråga på det sätt som avses i förordningen. Tullstyrelsens uppgifter har för närvarande definierats i tullavtalsförordningen.

55 §. Kontroll och inspektion i fråga om sökande av stöd och stödtagare. Paragrafens

1 mom. innehåller bestämmelser om kontroller och inspektioner som berör sökande av stöd och stödtagare, dock inte när det gäller exportbidrag eller stöd för privat lagring. De kontroller som hänför sig till exportbidrag och stöd för privat lagring regleras i de ovan beskrivna bestämmelser som gäller lagring samt export och import. Genomförandet av de kontroller och inspektioner som berör sökande av stöd och stödtagare hör till de uppgifter som ankommer på Landsbygdsverket i egenskap av utbetalande organ.

I enlighet med gällande praxis svarar Landsbygdsverket för kontroller som berör sådana producentorganisationer som söker eller har beviljats stöd till producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker. Dessa kontroller regleras i artiklarna 100—115 i EU:s förordning om frukt och grönsaker.

Landsbygdsverket svarar i enlighet med gällande praxis också för kontroller som berör aktörer som ansöker om eller har beviljats skolmjölkstöd. Dessa kontroller regleras i artikel 15 i skolmjölkförordningen, där det bestäms att kontrollerna framförallt ska vara inriktade på hur stödet påverkar det pris stödmottagaren ska betala samt på bokföringen, affärsbokföringen, kvitton över inköp och försäljning samt kontoutdrag. Artikeln innehåller också föreskrifter om minimiantalet kontroller och kontrollernas tidpunkt samt om det sätt på vilket myndigheten ska välja ut vilka sökande som ska kontrolleras på plats.

Landsbygdsverket svarar vid behov även för kontroller som berör aktörer som ansöker om eller har beviljats stöd för foderblandningar eller kaseinstöd. Dessutom svarar Landsbygdsverket för kontrollerna av anläggningar som tillverkar produkter som är föremål för stöd för foderblandningar, vilka ska utföras på platsen för verifiering av villkoren för beviljande och utbetalning av stöd. Det har dock inte funnits behov av att utföra några sådana kontroller på flera år, eftersom stödbeloppen uppgått till noll euro och det inte lämnats in några ansökningar om eller beviljats något sådant stöd under de senaste åren. När det gäller stödet för foderblandningar regleras kontrollerna i artiklarna 16—21 i förordningen om stöd för foderbland-

ningar och när det gäller kaseinstödet regleras kontrollerna i förordningen om kaseinstöd.

Landsbygdsverket svarar dessutom för de kontroller på platsen som krävs enligt andra stödsystem som eventuellt tas i bruk, vilka behövs för att säkerställa att villkoren för beviljande och utbetalning av stöd är uppfyllda. I enlighet med vad som framförts i det kapitel som gäller stödsystemen kunde produktionsstödet inom sockersektorn utgöra ett sådant stödsystem. Det finns emellertid inte några närmare EU-bestämmelser om detta stöd och stödsystemet har inte varit i bruk.

Vidare innehåller momentet ett särskilt omnämnande av kontroller som berör stödet för biodling, eftersom det inte finns några bestämmelser om dessa kontroller i EU-lagstiftningen. För närvarande har man endast genom administrativa kontroller av skriftliga utredningar granskat om de åtgärder för vilka stöd för biodling beviljats uppfyller de föreskrivna kraven. Kontroller på platsen ska kunna utföras om det t.ex. uppkommer behov av att granska de stödberättigande åtgärderna.

Paragrafens *2 mom.* innehåller bestämmelser om den inspektionsrätt som hänför sig till stödsystemen och som gör det möjligt att utföra de ovan angivna kontrollerna och inspektionerna. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

När det gäller producentorganisationerna inom sektorn för frukt och grönsaker berör kontrollerna och inspektionerna i praktiken de utrymmen där stödberättigande åtgärder vidtas samt den dokumentation och bokföring som anknyter till organisationernas verksamhetsprogram. De kontroller som hänför sig till stödet för biodling och som utförs på platsen berör i praktiken utrymmena hos den som ansöker om stöd samt dokumentationen och bokföringen gällande de stödberättigande åtgärderna. När det gäller skolmjölkstödet berör kontrollerna i praktiken de utrymmen som är avsedda för leverans, mottagande, lagring och användning av produkterna hos läroinrättningarna, de myndigheter som ansvarar för läroinrättningarna och produkternas leverantörer, samt dokumentationen och bokföringen gällande produkterna. De kon-

troller som berör stödet för foderblandningar och kaseinstödet riktar sig mot de utrymmen som används vid framställningen av produkterna, de råvaror som används vid framställningen, de färdiga produkterna samt dokumentationen och bokföringen gällande produkterna. Kontrollobjekten är desamma också när det gäller stödet för produktion av socker.

56 §. Kontroll och inspektion av godkända aktörer och aktörer som ger prisrapporter. I paragrafens 1 mom. finns bestämmelser om kontroller och inspektioner av vissa godkända aktörer samt om eftergranskning av handlingar, vilka tullverket svarar för. Momentets 1 punkt innehåller bestämmelser om kontroller av att godkända företag inom sockersektorn uppfyller de krav som ställs på företagens verksamhet. Förslaget överensstämmer med nuläget.

Genom kontrollerna säkerställer man att de förpliktelser som enligt förordningen om sockerkvoter och sockerförordningen åläggs företag inom sockersektorn fullföljs. Artikel 10 i förordningen om sockerkvoter innehåller bestämmelser om kontroller hos företag som framställer socker och hos raffinaderier, genom vilka det säkerställs att villkoren för godkännande uppfylls, att dokumenterings- och anmälningsskyldigheten iakttas, att vägningsinstrumenten och laboratorieanalyserna är tillförliga, att de uppgivna prisuppgifterna är korrekta och att de minimipriser som ska betalas till sockerbetsproducenterna följs. Dessutom kontrolleras vilken mängd produkter som finns i lager. I artikel 12 i sockerförordningen finns bestämmelser om kontroller som berör sockerbearbetarnas bearbetningsprocess, handelsdokument, lager, mätinstrument och laboratorieanalyser.

Enligt 2 punkten i momentet ska tullverket utföra de kontroller av utrymmena som krävs för att man ska kunna säkerställa att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om sådana proviantlager som nämns i samband med en ansökan om exportbidrag och att godkända proviantlager uppfyller de föreskrivna kraven. Förslaget överensstämmer med nuläget.

I artikel 40 i förordningen om exportbidrag finns bestämmelser om övervakning av godkända proviantlagers verksamhet. Kontroll-

erna av proviantlagren ankommer således delvis redan med stöd av den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen på tullverket. Enligt artikel 37 i förordningen om exportbidrag ska lagren stå under tullens övervakning. De produkter som lagras i proviantlagren ska hänföras till exportförfarandet, vilket enligt tillämpningsförordningen administreras av tullverket i respektive medlemsstat. Däremot finns det inga EU-bestämmelser om de kontroller som före godkännandet ska utföras i lagerutrymmena för att säkerställa att villkoren för godkännande uppfylls.

I paragrafens 2 mom. finns bestämmelser om sådana kontroller som Landsbygdsverket ska utföra i fråga om vissa aktörer som ansöker om godkännande och godkända aktörer. Enligt 1 punkten i momentet svarar Landsbygdsverket för de kontroller som utförs i företagsutrymmen för att säkerställa att övervakningsorganen uppfyller förutsättningarna för godkännande och iakttar de föreskrivna kraven. Förslaget överensstämmer med nuläget.

De kontroller som krävs för att säkerställa att övervakningsorganen uppfyller förutsättningarna för godkännande och iakttar de föreskrivna kraven regleras i artiklarna 18 och 19 i förordningen om exportbidrag och i kapitel II punkt 2 i bilaga VIII till förordningen. En inspektion ska utföras innan godkännandet förnyas samt då det föreligger rimligt tvivel beträffande kvaliteten och korrektheten hos de intyg som utfärdats av ett övervakningsorgan. I förordningen finns också bestämmelser om de omständigheter som särskilt ska uppmärksammas vid kontrollen av enskilda intyg i samband med beviljandet av exportbidrag. Landsbygdsverket ska svara för dessa kontroller med stöd av den föreslagna paragraf som gäller granskning av ansökningar.

Enligt 2 punkten ska Landsbygdsverket svara för de kontroller som behövs för att säkerställa att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om godkända importörer av hampfrön och att deras verksamhet är förenlig med kraven. Enligt artikel 17.2 i förordningen om import av hampa ska medlemsstaterna inrätta ett system för ackreditering av importörer som importerar andra hampfrön än sådana som är avsedda för utsä-

de. Detta system innefattar bl.a. ett kontrollsystem.

När det gäller importörer av hampfrön regleras förutsättningarna för godkännande i den föreslagna lagens kapitel om import och export. Till förutsättningarna för godkännande hör importörens förbindelse att iaktta de krav som ställs på import av hampfrön i EU:s lagstiftning om import av hampprodukter och i den föreslagna lagen. Till dessa krav hör bl.a. den skyldighet som föreskrivs i artikel 17 i förordningen om import av hampa att inom den föreskrivna tidsfristen förete myndigheterna handlingar som styrker att hampfröna har genomgått någon av de behandlingar som avses i artikeln. Enligt artikel 17 ska medlemsstaterna även utgående från en riskanalys kontrollera riktigheten av intyg över behandlingar som utförts på deras territorium. Med stöd av den föreslagna paragrafen ska det vid behov vara möjligt att utföra sådana kontroller på platsen som behövs för att säkerställa de aktuella handlingarnas riktighet.

Det hör även för närvarande till Landsbygdsverkets uppgifter att kontrollera att importörerna av hampfrön uppfyller förutsättningarna för godkännande. Kontrollerna av riktigheten av de intyg som gäller produkternas användning regleras för närvarande i 7 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om import av hampfrön i vissa fall (457/2002). Enligt denna paragraf ska ett utlåtande av Livsmedelssäkerhetsverket inhämtas om intyget. Detta ska fortsättningsvis vara möjligt. Det finns dock inte behov av att särskilt föreskriva om möjligheten att inhämta ett utlåtande. För närvarande finns det inga bestämmelser om sådana kontroller som utförs på platsen. Med hjälp av de föreslagna kontroller som ska kunna utföras på platsen kan man emellertid på ett tillförlitligare sätt än genom det gällande förfarandet med utlåntanden som endast grundar sig på dokumentation säkerställa att produkterna bara används för tillåtna syften.

Under den tid Finland varit medlem i EU har det endast sökts ett fåtal importlicenser för hampfrön och sedan år 2007 har inga sådana licenser sökts, vilket innebär att behovet av de föreslagna kontrollerna i praktiken är mycket litet. Användningen av hampapro-

dukter kan också vara förknippad med sådana narkotikabrott som avses i strafflagen. Ifall det finns skäl att misstänka narkotikabrott, kan Landsbygdsverket framställa en undersökningsbegäran.

Enligt 3 punkten ska Landsbygdsverket svara för de kontroller som behövs för att säkerställa att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om slaktkroppsklassificerare som ansöker om godkännande och godkända slaktkroppsklassificerare samt att deras verksamhet är förenlig med kraven. Artikel 11 i klassificeringsförordningen innehåller bestämmelser om kontroller av nötkött, artikel 24 om kontroller av svinkött och artikel 32 om kontroller av lammkött. Förslaget överensstämmer med nuläget. Landsbygdsverkets uppgifter regleras för närvarande i 8 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008). Möjligheten att anlita privaträttsliga aktörer som hjälp vid övervakningen regleras nedan i den föreslagna lagen.

Enligt 4 punkten ska Landsbygdsverkets vara för kontrollerna av aktörer som är skyldiga att ge prisrapporter. Till den del det är fråga om uppgifter som berör produkter inom sockersektorn, ansluter sig kontrollen till de kontroller av godkända företag inom sockersektorn som avses i denna paragraf, eftersom lämnandet av prisuppgifter hör till förutsättningarna för godkännande för företag inom sockersektorn. I övrigt innehåller EU-lagstiftningen mer oenhetliga bestämmelser om kontroller av anmälningar som berör priser och därmed sammanhängande uppgifter. I artikel 3.2 i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter bestäms det t.ex. att medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att försäkra sig om att uppgifterna om priserna är korrekta. Det är emellertid klart att uppgifternas riktighet vid behov ska kunna kontrolleras för alla anmälningsskyldiga aktörers del. Momentets föreslagna omnämmande av aktörer som svarar för prisrapporter innebär att kontrollerna inte omfattar sådana uppgifter som lämnats frivilligt. Det har nämligen inte ansetts motiverat eller behövligt att övervaka anmälningen av sådana uppgifter.

För närvarande har kontrollerna av aktörer som är skyldiga att ge prisrapporter på det nationella planet endast reglerats i fråga om slaktkroppsklassificering av nöt-, svin- och lammkött. Enligt jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1058/2008) övervakar Landsbygdsverket att de uppgifter slakterierna lämnar är riktiga. För sockersektorns del hänför sig kontrollerna till de kontroller som berör kraven på verksamheten hos godkända företag inom sockersektorn, vilka ankommer på Landsbygdsverket i egenskap av utbetalande organ. I den föreslagna bestämmelsen fastställs det att kontrollerna också för andra produkters del ankommer på Landsbygdsverket. Behovet av att kontrollera aktörer som är skyldiga att lämna prisrapporter har emellertid i praktiken bedömts vara litet och det är således snarare fråga om ett bemyndigande att utföra kontroller vid behov.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om den inspektionsrätt som berör godkända aktörer, vilken gör det möjligt att genomföra de ovan angivna kontrollerna. Tullverket och Landsbygdsverket ska ha rätt att för utförande av sina kontrolluppgifter enligt paragrafen få tillträde till lokaler där aktörer som ansöker om godkännande eller godkända aktörer bedriver den verksamhet godkännandet avser och att kontrollera produkter och anordningar samt granska dokument och bokföring i den omfattning som krävs för att säkerställa att förutsättningarna för godkännande uppfylls och att verksamheten är förenlig med kraven. Om hampfrön som importerats av en godkänd importör av hampfrön används av någon annan än den godkända importören, har Landsbygdsverket dessutom rätt att få tillträde till produktanvändarens lokaler och att kontrollera eller granska de ovannämnda omständigheterna i den omfattning som krävs för övervakningen av att användningen är förenlig med kraven. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

Momentet innehåller alltså ett särskilt omnämnande av den situation där hampfrön används av någon annan än den godkända importören av hampfrön. I detta fall ska Landsbygdsverket ha rätt att få tillträde till pro-

duktanvändarens lokaler och att kontrollera eller granska de ovannämnda omständigheterna i den omfattning som krävs för övervakningen av att produkterna används på ett sätt som är förenligt med kraven. Dessa kontroller och granskningar behövs i sådana fall där fröna inte används av importören själv, utan t.ex. av en förädlingsanläggning.

I 4 mom. finns bestämmelser om Landsbygdsverkets rätt att utföra inspektioner för att säkerställa att priserna och därmed sammanhängande uppgifter är korrekta, med stöd av vilken det är möjligt att utföra de ovan avsedda kontrollerna. Landsbygdsverket ska ha rätt att få tillträde till lokaler som innehas av aktörer som svarar för att ge prisrapporter och att granska dokument och bokföring som hänför sig till den verksamhet anmälningskyldigheten avser, i den omfattning som krävs för att säkerställa att anmälningskyldigheten fullgörs och de anmälda uppgifterna är korrekta. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

57 §. Kontroll av produkternas användning och destination. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om den behöriga kontrollmyndigheten i de fall där det i EU-lagstiftningen förutsätts att ett dokument eller förfarande som fastställts för ändamålet används vid övervakning av användningen av produkter som härrör från interventionslager eller är föremål för exportbidrag, vid övervakning av användningen av andra produkter med anknytning till marknadsordningen eller vid övervakning av produkternas ankomst till destinationen. I dessa fall svarar tullverket för kontrollerna och granskningarna. Förslaget överensstämmer med nuläget.

De kontrollförfaranden i anslutning till interventionslagring som avses i momentet regleras i kommissionens förordning (EG) nr 1130/2009 om fastställande av gemensamma tillämpningsföreskrifter för kontroll av användningen av eller bestämmelsen för varor från intervention. Kontroller kan krävas t.ex. då produkter överförs från ett interventionslager till ett annat. Tullverket ska svara för kontrollerna, eftersom det i praktiken är fråga om kontroller med hjälp av det s.k. kontroll-exemplaret T5 som avses i tillämpningsförordningen, vilka genomförs inom ramen för

tullövervakningen och har en nära anknytning till tullförfarandena. När det gäller marknadsordningen finns det främst behov av att använda kontrollexemplaret T5 i samband med exportövervakningen av exportbidragsprodukter. I artikel 10 i förordningen om exportbidrag finns bestämmelser omdet dokument som används vid verifieringen av att produkterna har exporterats. Detta dokument kan utgöras av kontrollexemplaret T5 eller av ett nationellt dokument som visar att produkterna har lämnat gemenskapens tullområde. Det är i praktiken sällsynt att kontrollexemplaret T5 används i andra situationer än dessa.

Momentet innehåller också ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om de dokument som används för att bevisa användningen av produkter eller produkternas ankomst till destinationen. Dessa frågor regleras dock i huvudsak i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen på ett sådant sätt att det inte finns behov av reglering på det nationella planet. T.ex. i artikel 8 i förordningen om exportbidrag bestäms det om skyldigheten att använda kontrollexemplaret T5 i detta sammanhang. Om EU-lagstiftningen emellertid kräver att det dokument som används vid kontrollerna av produkternas användning eller ankomst till destinationen har attesterats, kan dessa krav fastställas med stöd av det föreslagna momentet. Det kan finnas behov av detta t.ex. i samband med genomförandet av artikel 4 i den ovan nämnda förordningen (EG) nr 1130/2009. Enligt denna artikel kan bevis på iakttagandet av de krav som ställs på produkter som tagits ut från ett interventionslager lämnas in på olika sätt. Ifall det är fråga om varor som tagits ut från ett interventionslager och som ska kontrolleras av myndigheten i denna medlemsstat, ska de dokument som beslutats av den medlemsstaten uppvisas. Ifall det däremot är fråga om varor som ska kontrolleras av myndigheterna i flera medlemsstater, ska kontrollexemplaret T5 användas. För att säkerställa att enhetliga förfaranden iakttas ska man således kunna bestämma att kontrollexemplaret T5 ska användas också vid kontrollerna inom landet.

Det är alltså fråga om att fastställa vilken blankett som ska användas och därför föreslås det att författningsnivån ska utgöras av

föreskrifter. De aktuella dokumenten hänför sig i huvudsak till tullövervakningen och grundar sig också när det gäller förfarandena på EU:s tullagstiftning, som innehåller bestämmelser bl.a. om kontrollexemplaret T5. För att man ska kunna säkerställa att förfarandena stämmer överens med tullagstiftningen har det ansetts motiverat att tullverket, som svarar för de aktuella kontrollerna, också ska meddela närmare föreskrifter om dokumenten.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om den inspektionsrätt som gör det möjligt att genomföra de ovan avsedda kontrollerna. För att det ska vara möjligt att kontrollera produkternas användning och destination ska inspektionsrätten omfatta tillträde till fordon som används för transporterna och till utrymmen med anknytning till produkternas användning och destination samt rätt att kontrollera produkter som är föremål för övervakning och granska dokument som rör produkterna och deras användning och transport. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

58 §. Granskning av affärshandlingar. Enligt paragrafens 1 mom. svarar tullverket för granskningen av sådana affärshandlingar som avses i förordningen om eftergranskning. Förslaget överensstämmer med nuläget. Den vedertagna benämningen för dessa granskningar är eftergranskningar, eftersom granskningarna utförs efter att den aktuella åtgärden vidtagits, i avvikelser från de kontroller som utförs t.ex. i samband med export.

Förordningen om eftergranskning avser kontroll av huruvida de transaktioner som direkt eller indirekt ingår i systemet för finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket faktiskt har genomförts och har genomförts på ett riktigt sätt. Kontrollen sker på basis av affärshandlingar. Med affärshandlingar avses enligt artikel 1 i förordningen om eftergranskning böcker, register, fakturor, verifikationer, räkenskaper, produktions- och kvalitetsuppgifter, korrespondens om företagets affärsverksamhet samt affärsdata, oavsett form, inbegripet elektroniskt lagrade data, om dessa handlingar eller data har ett direkt eller indirekt samband med de transaktioner som avses i punkt 1. I den föreslagna paragrafens 2 mom. finns bestämmel-

ser om inspektionsrätten. Eftergranskningarna riktar sig endast mot sådan verksamhet där aktören tar emot eller erlägger betalningar. Till betalningarna hör i praktiken stöd och ersättningar från garantifonden. Som exempel på ersättningar kan man nämna de ersättningar som beviljas interventionslagerhållare och aktörer som erbjuder produkter för interventionslagring. Med aktörer som erlägger betalningar avses i praktiken sådana godkända företag inom sockersektorn som erlägger avgifter för produktionskvoter inom sockersektorn. Tullverket ska ha rätt att få tillträde till lokaler som innehas av aktörer som får stöd eller annan ersättning och lokaler som innehas av godkända företag inom sockersektorn och att granska de dokument och den bokföring som hänför sig till den nämnda verksamheten, i den omfattning som krävs för att säkerställa att förutsättningarna för beviljande av stöd eller annan ersättning uppfylls eller att grunderna för utbetalning är korrekta. Inspektioner får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

59 §. *Anlitande av privata aktörer vid kontroller.* Denna paragraf innehåller bestämmelser om möjligheten att anlita privaträttsliga aktörer som hjälp vid kontrollerna. Dessa ska emellertid ha en assisterande roll som begränsar sig till det tekniska genomförandet av kontrollerna.

I paragrafens *1 mom.* finns bestämmelser om möjligheten att vid kontrollerna anlita en sådan revisor eller revisionsammanslutning som avses i revisionslagen (459/2007) eller lagen om revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin (467/1999). Genomförandet av marknadsordningen kräver i flera situationer att medlemsstaterna granskar de berörda aktörernas bokföring. Eftersom granskning av bokföringen kräver särskild expertis, är det ändamålsenligt att man vid denna granskning vid behov kan anlita revisorer som inte hör till den offentliga förvaltningen. I 45 § 2 mom. i lagen om strukturstöd till jordbruket (1476/2007) ges en motsvarande möjlighet att anlita revisorer vid inspektionerna. När det gäller marknadsordningen finns det inte för närvarande några nationella bestämmelser om möjligheten att anlita revisorer vid kontrollerna.

Vid kontrollerna är det alltså fråga om granskning av bokföringen, som inte innefattar någon betydande prövningsrätt. Ansvar för utövningen av offentlig makt överförs inte till den privata aktören, utan ansvaret för kontrollerna bärs fortfarande av den myndighet som enligt det föreslagna kapitlet ansvarar för kontrollerna. De förvaltningsbeslut som kontrollerna föranleder fattas alltid av myndigheten. Det hör inte till revisorns eller revisionssamfundets uppgifter att vidta åtgärder som riktar sig mot aktörer utanför förvaltningen.

Paragrafens *2 mom.* innehåller bestämmelser om möjligheten att anlita en interventionslagerhållare som hjälp vid kontroller av spannmålsprodukter som inlagras i interventionslager. Detta förslag grundar sig på ett faktiskt behov. Spannmålen levereras vanligtvis till interventionslagret i tämligen små partier under en mycket kort tid. Leveranserna infaller ofta under semesterperioden, vilket medför problem när det gäller kontrollpersonalens tillräcklighet. Vidare är de lager dit produkterna levereras belägna på olika håll i landet, vilket ytterligare försämrar myndigheternas möjligheter att utföra kontrollerna på egen hand. Inlagringen av ett stort spannmålsparti kan räcka länge och det finns skäl att utföra en heltäckande kontroll av kvaliteten i fråga om hela partiet. Det är i praktiken endast möjligt att utföra kontrollerna i den berörda lagerhållarens utrymme och i många fall endast med hjälp av de anordningar som lagerhållaren förfogar över, eftersom det är fråga om en stor mängd produkter. Vagningsinstrumenten utgör ofta en fast del av lagerbyggnaden och med tanke på den sakkunskap anordningarna kräver skulle det inte vara ändamålsenligt att använda dem utan lagerhållarens medverkan. Av dessa orsaker är det ändamålsenligt att interventionslagerhållarna kan anlitas som hjälp vid kvalitetskontrollerna av spannmålsprodukter. För närvarande finns det inga bestämmelser om saken i den nationella lagstiftningen.

Vid dessa kontroller är det fråga om sådan teknisk mätning av spannmålsprodukternas kvalitet och kvantitet som inte innefattar någon betydande prövningsrätt. Ansvar för utövningen av offentlig makt överförs inte till den privata aktören, utan ansvaret för

kontrollerna bärs fortfarande av den myndighet som enligt det föreslagna kapitlet ansvarar för kontrollerna. De förvaltningsbeslut som kontrollerna föranleder fattas alltid av Landsbygdsverket. Till uppgifterna för den lagerhållare som bistår vid kontrollerna hör således inte att vidta åtgärder som riktar sig mot aktörer utanför förvaltningen.

Interventionslagerhållaren ska ha tillräckliga tekniska och administrativa resurser för uppdraget. Med tekniska resurser avses särskilt sådana ovan nämnda anordningar som används vid kontrollerna. Med administrativa resurser avses i synnerhet tillräcklig personal. Dessutom krävs det att den personal som interventionslagerhållaren använder vid kontrollerna har sådan tillräcklig yrkesskicklighet, baserad på erfarenhet eller utbildning, som uppdraget kräver. I princip kan man utgå från att personalen hos lagerhållare som bedriver yrkesmässig lagring av spannmålsprodukter har tillräcklig yrkesskicklighet för uppdraget. Uppdraget utgör nämligen en del av det normala förfarandet i anslutning till lagringen av spannmålsprodukter, som lagerhållaren ändå tillämpar i fråga om andra produkter än sådana som hänför sig till interventionslagring. Momentet föreslås även innehålla ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om personalens yrkesskicklighet och om de resurser som krävs av interventionslagret.

Det är motiverat att Landsbygdsverket fortsättningsvis ska svara för bedömningen av huruvida de krav som ställs på interventionslagerhållaren uppfylls och bemyndiga denna att bistå vidkontrollerna, så att Landsbygdsverket kan säkerställa att den lagstiftning om utbetalande organ som berör kontrollerna iakttas. Därför föreslås det att närings-, trafik- och miljöcentralerna, som enligt den föreslagna lagen svarar för kontrollerna, ska ha rätt att anlita en interventionslagerhållare som hjälp vid kontrollerna bara om Landsbygdsverket har bemyndigat interventionslagerhållaren till detta.

Den bemyndigade interventionslagerhållaren ska dokumentera de uppgifter som hänför sig till genomförda kontroller och anmäla dem till Landsbygdsverket. Närmare bestämmelser om de uppgifter som ska dokumenteras och anmälas ska kunna utfärdas genom förordning av statsrådet.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om möjligheten att anlita privaträttsliga aktörer vidkontrollerna av klassificeringen av slaktkroppar, om det behövs för att genomföra kontrollerna på ett ändamålsenligt sätt. Kontrollerna av slaktkroppsklassificeringen kräver nämligen sådan ingående kännedom om klassificeringsverksamheten som inte nödvändigtvis erhålls enbart i samband med myndighetsverksamheten. Därför är det ändamålsenligt att man som hjälp vid kontrollerna kan anlita aktörer som har yrkesskicklighet i fråga om klassificeringen. Uppdraget innefattar bedömning av att klassificeringen i tekniskt avseende genomförs korrekt. Den myndighet som svarar för kontrollerna bär dock fortsättningsvis ansvaret för kontrollerna.

Med stöd av dessa kontroller fattas i princip inga förvaltningsbeslut, eftersom det inte finns några stöd eller betalningar som hänför sig till klassificeringen. Förvaltningsbeslut kan dock krävas i sådana situationer där det på basis av resultatet av en kontroll blir aktuellt att bedöma huruvida förutsättningarna för godkännande eller kraven på verksamheten uppfylls för den klassificerades del som svarar för klassificeringen. Bestämmelser om godkännande som slaktkroppsklassificerare finns i den föreslagna lagens kapitel om slaktkroppsklassificering och bestämmelser om återkallelse av godkännandet finns nedan i den föreslagna lagen. Förvaltningsbesluten fattas i alla situationer av Landsbygdsverket. Ansvar för utövningen av offentlig makt överförs således inte heller i detta sammanhang till de privata aktörerna.

Den sammanslutning som anlitas vid kontrollerna ska ha tillgång till ett tillräckligt antal personer med sådan yrkesskicklighet, baserad på erfarenhet eller utbildning, som krävs för genomförandet av kontrollerna. Vid kontrollerna av slaktkroppsklassificering är det fråga om verksamhet som inte hänför sig till en viss privat aktörs övriga verksamhet. Vid kontrollerna finns det inte heller behov av att använda sådana anordningar som en viss aktör förfogar över. Av dessa orsaker föreslås inte någon noggrannare specificering av de aktörer som kan anlitas som hjälp vid kontrollerna av slaktkroppsklassificeringen. För anlitaandet av dessa aktörer och för de

förfaranden som tillämpas vid valet av aktörer svarar den myndighet som bär ansvaret för kontrollerna, dvs. Landsbygdsverket.

Kontrollerna av slaktkroppsklassificeringen utgörs i regel av okulär bedömning av klassificeringen. För att säkerställa att bedömningskriterierna är enhetliga finns det skäl att anlita personer som är anställda hos en och samma sammanslutning som hjälp vid kontrollerna. Därför föreslås det inte att enskilda personer ska kunna anlitas vid kontrollerna, utan det ska vara fråga om en sammanslutning som har ett tillräckligt antal anställda som uppfyller kraven. Den bemyndigade sammanslutningen ska utse personer som är ansvariga för kontrollerna.

De personer som anlitas som hjälp vid kontrollerna ska ha sådan yrkesskicklighet, baserad på erfarenhet eller utbildning, som krävs för kontrolluppdraget. Närmare bestämmelser om den yrkesskicklighet som krävs kan vid behov utfärdas genom förordning av statsrådet.

Möjligheten att anlita privaträttsliga aktörer som hjälp vid kontrollerna av slaktkroppsklassificeringen regleras för närvarande med stöd av 3 § 2 mom. i verkställighetslagen i jord- och skogsbruksministeriets förordning om klassificering av slaktkroppar och uppföljning av prisutvecklingen (1056/2008).

Enligt paragrafens 4 mom. tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar på den som biträder vid kontroller i sådana uppdrag som avses i det aktuella kapitlet. Momentet innehåller också en hänvisning till det tjänsteansvar som avses i skadeståndslagen (412/1974). Bestämmelser om det straffrättsliga ansvaret och skadeståndsansvaret samt om den lagstiftning som berör garantierna för god förvaltning finns för närvarande i 7 a § i verkställighetslagen.

De aktörer som anlitas som hjälp vid kontrollerna berörs också av de krav på god förvaltningssed som tillämpas inom myndighetsverksamheten. Till den lagstiftning som innehåller bestämmelser om god förvaltningssed hör förvaltningslagen (434/2003), språklagen (423/2003), statstjänstemannalagen (750/1994) och lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999). Det är emellertid inte nödvändigt att hänvisa till dessa lagar, eftersom de blir tillämpliga med

stöd av det som bestäms i respektive lag. I 2 kap. i förvaltningslagen finns bestämmelser bl.a. om rättsprinciperna inom förvaltningen, serviceprincipen, rådgivning och kravet på gott språkbruk.

Bland de övriga kraven kan man exempelvis nämna de jävsbestämmelser som avses i 27 § i förvaltningslagen och som ska beaktas då bemyndiganden används. Eftersom lagerhållaren svarar för kvaliteten och kvantiteten av de produkter som godkänts för lagring, ligger det i dennes intresse att produkternas kvantitet och kvalitet fastställs så noggrant som möjligt. Med tanke på jävsbestämmelserna har det därför för lagerhållarens del inte ansetts föreligga någon intressekonflikt i förhållande till uppdraget att bistå vid kontrollerna. Det kan däremot bli aktuellt att ta ställning till jävsfrågor t.ex. om den aktör som anlitas som hjälp vid kontrollerna har en sådan förbindelse som avses i 27 § i förvaltningslagen till den som erbjuder produkter som är föremål för kontroll. I samband med kontroller av slaktkroppsklassificeringen kan jävsfrågor aktualiseras om den som anlitas som hjälp vid kontrollerna har en förbindelse till den klassificerare som utför klassificeringen eller till det slakteri där klassificeringen granskas.

60 §. Kontroller och inspektioner som det attesterande organet utför. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om kontroller och inspektioner som utförs av det attesterande organet. Det attesterande organet är enligt artikel 7 i finansieringsförordningen en offentligrättslig eller privat enhet som utses av medlemsstaten för att attestera det godkända utbetalande organets räkenskaper med avseende på deras sanningsenlighet, fullständighet och exakthet, med beaktande av det system som inrättats för förvaltning och kontroll. Bestämmelser om att ett sådant organ ska utses finns för närvarande i 2 § 4 mom. i verkställighetslagen, där det bestäms att organet utses av jord- och skogsbruksministeriet. Till attesterande organ är det enligt momentet möjligt att enligt samtycke utse en myndighet eller en sådan revisionsammanslutning eller revisor som avses i revisionslagen eller i lagen om revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin

(467/1999). För närvarande är det attesterande organet en revisionssammanslutning.

Enligt finansieringsförordningen och förordningen om utbetalande organ ska medlemsstaterna bl.a. lämna kommissionen årsräkenskaper tillsammans med de uppgifter som behövs för granskning och godkännande av dem samt ett intyg angående deras sanningsenlighet, fullständighet och exakthet. Intyget utfärdas av det attesterande organet, på basis av den revision organet utfört. Det attesterande organet utarbetar dessutom en rapport över sina iakttagelser. För att det attesterande organet ska kunna utföra de nödvändiga kontroller som behövs för att utfärda ett sådant intyg som avses i artikel 5 i förordningen om utbetalande organ, måste organet ha viss inspektionsrätt och rätt att få information.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om det attesterande organets inspektionsrätt. Inspektionerna kan beröra myndigheter som utför sådana uppdrag som ålagts det utbetalande organet. Dessutom kan inspektionerna beröra stödtagare, interventionslagerhållare och godkända företag inom sockersektorn. Den som verkställer en inspektion har rätt att i den omfattning uppdraget kräver inspektera byggnader och lokaler som stödtagare, interventionslagerhållare och godkända företag inom sockersektorn förfogar över samt kontrollera omständigheter som utgör förutsättning för utbetalning av stöd eller ersättning eller för godkännande. Det attesterande organet får dock inte utföra inspektioner i utrymmen som används för permanent boende.

Det attesterande organets inspektionsrätt regleras för närvarande i 5 a § 1 mom. i verkställighetslagen. Momentets utformning lämpar sig emellertid inte i alla avseenden för genomförandet av marknadsordningen, eftersom det innehåller bestämmelser bl.a. om husdjursbyggnader som inte har någon anknytning till marknadsordningen. Momentet berör dessutom endast stödtagare, inte interventionslagerhållare eller godkända företag inom sockersektorn. De sist nämnda aktörernas verksamhet hänför sig emellertid också till de uppgifter som ankommer på det utbetalande organet. Inspektionsrätten preciseras till denna del i förhållande till nuläget. Vidare

har omnämmandet av lokaler som omfattas av hemfriden ersatts med uttrycket utrymmen som används för permanent boende. Denna ändring har ingen inverkan på bestämmelsens sakinnehåll, utan man strävar efter att förtydliga lagens ordalydelse så att det inte ska uppkomma tolkningsproblem t.ex. när det gäller rätten att inspektera produktionsbyggnader som finns på gårdsområdet till ett driftscentrum. Bestämmelsen har dessutom utökats med ett omnämmande av det attesterande organets rätt att utföra andra kontroller som föreskrivs för organet i EU-lagstiftningen. I övrigt kvarstår bestämmelsen oförändrad i sak.

Paragrafens 3 mom. innehåller i enlighet med det gällande 5 § 2 mom. i verkställighetslagen en bestämmelse om det attesterande organets rätt att få uppgifter av myndigheterna trots sekretessbestämmelserna. Enligt förslaget har det attesterande organet trots sekretessbestämmelserna rätt att av myndigheterna få de uppgifter som är nödvändiga för utförande av uppdrag som anges i 1 mom.

I 4 mom. finns en bestämmelse om det attesterande organets straffrättsliga och skadeståndsrättsliga ansvar då organet utför inspektionsuppdrag. Denna bestämmelse behövs eftersom det är fråga om en privaträttslig sammanslutning. Det attesterande organets ansvar regleras för närvarande i 7 a § i verkställighetslagen. Bestämmelsen kvarstår oförändrad i sak.

61 §. Provtagning och undersökning av prov. I paragrafens 1 mom. bestäms det att den myndighet som svarar för en kontroll samt den myndighet och den privaträttsliga aktör som biträder vid kontrollen har rätt att ta prov som behövs för övervakningen. I anslutning till genomförandet av de system som hänför sig till marknadsordningen krävs provtagning t.ex. i samband med säkerställandet av kvaliteten på de produkter som lagras i interventionslager och produkter som är föremål för exportbidrag. Förslaget överensstämmer med nuläget. Provtagningen regleras för närvarande i 5 § 2 mom. i verkställighetslagen, där det bestäms att de som utför övervakning har rätt att utan ersättning ta prov i den omfattning övervakningen förutsätter. Den föreslagna bestämmelsen motsvarar till sitt innehåll också 50 § 1 mom. i livs-

medelslagen (23/2006), där det bestäms att tillsynsmyndighet och en i 36 § avsedd utomstående sakkunnig har rätt att utan ersättning ta en sådan mängd prov som behövs för tillsynen.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om det laboratorium som hänför sig till provtagningen. Analysen ska utföras i ett laboratorium som drivs av den myndighet som verkställer kontrollen, i ett referenslaboratorium som avses i 37 § i livsmedelslagen (23/2006) eller i ett laboratorium som godkänts för undersökning av myndighetsprov. Med hjälp av denna bestämmelse säkerställer man att analysen utförs på ett tillförlitligt sätt. Hänvisningen till sådana laboratorier som avses i 37 § i livsmedelslagen innebär en avgränsning som gör att privata aktörers egna laboratorier som hänför sig till egenkontrollen och som godkänts med stöd av livsmedelslagen inte anlitas i detta sammanhang, eftersom det inte ansetts ändamålsenligt. Den myndighet som svarar för kontrollen väljer vilket laboratorium som anlitas. De nationella bestämmelser som berör marknadsordningen innehåller för närvarande inga föreskrifter om laboratorier.

62 §. Skyldighet att bistå vid kontroll och inspektion. Denna paragraf innehåller bestämmelser om skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner. I paragrafen har man strävat efter att noggrannare än för närvarande specificera skyldighetens innebörd, i synnerhet till den del det är fråga om att ställa lokaler och anordningar till förfogande vid inspektioner och att lägga fram produkter för kontroll. Skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner regleras för närvarande i 7 § i verkställighetslagen.

I samband med tillämpningen av bestämmelserna om skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner måste man emellertid ta hänsyn till rätten att vägra vittna mot sig själv, som hör till de garantier för en rättvis rättegång och god förvaltning som tryggas i 21 § i grundlagen.

Enligt paragrafens 1 mom. är en aktör som är föremål för en kontroll som avses i det föreslagna kapitlet skyldig att avgiftsfritt ställa de dokument och uppgifter som behövs för kontrollen till förfogande för den myndighet som svarar för kontrollen. Myndigheten ska

utan dröjsmål returnera det material som överlämnats av en stödtagare eller aktör som ansöker om stöd då materialet inte längre behövs för kontrollen. Med kontroller avses sådana kontroller och inspektioner som regleras i det föreslagna kapitlet. Med aktörer avses sådana aktörer som är föremål för enskilda kontroller och inspektioner enligt det föreslagna kapitlet. Till dessa hör t.ex. för lagringens del de aktörer som svarar för produkternas lagring och för stödsystemens del stödtagarna.

Den föreslagna skyldigheten att ställa de dokument och uppgifter som behövs för kontrollen till förfogande för den myndighet som svarar för kontrollen grundar sig på de krav som EU:s marknadsordningslagstiftning ställer på medlemsstaterna och på behovet av att säkerställa att åtgärderna är förenliga med kraven. Skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner regleras i flera förordningar som berör olika arrangemang i anslutning till marknadsordningen. Enligt artikel 22.2 i förordningen om privat lagring skat.ex. den som ansöker om stöd tillåta att förpliktelserna övervakas. Enligt artikel 5 i förordningen om eftergranskning ska de ansvariga för företaget, eller en tredje part, säkerställa att alla affärshandlingar och andra uppgifter överlämnas till de tjänstemän som ansvarar för granskningen eller till de personer som har befogenhet att genomföra en sådan. Elektroniskt lagrade data ska överlämnas på ett lämpligt datamedium. De som utför granskningen får enligt samma artikel begära in utdrag eller kopior av handlingarna. Enligt artikel 6 ska medlemsstaterna säkerställa att de som ansvarar för granskningen har rätt att beslagta eller låta beslagta affärshandlingar.

Artikel 5 i förordningen om eftergranskning innehåller bestämmelser om förfarandet i den situation där de handlingar som ska ställas till förfogande vid granskningen är bristfälliga. Om de affärshandlingar som arkiveras av företaget vid granskningen bedöms vara otillräckliga för granskningsändamål, ska företaget åläggas att i framtiden utfärda sådana handlingar i enlighet med anvisningarna från den medlemsstat som ansvarar för granskningen, utan att detta påverkar de förpliktelser som fastställs i andra förordningar om den aktuella sektorn. Medlemssta-

terna ska bestämma från och med vilket datum sådana handlingar ska upprättas.

I momentet preciseras det även att materialet ska ställas till förfogande avgiftsfritt och att myndigheten utan dröjsmål ska returnera det material som överlämnats av en stödtagare eller aktör som ansöker om stöd då materialet inte längre behövs för kontrollen. Förslaget om att materialet ska ställas till förfogande avgiftsfritt överensstämmer med nuläget. Skyldigheten att returnera materialet berör de myndigheter som utför kontroller.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten för aktörer som är föremål för inspektioner och kontroller att ställa lokaler och anordningar som behövs för inspektionen till förfogande för den myndighet som svarar för inspektionen och att lägga fram de produkter som ska kontrolleras så att kontrollen kan genomföras. Med lokaler avses t.ex. utrymmen där bokföringen kan granskas och utrymmen där produkter kan vägas. Med anordningar avses t.ex. utrustning som används vid vägningen av produkter. I praktiken är det fråga om anordningar med hjälp av vilka aktören själv väger produkterna. Aktörerna är inte skyldiga att tillhandahålla särskilda anordningar som behövs för kontrollerna. En aktör som är föremål för kontroll ska docktillåta att prov tas i den omfattning som kontrollerna kräver. Provtagningen utgör en väsentlig del av flera av de kontroller som hänför sig till marknadsordningen.

I paragrafens 3 mom. bestäms det dessutom att en aktör som är föremål för kontroll vid behov är skyldig att bistå vid genomförandet av kontrollåtgärderna och provtagningen. Vissa kontroller förutsätter i praktiken att den berörda aktören bistår vid genomförandet av kontrollen. Detta är fallet t.ex. när det gäller spannmålssilor som används för lagring av spannmål. Av skäl som hänför sig till hygien och säkerhet eller av tekniska skäl ska man även kunna förutsätta att den aktör som kontrollen riktar sig mot ska bistå vid provtagningen. Skyldigheten att bistå vid granskningar regleras på motsvarande sätt t.ex. i 96 § i punktskattelagen (182/2010).

Denna del av skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner regleras i ett särskilt moment. Den ska nämligen kunna sär-

skiljas från de övriga krav som ställs på skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner, för vilkas del det föreslås att försummelser av skyldigheten ska vara straffbelagda. Den skyldighet som avses i detta moment är däremot av så pass allmän karaktär att det inte ansetts möjligt att döma ut straff för försummelser av den.

63 §. Jord- och skogsbruksministeriets, Landsbygdsverkets och kontrollmyndigheternas rätt att få information. Enligt 1 mom. i denna paragraf har jord- och skogsbruksministeriet, Landsbygdsverket och de myndigheter som svarar för kontroller i enlighet med kapitlet trots sekretessbestämmelserna rätt att avgiftsfritt av statliga och kommunala myndigheter få uppgifter som är nödvändiga för behandling av ärenden och som gäller sökande, sökandenas ekonomiska ställning och af-färs- eller yrkesverksamhet samt andra uppgifter om omständigheter som är relevanta för behandling av stöd eller något annat ärende som avses i lagen eller i EU:s marknadsordningslagstiftning eller för utförande av kontroll eller rapportering som avses i lagen eller i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Med stöd av denna bestämmelse har förutom kontrollmyndigheterna även jord- och skogsbruksministeriet och Landsbygdsverket rätt att få information, eftersom information kan behövas också vid behandlingen av sådana ärenden som dessa myndigheter svarar för. Utöver ärenden som avses i denna lag kan det vara fråga om behandling av sådana ärenden som avses i EU:s marknadsordningslagstiftning. Med hjälp av detta omnämmande betonar man att rätten till information också gäller sådana situationer som omfattas av den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen.

När det gäller statliga och kommunala myndigheter kan behovet av information bl.a. hänföra sig till inspektioner av produktionsanläggningar, om man t.ex. känner till att en aktör vars verksamhet hänför sig till interventionslagring eller stöd för privat lagring har granskats av en statlig eller kommunal myndighet också med stöd av livsmedelslagstiftningen.

Rätten att få information gäller även sådana uppgifter som behövs för behandlingen av ett ärende eller för en kontroll och som t.ex.

gäller privat affärs- eller yrkesverksamhet eller en privatpersons ekonomiska ställning, vilka annars är sekretessbelagda. Dessa uppgifter kan t.ex. omfatta prisinformation. Utan tillgång till sådan information kunde det i praktiken t.ex. vara omöjligt att övervaka att prisrapporterna är korrekta. Skyldigheten att lämna information begränsas dock av att den endast gäller sådana uppgifter som är relevanta för behandlingen av ett ärende, för utförandet av en kontroll eller för rapporteringen.

Rätten att få information regleras för närvarande i 4 § i verkställighetslagen. Avsikten är att den föreslagna rätten att få information ska omfatta de uppgifter som avses i den gällande bestämmelsen. I den föreslagna bestämmelsen har man dessutom beaktat 51 § i livsmedelslagen (23/2006), där det bestäms att tillsynsmyndigheten trots sekretessbestämmelserna har rätt att av statliga och kommunala myndigheter samt av livsmedelsföretagare och andra som omfattas av skyldigheterna enligt lagen få den information som är nödvändig för tillsynen.

Enligt paragrafens 2 mom. ska jord- och skogsbruksministeriet, Landsbygdsverket och de myndigheter som har hand om verkställandet av kontroller trots sekretessbestämmelserna ha rätt att avgiftsfritt av aktörer som bedriver verksamhet som avses i lagen eller i EU:s marknadsordningslagstiftning få dokument och uppgifter som är nödvändiga för behandlingen av ärenden, för utförandet av kontroller eller för rapportering. Det som i fråga om 1 mom. konstaterats angående behovet av information gäller också den rätt att få information som regleras i detta moment. I 51 § i livsmedelslagen finns också liknande bestämmelser om rätten att få information.

Med aktörer avses t.ex. sådana aktörer som bedriver interventionslagring eller som ansöker om stöd. Skyldigheten kan också beröra aktörer som omfattas av de förpliktelser som avses i den föreslagna lagen men som inte nödvändigtvis bedriver sådan verksamhet som avses i lagen. Till dessa hör t.ex. aktörer som förpliktats ge prisrapporter även om de inte ansöker om stöd eller bedriver sådan verksamhet som avses i den föreslagna lagen.

Rätten att få information gäller uppgifter som är nödvändiga för behandlingen av

ärenden eller för utförandet av kontroller eller rapportering som avses i den föreslagna lagen eller i EU:s marknadsordningslagstiftning. Genom hänvisningen till de krav som fastställs i EU:s marknadsordningslagstiftning betonar man att rätten att få information också kan gälla sådana uppgifter som avses i direkt tillämpliga EU-bestämmelser men som inte särskilt nämns i den föreslagna lagen. Exempel på sådana uppgifter har getts ovan i samband med redogörelsen för aktörernas skyldigheter i anslutning till de olika systemen. Rätten att få information gäller trots sekretessbestämmelserna.

64 §. Rätt för myndigheter som styr kontrollerna och för myndigheter som avses i EU:s lagstiftning att utföra inspektioner och få information. Paragrafens 1 mom. innehåller en bestämmelse om rätten för myndigheter som svarar för den allmänna styrningen av kontrollerna att utföra inspektioner och få information. Med stöd av denna bestämmelse har de myndigheter som svarar för styrningen av kontrollerna vid behov möjlighet att granska det sätt på vilket kontrollerna utförs och använda den information de därigenom får vid planeringen av den allmänna styrningen. En representant för jord- och skogsbruksministeriet, som svarar för den allmänna styrningen av kontroller gällande slaktkroppsklassificering, kan t.ex. delta i sådana kontroller av slaktkroppsklassificering och av prisrapporter som Landsbygdsverket ansvarar för.

I paragrafens 2 mom. finns en bestämmelse om det utbetalande organets rätt att kontrollera myndigheter som utför sådana uppgifter som ålagts dem i EU:s lagstiftning om utbetalande organ. I Finland är det utbetalande organet Landsbygdsverket, som i princip svarar för kontrollerna. Enligt EU:s lagstiftning om utbetalande organ kan emellertid också någon annan myndighet utföra kontroller. Den föreslagna lagen innehåller likaså bestämmelser om att kontrolluppgifter kan ankomma på andra myndigheter än Landsbygdsverket. De kontroller som berör privat lagring, vilka ska utföras av det utbetalande organet, ankommer t.ex. för närvarande för vissa produkters del på tullverket och Livsmedels säkerhetsverket. Landsbygdsverket ska å sin sida med stöd av den föreslagna be-

stämelsen kunna utföra kontroller av dessa myndigheters kontrollverksamhet. Detta behövs eftersom Landsbygdsverket i egenskap av utbetalande organ ansvarar för att kontrollerna är korrekta inför EU-kommissionen, trots att uppgifterna utförs av en annan myndighet. I finansieringsförordningen och i den EU-lagstiftning som utfärdats med stöd av finansieringsförordningen finns bestämmelser om de uppgifter som ankommer på det utbetalande organet och om de situationer där uppgifterna utförs av andra myndigheter. Behovet av denna typ av kontroller har aktualiserats i samband med de kontrollbesök som kommissionen utfört. För närvarande finns det inte några bestämmelser om Landsbygdsverkets rätt att utföra kontroller angående myndigheter som sköter sådana uppgifter som ankommer på det utbetalande organet.

Paragrafens 3 mom. innehåller bestämmelser om den inspektionsrätt och rätt att få information som tillkommer EU:s organ och övriga myndigheter som avses i EU-lagstiftningen. De kontroller som utförs av EU-kommissionen grundar sig på finansieringsförordningen och de berör säkerställandet av att de förfaranden för beviljande och betalning av stöd samt kontroller som lagstiftningen om utbetalande organ kräver är korrekta. Den rätt att utföra kontroller och få information som tillkommer de i finansieringsförordningen avsedda personer som utför kontrolluppgifter för EU-kommissionens räkning grundar sig på artikel 37 i finansieringsförordningen. Enligt denna artikel får kommissionen anordna kontroller på plats i syfte att kontrollera bl.a. under vilka förhållanden den verksamhet som finansieras av fonderna för jordbruksstöd genomförs. Dessa kontroller riktar sig mot medlemsstaternas åtgärder, men i samband med kontrollerna inspekteras också t.ex. utrymmen hos aktörer som ansöker om stöd och hos lagerhållare, vilket innebär att de aktuella organen ska ha samma inspektionsrätt som kontrollmyndigheterna.

Till de myndigheter som avses i den övriga EU-lagstiftningen hör åtminstone representanter för Europeiska revisionsrätten. I artikel 287 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt finns bestämmelser om de

granskningar som revisionsrätten utför i medlemsstaterna. Den föreslagna bestämmelsen förtydligar att också dessa representanter ska få tillträde till de utrymmen som ska inspekteras samt få behövlig information.

65 §. Myndighetens rätt att lämna ut uppgifter till andra myndigheter. I denna paragraf bestäms det att myndigheter som avses i den föreslagna lagen har rätt att till EU:s institutioner lämna ut sådana uppgifter som de har fått vid verkställigheten av lagen men som annars är sekretessbelagda. Enligt paragrafens 1 mom. ska jord- och skogsbruksministeriet och Landsbygdsverket fatta beslut om att sådana uppgifter som de har fått vid verkställigheten av lagen och som medlemsstaterna med stöd av EU:s lagstiftning är skyldiga att lämna ut ska lämnas ut till EU:s institutioner.

Den föreslagna lagen gäller i huvudsak de uppgifter i anslutning till genomförandet av marknadsordningen som avses i EU:s lagstiftning om utbetalande organ, vilka bl.a. innefattar lämnandet av information till EU:s institutioner. Eftersom Landsbygdsverket är utbetalande organ i Finland, är det i huvudsak Landsbygdsverket som ska svara för utlämnandet av information. Landsbygdsverket ska i enlighet med nuläget lämna information i synnerhet angående ansökningar som hänför sig till stöd, intervention samt import och export, på det sätt som EU-lagstiftningen kräver av medlemsstaterna. Jord- och skogsbruksministeriet ska också ha rätt att lämna ut information, eftersom ministeriet åläggs vissa uppgifter i den föreslagna lagen och dessa uppgifter kan kräva att information ska lämnas ut till EU:s institutioner.

För tydlighetens skull konstateras det i momentet att också andra myndigheter som enligt denna lag ska lämna ut uppgifter har samma rätt. I kapitlet om prisrapporter bestäms det t.ex. att jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral ska lämna ut uppgifter som berör prisrapporter.

Enligt detta moment kan utlämnandet av uppgifter som anges i ett beslut av jord- och skogsbruksministeriet eller Landsbygdsverket handhas även i lagen avsedd myndighet som svarar för kontroll eller för insamling av uppgifter, om den godtar det. När det gäller vissa av de uppgifter som medlemsstaterna

förutsätts lämna kan det nämligen vara ändamålsenligt att den myndighet som samlar in uppgifterna överlämnar dem direkt till den berörda EU-institutionen istället för att de först lämnas till jord- och skogsbruksministeriet eller Landsbygdsverket, vilka i regel svarar för utlämnandet av uppgifter. Det är fråga om uppgiftsfördelningen myndigheterna emellan, som inte påverkar aktörer utanför förvaltningen. När det gäller viss information som hänför sig till import av produkter har man t.ex. tillämpat ett förfarande där tullverket, som i enlighet med EU-lagstiftningen samlar in informationen, överlämnar den direkt till EU-kommissionen istället för att först lämna den till Landsbygdsverket som sedan skulle överlämna den vidare till kommissionen.

Rapporteringen av uppgifter sker i enlighet med de förpliktelser som åläggs medlemsstaterna i EU-lagstiftningen. Det är emellertid inte möjligt att genomföra rapporteringen på det föreskrivna sättet om rapporteringen inte kan omfatta också sådana uppgifter som annars är sekretessbelagda. I praktiken omfattar rapporteringen dock sällan sådana uppgifter, eftersom rapporteringen bl.a. berör kvantiteten importerade eller exporterade produkter, antalet ansökningar och genomsnittspriser. Sekretessbelagda uppgifter kan ändå ingå i synnerhet i sådana anbud som hänför sig till intervention eller stöd, där produkter erbjuds för interventionslagring till ett visst försäljningspris eller produkter erbjuds inom systemet för privat lagring i enlighet med den stödnivå som anges i anbudet. Med stöd av EU-lagstiftningen ska EU:s institutioner underrättas om sådana anbud. Rätten att lämna ut denna typ av uppgifter regleras i 30 § i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet, som blir tillämplig såsom allmän lag.

De skyldigheter EU-institutionerna åläggs i samband med användningen av dessa uppgifter regleras i synnerhet i rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter. Enligt artikel 8 i förordningen ska uppgifter som på något sätt lämnats eller erhållits enligt denna förordning vara sekretessbelagda och ges sam-

ma skydd som motsvarande uppgifter har enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som tagit emot uppgifterna och enligt de motsvarande bestämmelser som är tillämpliga på gemenskapens institutioner.

I paragrafens 2 mom. finns en bestämmelse om rätten att trots sekretessbestämmelserna lämna ut uppgifter som erhållits vid utförandet av uppdrag som hänför sig till tillsynen över lagens efterlevnad till åklagar-, polis- och tullmyndigheterna för utredning av brott. Med hjälp av denna bestämmelse tryggas möjligheten att vid behov lämna ut sådana uppgifter som behövs för utredningen av brott till de nämnda myndigheterna.

I 6 § i verkställighetslagen finns bestämmelser om motsvarande rätt att lämna ut uppgifter. Paragrafen innehåller också en bestämmelse om rätten att lämna ut uppgifter till statliga och kommunala myndigheter för utförande av uppgifter enligt lagen. Det finns emellertid inte något behov av en bestämmelse av detta slag, eftersom bestämmelsen gäller information som behövs för utförande av uppgifter som avses i den nämnda lagen. De berörda myndigheterna är nämligen berättigade att få dessa uppgifter i egenskap av sådana kontrollmyndigheter som avses i den föreslagna lagen. Det har inte heller konstaterats något behov av en sådan rätt att lämna ut uppgifter som föreligger enligt 6 § då ett internationellt avtal som är bindande för Finland förutsätter detta.

66 §. *Till övervakningen anknyttande krav som gäller dokumentering och anmälan av uppgifter.* I paragrafens 1 mom. finns en hänvisning till EU:s marknadsordningslagstiftning, som gäller aktörernas skyldighet att dokumentera och anmäla uppgifter. Till aktörerna hör interventionslagerhållare, interventionssäljare, interventionsköpare, sökande av stöd, stödtagare, aktörer som svarar för att ge prisrapporter och aktörer som har beviljats godkännande enligt EU:s marknadsordningslagstiftning eller den föreslagna lagen. De krav som ställs på dessa aktörer har refererats ovan i samband med redogörelsen för de olika systemen. De är fråga om en bestämmelse av informativ karaktär, som utgör grunden för det bemyndigande som föreslås ingå i paragrafen.

Paragrafens 2 mom. innehåller ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser som kompletterar eller avviker från EU-lagstiftningen beträffande uppgifter som ska dokumenteras och anmälas. Dessa bestämmelser berör i huvudsak företag och är inte av särskilt stor betydelse med tanke på företagens rättigheter eller skyldigheter.

Momentets 1 punkt innehåller ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser beträffande uppgifter som ska dokumenteras och anmälas och som innebär sådana skäliga smärre kompletteringar för aktören som behövs för att säkerställa att kraven på uppföljning av produkter eller på verksamhet som bedrivs av aktörer som avses i 1 mom. iaktas.

Momentets 2 punkt innehåller ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser beträffande uppgifter som ska dokumenteras och anmälas och som innebär sådana smärre undantag som inte äventyrar vare sig tillsynen över att kraven på verksamheten iaktas eller en tillräcklig tillgång till information för myndigheterna.

I lagförslaget har man beaktat de erfarenheter som erhållits vid genomförandet av EU:s marknadsordningslagstiftning. Erfarenheterna visar att lagstiftningens bestämmelser om sådana förpliktelser som gäller dokumentering och anmälning av uppgifter ofta ändras och att ändringarna i allmänhet träder i kraft enligt en snabb tidtabell. EU-bestämmelserna är i huvudsak direkt tillämpliga, men i vissa fall är de förknippade med en rätt eller skyldighet för medlemsstaterna att utfärda närmare bestämmelser om saken. Det kan emellertid vara problematiskt att ändra lagen enligt en snabb tidtabell, vilket kan göra det svårare att genomföra EU-lagstiftningen i behörig ordning. Det har inte heller ansetts ändamålsenligt att lagen ändras varje gång de bestämmelser i EU:s marknadsordningslagstiftning som gäller dokumentering eller anmälning av uppgifter ändras.

Närmare bestämmelser ska emellertid kunna utfärdas bara om det tillåts eller förutsätts enligt EU:s marknadsordningslagstiftning. Därigenom betonas det att man i samband med utfärdandet av bestämmelser ska säkerställa att bestämmelserna är förenliga med EU-lagstiftningen. Med stöd av bemyndi-

gandet kan man självfallet endast utfärda bestämmelser om frågor som inte kräver reglering på lagnivå.

I den föreslagna lagen har man strävat efter att på det sätt som situationen kräver tillgodose regleringsbehovet i enlighet med vad EU-lagstiftningen förutsätter och tillåter. Om EU-lagstiftningen ändras så att medlemsstaterna åläggs nya förpliktelser att utfärda bestämmelser om frågor som berör aktörernas anmälnings- eller dokumenteringsskyldighet, eller om det senare uppdragas ett behov av att införa andra kompletterande krav, är det med stöd av det föreslagna bemyndigandet möjligt att utfärda sådana bestämmelser utan en lagändring. Det finns också situationer där EU-lagstiftningen inte innehåller några bestämmelser alls om skyldigheten att anmäla eller dokumentera uppgifter, trots att det är uppenbart att det krävs närmare bestämmelser om saken för att systemet ska kunna genomföras. Den EU-lagstiftning som berör stödet för biodling innehåller t.ex. inga bestämmelser om skyldigheten att dokumentera eller anmäla uppgifter. För att man ska kunna säkerställa att det finns förutsättningar för att bevilja stöd för biodling och övervaka användningen av stödet har det dock ansetts att man trots avsaknaden av ett uttryckligt bemyndigande ska kunna fastställa krav på anmälning och dokumentering av uppgifter. Till denna del har man strävat efter att tillgodose regleringsbehovet i det kapitel som gäller stödsystemen. Det kan uppkomma behov av att utfärda närmare bestämmelser också ifall man t.ex. med stöd av EU:s genomförande lagstiftning tar i bruk produktionsstöd för socker inom EU och dess genomförande kräver nya bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas eller dokumenteras eller kräver att bestämmelserna kompletteras.

När det gäller godkända aktörer kan det även finnas behov av att utfärda närmare bestämmelser t.ex. om sådana uppgifter som ska dokumenteras av godkända importörer av hampfrön. I EU-lagstiftningen finns inga bestämmelser om dessa aktörers skyldighet att dokumentera uppgifter och den föreslagna lagen innehåller inte heller några sådana krav. Ifall det dock uppdragas behov av att med hjälp av dokumentering av uppgifter

t.ex. säkerställa att kraven på produkternas användning iakttas, är det med stöd av det föreslagna bemyndigandet möjligt att utfärda bestämmelser om dokumenteringsskyldigheten.

Det kan också finnas behov av att utfärda närmare bestämmelser om dokumentering och anmälan av uppgifter t.ex. för godkända slaktkroppsklassificerades del, om säkerställandet av prisernas noggrannhet anses förut-sätta detta. Slaktkroppsklassificeringen hän-för sig till säkerställandet av att de prisrap-porter gällande köttprodukter som avses i klassificeringsförordningen är korrekta. En-ligt artikel 39 i klassificeringsförordningen ska medlemsstaterna vidta behövliga åtgärder för att säkerställa de rapporterade prisernas noggrannhet. Även om det inte i bestämmel-sen uttryckligen föreskrivs att medlemssta-terna har rätt att utfärda närmare bestämmel-ser om de uppgifter som ska dokumenteras eller anmälas, kan säkerställandet av priser-nas noggrannhet kräva detta. För närvarande har det emellertid inte konstaterats föreligga något behov av att utfärda närmare bestäm-melser om saken.

Vidare kan det finnas behov av att utfärda närmare bestämmelser ifall de förpliktelser som gäller dokumentering av uppgifter i EU-lagstiftningen har fastställts på ett så allmänt plan att det inte med stöd av EU-lagstift-ningen är möjligt att konstatera vilka uppgif-ter förpliktelserna gäller. Det kan t.ex. krävas en precisering av uppgifterna när det gäller den förpliktelse som ålagts godkända tillver-kare av produkter avsedda för interventions-lagring eller privat lagring att föra bok över uppgifter som hänför sig till produktionen.

För närvarande innehåller 11 § i verkstäl-lighetslagen ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om dokumentering och anmälan av uppgifter.

67 §. Dokumenteringen av uppgifter. Den-na paragraf innehåller bestämmelser om det sätt på vilket uppgifterna ska dokumenteras. Med dokumentering av uppgifter avses de flertal förpliktelser som i marknadsordnings-förordningen ålagts olika aktörer att doku-mentera uppgifter om sin verksamhet. Para-grafen omfattar också de krav på dokumente-ring av uppgifter som avses i den föreslagna lagen. Paragrafen gäller det sätt på vilket

uppgifterna ska dokumenteras, medan själva skyldigheten att dokumentera uppgifterna ska vara fastställd i EU:s marknadsordningslag-stiftning eller i den föreslagna lagen. För närvarande finns ett bemyndigande att utfär-da närmare bestämmelser om dokumente-ringen av uppgifter i 11 § i verkställighetsla-gen.

Uppgifterna ska dokumenteras på ett till-förlitligt sätt och så att de lätt kan kontrolle-ras, varigenom genomförandet av kontroller, inspektioner och granskningar tryggas. Till den del det är fråga om uppgifter som kan ut-läsas ur bokföringen, kan sådan bokföring som är förenlig med bokföringslagstiftningen i princip anses överensstämma med det före-slagna kravet. Om de behövliga uppgifterna som sådana inte kan utläsas ur bokföringen, kan det däremot finnas behov av att precisera kraven på hur uppgifterna ska dokumenteras. Det föreslagna momentet fungerar som grund för det föreslagna bemyndigandet att utfärda närmare bestämmelser om dokumenterings-sättet.

Det kan finnas behov av att utfärda närma-re bestämmelser om hur uppgifterna ska do-kumenteras t.ex. när det gäller genomföran-det av de krav som berör sockerproduktion. I artikel 9 i förordningen om sockerkvoter och i artikel 11 i sockerförordningen finns be-stämmelser om skyldigheten för medlemssta-rens behöriga myndighet att fastställa vilka register godkända företag ska föra samt om skyldigheten att ange registreringsfrekven-sen. Bestämmelserna om fastställande av re-gistren har ansetts avse kraven på hur och när uppgifterna ska dokumenteras. Närmare be-stämmelser om dessa krav kan utfärdas med stöd av den föreslagna paragrafen. I de nämnda artiklarna finns för aktörernas del förpliktande bestämmelser om de uppgifter som ska dokumenteras.

Momentet innehåller ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om hur uppgif-terna ska dokumenteras. Med stöd av detta moment är det möjligt att utfärda närmare bestämmelser om dokumenteringen t.ex. i sådana situationer som avses ovan, där det krävs att medlemsstaterna ska fastställa vilka register privata aktörer ska föra, dvs. vilka uppgifter som ska dokumenteras. Med stöd av bemyndigandet är det också vid behov

möjligt att utfärda närmare bestämmelser ifall EU:s marknadsordningslagstiftning ändras så att det sätt på vilket uppgifterna ska dokumenteras bör preciseras. Med beaktande av att det är fråga om omständigheter av teknisk karaktär, har det inte ansetts ändamålsenligt att lagen behöver ändras endast till följd av detta. Därför föreslås det att paragrafen inte ska innehålla någon noggrannare specifikation av vilka omständigheter de närmare bestämmelserna kan gälla.

Det kunde vara motiverat att föreskriva om det sätt på vilket uppgifterna ska dokumenteras i en författning på lägre nivå än statsrådets förordning. Eftersom det emellertid föreslås att bestämmelser om de kompletterande krav som berör skyldigheten att dokumentera uppgifter ska utfärdas genom förordning av statsrådet, och det sätt på vilket uppgifterna ska dokumenteras är nära förknippat med denna helhet, föreslås det att närmare bestämmelser om hur uppgifterna ska dokumenteras ska utfärdas på samma författningsnivå.

68 §. Bevarande av dokument. Denna paragraf innehåller bestämmelser om skyldigheten att bevara dokument. Enligt artikel 4 i förordningen om eftergranskning ska företagen förvara affärshandlingar minst tre år från och med utgången av det år då de upprättades. Enligt artikeln får medlemsstaterna också bestämma att handlingarna ska förvaras under längre tid än tre år. Den nämnda minimitiden har dock inte ansetts ändamålsenlig med avseende på tidsfristens begynnelse-tidpunkt, eftersom förvaringstiden för dokument som berör samma åtgärder skulle variera beroende på när dokumenten upprättats. Tidsfristen skulle medföra problem i synnerhet när det gäller åtgärder som sträcker sig över flera år, t.ex. åtgärder inom ramen för verksamhetsprogram som är föremål för stöd till producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker. Därför föreslås det att tidsfristen ska räknas från utgången av det år då åtgärden slutfördes.

Den föreslagna förvaringstiden ska iakttas bara ifall inte längre förvaringstid förutsätts någon annanstans i lagstiftningen. Det är också möjligt att EU-lagstiftningen innehåller bestämmelser om längre förvaringstid för någon viss typ av dokument. Det är alltså

fråga om en minimibestämmelse som inte innebär något undantag från de eventuella längre förvaringstider som fastställs i den övriga lagstiftningen i de fall då bestämmelserna råkar gälla samma dokument.

För närvarande finns det inte några nationella bestämmelser om dokumentens förvaringstid i anslutning till marknadsordningen, utan man har istället tillämpat den ovan nämnda bestämmelsen i förordningen om eftergranskning samt lagstiftningen om förvaringstiderna för bokföring. Den föreslagna bestämmelsen om tidsfristens längd motsvarar de bestämmelser som för närvarande tillämpas i samband med direkta stöd.

Enligt artikel 1 i förordningen om eftergranskning gäller denna förordning endast transaktioner som direkt eller indirekt ingår i systemet för finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket. Eftersom det emellertid kan finnas behov av att i efterhand också granska andra åtgärder, som inte hänförs till penningtransaktioner, föreslås det att förvaringsskyldigheten ska omfatta dokument gällande alla åtgärder och förpliktelser som avses i den föreslagna lagen. Med åtgärder avses i praktiken alla åtgärder som en aktör vidtar i anslutning till marknadsordningen. Åtgärderna omfattar stödansökningar, interventionslagring, aktörernas olika ansökningar om godkännande och därmed sammanhängande tillståndspliktig verksamhet, såsom produktion av socker i enlighet med den fastställda kvoten och proviantlagring av produkter som berättigar till exportbidrag. Marknadsordningen omfattar även andra förpliktelser, såsom kravet på att produkter som berörs av skolmjölksstöd ska distribueras på föreskrivet sätt. Till de förpliktade aktörerna hör också aktörer som svarar för betalningar eller fullföljandet av andra förpliktelser. Betalningar kan i praktiken hänföra sig till produktionskvoterna för socker samt till köp av produkter från interventionslager. Skyldigheten att bevara dokument gäller också aktörer som lämnat godkända anbud eller erbjudanden. Anbud och erbjudanden kan lämnas t.ex. i samband med stöd för privat lagring, interventionslagring och ansökningar om importlicens.

Paragrafens 2 mom. innehåller ett bemyndigande med stöd av vilket närmare bestäm-

melter får utfärdas om de dokument som ska bevaras. I förordningen om eftergranskning finns bestämmelser om förvaring av dokument i anslutning till granskning av affärshandlingar. Affärshandlingar har definierats i artikel 1 i förordningen. Denna term har också behandlats ovan i samband med redogörelsen för granskning av affärshandlingar. Enligt artikel 4 i den nämnda förordningen ska företagen förvara affärshandlingar. Det är fråga om en direkt tillämplig bestämmelse och därför finns det inte till denna del något behov av nationella föreskrifter om dokument som ska bevaras.

I vissa fall kan det emellertid vara förenligt med intressena för de aktörer som berörs av förvaringsskyldigheten att det preciseras vilka enskilda dokument som behöver bevaras. Närmare bestämmelser om de dokument som ska bevaras ska således kunna utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

10 kap. **Allmänna bestämmelser om ansökan, anmälan, beslut, utbetalning, återkrav och påföljdsavgifter**

Detta kapitel innehåller bestämmelser om de krav som berör ansökningar, anmälningar, beslut, utbetalningar, återkrav och påföljdsavgifter, till den del det krävs för genomförandet av marknadsordningen. Det skulle vara mycket svårt att kontinuerligt införliva uppdaterade EU-bestämmelser om ansökningar i den nationella lagen, eftersom det är fråga om lagstiftning som gäller genomförandet av de olika systemen, vilken ofta ändras i snabb takt. Till dessa bestämmelser hör framför allt de förordningar som avses i artikel 195 i marknadsordningsförordningen och som gäller inledandet av enskilda anbuds-faranden. Det finns emellertid inte behov av att inkludera denna typ av bestämmelser i den nationella lagstiftningen, eftersom det är fråga om direkt tillämpliga EU-bestämmelser. EU:s marknadsordningslagstiftning är mycket detaljerad och behovet av nationell-reglering är därför i huvudsak begränsat. Det finns t.ex. mycket detaljerade bestämmelser om tidsfristerna för importlicensernas del, eftersom ansökningstiden för dessa ska löpa ut

samtidigt inom hela EU. Till den del det finns behov av nationella bestämmelser om tidsfristerna föreslås det att tidsfristerna ska regleras i anslutning till de krav som berör de olika systemen.

På avsändandet och mottagandet av dokument tillämpas förvaltningslagen. Ifall ansökan kan lämnas in på elektronisk väg blir också lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003) tillämplig. Enligt den sist nämnda lagen är myndighetens beredskap att ta emot elektroniska ansökningar avgörande för rätten att använda sådana ansökningar. Bestämmelser om inlämnandet av ansökningar finns också i lagen om beräkning av laga tid (150/1930). Dessa lagar blir tillämpliga såsom allmänna lagar och det finns därmed inte behov av att ta in särskilda föreskrifter om deras tillämpning i den föreslagna lagen.

När det gäller de nationella lagarna måste man ta hänsyn till EU-lagstiftningens bestämmelser om motsvarande omständigheter samt till det faktum att dessa är primära i förhållande till den nationella lagstiftningen. I lagen om beräkning av laga tid finns bestämmelser om beräkning av tidsfrister bl.a. i den situation där ett visst datum har fastställts som tidsfrist för en ansökan om stöd. I artikel 69 i förordningen om frukt och grönsaker bestäms det t.ex. att ansökningar om stöd ska lämnas in senast den 15 februari. Om denna dag råkar vara t.ex. en söndag, kan ansökan med stöd av den nämnda lagen också lämnas in på måndagen. EU-lagstiftningen kan emellertid innehålla bestämmelser om avvikande sätt att beräkna tidsfrister, som är primära i förhållande till den nationella lagstiftningen. I artikel 10.3 i interventionsförordningen bestäms det t.ex. att erbjudanden och anbud, i det fall där tidsfristen för inlämnandet är en allmän helgdag, ska lämnas in senast den sista arbetsdagen före den allmänna helgdagen. I artikel 16 i licensförordningen finns också bestämmelser om motsvarande sätt för beräkning av tidsfrister. Det bör även noteras att de dagar som enligt den nationella lagstiftningen är helgdagar inte alltid i EU-lagstiftningen betraktas som helgdagar vid beräkning av tidsfrister. I rådets förordning (EEG, Euratom) nr 1182/71 om regler för bestämning av perio-

der, datum och frister finns bestämmelser om definitionen av arbetsdagar och helgdagar samt om beräkandet av tidsfrister.

När det gäller återkallandet av ansökningar bör man beakta att det kapitel som berör stödsystemen föreslås innehålla bestämmelser om begränsningar som gäller återkallandet av ansökningar om exportbidrag. En närmare redogörelse för regleringsbehovet i samband med detta finns i motiveringen till kapitlet. För de övriga stödets del har det inte ansetts föreligga behov av bestämmelser om förbud mot återkallelse eller ändring av ansökan. I flera fall ska sökanden enligt EU-lagstiftningen ställa en säkerhet som returneras först då sökanden på föreskrivet sätt har vidtagit de åtgärder som anges i ansökan. I de fall då en ansökan återkallas blir således EU:s lagstiftning om säkerheter tillämplig, med stöd av vilken sökanden i regel förlorar säkerheten. I artikel 18 i förordningen om privat lagring krävs det t.ex. att sökanden ställer en säkerhet för det fall att ansökan dras tillbaka. Om sökanden återkallar sitt anbud eller sin ansökan, förlorar sökanden säkerheten. För att exportbidrag ska kunna sökas krävs det att en ansökan om exportlicens lämnas in på det sätt som föreskrivs i licensförordningen. Enligt artikel 7 i licensförordningen medför exportlicensen en skyldighet att exportera produkter i enlighet med licensen, om inte force majeure föreligger. Om inte exporten fullföljs, förlorar sökanden säkerheten. Det är uppenbart att det i denna typ av situationer varken finns möjligheter eller behov att på det nationella planet föreskriva om förutsättningarna för återkallelse, ändring eller komplettering av ansökningar.

Den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen innehåller i vissa fall även uttryckliga förbud mot återkallelse eller ändring av ansökan. Enligt artikel 10 i förordningen om privat lagring får t.ex. sådana anbud som hänför sig till ansökningar om stöd inte återkallas eller ändras efter att de har lämnats in. Enligt artikel 17 i samma förordning får inte heller innehållet i ansökningar om stöd ändras efter att de har lämnats in. I artikel 13 i förordningen finns det dock särskilda bestämmelser om den undantagssituation där ett anbud som hänför sig till stöd får återkallas. Om kommissionen har beslutat fastställa en koeffi-

ent för anbudet, får en anbudsgivare på vilken koefficienten tillämpas med stöd av artikel 13 besluta dra tillbaka sitt anbud inom tio dagar. Som ett annat exempel kan man i detta sammanhang nämna artikel 10.5 i interventionsförordningen, där det likaså bestäms att ett anbud inte får återkallas eller ändras efter att det lämnats in. Om en ansökan om import- eller exportlicens återkallas ska detta enligt artikel 12 i licensförordningen ske senast kl. 13 på ansökningens inlämningsdag, förutom i händelse av force majeure.

När det gäller de uppgifter som ska uppges i ansökan bör man också beakta att EU-lagstiftningen kan medföra krav på att alla uppgifter som behövs för beviljande av stödet ska läggas fram inom den tidsfrist som föreskrivs för ansökan, trots att det inte krävs någon säkerhet för ansökan. Bestämmelser om de uppgifter som ska ingå i ansökan finns t.ex. i artikel 11.1 i skolmjölkförordningen. I artikel 11.3 föreskrivs följande om inlämnandet av ansökan: Med undantag för fall av force majeure ska ansökan om utbetalning av stöd, korrekt ifyllt, lämnas in senast den sista dagen i den tredje månaden som följer på den period som ansökan gäller. Denna bestämmelse innebär att en inlämnad ansökan inte kan ändras eller kompletteras efter tidsfristen på ett sådant sätt att ansökan skulle anses vara inlämnad inom den föreskrivna tiden. Tidsfristens ovillkorlighet betonas av följande bestämmelse i samma artikel: Om den tidsfrist som avses ovan överskrids med mindre än två månader ska stödet ändå betalas ut, men minskas med a) 5 % av beloppet om tidsfristen överskrids med en månad eller mindre, b) 10 % av beloppet om tidsfristen överskrids med mer än en månad men mindre än två månader. I samband med den kontroll som EU-kommissionen utförde beträffande skolmjölkstödet i Finland betonades det också att den nämnda bestämmelsen innebär att ansökan inte efter tidsfristen kan kompletteras på ett sådant sätt att den skulle anses vara inlämnad inom den föreskrivna tiden. Det är fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning, angående vars tillämpning det inte är möjligt att utfärda nationella bestämmelser.

Av dessa orsaker har man ansett att det inte finns något behov av nationella bestämmel-

ser om återkallelse eller ändring av ansökan. Det nationella regleringsbehovet är mycket begränsat även när det gäller förvaltningsbeslut, utbetalningar, återkrav och påföljdsavgifter. På avgifterna för beslut tillämpas liksom för närvarande lagen om grunderna för avgifter till staten (150/1992) såsom allmän lag.

69 §. Registrering av uppgifter om sökande. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om registrering av de uppgifter som sökanden uppgett. Registreringen kan beröra uppgifter som anmälts av interventionslagerhållare samt av aktörer som med stöd av den föreslagna lagen har ansökt om stöd, intyg, licens eller godkännande hos Landsbyggsverket eller som har lämnat ett sådant erbjudande eller anbud som avses i den föreslagna lagen. Bestämmelsen gäller däremot inte aktörer som ska avge prisrapporter, eftersom Landsbyggsverket inte svarar för genomförandet i detta sammanhang. Prisrapporterna är inte heller förknippade med sådana nedan nämnda behov som hänför sig till registreringen av uppgifter och kundsignum. Det ska vara möjligt att registrera uppgifter som aktören har anmält i samband med de ovan nämnda åtgärderna och som behövs för tekniskt genomförande av säkerheter, avgifter eller andra motsvarande åtgärder.

Syftet med detta förfarande är att förenkla de administrativa förfarandena. Detta förfarande eliminerar t.ex. behovet av att behandla uppgifter om säkerheter och kontouppgifter särskilt för varje ansökan och förenklar och försnabbar därmed behandlingen av ansökningar, erbjudanden och anbud. Ansökningar om stöd, intyg, licenser och godkännanden kräver, liksom lämnandet av erbjudanden och anbud, att aktören individualiseras och ofta även att uppgifter om bankförbindelser behandlas. Till många stödformer, erbjudanden och anbud som hänför sig till interventionslagring samt export- och importlicenser hör också en skyldighet att ställa en säkerhet innan den egentliga ansökan lämnas in. Detta kräver å sin sida att uppgifter om säkerheten lämnas, t.ex. uppgifter om kreditinstitutet och säkerhetens belopp.

Den aktör som lämnar uppgifter ska tilldelas ett registernummer som denne i fortsättningen kan använda t.ex. i samband med an-

sökningar om stöd. Det är dock inte fråga om en skyldighet för aktören att registrera sig, eftersom en sådan skyldighet kan bli ett tekniskt handelshinder. När det gäller genomförandet av marknadsordningen bör det noteras att alla sökande inte har etablerat sig i Finland. Detta gäller t.ex. aktörer som ansöker om importlicens och aktörer som köper produkter från interventionslager. Registreringen gäller uppgifter som aktörerna även i övrigt med stöd av EU-lagstiftningen har förpliktats anmäla till myndigheterna. För närvarande tillämpas ett motsvarande system som grundar sig på Landsbyggsverkets anvisningar och som likaså innebär att de nämnda uppgifterna har registrerats och att sökandena har beviljats kundsignum.

Enligt paragrafens 2 mom. utgör de registrerade uppgifterna, på samma sätt som för närvarande, en del av det informationssystem som avses i lagen om landsbygdsnäringsförvaltningens informationssystem (284/2008). Den nämnda lagen ska tillämpas på uppgifternas användningsändamål och innehåll, förvaltningen av registret och offentligheten för samt utlämnande och bevarande av uppgifterna i registret.

70 §. Formkrav på ansökningar och anmälningar. Denna paragraf innehåller bestämmelser om de formkrav som berör ansökningar och anmälningar. Enligt paragrafens 1 mom. ska ansökningar och anmälningar om stöd göras skriftligen och undertecknas. En ansökan om stöd ska göras skriftligen eftersom EU-lagstiftningen kräver en administrativ kontroll av ansökan. En närmare redogörelse för denna fråga finns i motiveringen till kapitlet om kontroller, inspektioner och granskningar. Skyldigheten att lämna in ansökan skriftligen regleras till vissa delar också i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. I artikel 46 i förordningen om kontroll av exportbidrag bestäms det t.ex. att exportbidrag ska sökas skriftligen. I flera av de EU-förordningar som det redogörs för närmare nedan krävs det dessutom att en formbunden blankett ska användas. Den skyldighet medlemsstaterna ålagts i EU-lagstiftningen att utföra administrativa granskningar av ansökningar och anmälningar kräver också att ärendet presenteras skriftligen. Genom kravet på underskrift kan man å sin sida för-

säkra sig om ansökningens eller anbudets tillförlitlighet och autenticitet. Underskrifter har i regel krävts i samband med genomförandet av EU:s gemensamma jordbrukspolitik.

Bestämmelser om kravet på skriftlig form och underskrift ingår för närvarande i 2 a § i stöduppgiftslagen. Denna lag tillämpas emellertid enligt dess 1 § endast på bidrag, ersättningar, premier och andra understöd. Därför lämpar den sig endast delvis för genomförandet av marknadsordningen.

Om det vid inledandet av ett ärende krävs en undertecknad handling, uppfylls enligt 9 § i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003) kravet på skriftlig form också genom en sådan elektronisk signatur som avses i den nämnda lagen. Det är fråga om en bestämmelse i en allmän lag, som det inte särskilt finns behov av att nämna i den föreslagna lagen. Den nämnda lagen innehåller också bestämmelser om förutsättningarna för elektronisk service. Enligt dess 5 § ska en myndighet som har behövlig teknisk, ekonomisk och övrig beredskap inom ramen för den erbjuda var och en möjlighet att i syfte att inleda ärenden eller för behandlingen av dem sända meddelanden till en elektronisk adress eller specificerad anordning angiven av myndigheten. Enligt lagens 7 § ska myndigheterna på lämpligt sätt informera om de adresser som ska användas vid den elektroniska kommunikationen med dem. Möjligheten att sända en ansökan eller anmälan via elektronisk kommunikation beror således på om myndigheten, som i detta fall oftast är Landsbygdsverket, har beredskap att använda sådan kommunikation.

I EU:s marknadsordningslagstiftning finns bestämmelser om elektroniska signaturer åtminstone i artikel 5 i interventionsförordningen, där det bestäms att interventionsorganen får kräva att erbjudanden eller anbud förses med en sådan elektronisk signatur som avses i det direktiv som nämns i artikeln. Enligt artiklarna 10 och 17 i förordningen om privat lagring kan underskriften ersättas med en elektronisk signatur. Enligt artikel 10 får medlemsstaternas behöriga myndigheter kräva att elektroniska anbud är försedda med en sådan avancerad elektronisk signatur som avses i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rå-

dets direktiv 1999/93/EG, eller en elektronisk signatur som ger likvärdiga garantier med avseende på de funktioner som tillskrivs en signatur, varvid de regler och villkor som anges i kommissionens bestämmelser om elektroniska och digitala handlingar enligt kommissionens beslut 2004/563/EG, Euratom, och dess tillämpningsföreskrifter tillämpas. I artikel 12 i licensförordningen bestäms det att medlemsstaternas behöriga myndigheter ska fastställa hur namnteckningen ska ersättas i ansökningar som skickas elektroniskt. På frågor som gäller elektroniska signaturer tillämpas i Finland lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet såsom allmän lag. Det är således fråga om bestämmelser i en allmän lag, som inte särskilt behöver nämnas i den föreslagna lagen. Landsbygdsverket använder sig för närvarande av ett elektroniskt system för ansökningar om importlicenser.

I momentet bestäms det även att ansökan om exportbidrag ska göras på elektronisk väg. Detta grundar sig på artikel 46 i förordningen om exportbidrag, där det bestäms att ansökan om exportbidrag ska göras skriftligen, varvid medlemsstaterna får föreskriva att en särskild blankett ska användas för detta ändamål, eller genom användning av ett datoriserat system, i enlighet med närmare bestämmelser som ska antas av de behöriga myndigheterna. Medlemsstaterna får emellertid fatta beslut om att ansökningar om bidrag endast får skickas in på ett av dessa sätt. Det föreslagna kravet baserar sig på det nära sambandet mellan ansökningar om exportbidrag och de exportdeklarationer som avses i EU:s tullagstiftning. Under hela den tid Finland varit medlem i EU har exportbidrag sökts i samband med exportdeklarationen. En exportdeklaration ska lämnas till tullverket då produkter exporteras utanför EU:s område. Genom att ansökan om exportbidrag lämnas in i samband med exportdeklarationen kan man säkerställa att tullmyndigheterna, som svarar för granskningen av produkterna, får kännedom om att exportdeklarationen berör produkter som är föremål för exportbidrag. Denna information behövs eftersom tullverket med stöd av förordningen om kontroll av exportbidrag ska granska en viss mängd av de exporthändelser som är föremål

för exportbidrag då produkterna hänförs till exportförfarandet. Tullverket övergick år 2010 till att använda ett elektroniskt system för behandlingen av exportdeklarationer. Bestämmelser om elektroniska exportdeklarationer finns i artikel 787 i tillämpningsförordningen. I samband med en elektronisk exportdeklaration ska exportören också lämna uppgifter om en ansökan om exportbidrag. Innan man övergick till elektroniska ansökningar användes i Finland en blankett för ansökan om exportbidrag som fanns bifogad till exportdeklarationsblanketten. Landsbygdsverket har utfärdat en föreskrift (1/10) angående elektroniska ansökningar om exportbidrag.

Det kan anses vara förenligt med sökandens intresse att uppgifter som berör exportbidraget lämnas i samband med exportdeklarationen, eftersom exportören med stöd av tullagstiftningen i varje fall måste lämna in en elektronisk exportdeklaration i samband med exporten. I och med att exportören i enlighet med gällande praxis får lämna in de uppgifter som ska ingå i ansökan om exportbidrag i samband med den elektroniska exportdeklarationen, blir exportören således inte tvungen att lämna uppgifterna två gånger. I detta sammanhang är det fråga om företag som bedriver utrikeshandel och som redan med stöd av EU:s tullagstiftning ska ha beredskap att lämna in ansökan i elektronisk form. Det föreslagna elektroniska ansökningsförfarandet har betraktats som ändamålsenligt för att minska det administrativa arbetet och kostnaderna både hos de företag som ansöker om exportbidrag och hos de myndigheter som behandlar ansökningarna.

Skyldigheten att lämna in ansökan om exportbidrag på elektronisk väg utgör ett undantag från det som bestäms i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet. Bestämmelser om liknande undantag finns t.ex. i 15 § 3 mom. i lagen om elektroniska auktioner och dynamiska inköpssystem (98/2011), där det bestäms att den upphandlande enheten enbart ska använda elektroniska förfaranden vid införandet av ett dynamiskt inköpssystem.

Tullverket ska i enlighet med gällande praxis ge exportören ett intyg över en mottagen elektronisk ansökan om exportbidrag. Av

intyget ska de uppgifter som lämnats i ansökan framgå. Det är fråga om en sådan bekräftelse av att ett elektroniskt dokument har mottagits som avses i 12 § i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003). På diarieföringen och registreringen av elektroniska dokument tillämpas 13 § i den nämnda lagen. Tullverket ska i enlighet med gällande praxis sända uppgifterna om ansökan om exportbidrag till Landsbygdsverket, som svarar för beviljandet av bidrag.

Momentet innehåller också en hänvisning till den EU-bestämmelse med stöd av vilken exportbidrag undantagsvis ska kunna sökas skriftligen. Det är fråga om samma förutsättningar under vilka också exportdeklarationen får lämnas in skriftligen. Dessa förutsättningar regleras i artikel 5 i tillämpningsförordningen. I praktiken är det fråga om exceptionella situationer, där det elektroniska exportdeklarationssystemet av tekniska orsaker inte kan användas.

Enligt paragrafens 2 mom. ska en ansökan om stöd göras på en blankett som har fastställts för ändamålet. Genom kravet på att en formbunden blankett ska användas för stöd-ansökningar säkerställer man att ansökningarna innehåller tillräckliga uppgifter för att ärendena ska kunna inledas och behandlas och att olika sökande ger uppgifterna i enhetlig form. Användningen av formbundna blanketter effektiviserar ansökningarnas behandling och försnabbar därmed meddelandet av beslut.

Skyldigheten att använda bestämda blanketter iaktas inom det elektroniska systemet genom att stöd söks med hjälp av ett sådant elektroniskt dokument som definierats i 4 § i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet. Med ett elektroniskt dokument avses enligt denna definition ett elektroniskt meddelande som hänför sig till anhängiggörandet eller behandlingen av ett ärende eller till delgivningen av ett beslut. Det är fråga om bestämmelser i en allmän lag, som det inte finns behov av att särskilt nämna i den föreslagna lagen.

I momentet betonas det av informativa skäl att formkraven också regleras i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. Det finns ett stort antal EU-förordningar som gäller mark-

nadsordningen och de ändras kontinuerligt. Därför är det inte ändamålsenligt att i den nationella lagen ta in specificerande hänvisningar till de uppdaterade EU-bestämmelser som gäller ansökningarnas eller anmälningarnas formbundenhet. Det finns inte heller behov av detta, eftersom det är fråga om direkt tillämpliga EU-bestämmelser. I förordningen om exportbidrag finns t.ex. bestämmelser om skyldigheten att lämna in en formbunden exportdeklaration. Enligt artikel 12 i licensförordningen ska en ansökan om licens lämnas in på en tryckt blankett eller i annan form som överensstämmer med bestämmelserna i artikel 17. Enligt artikel 10 i interventionsförordningen ska ett erbjudande eller anbud som gäller produkter för interventionslagring göras på en blankett som tillhandahålls av medlemsstaterna. På dessa erbjudanden och anbud tillämpas i enlighet med den föreslagna paragrafen de krav som berör ansökningar.

De uppgifter som ska anges på blanketterna gäller främst frågor av teknisk natur och därför föreslås det att blanketterna ska fastställas genom Landsbygdsverkets föreskrifter. Landsbygdsverket, som har till uppgift att ta emot ansökningar och anmälningar, har nämligen de bästa förutsättningarna att bedöma hurdana blanketter som behövs. Landsbygdsverket har även för närvarande med stöd av 11 § i verkställighetslagen rätt att meddela föreskrifter om blanketterna.

Enligt paragrafens 3 *mom.* ska den utredning som behövs för behandlingen av en ansökan eller anmälan bifogas till den. Enligt 19 § i förvaltningslagen inleds ett ärende skriftligen genom att yrkandena jämte grunderna för dem anges. Eftersom det emellertid kan finnas behov av att meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i en ansökan eller anmälan, föreslås det att frågan ska regleras i den föreslagna lagen. Momentet utgör till denna del en grund för det föreslagna bemyndigandet att meddela närmare föreskrifter om saken.

Det finns dock endast ett begränsat behov av det föreslagna bemyndigandet angående de uppgifter som ska lämnas i ansökningarna och anmälningarna, eftersom EU:s direkt tillämpliga marknadsordningslagstiftning i regel innehåller bestämmelser om dessa upp-

gifter. Artikel 11 i skolmjölkförordningen innehåller t.ex. bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas i ansökan om skolmjölkstöd. I artikel 17 i förordningen om privat lagring finns också motsvarande föreskrifter. I de fall där det i samband med något visst system finns behov av att på det nationella planet utfärda närmare bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas in, har man strävat efter att beakta detta i den föreslagna lagens kapitel om de olika systemen. Beträffande stödet till producentorganisationer innehåller det kapitel som gäller stödsystemen t.ex. bestämmelser om de uppgifter som ska lämnas in och om det bemyndigande som hänför sig till detta.

För att säkerställa att marknadsordningen genomförs korrekt ska man emellertid vid behov kunna meddela närmare föreskrifter om de övriga uppgifter som ska lämnas in. Sådana föreskrifter kan behövas t.ex. om EU-lagstiftningen ändras så att medlemsstaterna ska komplettera bestämmelserna om de uppgifter som ska lämnas i en ansökan eller anmälan. Det har inte ansetts ändamålsenligt att lagen behöver ändras endast för utfärdande av ett sådant bemyndigande som gäller enskilda uppgifter. Eftersom den närmare regleringen alltså ska ske med hjälp av föreskrifter, kan det inte bli fråga om att uppställa helt nya krav, utan endast om tekniska preciseringar av de krav som anges i EU-lagstiftningen eller i denna lag. Författningsnivån avgränsar därmed bemyndigandets innehåll. Landsbygdsverket, som har till uppgift att ta emot ansökningar och anmälningar, har också de bästa förutsättningarna att bedöma vilka uppgifter som behöver lämnas in.

För närvarande har 11 § 4 *mom.* i verkställighetslagen vid behov tillämpats på meddelandet av närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas in. Enligt detta moment kan Landsbygdsverket meddela föreskrifter om tekniska detaljer i anslutning till förvaltningen av marknadsorganisationer, till den del verkställigheten av EG:s lagstiftning förutsätter det och föreskrifterna utgör verkställighet av sådana uppgifter som föreskrivs i 2 § i lagen om Landsbygdsverket.

Paragrafens 4 *mom.* innehåller av informativa skäl en bestämmelse om att vissa erbjudanden och anbud ska jämföras med ansök-

ningar. Om det i EU:s lagstiftning föreskrivs att försäljning av produkter till eller köp av produkter från interventionslager eller ansökan om stöd eller någon annan åtgärd ska genomföras på basis av erbjudande eller anbud i stället för ansökan, tillämpas på erbjudandet eller anbudet det som i den föreslagna lagen bestäms om ansökan. I detta sammanhang är det inte fråga om sådana anbud som avses i lagstiftningen om offentlig upphandling. Det är inte fråga om att produkter skaffas för statens bruk, utan för att lagras för EU:s räkning och för att senare säljas. De köpta och lagrade produkterna ägs av EU. I samband med inköp av produkter till och försäljning av produkter från interventionslager ordnas ofta anbudsförfaranden, där anbudet berör produkternas försäljnings- och inköpspris. Anbudet tas emot av medlemsstatens behöriga myndighet, därifrån de sänds vidare till kommissionen som fattar beslut om saken. I artiklarna 11—22 i interventionsförordningen finns bestämmelser om inlämnandet av anbud som berör försäljning av produkter för interventionslagring och om villkoren för att anbudet ska godtas samt om granskning, behandling, godkännande och förkastande av anbud.

Till andra erbjudanden och anbud än sådana som hänför sig till interventionslagring hör åtminstone de anbud som används i samband med importkvoter enligt artikel 1 i licensförordningen. Bestämmelser om sökande av stöd på basis av anbud finns t.ex. i artikel 7 i förordningen om privat lagring, där det bestäms att en aktör som vill begära stöd ska lämna in ett anbud eller en ansökan till den behöriga myndigheten i den medlemsstat där produkterna lagras eller ska lagras. Frågan om vilket system som i enskilda fall ska tillämpas då stöd söks regleras i EU:s marknadsordningslagstiftning. Anbudet gäller även beloppet av det stöd som ska beviljas. Det är också möjligt att föreskriva att exportbidrag ska sökas på basis av anbud. Anbud, erbjudanden och ansökningar är därmed likställda. Av dessa orsaker ska samma bestämmelser som tillämpas på ansökningar också tillämpas på erbjudanden och anbud.

71 §. Beslut och delgivning av beslut. Enligt 1 mom. i denna paragraf får beslut som meddelas i form av dokument som utarbetats

med hjälp av automatisk databehandling och övriga dokument som hänför sig till behandlingen av ett ärende undertecknas maskinellt. Enligt 20 § 2 mom. i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet ska det föreskrivas särskilt om maskinell underskrift av handlingar som kommit till i förvaltningsmyndigheternas verksamhet. Enligt den motivering som ges till denna paragraf i regeringens proposition avses med maskinell underskrift att dokumentet inte har undertecknats fysiskt utan att den berörda personens namn har skrivits i dokumentet med hjälp av ett textbehandlingsprogram. När det gäller genomförandet av marknadsordningen finns det behov av sådana underskrifter i synnerhet i samband med förfarandet för beviljande av import- och exportlicenser, där det fattas ett stort antal beslut med liknande innehåll. För närvarande finns det emellertid inga bestämmelser om maskinell signatur i anslutning till genomförandet av marknadsordningen. Till de övriga dokument som hänför sig till behandlingen av ett ärende hör t.ex. dokument som berör hörande eller en begäran om utredning.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om det avvikandedelgivningssätt som ska tillämpas i fråga om beslut som fattas med anledning av en ansökan eller ett erbjudande eller anbud som gäller interventionslagring eller stöd för privat lagring. För närvarande finns det inte några bestämmelser om detta delgivningssätt.

Bakgrunden till det föreslagna delgivningssättet utgörs av de synnerligen korta tidsfrister som fastställs i EU-lagstiftningen. Tidsfristerna för erbjudanden och anbud som berör produkter för interventionslagring regleras i artiklarna 11 och 20 i interventionsförordningen och tidsfristerna för anbud som berör köp av produkter från interventionslager regleras i artikel 47. Enligt dessa artiklar ska den berörda aktören inom tre arbetsdagar efter att kommissionens beslut trätt i kraft underrättas om att ett erbjudande eller anbud godkänts eller förkastats. Besluten ska delges aktörer på olika håll i Finland samtidigt. I artikel 14 i förordningen om privat lagring bestäms det vidare att medlemsstaternas behöriga myndigheter ska meddela anbudsgivarna om resultatet av deras deltagande i anbuds-

förfarandet inom tre arbetsdagar efter att beslutet offentliggjorts och i artikel 23 finns bestämmelser om den fem dagars tidsfrist som berör delgivningen av stödansökningar som hänför sig till förutfastställt stöd för privat lagring.

Enligt det föreslagna momentet ska 19 § i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet tillämpas på delgivningen av de aktuella besluten. Enligt denna paragraf får handlingen med samtycke av den som saken gäller delges som ett elektroniskt meddelande. Handlingen anses ha blivit delgiven den tredje dagen efter att meddelandet sändes, om inte något annat visas. Det behövs en särskild bestämmelse om tillämpningen av denna paragraf, eftersom den endast gäller andra handlingar än sådana som kräver bevislig delgivning. Om sökanden ger sitt samtycke till att sådan elektronisk delgivning som avses i 19 § används, anses beslutet ha blivit delgivet den tredje dagen efter att det sändes, om inte något annat visas. Om sökanden inte ger sitt samtycke till sådan delgivning, ska beslutet delges på det sätt som föreskrivs i 60 § i förvaltningslagen, vid behov med hjälp av ett bud.

72 §. Ansökan om utbetalning. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten att särskilt ansöka om utbetalning av stöd då det är fråga om stöd som baserar sig på ersättning för faktiska kostnader eller då det i EU:s lagstiftning förutsätts att en fristående ansökan om utbetalningen av stödet ska göras. Det är fråga om en bestämmelse av informativ karaktär, som preciserar ansökningsförfarandena.

De stöd som avses i marknadsordningsförordningen beviljas i regel på basis av ansökan och det finns vanligtvis inte behov av att göra någon särskild ansökan om utbetalning av stödet. I EU-lagstiftningen finns det emellertid bestämmelser om en fristående ansökan om utbetalning t.ex. i artikel 30 i förordningen om privat lagring. Stödet för foderblandningar utbetalas likaså enligt artiklarna 22 och 23 i förordningen om stöd för foderblandningar på basis av en fristående ansökan. Stödet till producentorganisationer och stödet för biodling hör å sin sida till de stöd som baserar sig på de faktiska kostnaderna och för vars del utbetalningen av stödet krä-

ver en sådan utredning över de faktiska kostnaderna som det redogjorts för i avsnittet gällande stödssystemen. Skolmjölksstödet utbetalas däremot i enlighet med artikel 12 i skolmjölkförordningen då sökanden uppvisar ett kvitto över att produkterna har levererats till förmånstagarna. Uppgifterna om de faktiska kostnaderna kan dock även visas upp i samband med ansökan om stödet, varvid stödet kan beviljas på basis av denna ansökan, utan att det behövs någon särskild ansökan om utbetalning av stödet.

På ansökan om utbetalning tillämpas i övrigt de ovan föreslagna bestämmelserna om formkraven för ansökningar. Ansökan ska således göras skriftligen och undertecknas samt innefatta de uppgifter som behövs för att den ska kunna behandlas. De uppgifter som ska uppges kan vid behov preciseras med stöd av det föreslagna bemyndigandet. Vid behov ska man således kunna meddela föreskrifter t.ex. om vilka uppgifter som ska lämnas in i fråga om de kostnader som ska ersättas.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om skyldigheten att särskilt ansöka om utbetalning av ersättning för kostnader. Det är fråga om en bestämmelse av informativ karaktär som preciserar ansökningsförfarandena. Också på ansökan om ersättning tillämpas i övrigt de ovan föreslagna bestämmelserna om formkraven för ansökningar. Till de ersättningar som hänför sig till genomförandet av marknadsordningen hör åtminstone sådana ersättningar för transportkostnader som beviljas interventionssäljare. Förutsättningarna för att dessa kostnader ska vara ersättningsgilla fastställs i de direkt tillämpliga bestämmelserna i interventionsförordningen.

Momentet innehåller dessutom bestämmelser om det undantag som innebär att ersättningar för kostnader med anknytning tillinlagring av produkter som köpts för interventionslagring ska kunna betalas utan fristående ansökan. Det är fråga om sådana transportkostnader för leverans av produkter till interventionslager som avses i artiklarna 29 och 30 i interventionsförordningen, vilka ersätts med EU:s medel. Myndigheten får i samband med erbjudandet eller anbudet angående produkterna information om den transportsträcka ersättningen berör, då aktören ska

uppgge var produkterna finns då erbjudandet eller anbudet ges. Myndigheten bestämmer å sin sida till vilket lager produkterna ska levereras, vilket innebär att myndigheten har behövliga uppgifter för att kunna bevilja ersättning även utan en fristående ansökan om utbetalning. Det finns ingen prövningsrätt i fråga om ersättningens belopp. Denna bestämmelse minskar det administrativa arbetet hos de aktörer som ger erbjudanden eller anbud och försnabbar utbetalningen. Det är dock frivilligt för de berörda aktörerna att uppgge dessa uppgifter. Om myndigheten inte har tillgång till tillräckliga uppgifter krävs emellertid en särskild ansökan om utbetalning. Denna bestämmelse är förenlig med de nuvarande förfarandena, som grundar sig på Landsbygdsverkets anvisningar.

73 §. Utbetalning av stöd i förskott eller i flera poster. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om förutsättningarna för att stöd ska kunna betalas ut i förskott. Stödet ska på ansökan betalas ut i förskott till den del det krävs i EU-lagstiftningen. Det är fråga om en informativ hänvisningsbestämmelse med hjälp av vilken man betonar att saken regleras i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen.

Enligt artikel 31 i förordningen om privat lagring kan en enda förskottsutbetalning av stödet ske efter 60 dagars lagring, på avtalspartens begäran, förutsatt att denne ställer en säkerhet motsvarande förskottsutbetalningen plus 10 procent. Enligt artikel 25 i förordningen om stöd för foderblandningar får medlemsstaten betala ut stöd i förskott under förutsättning att det ställs en säkerhet som motsvarar 110 procent av förskottet. Enligt artikel 25 i förordningen om exportbidrag ska en del av bidraget på exportörens begäran betalas ut så snart det har styrkts att produkten har lämnat gemenskapens tullområde. Enligt samma artikel ska denna del av bidraget beräknas med utgångspunkt från den lägsta bidragssatsen minskad med 20 procent av skillnaden mellan den förutfastställda bidragssatsen och den lägsta bidragssatsen. I de fall där ingen bidragssats fastställts ska denna betraktas som lägsta bidragssats. Detta innebär att bidrag inte kan betalas i förskott om bidragssatsen för någon exportdestinations del har fastställts till noll. I praktiken har ex-

portbidraget nästan alltid varit noll euro för någon destinations del, vilket innebär att den aktuella artikeln i praktiken inte blivit tillämplig. Enligt artikel 31 i förordningen om exportbidrag ska medlemsstaterna på exportörens begäran förskotta hela eller en del av bidraget så snart exportdeklarationen har tagits emot, på villkor att en säkerhet ställs som motsvarar förskottsbeloppet plus 10 procent. I Finland har man vanligtvis tillämpat detta system.

I förordningen om kaseinstöd finns däremot inga bestämmelser om utbetalning av stöd i förskott. Enligt artikel 1 i förordningen beviljas stöd på grundval av ansökan, där bl.a. kvantiteten kasein eller kaseinater ska uppges, vilket innebär att förskottsutbetalning inte kommer i fråga. Förordningen om stöd för biodling innehåller inte heller några bestämmelser om förskottsutbetalning av stöd. Utgångspunkten är att ersättning betalas för de faktiska kostnaderna. Med beaktande av att de författningar som gäller kaseinstöd och stöd för biodling, i avvikelse från de övriga författningar som berör stödssystemen, inte innehåller bestämmelser om möjligheten att betala ut stöd i förskott, och med beaktande av att det är fråga om stöd som finansieras med EU:s medel, har man ansett att dessa stöd inte kan betalas ut i förskott.

Enligt artikel 25.2 i förordningen om exportbidrag får medlemsstaten uppskjuta utbetalningen av ett belopp som inte överstiger 2 000 euro till dess att hela bidragsbeloppet ska betalas ut. Om villkoren för förskottsutbetalning är uppfyllda beviljas bidrag på ansökan i förskott endast om det nämnda minimibeloppet överskrids. Det är också på det nationella planet möjligt att fastställa ett minimibelopp för den förskottsutbetalning som avses i artikel 31 i förordningen om exportbidrag. Medlemsstaterna får enligt artikel 31.3 underlåta att bevilja förskottsutbetalning om det belopp som ska betalas ut inte överstiger 2 000 euro. Dessa minimibelopp kan betraktas som skäligen med tanke på de aktörer som ansöker om bidrag, eftersom det är fråga om företag som bedriver utrikeshandel. Med hjälp av de nuvarande systemen för behandling av ansökningar är det emellertid inte utan avsevärt administrativt tilläggssarbete möjligt att kontrollera huruvida den näm-

da gränsen överskrids i det skede då förskottsutbetalning söks. Iakttagandet av denna gräns skulle i praktiken förutsätta särskild behandling av ansökningarna endast för fastställande av minimibeloppet, vilket inte kan betraktas som ändamålsenligt med tanke på det administrativa arbete som förfarandet skulle medföra. Därför innehåller lagförslaget inte någon bestämmelse om minimibeloppet för förskottsutbetalning av exportbidrag.

Vidare innehåller momentet bestämmelser om sådan förskottsutbetalning av exportbidrag som avses i artikel 37 i förordningen om exportbidrag och som omfattas av medlemsstaternas prövningsrätt. Denna bestämmelse möjliggör utbetalning av stöd i det skede då produkterna förs till ett proviantlager och inte först då de lastas ombord på ett fartyg. Enligt förordningen får tiden från att produkterna placeras i lager tills de lastas ombord på ett fartyg vara högst 30 dagar. I praktiken lastas produkterna emellertid ombord på fartyget samma dag, vilket innebär att betalningen inte sker i förskott. Eftersom en exportdeklaration måste göras angående placeringen av produkter i lager är det dock med tanke på exportörens administrativa arbete enklare att ansökan om förskottsutbetalning av stödet lämnas in i samma sammanhang. Denna form av förskottsutbetalning är vedertagen i Finland.

Bestämmelser om sådana förskottsutbetalningar som omfattas av den nationella prövningsrätten finns också i artikel 71 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Enligt denna artikel får medlemsstaterna tillåta producentorganisationer att ansöka om förskottsutbetalning. I detta fall krävs det en säkerhet som motsvarar 110 procent av förskottet. Detta förfarande tillämpas dock inte i Finland. Administreringen av de säkerheter som förskottsutbetalningen förutsätter skulle nämligen vara tämligen belastande för den som ansöker om stöd, eftersom denne årligen borde visa upp sådana intyg som utgör villkor för frisläppande av säkerheterna och bevis på de genomförda åtgärder som motsvarar förskottsutbetalningarna, samt på att förskottsutbetalningarna använts före betalningen av följande förskott. Av dessa orsaker innehåller propositionen inte något förslag

om förskottsutbetalning av stöd till producentorganisationer.

I artikel 13 i skolmjölkförordningen bestäms det att medlemsstaterna får betala ut ett förskott som motsvarar det stöd som begärts, under förutsättning att en säkerhet på 110 % av förskottsbeloppet ställs. I Finland har skolmjölkstöd inte betalats ut i förskott, eftersom man i Finland kunnat ansöka om stöd med en månads mellanrum. Den summa som skulle beviljas i förskott skulle således vara mycket liten och det administrativa arbete som skulle följa av ställandet av säkerheter och uppföljningen av dem skulle således inte stå i rimlig proportion till den nytta som kunde erhållas genom förskottsutbetalningarna. Förskottsutbetalningar lämpar sig bättre för sådana situationer där betalningsintervallet är längre än i Finland. Av dessa orsaker innehåller paragrafen inte något förslag om förskottsutbetalning av skolmjölkstöd.

På förskottsutbetalning av stöd tillämpas bl.a. i fråga om formkraven för ansökan de ovan föreslagna bestämmelserna om formkraven för ansökningar.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om utbetalning av stöd i flera poster. Momentet innehåller en hänvisning till de skyldigheter som åläggs medlemsstaterna i EU:s marknadsordningslagstiftning. I denna lagstiftning finns emellertid inga direkta bestämmelser om en skyldighet att betala ut stöd i flera poster. När det gäller exportbidrag bör man dock beakta de ovan angivna bestämmelserna om förskottsutbetalning. Eftersom förskottsutbetalningen inte omfattar hela bidragsbeloppet, utbetalas det exportbidrag som betalas i förskott således i praktiken i flera poster.

EU-lagstiftningen innehåller dock för vissa stödformers del bestämmelser om medlemsstaternas rätt att betala ut stödet i poster. Stödet till producentorganisationer betalas i regel ut som en engångspost, vilket innebär att stödet betalas först efter att alla faktiska kostnader kan fastställas. Det kan således hända att stödet betalas först flera månader efter att åtgärderna har vidtagits och kostnaderna uppkommit. Enligt artikel 72 i EU:s förordning om frukt och grönsaker får medlemsstaterna emellertid tillåta producentorganisationerna att ansöka om utbetalning av

den del av stödet som motsvarar de belopp som redan använts för verksamhetsprogrammet. Det föreslagna momentet innehåller liksom en bestämmelse om denna möjlighet.

Betalningen av stöd till producentorganisationer i flera poster förutsätter dessutom att de enskilda posterna inte är alltför små. Närmare bestämmelser om utbetalningsposternas minimibelopp ska kunna utfärdas genom förordning av statsrådet. Detta förslag grundar sig på den ovan nämnda artikel 72 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, där det bestäms att ansökningar om delbetalningar av stöd får lämnas in vid valfri tidpunkt men inte mer än tre gånger under ett och samma år. Enligt artikeln får medlemsstaterna fastställa minimibelopp för delbetalningarna. Det finns skäl att utesluta små belopp ur delbetalningssystemet, för att inte ansökningar om och utbetalning av små summor ska orsaka oskäligt stora administrativa kostnader. Statsrådets beslut om godkännande av frukt- och grönsaksproducentorganisationer och sammanslutningar av sådana (481/2008) innehåller för närvarande i sak motsvarande bestämmelser om betalning av stöd till producentorganisationer i flera poster.

Enligt artikel 31.2 i förordningen om exportbidrag får medlemsstaterna fastställa på vilka villkor det ska vara möjligt att begära forskottsutbetalning av en del av bidraget. Det föreslås emellertid inte att denna bestämmelse ska tillämpas i Finland, eftersom den skulle medföra betydande administrativa kostnader i förhållande till den nytta som kunde erhållas genom att exportbidraget betalas i flera poster. Betalningen av bidraget i flera poster skulle nämligen kräva särskild behandling av ansökningarna endast för fastställande av de olika posterna, vilket inte kan betraktas som ändamålsenligt. Denna bestämmelse har inte tillämpats i Finland.

I paragrafens 3 mom. finns en bestämmelse om utbetalning av stöd för biodling i flera poster. Det är även för närvarande möjligt att på grundval av villkoren i stödbeslutet ansöka om att stödet betalas ut i enlighet med de faktiska månatliga kostnaderna.

74 §. Återkrav av stöd. Paragrafens 1 mom. innehåller en hänvisning till EU-lagstiftningen när det gäller förutsättningarna för återkrav. Bestämmelser om återkrav av stöd

som betalats utan grund finns i förordningen om exportbidrag, skolmjölkförordningen, EU:s förordning om frukt och grönsaker, förordningen om privat lagring, förordningen om foderblandningar och i kaseinförordningen. Den föreslagna lagens definition av EU:s marknadsordningslagstiftning omfattar alla dessa förordningar. Hänvisningen i det föreslagna momentet är allmänt utformad, eftersom det är fråga om en informativ hänvisning till den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. Dessutom har man beaktat att de som ansöker om stöd i huvudsak är företag, och för skolmjölksstödet del myndigheter och läroinrättningar. När det gäller denna typ av sökande kan man förutsätta att de känner till innehållet i den lagstiftning som gäller det stöd de ansöker om, vilket innebär att det inte finns behov av att ta in detaljerade hänvisningar till stödet i lagen. Förutsättningarna för återkrav har emellertid inte reglerats i EU-lagstiftningen när det gäller stödet för biodling, och därför behövs det en särskild bestämmelse om återkrav av detta stöd.

Förutsättningarna för återkrav av exportbidrag regleras i artikel 49 i förordningen om exportbidrag, där det bestäms att mottagaren ska återbetala det felaktigt utbetalda beloppet i det fall då bidrag har utbetalats felaktigt. Enligt artikel 49.4 gäller återbetalningsplikten emellertid inte om betalningen har gjorts till följd av ett misstag av medlemsstaternas egna behöriga myndigheter eller av en annan berörd myndighet, och om misstaget inte rimligen kunde ha upptäckts av stödmottagaren som för sin del handlat i god tro, eller om det förflyter mer än fyra år mellan den dag då stödmottagaren underrättas om det slutliga beslutet om att bidrag beviljats och den dag då stödmottagaren för första gången av en nationell myndighet eller av gemenskapen får information om att utbetalningen i fråga är oriktig.

I skolmjölkförordningen finns bestämmelser om förutsättningarna för återkrav i artikel 15.9, där det bestäms att återkrav av felaktigt utbetalda belopp i tillämpliga delar regleras genom artikel 73.1, 73.3, 73.4 och 73.8 i kommissionens förordning (EG) nr 796/2004 om närmare föreskrifter för tillämpningen av det tvärvillkor, den modulering och det integrerade administrations- och kontrollsystem

som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, nedan *förordningen 796/2004*. Enligt den nämnda artikel 73.1 ska jordbrukaren betala tillbaka felaktigt utbetalda belopp jämte ränta beräknad i enlighet med artikel 73.3. I artikel 73.4 bestäms det att återbetalnings-skyldigheten inte ska gälla om utbetalningen orsakats av ett misstag från en myndighets sida.

Förordningen 796/2004 har emellertid upphävts genomkommissionens förordning (EG) nr 1122/2009 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 73/2009 vad gäller tvärvillkor, modulering och det integrerade administrations- och kontrollsystem inom de system för direktstöd till jordbrukare som införs genom den förordningen och om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 när det gäller tvärvillkoren för stöd inom vinsektorn, nedan *förordningen 1122/2009*. Bestämmelser om återkrav finns i artikel 80 i den nämnda förordningen. De motsvarar till sitt innehåll bestämmelserna i artikel 73 i den ovan nämnda förordningen 796/2004.

I artikel 80 i förordningen 1122/2009 föreskrivs det likaså att bestämmelsen om återbetalningsskyldighet inte ska tillämpas om betalningen beror på ett fel från myndighetens sida. Enligt artikeln gäller återbetalnings-skyldigheten inte om den behöriga myndigheten eller någon annan myndighet har gjort utbetalningen av misstag och felet rimligtvis inte kunde ha upptäckts av jordbrukaren. Om felet emellertid kan hänföras till faktiska omständigheter som är av betydelse för beräkningen av utbetalningen i fråga, ska första stycket endast tillämpas om beslutet om återbetalning inte har meddelats inom tolv månader efter utbetalningen.

I förordningen om privat lagring föreskrivs det om förutsättningarna för återkrav i artikel 38.3, där det bestäms att de berörda aktörerna ska återbetala felaktigt utbetalt stöd med ränta. Bestämmelserna om återkrav av direkta stöd blir tillämpliga också vid återkrav av detta stöd, eftersom det i artikel 38 bestäms att reglerna i artikel 73 i kommissionens för-

ordning 796/2004 ska gälla i tillämpliga delar. Såsom ovan konstaterats, regleras saken för närvarande i artikel 80 i förordningen 1122/2009.

Bestämmelser om förutsättningarna för återkrav finns också i artikel 24 i förordningen om foderblandningar, där det bestäms att felaktigt utbetalt stöd återkrävs. Bestämmelserna om felaktigt utbetalda stödbelopp gäller all skummjolk eller allt skummjölkspulver som använts under hela den period som sträcker sig från dagen för den senaste anmärkningsfria kontrollen till dagen för den kontroll som fastställer att stödmottagaren återigen följer bestämmelserna i förordningen. Kontrollorganet ska dock på stödmottagarens egen begäran och bekostnad snarast möjligt göra en särskild undersökning. Om det bevisas att det rör sig om en kvantitet som är mindre än den som anges i första stycket, ska det belopp som ska återkrävas jämkas i enlighet därmed.

I kaseinförordningen föreskrivs det om förutsättningarna för återkrav i artikel 5.4, av vilken det framgår att medlemsstaterna får återkräva felaktigt utbetalade belopp plus ränta. Då beloppet av det felaktigt utbetalade stödet fastställs ska hänsyn tas till artikel 5.5, som gäller nedsättning av kaseinstödet. Enligt denna artikel ska stödet minskas i enlighet med de procentuella andelar som föreskrivs i artikeln då det stöd för vilket ansökan ingivits eller det stöd som utbetalats är högre än det stöd som kan beviljas enligt förordningen. Om skillnaden är större än 20 procent ska inget stöd beviljas eller hela stödbeloppet återbetalas. Detta gäller emellertid inte då det är fråga om force majeure.

Förutsättningarna för återkrav av stöd till producentorganisationer regleras i artikel 123 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, där det bestäms att felaktigt utbetalt stöd ska återbetalas med ränta. Enligt artikel 122 i förordningen ska stödansökan avslås när det gäller den berörda delen av utgifterna, om en producentorganisation, medlem eller berörd representant hindrar att en kontroll genomförs. I artikel 145 föreskrivs det vidare att stöd inte får betalas till sådana stödmottagare som i strid med målen för det ifrågavarande stödsystemet och i syfte att få en förmån be-

visligen har konstruerat de förhållanden som krävs för berättigande till stödet.

I artikel 193 i marknadsordningsförordningen finns likaså bestämmelser om konstlat skapande av sådana förutsättningar som krävs för att stöd ska beviljas samt om påföljderna för detta. Enligt denna artikel beviljas inte stöd om de förutsättningar som krävs för förmånerna har skapats på ett konstlat sätt och i strid med målen för förordningen. Liknande bestämmelser om konstlat skapande av förutsättningar för stöd och om återkrav i anslutning till detta finns också i artikel 4 i rådets förordning (EG, EURATOM) nr 2988/95 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen, nedan *förordningen om skydd av EU:s finansiella intressen*. Myndigheternas skyldighet att lägga fram bevis för att förutsättningarna har skapats på ett konstlat sätt har för exportbidragets del behandlats i EG-domstolens ärenden C-110/99 och C-279/05.

EU:s marknadsordningslagstiftning innehåller således bestämmelser om förutsättningarna för återkrav i samband med alla stödsystem utom i fråga om stödet för biodling. De EU-bestämmelser som gäller stödet för biodling innehåller inga föreskrifter om återkrav. Förutsättningarna för återkrav bör således till denna del regleras på det nationella planet. Enligt det föreslagna momentet ska statsunderstödslagens bestämmelser om förutsättningarna för återkrav tillämpas på återkrav av stöd för biodling.

Förutsättningarna för återkrav regleras för närvarande förutom i den ovan nämnda EU-lagstiftningen även på det nationella planet i 7 § i stöduppgiftslagen. Om sökanden har fått stöd enligt lagen utan grund eller till ett högre belopp än vad som hade kunnat beviljas, kan den myndighet som har beviljat stödet enligt 1 mom. i den nämnda paragrafen utan hinder av att det tidigare beslutet har vunnit laga kraft besluta att det belopp som har betalats utan grund eller till ett för högt belopp ska återkrävas. Denna bestämmelse har tillämpats på återkrav i anslutning till marknadsordningen, till den del inte något annat har bestämts i EU-lagstiftningen.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om minimibeloppet för återkrav. Syftet med minimibeloppet är att undvika indriv-

ning av sådana små summor för vilkas del kostnaderna skulle överskrida de återkrävda beloppen.

På återkrav av skolmjölkstöd och stöd för privat lagring tillämpas såsom ovan konstaterats förordningen 1122/2009, som har ersatt förordningen 796/2004. I artikel 73.8 i förordningen 796/2004 fanns bestämmelser om minimibeloppet för återkrav, men i förordningen 1122/2009 finns det inte längre några bestämmelser om motsvarande minimibelopp. Orsaken till detta är att den nämnda artikeln 73.8 upphävdes genom kommissionens förordning (EG) nr 380/2009 om ändring av förordning (EG) nr 796/2004 om närmare föreskrifter för tillämpningen av de tvärvillkor, den modulering och det integrerade administrations- och kontrollsystem som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, samt för tillämpningen av de tvärvillkor som föreskrivs i rådets förordning (EG) nr 479/2008. Enligt punkt 16 i ingressen till denna förordning innehåller finansieringsförordningen regler om avräkning av utestående belopp och om möjligheten att besluta att utestående belopp på högst 100 euro inte ska återkrävas. Enligt samma punkt var de liknande bestämmelserna i förordning (EG) nr 796/2004 överflödiga och skulle utgå.

Bestämmelser om minimigränsen för återkrav ingår för närvarande i förordningen om utbetalande organ, där det i artikel 5 a bestäms att villkoren i artiklarna 32.6 a och 33.7 i finansieringsförordningen ska anses uppfyllda om det belopp som ska drivas in från stödmottagaren när det gäller en enskild utbetalning för en stödordning, exklusive ränta, inte överstiger 100 euro, utan att detta dock påverkar tillämpningen av artikel 6.3 första stycket i rådets förordning (EG) nr 1782/2003. Enligt artikel 32.6 punkt a i finansieringsförordningen får medlemsstaterna i väl motiverade fall besluta att inte fullfölja indrivningen. Ett sådant beslut får emellertid fattas endast om de redan åsamkade och förväntade kostnaderna för indrivningen tillsammans överstiger den summa som ska drivas in. De övriga nämnda bestämmelserna är

inte av betydelse med tanke på marknadsordningen. Medlemsstaterna har således rätt att låta bli att återkräva stödet om det belopp som ska återkrävas understiger 100 euro, utan ränta, när det gäller ett enskilt stöd som beviljats inom ramen för ett stödsystem. Det föreslagna momentet innehåller en bestämmelse om tillämpningen av denna minimigräns.

I EU:s marknadsordningslagstiftning som berörde enskilda stödformerna finns bestämmelser om minimibeloppet för återkrav endast i fråga om exportbidrag. I momentet hänvisas det till förordningen om exportbidrag när det gäller sättet för beräkning av det nämnda beloppet på 100 euro för exportbidragets del. Minimibeloppet räknas enligt artikel 49.3 i förordningen om exportbidrag per exportdeklaration. Enligt artikeln får medlemsstaterna avstå från att kräva återbetalning av felaktigt utbetalda belopp, felaktigt frisläppta säkerheter, ränta och belopp som följer av artikel 48.5, när summan av dessa belopp per exportdeklaration inte överstiger 100 euro, och förutsatt att liknande fall i nationell lag täcks av motsvarande regler om att avstå från indrivning. I förordningen om exportbidrag definieras också vad som avses med en exportdeklaration. En och samma ansökan om exportbidrag berör i praktiken flera exportdeklarationer, vilket innebär att det nämnda minimibeloppet på 100 euro fastställs på ett annat sätt än för andra former av stöd.

Enligt den föreslagna bestämmelsen ska stödet inte återkrävas om det underskrider det föreskrivna minimibeloppet. För närvarande innehåller 7 § 3 mom. i stödavgiftslagen en bestämmelse om minimigränsen för det belopp som återkrävs. Enligt detta moment behöver ett belopp som utan ränta uppgår till högst 100 euro per stödtagare och per stödansökan som lett till återkrav inte återkrävas. Den föreslagna bestämmelsen är entydigare än den gällande, eftersom det inte ansetts ändamålsenligt att ge myndigheten prövningsrätt i samband med bestämmelsens tillämpning. I praktiken har dock den gällande bestämmelsen även för närvarande tillämpats automatiskt då det funnits förutsättningar för det, utan prövning. För exportbidragets del har det ovan nämnda beräkningssätt som an-

ges i förordningen om exportbidrag tillämpats.

Vidare innehåller artikel 49 i förordningen om exportbidragen bestämmelse om medlemsstaternas rätt att besluta att felaktigt utbetalda belopp, felaktigt frisläppta säkerheter och eventuell ränta i stället för att återbetalas ska dras av från senare utbetalningar till exportören i fråga, om betalningsfristen inte uppfylls. Under den tid Finland varit medlem i EU har det dock inte funnits behov av att tillämpa denna bestämmelse. Det är i huvudsak stora företag som beviljas exportbidrag. De belopp som varit föremål för återbetalning har i regel betalats inom de föreskrivna tidsfristerna. Systemet med säkerheter har också garanterat att betalningarna inte har försumrats. Enligt den föreslagna lagen ska denna bestämmelse således inte bli tillämplig.

I den föreslagna lagen finns inga bestämmelser om jämkning av det återkrävda beloppet, eftersom det inte i EU-lagstiftningen finns några bestämmelser om medlemsstaternas befogenheter i detta sammanhang. Såsom det framgår av det som anförts ovan, innehåller EU-lagstiftningen däremot bestämmelser om situationer där det är fråga om misstag från en myndighets sida eller om force majeure, vilket ska beaktas vid fastställandet av det återkrävda beloppets eller påföljdsavgiftens storlek.

75 §. Påföljdsavgift. Denna paragraf innehåller av informativa skäl en hänvisning till EU:s lagstiftning när det gäller förutsättningarna för påförande av påföljdsavgifter. I anslutning till marknadsordningen innehåller för det första förordningen om sockerkvoter och sockerförordningen bestämmelser om sådana påföljdsavgifter som kan påföras godkända företag inom sockersektorn. Det är fråga om direkt tillämplig EU-lagstiftning. I artikel 11.1 i förordningen om sockerkvoter beskrivs det om avvikelser mellan de fysiska lagren och uppgifterna i registren, råvarukvantiteterna och erhållna slutprodukter eller mellan relevanta dokument och deklarerade eller registrerade produkter. Artikel 11 innehåller detaljerade bestämmelser om grunden för avgiften samt om avgiftens storlek och om de omständigheter med anledning av vilka avgift inte påförs.

För stödsystemens del förekommer påföljdsavgifter i anslutning till skolmjölksstöd och exportbidrag. I artikel 15.10 i skolmjölksförordningen bestäms det att sökande som begått bedrägeri förutom att betala tillbaka de felaktigt utbetalade beloppen dessutom ska betala skillnaden mellan den summa som ursprungligen betalades och den summa den sökande har rätt till.

I artikel 48.1 i förordningen om exportbidrag finns bestämmelser om det fall där det konstateras att en exportör i avsikt att få exportbidrag har ansökt om ett bidrag som är större än det som vederbörande har rätt till. I detta fall ska bidraget för exporten vara lika med det bidrag som gäller för den faktiska exporten, minskat med ett belopp motsvarande hälften av skillnaden mellan det begärda bidraget och det bidrag som gäller för den faktiska exporten. Om exportören med avsikt har lämnat felaktiga uppgifter, motsvarar minskningen två gånger den nämnda skillnaden. I artikel 48.2, 48.3, 48.5, 48.6 och 48.12 finns detaljerade regler för hur sanktionernas storlek fastställs. I artikel 48.4, 48.8 och 48.11 finns vidare bestämmelser om de fall där inga sanktioner följer. Till dessa fall hör enligt artikel 48.4 force majeure, situationer där sökanden underrättar om att det begärda bidraget var för stort, situationer där det är fråga om ett fel från myndighetens sida, vissa situationer som avses i artikel 10 i förordningen (EG) nr 1043/2005 och som hänför sig till export av förädlade produkter, där stödet beräknas på grundval av vissa genomsnittliga kvantiteter under en närmare angiven period, samt situationer där det är fråga om sådana viktavvikelser som beror på den vägningsmetod som tillämpats. Enligt artikel 48.8 tillämpas sanktioner inte heller om det begärda beloppet är högre än det bidrag som närmare anges i artikeln och enligt artikel 48.11 följer inga sanktioner om den produkt som anges på exportdeklarationen inte omfattas av licensen.

Förutsättningarna för påförande av sanktioner i anslutning till exportbidrag har behandlats i EG-domstolens ärende C-143/207, där det betonades att sanktionen ska fastställas i enlighet med de förutsättningar som föreskrivs i förordningen om exportbidrag, även om det inte finns någon grund för åter-

krav av bidraget. Möjligheten att påföra sanktioner är således inte bunden till återkrav av bidraget.

Enligt artikel 48.9 i förordningen om exportbidrag påverkar tillämpningen av sanktionerna inte tillämpningen av tilläggssanktioner som fastställts på nationell nivå. Den föreslagna lagen innehåller emellertid inga bestämmelser om nationella tilläggssanktioner, eftersom det sanktionssystem som föreskrivs i förordningen om exportbidrag har ansetts vara tillräckligt strängt när det gäller de ekonomiska påföljderna och har ansetts förebygga missbruk.

I artikel 39 i förordningen om exportbidrag finns dessutom bestämmelser om förutsättningarna för sanktioner som hänför sig till godkända proviantlager.

Påföljdsavgiften ska fastställas av Landsbygdsverket.

Paragrafen innehåller också bestämmelser om minimibeloppet för den påföljdsavgift som hänför sig till exportbidrag. Det föreskrivs nämligen om ett minimibelopp i samband med exportbidraget. Detta minimibelopp grundar sig på artikel 48.10 i förordningen om exportbidrag, där det bestäms att medlemsstaterna får avstå från att tillämpa sanktionsbelopp på 100 euro eller mindre per exportdeklaration. Syftet med minimibeloppet är att undvika indrivning av sådana små summor för vars del de administrativa kostnaderna för indrivningen skulle överskrida de indrivna summorna.

För närvarande regleras minimibeloppet för sådana sanktioner som inte ska drivas in, på motsvarande sätt som i den föreslagna lagen, i 6 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om verkställande av systemet med exportbidrag och säkerheter samt import-, export- och förutfastställelselicenser för jordbruksprodukter, sådan den lyder ändrad genom förordning 929/2004.

76 §. Ränta på stöd som återkrävs och på påföljdsavgift. I paragrafens 1 mom. finns bestämmelser om den ränta som ska fastställas på stöd som återkrävs. Räntan ska beräknas på grundval av den tid som förflyter mellan delfäendet av beslutet om återkrav och den faktiska återbetalningen. Ränta ska betalas om inte något annat följer av EU-lagstiftningen. Den föreslagna bestämmelsen är en-

tydigare än den gällande, eftersom det enligt 7 § 3 mom. i stöduppgiftslagen kan bestämmas att ränta ska betalas på det belopp som återkrävs.

Sättet för beräkning av räntan regleras för vissa stödformers del i EU-lagstiftningen. I artikel 15.9 i skolmjölkförordningen finns bestämmelser om förutsättningarna för återkrav av skolmjölkstöd. I denna artikel bestäms det att återkrav av felaktigt utbetalda belopp i tillämpliga delar regleras genom artikel 73.1, 73.3, 73.4 och 73.8 i förordningen 796/2004. I artikel 38 i förordningen om privat lagring bestäms det vidare att felaktigt utbetalt stöd ska återbetalas med ränta, varvid artikel 73 i förordningen 796/2004 likaså gäller i tillämpliga delar. Förordningen 796/2004 har emellertid upphävts. För närvarande ingår motsvarande bestämmelser i artikel 80 i förordningen 1122/2009. Enligt den nämnda artikeln ska felaktiga utbetalningar betalas tillbaka jämte ränta. Räntan ska beräknas på grundval av den tid som förflyter från underrättelse om återbetalningsskyldigheten till dess att återbetalningen eller avdraget görs. Den föreslagna paragrafen motsvarar till sitt innehåll denna bestämmelse. EU:s marknadsordningslagstiftning gällande stöd för foderblandningar och stöd för biodling innehåller däremot inga närmare bestämmelser om den ränta som ska tas ut på det belopp som återkrävs. Räntan ska även i dessa fall beräknas på det ovan beskrivna sättet.

Den föreslagna paragrafen är sekundär i förhållande till EU-lagstiftningen. Den ska tillämpas bara om det inte i EU-lagstiftningen föreskrivs om räntan på ett sätt som avviker från den nationella bestämmelsen. I avvikelser från de ovan nämnda bestämmelserna ska räntan i samband med återbetalning av stöd till producentorganisationer enligt artikel 123 i EU:s förordning om frukt och grönsaker beräknas på grundval av den tidsperiod som löpt mellan utbetalningen och mottagarens återbetalning. Enligt artikel 49 i förordningen om exportbidrag ska mottagaren återbetala felaktigt utbetalt bidrag, inklusive eventuella sanktionsbelopp i enlighet med artikel 48.1, och en ränta som beräknas på grundval av den tid som förflyter mellan utbetalning och återbetalning. Enligt artikel 5.4 i förordningen om kaseinstöd beräknas rän-

tan från och med dagen för utbetalningen av stödet. Det är fråga om direkt tillämpliga EU-bestämmelser, som är primära i förhållande till den nationella lagen.

Vid beräkandet av räntan ska man dessutom ta hänsyn till de bestämmelser i EU:s marknadsordningslagstiftning enligt vilka ingen ränta ska tas ut. Enligt artikel 49 i förordningen om exportbidrag ska det inte tas ut någon ränta, eller på sin höjd tas ut ett belopp som bestäms av medlemsstaten motsvarande den oskäligen vinsten, om den felaktiga utbetalningen berodde på fel från den behöriga myndighetens sida. Enligt artikel 80 i förordningen 1122/1990 föreligger ingen återbetalningsskyldighet om den behöriga myndigheten eller någon annan myndighet gjort utbetalningen av misstag och felet rimligtvis inte kunde ha upptäckts av jordbrukaren. Om felet emellertid kan hänföras till faktiska omständigheter som är av betydelse för beräkningen av utbetalningen i fråga, ska första stycket endast tillämpas om beslutet om återbetalning inte har meddelats inom tolv månader efter utbetalningen. Ifall man med stöd av den nämnda bestämmelsen ska avstå från återkrav, ska därmed självfallet inte heller ränta tas ut. I motiveringen till paragrafen gällande återkrav finns en redogörelse för de stöd för vilkas del förordningen 1122/2009 ska tillämpas i anslutning till återkrav.

Paragrafens 2 mom. innehåller en bestämmelse om beräkandet av räntan i samband med återkrav av exportbidrag. Om det exportbidrag som återkrävs återbetalas i sin helhet, inklusive ränta, inom utsatt tid, anses betalningen vid beräkningen av räntan ske den tjugonde dagen efter beslutet om återkrav. Denna bestämmelse grundar sig på artikel 49 i förordningen om exportbidrag, där det bestäms att medlemsstaten vid beräkningen av räntan får utgå från att betalningen görs den tjugonde dagen efter den dag då återbetalningen begärdes. Detta förfarande är motiverat i syfte att minska det administrativa arbetet. Med stöd av denna bestämmelse är det nämligen möjligt att fastställa räntan exakt redan då beslutet om återkrav fattas, trots att man inte vid denna tidpunkt känner till den faktiska återbetalningsdagen. Om det återkrävda beloppet inte betalas senast på förfallodagen, ska ränta betalas fram till den

faktiska betalningsdagen. I 6 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om verkställande av systemet med exportbidrag och säkerheter samt import-, export- och förutfastställselicenser för jordbruksprodukter (1363/2002) finns för närvarande liknande bestämmelser om beräkning av räntan i samband med återkrav av exportbidrag.

När det gäller den ränta som tas ut på påföljdsavgifter innehåller paragrafens 3 mom. en hänvisning till den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. De situationer där sanktioner får fastställas har refererats noggrannare ovan i motiveringen till paragrafen gällande påföljdsavgifter. EU-lagstiftningen innehåller bestämmelser om räntan på sanktioner endast när det gäller sanktioner som hänför sig till exportbidrag. I praktiken har det varit mycket sällsynt att andra sanktioner fastställs. Enligt artikel 49 i förordningen om exportbidrag ska mottagaren återbetala felaktigt utbetalade bidrag, inklusive eventuella sanktionsbelopp i enlighet med artikel 48.1, och en ränta som beräknas på grundval av den tid som förflyter mellan utbetalning och återbetalning.

Paragrafens 4 mom. innehåller en bestämmelse om räntans belopp. I enlighet med vad som anförts ovan i motiveringen till paragrafen gällande återkrav ska förordningen 1122/2009 tillämpas vid återbetalning av stöd för privat lagring och skolmjölkstöd. Enligt artikel 80 i denna förordning ska den räntesats som tillämpas i samband med återbetalningen beräknas i enlighet med nationell lagstiftning, men den får inte vara lägre än den räntesats som tillämpas när belopp återkrävs i enlighet med nationell lagstiftning. Enligt artikel 49 i förordningen om exportbidrag fastställs den tillämpliga räntesatsen liksom enligt bestämmelserna i nationell lag, men den får inte vara lägre än den sats som tillämpas vid återbetalning av nationella belopp. För enhetlighetens skull skulle det vara motiverat att tillämpa detta också i fråga om andra stöd, trots att man inte i EU-lagstiftningen tagit ställning till räntesatsen i samband med återbetalning av andra former av stöd.

Den föreslagna räntesatsen motsvarar den räntesats som för närvarande tillämpas vid återkrav både när det gäller stöd som beviljas av EU:s medel och när det gäller nationella

stöd. Bestämmelser om den ränta som för närvarande tillämpas vid återkrav av stöd finns i stöduppgiftslagen. Enligt 7 § 3 mom. i denna lag kan det bestämmas att det ska betalas ränta enligt en årlig ränta på sex procent på det belopp som återkrävs. Denna räntenivå har betraktats som skälig med tanke på att den inte överskrider nivån för den allmänna dröjsmålsräntan. När det gäller räntenivån har man dessutom tagit hänsyn till att en övergång från fast till rörlig ränta skulle kräva avsevärda ändringar i Landsbygdsverkets datasystem, vilket skulle medföra betydande tilläggskostnader.

Den föreslagna räntenivån blir tillämplig till den del inte något annat föreskrivs i EU-lagstiftningen. När det gäller stödet till producentorganisationer regleras räntenivån i artikel 123 i EU:s förordning om frukt och grönsaker, där det bestäms att räntan beräknas i enlighet med den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar för sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner, som offentliggörs i Europeiska unionens officiella tidning, C-serien, och som gäller den dag den felaktiga utbetalningen gjordes, ökad med tre procentenheter. Vidare bestäms det i artikel 5.4 i förordningen om kaseinstöd att räntesatserna ska fastställas i enlighet med artikel 3 eller 4 i kommissionens förordning (EEG) nr 411/88(8) om den metod och den räntesats som skall användas vid beräkning av finansieringskostnader i samband med interventionsåtgärder i form av uppköp, lagring och avyttring. Dessa räntesatser, som grundar sig på den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen, är således primära i förhållande till den nationella lagen.

77 §. Rättelse. I denna paragraf bestäms det att ett felaktigt stödbeslut kan rättas trots att beslutet har vunnit laga kraft och utan särskild ansökan, om en sökande av stöd har fått stöd till ett mindre belopp än vad sökanden borde ha fått eller om stödet utan grund har avslagits helt och hållet. En förutsättning för detta är att det finns medel att tillgå för ändamålet. Den föreslagna paragrafen motsvarar till sitt innehåll 6 § i den gällande stöduppgiftslagen.

78 §. Ränta på stöd. Paragrafens 1 mom. innehåller en bestämmelse om betalning av ränta i det fall där rättelse eller begäran om

omprövning leder till att sökanden beviljas stöd eller till att stödbeloppet höjs. Ränta ska kunna betalas om behovet av rättelse eller omprövning inte har berott på sökanden. Bestämmelsen motsvarar till sitt innehåll 6 § i den gällande stöduppgiftslagen.

I paragrafens 2 mom. finns en bestämmelse om betalning av ränta i det fall där sökanden beviljas stöd eller stödbeloppet höjs med anledning av ändringssökande. I detta fall ska besvärmyndigheten fatta beslut om betalningen av ränta. Denna fråga regleras för närvarande på motsvarande sätt i 6 § i stöduppgiftslagen.

79 §. Återbetalning av avgifter som betalats till myndigheter. Denna paragraf innehåller bestämmelser om myndighetens skyldighet att återbetala sådana avgifter och påföljdsavgifter som tagits ut och sådana belopp som återkrävs på felaktiga grunder eller till ett för stort belopp. På det återbetalda beloppet ska förseningsränta betalas i enlighet med lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995).

Återbetalning av en avgift kan komma i fråga åtminstone när det är fråga om avgifter som tagits ut till alltför stort belopp hos sockerproducenter. Dessa avgifter är sådana produktionsavgifter som avses i artikel 51 i marknadsordningsförordningen och sådana överskottsavgifter som avses i artikel 64. De hör till det system för Europeiska gemenskapernas egna medel som avses i rådets beslut om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (2007/436/EG, Euratom). Till de egna medel som ska redovisas i EU:s allmänna budget hör enligt artikel 2 i beslutet bl.a. inkomster som inflyter enligt gemensamma tulltaxan och andra tullar samt bidrag och avgifter som föreskrivs inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för socker.

Med beaktande av att det också när det gäller avgifter inom sockersektorn är fråga om medel som hör till systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel, skulle det med tanke på enhetligheten vara motiverat att i fråga om avgifter inom sockersektorn tillämpa de bestämmelser som iakttas vid betalningen av tullar. Den föreslagna bestämmelsen motsvarar till sitt innehåll 39 § i tulllagen, där det föreskrivs om de förfaranden

som iakttas vid återbetalning av tull som har erlagts till ett alltför stort belopp. Denna fråga har för närvarande inte reglerats i de nationella bestämmelser som hänför sig till marknadsordningen.

I praktiken är det dock fråga om en mycket sällsynt situation. Under den tid Finland varit medlem i EU har man en enda gång blivit tvungen att återbetala avgifter inom sockersektorn. Det var fråga om en situation där EU-domstolen i sitt beslut konstaterade att den EU-författning som innehöll bestämmelser om avgiften hade utfärdats på felaktiga grunder, så att alltför höga avgifter hade tagits ut.

80 §. Tidpunkt för beslut om återkrav, påföljdsavgift och avgift. Paragrafens 1 mom. innehåller en bestämmelse om skyldigheten att fatta beslut om återkrav och påföljdsavgift utan obefogat dröjsmål efter det att den myndighet som svarar för beslutet har fått kännedom om en omständighet som föranleder återkrav eller påförande av påföljdsavgift. Denna bestämmelse berör Landsbygdsverket, som svarar för dessa beslut. För närvarande finns det inte i anslutning till marknadsordningen några nationella bestämmelser om tidpunkten för beslut om återkrav eller påföljdsavgift. I 28 § i statsunderstödslagen finns emellertid bestämmelser om en motsvarande skyldighet att fatta beslut utan dröjsmål.

I 2 mom. finns bestämmelser om tidsfristerna för beslut om återkrav av stöd, påförande av påföljdsavgift eller avgift. För närvarande finns det inte några nationella bestämmelser om preskriptionstiderna i anslutning till marknadsordningen. Enligt statsunderstödslagen är preskriptionstiden för återkrav tio år. I 29 § i statsunderstödslagen bestäms det att skyldigheten att återbetala statsunderstödet förfaller när tio år har förflutit från utbetalningen av statsunderstödet eller dess sista post. I 49 § i lagen om stöd för utveckling av landsbygden (1443/2006) föreskrivs det likaså om en preskriptionstid på tio år.

I förordningen om skydd av EU:s finansiella intressen finns bestämmelser om preskriptionstiden för påföljdsavgifter. Enligt artikel 3 i förordningen är preskriptionstiden för sanktionsförfarandet fyra år från det att oegentligheten begicks. För kontinuerliga eller

upprepade oegentligheter löper preskriptionstiden från den dag då oegentligheten upphörde. För fleråriga program sträcker sig preskriptionstiden åtminstone fram till programmets definitiva avslutning. Preskriptionstiden avbryts av varje åtgärd som den behöriga myndigheten underrättar den berörda personen om och som har till syfte att utreda eller beivra oegentligheten. Preskriptionstiden börjar åter löpa efter varje åtgärd som innebär avbrott. Enligt den nämnda artikeln inträder preskriptionen emellertid senast den dag då en tid som motsvarar den dubbla preskriptionstiden löper ut utan att den behöriga myndigheten beslutat om någon sanktion, utom i de fall då det administrativa förfarandet inställts.

Förordningen om skydd av EU:s finansiella intressen tillämpas förutom på sanktioner också på återkrav av stöd. Detta framgår av artikel 4 i förordningen samt av EU-domstolens avgörande i de kombinerade fallen C-201/10 och C-202/10, Ze Fu Fleischhandel GmbH och Vion Trading GmbH mot Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Enligt artikel 3 i förordningen om skydd av EU:s finansiella intressen har medlemsstaterna även möjligheter att tillämpa en längre tidsfrist än den som anges i förordningen. Förutsättningarna för tillämpning av en längre tidsfrist har behandlats i EU-domstolens avgörande i de kombinerade fallen C-201/10 och C-202/10. I detta avgörande var det fråga om huruvida den preskriptionstid på 30 år som gäller inom civilrätten i Tyskland kunde tillämpas på återkrav av exportbidrag istället för den fyraåriga preskriptionstid som anges i den aktuella förordningen. I detta fall behandlades bl.a. frågan om huruvida en preskriptionstid som hör till civilrätten analogt kan tillämpas på återkrav av exportbidrag. Av avgörandet framgår det att en medlemsstat i och för sig har rätt att förlänga den fyraåriga preskriptionstid som avses i förordningen om skydd av EU:s finansiella intressen, men att det i detta fall krävs tillräcklig förutsebarhet. Av avgörandet framgår det dessutom att en längre nationell preskriptionstid inte avsevärt får överskrida det som är nödvändigt för att skydda EU:s finansiella intressen. I avgörandet gavs följande redogörelse för den sist nämnda förutsättningens in-

nebörd. Man måste bedöma vad som är nödvändigt med avseende på omsorgsfull förvaltning. Medlemsstaternas förvaltningsmyndigheter har en skyldighet att granska att deras betalningar som belastar EU:s budget är korrekta och att snabbt vidta åtgärder för att åtgärda regelbrott. I avgörandet beaktade man att den nationella lagstiftaren med stöd av artikel 3 i förordningen får anta regler om en längre preskriptionstid som anpassats för fall av oegentligheter, om den fyraåriga preskriptionstiden ur de nationella myndigheternas synvinkel verkar vara alltför kort för att de ska ha möjligheter att med anledning av oegentligheter genomföra sådana sanktionsförfaranden som i vissa avseenden även kan vara invecklade. Enligt avgörandet utgjorde dock proportionalitetsprincipen i det aktuella fallet hinder för tillämpningen av den trettiåriga preskriptionstiden.

Enligt den föreslagna paragrafen ska en längre preskriptionstid tillämpas än den fyraåriga preskriptionstid som är utgångspunkten i EU-lagstiftningen. Det har ansetts föreligga behov av detta eftersom erfarenheterna har visat att behovet av återkrav uppdagas i ett tämligen sent skede och det därför inte nödvändigtvis i alla situationer är möjligt att verkställa återkravet inom fyra år.

Eftersom återkrav och påföljdsavgift kan hänföra sig till samma grund, t.ex. på det sätt som avses i artiklarna 48 och 49 i förordningen om exportbidrag, är det motiverat att samma preskriptionstider gäller för dem. Därför föreslås det att preskriptionstiden för påföljdsavgifter ska motsvara preskriptionstiden för återkrav. I den nationella lagstiftning som berör marknadsordningen finns det inte för närvarande några bestämmelser om preskriptionstiden för påföljdsavgifter. Den föreslagna paragrafen innehåller även ett särskilt omnämnande av sådana påföljdsavgifter som inte anknyter till stöd, eftersom påföljdsavgifter också kan påföras i anslutning till de krav som berör sockerproduktion.

Den föreslagna preskriptionstiden för återkrav ska tillämpas om inte något annat bestäms i EU-lagstiftningen. Enligt artikel 49.4 punkt b i förordningen om exportbidrag gäller återbetalningsskyldigheten inte om det förflyter mer än fyra år mellan den dag då stödmottagaren underrättas om det slutliga

beslutet om att bidrag beviljats och den dag då stödmottagaren för första gången av en nationell myndighet eller av gemenskapen får information om att utbetalningen i fråga är oriktig. Denna bestämmelse tillämpas dock endast om stödmottagaren handlat i god tro. För exportbidragets del tillämpas således den nämnda preskriptionstiden på fyra år. Ifall det dock konstateras att stödmottagaren inte har handlat i god tro på det sätt som avses i artikel 49, blir den fyraåriga preskriptionstid som föreskrivs i förordningen om exportbidrag inte tillämplig. I detta fall tillämpas den nationella preskriptionstid som avses i det föreslagna momentet.

Den EU-lagstiftning som gäller övriga stöd innehåller inte några bestämmelser om preskriptionstiden för återkrav, vilket innebär att den föreslagna preskriptionstiden ska tillämpas i fråga om dessa stöd. Momentet innehåller inte någon hänvisning till förordningen om exportbidrag utan en mer allmän hänvisning till EU-lagstiftningen. Därmed undviks en eventuell konflikt mellan den nationella lagen och EU-lagstiftningen, om det i framtiden i EU-lagstiftningen föreskrivs om preskriptionstider som avviker från den föreslagna tidsfristen.

Enligt paragrafens 3 mom. ska 20 § i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007) tillämpas på preskriptionstiderna för sådana avgifter som enligt marknadsordningsförordningen hänförs till sockersektorn. Socker tillverkarens skyldighet att betala produktionsavgift inom den föreskrivna tidsfristen regleras i artikel 51 i marknadsordningsförordningen och skyldigheten att betala överskottsavgift i artikel 64. Dessa hör till det system för Europeiska gemenskapernas egna medel som avses i rådets beslut om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (2007/436/EG, Euratom). De egna medlen omfattar bl.a. inkomster som inflyter enligt gemensamma tulltaxan och andra tullar. Med beaktande av att det vid indrivningen av avgifter som hänförs till sockersektorn likaså är fråga om medel som hör till systemet för egna medel, skulle det med tanke på enhetligheten vara motiverat att också vid indrivningen av avgifter inom sockersektorn tillämpa de bestämmelser som iakttas vid betalningen av tullar.

De tullar som avses i rådets beslut om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel indrivs av tullverket. Bestämmelser om indrivning av tull finns i 30 § i tullagen. På följderna av försenad betalning av tull samt indrivning av tull i utsökningsväg och säkerställande av indrivning av tull tillämpas enligt denna paragraf bestämmelserna i lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995), lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961), med undantag för bestämmelserna om grundbesvär, samt bestämmelserna i lagen om säkerställande av indrivningen av skatter och avgifter (395/1973). Lagen 367/1961 har emellertid upphävts genom lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007). Enligt 20 § i denna lag preskriberas en offentlig fordran fem år efter ingången av året efter det år då den påfördes eller debiterades, och i annat fall vid ingången av året efter det år då fordran förföll till betalning.

11 kap. **Gemensamma bestämmelser för godkända aktörer**

Detta kapitel innehåller bestämmelser om de allmänna krav som gäller godkända aktörer samt om anmärkningar som ges till godkända aktörer, uppmaningar att avhjälpa brister och återkallelse av godkännanden. Bestämmelserna grundar sig delvis på de krav som EU-lagstiftningen ställer på medlemsstaterna. Även om det enligt den föreslagna lagen är Landsbygdsverket som fattar beslut om godkännanden, används i detta kapitel den mer allmänna termen myndighet som beviljat godkännandet. Därmed finns det inte senare nödvändigtvis behov av att ändra alla bestämmelser i kapitlet ifall lagen kompletteras med bestämmelser om sådana delar av marknadsordningen som i detta skede faller utanför lagen och i anslutning till vilka besluten om godkännande ska fattas av någon annan myndighet än Landsbygdsverket.

EU:s marknadsordningslagstiftning innehåller mycket oenhetliga bestämmelser om påföljderna för försummelser eller överträdelser som berör förutsättningarna för godkännande eller de krav som ställs på godkända aktörer. En del av EU-bestämmelserna är direkt tillämpliga och en del kräver nationell

reglering av dessa frågor, medan andra inte innehåller några föreskrifter alls om saken. Som exempel på en direkt tillämplig EU-bestämmelse kan man nämna artikel 21 i förordningen om exportbidrag, där det bestäms att godkännandet av ett övervakningsorgan omedelbart ska återkallas om övervakningsorganet vid upprepade tillfällen och systematiskt har utfärdat falska intyg. I praktiken skiljer sig dessa förutsättningar inte nödvändigtvis från de förutsättningar för återkallelse som anges i det föreslagna kapitlet. Som exempel på en sådan bestämmelse där medlemsstaterna förpliktas föreskriva om påföljdsystemet kan man nämna artikel 17.2 i förordningen om import av hampa. Enligt denna artikel ska systemet för ackreditering av importörer som importerar hampfrön innefatta föreskrifter om vilka sanktioner som ska vidtas vid oegentligheter. Säkerhetsförordningens bestämmelser om godkända borgensmän utgör å sin sida ett exempel på ett sådant system för godkännande där EU-lagstiftningen inte alls innefattar några bestämmelser om återkallelse av godkännandet. För säkerställande av enhetliga förfaranden ska de föreslagna bestämmelserna om uppmaningar att avhjälpa brister och återkallelse av godkännanden gälla alla godkända aktörer, om inte andra sanktioner ska tillämpas med stöd av den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen.

81 §. Ändringar och utredningar som gäller förutsättningarna för godkännande av godkända aktörer. Paragrafens 1 mom. innehåller en bestämmelse om skyldigheten för en aktör som har beviljats godkännande med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning eller den föreslagna lagen att underrätta om ändringar som hänför sig till förutsättningarna för godkännandet. Sådana godkända aktörer som omfattas av bestämmelsen är t.ex. godkända tillverkare av produkter för lagring, importörer av hampfrön, övervakningsorgan, proviantlager och slaktkroppsklassificerare. Genom denna bestämmelse säkerställer man att de krav som ställs på godkända aktörer är uppfyllda. Anmälan ska göras till den myndighet som beviljat godkännandet och som vid behov ska kunna vidta åtgärder om förutsättningar för godkännande inte längre föreligger. För närvarande finns det inga

nationella bestämmelser om denna underrättelseskyldighet.

I paragrafens 2 mom. finns en bestämmelse om skyldigheten för en godkänd aktör att på begäran lämna in de uppgifter som behövs för att pröva förutsättningarna för godkännande. Syftet med denna bestämmelse är att göra det möjligt att vid behov säkerställa att de krav som gäller förutsättningarna för godkännande är uppfyllda, utan att någon särskild kontroll utförs på platsen hos den godkända aktören. För närvarande finns det inga nationella bestämmelser om underrättelseskyldigheten.

82 §. Uppmaning att avhjälpa brister samt anmärkning som ges till en godkänd aktör. I 1 mom. i denna paragraf finns bestämmelser om en sådan uppmaning att avhjälpa brister som kan ges till en godkänd aktör. Då den myndighet som beviljat godkännandet upptäcker en brist i fråga om förutsättningarna för godkännande ska myndigheten ge aktören en skriftlig uppmaning att avhjälpa bristen, med stöd av vilken aktören kan vidta åtgärder för att avhjälpa bristen. De förfaranden som iakttas för närvarande grundar sig på EU-lagstiftningen, som emellertid inte innehåller heltäckande bestämmelser om förfarandena.

Konflikter mellan EU-lagstiftningen och den nationella lagstiftningen undviks i och med att paragrafens 1 mom. innehåller ett omnämnande av att EU-lagstiftningen ska tillämpas i första hand. Den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen innehåller bestämmelser som avviker från den föreslagna paragrafen t.ex. när det gäller åtgärder som berör godkända övervakningsorgan. Enligt artikel 19 i förordningen om exportbidrag ska övervakningsorganet verka i enlighet med bestämmelserna i kapitel II punkt 1 i bilaga VIII till förordningen. Om ett eller flera av villkoren i den nämnda bilagan inte uppfylls, ska godkännandet med stöd av artikeln tillfälligt upphävas under en så lång tid som krävs för att åtgärda situationen. Enligt denna artikel ska man således, i avvikelse från den föreslagna bestämmelsen, fatta beslut om tillfälligt upphävande av godkännandet.

I 1 mom. 1 punkten bestäms det att en uppmaning att avhjälpa brister ska ges om en godkänd aktör inte uppfyller de förutsätt-

ningar för godkännande som anges i den föreslagna lagen eller i EU:s marknadsordningslagstiftning. Det är klart att en brist som berör förutsättningarna för godkännande ska avhjälpas. Såsom det konstaterats ovan i samband med de olika bestämmelserna om godkännande, grundar sig en del av förutsättningarna för godkännande på den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen och en del på den föreslagna lagen. Med hjälp av en allmänt formulerad hänvisning till den lagstiftning som berör förutsättningarna för godkännande är det möjligt att undvika konflikter mellan EU-lagstiftningen och den nationella lagstiftningen också i det fall att det i marknadsordningsförordningen eller i bestämmelser som utfärdas med stöd av den senare föreskrivs om andra förutsättningar för godkännande.

I 2 punkten bestäms det att en uppmaning att avhjälpa brister ska ges om en godkänd aktör underlåter att uppfylla eller bryter mot sådana krav på sin verksamhet som anges i den föreslagna lagen eller i EU:s marknadsordningslagstiftning. Detta är fallet t.ex. om en godkänd importör av hampfrön försummar att inom den föreskrivna tidsfristen lämna in en utredning om hampfrönas användning. En närmare redogörelse för skyldigheten att lämna in en sådan utredning finns i det kapitel som gäller import och export. En uppmaning att avhjälpa brister ska också ges t.ex. om en godkänd slaktkroppsklassificerare försummar eller bryter mot de krav på märkning, klassificering eller vägning av slaktkroppar som föreskrivs i klassificeringsförordningen. De krav som berör slaktkroppsklassificerare har behandlats ovan i kapitlet gällande slaktkroppsklassificering.

Enligt paragrafens 2 mom. ska det fastställas en tidsfrist för aktören inom vilken de uppdagade bristerna, underlåtenheterna eller överträdelserna ska avhjälpas. Syftet med denna bestämmelse är att säkerställa att bristerna åtgärdas samt att precisera de förfaranden som ska iakttas vid avhjälpandet av bristerna. Bestämmelser om ett liknande förfarande finns i 27 § i lagen om skydd för växters sundhet (702/2003), där det bestäms att tillsynsmyndigheten ska ge aktören en anmärkning samt vid behov meddela en tidsfrist för att korrigera felen i verksamheten

om aktören inte iakttar de föreskrivna kraven eller uppfyller villkoren för registrering. En tidsfrist behöver emellertid inte fastställas om det är uppenbart onödigt. Detta kan vara fallet t.ex. om det är klart att bristen ändå blir avhjälpd.

Enligt paragrafens 3 mom. kan en anmärkning ges i stället för en uppmaning att avhjälpa brister, om ett avhjälpande inte är möjligt. Det kan vara omöjligt att avhjälpa en brist t.ex. då det är fråga om ett krav som borde ha uppfyllts vid en viss tidpunkt och det därmed inte är möjligt att avhjälpa bristen i efterhand.

83 §. Återkallelse av godkännande. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om förutsättningarna för återkallelse av godkännandet för en godkänd aktör. Beslutet om återkallelse ska fattas av den myndighet som har beviljat godkännandet. Genom omnämnandet av att EU-lagstiftningen ska tillämpas i första hand är det möjligt att undvika konflikter mellan EU-lagstiftningen och den nationella lagen i sådana situationer däromständigheterna i ett enskilt fall motsvarar de förutsättningar som föreskrivs för återkallelse i EU-lagstiftningen men inte de förutsättningar som anges i den föreslagna paragrafen.

De förfaranden som iakttas vid återkallelse av godkännande grundar sig för närvarande på EU-lagstiftningen, som emellertid inte innehåller heltäckande bestämmelser om förutsättningarna för återkallelse av godkännanden.

Enligt 1 punkten i momentet ska godkännandet återkallas om aktören inte inom utsatt tid avhjälpes en brist som gäller förutsättningarna för godkännande. Om förutsättningar för godkännande inte föreligger och aktören inte åtgärdar situationen trots en uppmaning att avhjälpa bristerna är det klart att godkännandet inte längre kan vara gällande.

Enligt 2 punkten ska godkännandet återkallas om den aktör som fått en uppmaning att avhjälpa en brist inte inom utsatt tid avhjälpes en underlåtenhet eller överträdelse som gäller krav på aktörens verksamhet och det med avseende på helheten av krav som ställs på aktören är fråga om ett fel eller en försummelse av väsentligt och allvarligt slag.

För att godkännandet ska kunna återkallas på grund av en underlåtenhet eller överträdelse som gäller kraven på aktörens verksamhet ska man således göra en bedömning av hur väsentlig och allvarlig försummelsen eller överträdelsen är, i avvikelse från vad som är fallet när det gäller underlåtenhet att avhjälpa en brist som berör förutsättningarna för godkännande. Med hjälp av detta krav säkerställer man att proportionalitetsprincipen iakttas, så att godkännandet inte ska kunna återkallas med anledning av ringa fel eller försummelser.

Enligt 3 punkten ska godkännandet återkallas om aktören har getts mer än en anmärkning på grund av ett fel eller en försummelse som är av väsentligt och allvarligt slag med avseende på helheten av krav som ställs på aktören. En sådan anmärkning ska kunna ges med stöd av den paragraf som gäller uppmaningar att avhjälpa brister samt anmärkningar, ifall det är omöjligt att avhjälpa felet eller bristen och en uppmaning att avhjälpa bristen därmed inte kan ges. Man har nämligen ansett att möjligheten att återkalla godkännandet inte ska vara beroende av om felet eller försummelsen kan åtgärdas i efterhand eller inte.

Frågan om hur allvarliga och väsentliga felet eller försummelserna är ska bedömas från fall till fall. Saken blir föremål för bedömning t.ex. om en godkänd importör av hampfrön försummar att lämna en utredning om hampfrönas användning. Syftet med systemet med godkännanden är uttryckligen att säkerställa att produkterna används för ett godtagbart ändamål, och utan en sådan utredning är det omöjligt att garantera detta. En försummelse av att lämna in utredningen kan därför uppfylla villkoren för återkallelse av godkännandet. Det faktum att en viss uppgift som ges i utredningen är bristfällig innebär däremot inte nödvändigtvis att det är fråga om ett fel eller en försummelse av väsentligt och allvarligt slag med avseende på helheten.

Kravet på att det ska vara fråga om ett väsentligt och allvarligt fel kan uppfyllas också t.ex. om det konstateras att en godkänd slaktkroppsklassificerare i samband med klassificeringen har gjort ett stort antal felaktiga klassificeringar. Enligt artikel 12.2 i klassificeringsförordningen kan godkännandet åter-

kallas om det vid de kontroller av slaktkroppsklassificerarnas verksamhet som avses i förordningen konstateras ett betydande antal felaktiga klassificeringar eller identifieringar som inte uppfyller bestämmelserna. Den föreslagna bestämmelsen preciserar de villkor som delvis lämnats öppna i artikel 12, så att återkallelse av godkännandet kan komma i fråga endast om aktören har getts en uppmaning att avhjälpa den aktuella bristen men saken inte har åtgärdats inom den föreskrivna tidsfristen. För att godkännandet ska kunna återkallas krävs det dessutom att det är fråga om ett fel eller en försummelse av väsentligt och allvarligt slag.

När det gäller bedömningen av huruvida det är fråga om ett fel eller en försummelse av väsentligt och allvarligt slag, bör man t.ex. för slaktkroppsklassificerarens del beakta att medlemsstaterna enligt artikel 39 i klassificeringsförordningen bl.a. ska vidta alla åtgärder de anser nödvändiga för att säkerställa att de priser som noteras är riktiga. Med priser avses i detta sammanhang de priser på köttprodukter som fastställs på basis av resultaten av klassificeringen. Klassificeringen påverkar således direkt handeln med slaktkroppar, eftersom produkter i olika klasser har olika priser. Dessutom bör man beakta att också prisrapporterna i fråga om svin- och nötkött grundar sig på resultaten av klassificeringen. EU-organen använder sig av prisrapporterna bl.a. vid fastställandet av stödnivåer och importtullar.

I paragrafens 2 mom. finns en bestämmelse om myndighetens skyldighet att höra den aktör som återkallelsen gäller innan myndigheten fattar beslut om att återkalla godkännandet. Denna skyldighet accentueras med hjälp av den särskilda bestämmelsen. Hörandet utgör dock en del av de beslutsförfaranden som avses i förvaltningslagen och det finns därför inte nödvändigtvis behov av att särskilt föreskriva om saken. Ett beslut om återkallelse av godkännandet ska kunna överklagas på samma sätt som övriga beslut av den berörda myndigheten får överklagas.

84 §. *Beslut om att ett återkallat godkännande ska börja gälla på nytt.* Denna paragraf innehåller bestämmelser om de förutsättningar och förfaranden enligt vilka ett återkallat godkännande börjar gälla på nytt.

Godkännandet börjar på ansökan gälla på nytt då myndigheten konstaterat att försummelserna eller överträdelserna har åtgärdats. I denna situation finns det i princip inte längre några grunder för att vägra godkännande. De gällande förfarandena grundar sig på EU-lagstiftningen, som emellertid inte i alla avseenden innehåller heltäckande föreskrifter om förutsättningarna för att ett godkännande ska börja gälla på nytt.

Om återkallelsen grundar sig på en omständighet som inte kan avhjälpas i efterhand, börjar godkännandet gälla på nytt efter att aktören har lagt fram en tillräcklig redogörelse för de åtgärder som aktören har vidtagit i syfte att hindra att underlåtenheten eller överträdelserna upprepas. Syftet med denna redogörelse är att säkerställa att den aktör som gjort sig skyldig till överträdelserna eller försummelsen i fortsättningen fäster större vikt vid att kraven iakttas.

Denna bestämmelse är sekundär i förhållande till den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. Enligt del III i bilaga VI till interventionsförordningen, som gäller sådana godkända företag som framställer produkter för lagring, får godkännandet på begäran av det berörda företaget utfärdas på nytt efter en period på minst sex månader och efter ett noggrant kontrollbesök.

12 kap. Administrativa tvångsmedel och straffbestämmelser

85 §. *Administrativa tvångsmedel som anknyter till prisrapporter.* Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om förfarandet i den situation där en aktör som svarar för att ge prisrapporter inte lämnar in uppgifterna inom utsatt tid. Närmare bestämmelser om de aktörer som är skyldiga att ge prisrapporter och om tidsfristerna för rapporterna finns i det föreslagna kapitlet om prisrapporter. När det är fråga om aktörer inom sockersektorn kan Landsbygdsverket meddela aktörerna ett föreläggande att inom utsatt tid lämna de uppgifter som saknas och när det gäller andra aktörer kan jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral meddela ett sådant föreläggande. För närvarande finns det inte några nationella bestämmelser om saken.

Bakgrunden till det föreslagna förfarandet utgörs av EU:s lagstiftning om prisrapporter, där medlemsstaterna för vissa produktsektors del har ålagts en skyldighet att vidta åtgärder för att säkerställa att behövliga uppgifter erhålls. Enligt artikel 3 i förordningen om meddelanden inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter ska medlemsstaterna t.ex. vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att de ekonomiska aktörerna skickar in nödvändiga uppgifter inom gällande tidsfrister. I artikel 39 i klassificeringsförordningen, som gäller prisrapporter beträffande nöt-, svin- och lammkött, förutsätts det att medlemsstaterna ska vidta alla åtgärder de anser nödvändiga för att säkerställa att bestämmelserna i förordningen tillämpas och att de priser som noterats är riktiga. Det har dock inte utfärdats motsvarande bestämmelser för alla produkters del. Med tanke på att de aktörer som är skyldiga att ge prisrapporter ska behandlas jämlikt har man ansett att de föreslagna bestämmelserna ska gälla alla aktörer som svarar för att ge prisrapporter, oavsett produktsektor.

I samband med föreläggandet att lämna de uppgifter som saknas ska det fastställas en tidsfrist för lämnandet av uppgifterna. I praktiken ska denna tidsfrist vara mycket kort, så att myndigheten ska kunna behandla uppgifterna och sända in ett sammandragangående dem till EU:s organ inom den tidsfrist som föreskrivs för medlemsstaterna.

Enligt paragrafens 2 mom. ska vite kunna föreläggas för lämnandet av uppgifter. Med tanke på användningen av EU-medel är det viktigt att behövliga uppgifter erhålls och att uppgifterna är korrekta. Därför har det ansetts motiverat att föreskriva om möjligheten att förelägga vite för att säkerställa att uppgifterna lämnas in. På basis av de uppgifter som ingår i medlemsstaternas prisrapporter sammanställer EU-kommissionen sådan statistik som används som grund för beslutsfattandet t.ex. vid fastställandet av nivån för olika stöd. Motsvarande bestämmelser finns i statistiklagen (280/2004), där det i 23 § bestäms att vite kan föreläggas då lämnandet av statistiska uppgifter försummas.

Vitet föreläggs av den myndighet som ska ta emot uppgifterna, dvs. av jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral.

Vite ska däremot inte kunna föreläggas sådana aktörer inom sockersektorn som är skyldiga att ge prisrapporter, eftersom lämnandet av de aktuella uppgifterna för dessa aktörers del hör till förutsättningarna för godkännande. Denna fråga regleras närmare i artikel 57 i marknadsordningsförordningen och i förordningen om sockerkvoter.

86 §. Verkställighet av beslut om återkrav, påföljdsavgift och avgift. Enligt denna paragraf ska en fordran som grundar sig på ett myndighetsbeslut om återkrav av stöd, påföljdsavgift eller avgift vara direkt utsökbar. Bestämmelser om indrivning av fordran finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

Det föreslås att grunderna för besluten om återkrav ska regleras i den paragraf som gäller återkrav. Under den tid Finland varit EU-medlem har det inte förekommit behov av att vidta indrivningsåtgärder i samband med återkrav av sådana stöd som omfattas av marknadsordningen. Dessa stöd är i regel förknippade med en skyldighet att ställa en säkerhet, vilket i praktiken har utgjort en garanti för att återbetalningen skett utan utsökningsåtgärder. Med hjälp av den föreslagna bestämmelsen kan man emellertid vid behov säkerställa en effektiv indrivning av de stöd som ska återbetalas och redovisas till EU samt garantera ett effektivt skydd av EU:s medel. För närvarande finns bestämmelser om indrivning i samband med återkrav i 7 § 2 mom. i stöduppgiftslagen.

Grunderna för påförandet av påföljdsavgifter har refererats närmare ovan i motiveringen till paragrafen gällande påföljdsavgifter. Eftersom samma grund kan föranleda både återkrav och påföljdsavgift, t.ex. i enlighet med artiklarna 48 och 49 i förordningen om exportbidrag, skulle det vara motiverat att också indrivningsförfarandena motsvarar varandra när det gäller återkrav och påföljdsavgifter. I praktiken har det dock inte heller för påföljdsavgifternas del förekommit något behov av att vidta utsökningsåtgärder. Med hjälp av den föreslagna bestämmelsen kan man emellertid vid behov säkerställa en effektiv indrivning av de påföljdsavgifter som ska redovisas till EU och därmed garantera ett effektivt skydd av EU:s medel. För närva-

rande finns det inte några nationella bestämmelser om indrivning av påföljdsavgifter.

Indrivning av avgifter kan komma i fråga i anslutning till genomförandet av marknadsordningen ifall en sockerproducent försummar skyldigheten att inom den föreskrivna tidsfristen betala sådana produktionsavgifter som avses i artikel 51 i marknadsordningsförordningen eller sådana överskottsavgifter som avses i artikel 64. Produktions- och överskottsavgifterna inom sockersektorn hör till det system för Europeiska gemenskapernas egna medel som avses i rådets beslut om systemet för Europeiska gemenskapernas egna medel (2007/436/EG, Euratom) och som i huvudsak består av tullar. På de grunder som refererats ovan i motiveringen till den paragraf som berör tidpunkten för beslut om återkrav, påföljdsavgift och avgift föreslås det att de bestämmelser som tillämpas på indrivningen av tullar, dvs. lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007), också ska tillämpas på indrivning av avgifter.

Det är i princip också möjligt att andra avgifter indrivs med stöd av marknadsordningen. Med hjälp av den föreslagna bestämmelsen säkerställer man vid behov en effektiv indrivning av medel som ska redovisas till EU och garanterar därmed ett effektivt skydd av EU:s medel också när det gäller avgifter, även om det inte hittills i praktiken har funnits behov av detta.

87 §. Brott mot bestämmelserna om marknadsordningen för jordbruksprodukter. Paragrafens 1 mom. innehåller bestämmelser om utdömandet av straff för brott mot vissa skyldigheter som föreskrivs i den föreslagna lagen. Straff ska kunna dömas ut för uppsåtliga gärningar.

I 1 punkten i momentet föreskrivs straff för den som bryter mot den skyldighet att bistå vid kontroller och inspektioner som avses i 62 § 1 eller 2 mom. Enligt det nämnda 1 mom. är en aktör som är föremål för en sådan kontroll som avses i 7 kap. i den föreslagna lagen skyldig att avgiftsfritt ställa de dokument och uppgifter som behövs för utförande av kontrollen till förfogande för den myndighet som svarar för kontrollen. Enligt det nämnda 2 mom. är en aktör som är föremål för en sådan kontroll som avses i 7 kap. skyldig att ställa de lokaler och anordningar

som behövs för utförande av en inspektion till förfogande för den myndighet som svarar för inspektionen samt att lägga fram de produkter som ska kontrolleras så att kontrollen kan genomföras. Dessutom ska aktören tillåta att prov tas i den omfattning som kontrollerarna kräver.

I 3 mom. i den nämnda 62 § finns dessutom en bestämmelse om skyldigheten för aktörer som är föremål för kontroller att vid behov bistå vid genomförandet av kontrollåtgärderna och provtagningen. Det är dock till denna del fråga om en skyldighet av så pass allmän karaktär att det inte ansetts motiverat att föreskriva om straff för brott mot den. I den föreslagna bestämmelsen hänvisas det därför inte till det moment i paragrafen gällande skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner som berör den nämnda skyldigheten.

De aktörer som är föremål för kontroller fastställs i enlighet med den föreslagna lagens 7 kap., som gäller kontroller, inspektioner och granskningar. Såsom det framgår av detaljmotiveringen till kapitlet, innehåller EU-lagstiftningen detaljerade bestämmelser om kontrollerna och kontrollobjekten. De kontroller, inspektioner och granskningar som regleras i kapitlet berör interventionslagerhållare, aktörer som svarar för lagring av produkter som omfattas av stöd för privat lagring, aktörer som svarar för inlagring i och utlagring från interventionslager, tillverkare av produkter för lagring och andra godkända aktörer som specificeras i kapitlet, aktörer som använder import- eller exportlicenser och visar upp import- eller exportdeklarationer, aktörer som ansöker om eller har beviljats sådana stöd som avses i den föreslagna lagen, aktörer som svarar för att produkter används för ett visst ändamål eller levereras till en viss destinationsort samt aktörer som med stöd av förordningen om eftergranskning svarar för upprättandet av affärshandlingar. Straffet ska endast kunna rikta sig mot fysiska personer. Avsikten är att straffansvaret i första hand ska gälla den person som ansvarar för att på den berörda aktörens vägnar ordna assistans för myndigheten i samband med kontrollen.

Om skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner försummas, äventyras ge-

nomförandet av de kontroller som medlemsstaterna enligt EU-lagstiftningen ska utföra i fråga om sådana åtgärder som hänför sig till marknadsordningen och användningen av EU-medel.

Det kan finnas behov av att ställa lokaler och anordningar till förfogande för myndigheten och att lägga fram produkter t.ex. om kontrollen gäller produkter som finns lagrade i silor eller produkter som annars är svåra att flytta på eller granska. När det gäller sådana dokument och uppgifter som behövs för genomförandet av kontroller har man också beaktat att det i artikel 6 i förordningen om eftergranskning krävs att medlemsstaterna ska besluta om påföljder för dem som inte fullgör sina förpliktelser enligt förordningen. Förordningen om eftergranskning berör enligt artikel 1 i förordningen kontroll av om de transaktioner som direkt eller indirekt ingår i systemet för finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket faktiskt har genomförts, och genomförts på ett riktigt sätt. Kontrollen sker genom granskning av affärshandlingar från stödmottagarna eller de betalningsskyldiga, eller deras representanter. Enligt artikel 5.1 i förordningen ska de ansvariga för företaget, eller en tredje part, säkerställa att alla affärshandlingar och andra uppgifter överlämnas till de tjänstemän som ansvarar för granskningen eller till de personer som har befogenhet att genomföra en sådan. Enligt artikel 6 ska medlemsstaterna säkerställa att de tjänstemän som ansvarar för granskningen har rätt att beslagta eller låta beslagta affärshandlingar.

Av dessa orsaker har brott mot skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner ansetts vara så pass klandervärda och skadliga att de ska vara straffbara. Dessutom har man tagit hänsyn till att marknadsordningen också omfattar sådana arrangemang som inte hänför sig till beviljandet av stöd. Därför skulle det inte vara möjligt att till alla delar baserade påföljder som hänför sig till försummelser av skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner t.ex. på återkrav av stöd.

Enligt 8 § 1 mom. 1 punkten i den gällande verkställighetslagen ska den som vägrar lämna uppgifter eller handlingar som begärts av en övervakningsmyndighet eller lämnar den-

na oriktiga uppgifter dömas till böter. I 1 mom. 2 punkten föreskrivs bötesstraff för den som hindrar övervakningsmyndigheten från att utföra övervakning. I den föreslagna bestämmelsen föreskrivs däremot inte straff för den som lämnar oriktiga uppgifter eller för den som hindrar övervakning. Sådana straffbestämmelser har inte ansetts behövliga med beaktande av det som i 16 kap. 3 och 8 § i strafflagen bestäms om straff för hindrande av tjänsteman och för ingivande av osant intyg till myndighet.

I 2 punkten i momentet bestäms det att böter ska ådömas den som bedriver klassificering av slaktkroppar enligt klassificeringsförordningen utan sådant godkännande som avses i 40 §. Enligt artikel 8 i klassificeringsförordningen ska medlemsstaterna säkerställa att klassificeringen utförs av kvalificerad personal som har licens för detta. Enligt artikel 39.1 i klassificeringsförordningen ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att bestämmelserna i förordningen tillämpas samt för att bestraffa alla överträdelser, t.ex. klassificering som utförs av personal utan licens. För denna licens används i den föreslagna lagen termen godkännande.

I den nämnda situationen är det inte möjligt att använda återkallelse av godkännandet som påföljd. Det skulle i princip vara möjligt att tillämpa en påföljd som innebär att en slaktkroppsklassificerare som bedrivit verksamhet utan godkännande inte beviljas godkännande innan en viss tid förlöpt. Detta har emellertid inte ansetts vara en tillräcklig sanktion, eftersom situationen i princip skulle vara oförändrad och det faktum att verksamhet bedrivits utan godkännande i praktiken inte skulle medföra någon påföljd. Eftersom godkännandet inte är förknippat med någon ekonomisk ersättning eller något stöd som beviljas av en myndighet, aktualiseras inte heller återkrav eller därmed jämförbara påföljder i detta sammanhang.

Marknadspriserna för sådana köttprodukter som omfattas av klassificeringsskyldigheten bestäms utgående från resultaten av klassificeringen. Vid planeringen av de åtgärder som hänför sig till marknadsordningen på EU-nivå är de marknadspriser som fastställs på basis av resultaten av klassificeringen centra-

la. Av dessa orsaker har klassificering som utförs utan godkännande ansetts vara så pass klandervärd och skadlig att den ska vara straffbar. En redogörelse för klassificeringens betydelse för de priser som betalas för klassificerade produkter finns i motiveringen till kapitlet gällande slaktkroppsklassificering. För närvarande finns det inte några nationella bestämmelser om saken i anslutning till marknadsordningen.

I 3 punkten bestäms det att straff ska ådömas den som bedriver i 12 § avsedd import av hampfrön utan sådant godkännande som avses i den paragrafen. I motiveringen till det kapitel som gäller import och export redogörs det för det godkännande som berör importörer av hampfrön. Enligt artikel 17.2 i förordningen om import av hampa ska medlemsstaterna inrätta ett ackrediteringssystem som innefattar sanktioner som ska vidtas vid oegentligheter.

Av de orsaker som refereras i samband med den föregående punkten finns det inte heller i detta sammanhang möjligheter att använda sig av sådana påföljder som hänför sig till godkännanden eller återkrav.

Genom systemet med godkännande för importörer av hampfrön säkerställer man att produkterna endast används för de syften som avses i marknadsordningsförordningen och som det redogörs för närmare ovan. Detta är viktigt, eftersom användningen av produkterna är förknippad med risker för missbruk. Av dessa orsaker har import av dessa produkter utan godkännande ansetts vara så pass klandervärd och skadlig att den ska vara straffbar. För närvarande finns det inte några nationella bestämmelser om saken i anslutning till marknadsordningen.

För att straff ska kunna dömas ut förutsätts det enligt momentet dessutom att inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag. Det kan bli aktuellt att bedöma om subsidiaritetsklausulen blir tillämplig t.ex. ifall gärningen också uppfyller det rekvisit förhindrande av tjänsteman som ingår i 16 kap. 3 § i strafflagen eller det rekvisit för ingivande av osant intyg till myndighet som ingår i 16 kap. 8 § i strafflagen. I samband med sådan klassificering som sker utan godkännande kan det även bli aktuellt att bedöma om subsidiaritetsklausulen blir tillämplig

t.ex. ifall gärningen också innefattar sådan verksamhet som enligt strafflagen ska bestraffas som bedrägeri. Ifall import av hampfrön utförs av en importör som saknar godkännande kan gärningen å sin sida hänföra sig till sådan smuggling som avses i 46 kap. 4 § i strafflagen. I Finland har det dock inte i anslutning till genomförandet av marknadsordningen förekommit sådana situationer där det skulle ha blivit aktuellt att bedöma en eventuell tillämpning av de nämnda bestämmelserna.

Brottsbeteckningen i den gällande 8 § i verkställighetslagen, brott mot bestämmelserna om verkställighet av den gemensamma jordbrukspolitiken, hänvisar till jordbrukspolitiken i sin helhet. Den har därmed ansetts vara alltför omfattande i förhållande till endast ett delområde av jordbrukspolitiken, dvs. marknadsordningen. Därför föreslås det att brottsbeteckningen ska vara brott mot överträdelse av bestämmelserna om marknadsordningen för jordbruksprodukter.

Enligt paragrafens 2 mom. behöver en person eller myndighet som verkställer kontroll inte anmäla en överträdelse till förundersökningsmyndigheterna om överträdelsen som helhet betraktad ska anses som uppenbart ringa. Man har ansett att det inte i process-ekonomiskt avseende är ändamålsenligt att inleda förundersökning och vidta åtalåtgärder med anledning av ringa överträdelser. T.ex. i en sådan situation där skyldigheten att bistå vid kontroller och inspektioner i något avseende har försumrats, men kontrollen trots detta har kunnat genomföras, är det möjligt att överträdelsen enligt en bedömning av det enskilda fallet kan anses som uppenbart ringa betraktad som helhet. När det är fråga om verksamhet som utövas utan erforderligt godkännande kan överträdelsen anses som uppenbart ringa betraktad som en helhet t.ex. om verksamheten endast har bedrivits i liten skala.

Enligt 3 mom. får straff emellertid inte ådömas den som för samma gärning har påförts påföljdsavgift. Påföljdsavgiften betraktas som en sanktion av administrativ karaktär, vilket innebär att påföljdsavgift och straff inte ska kunna påföras för samma gärning.

Enligt momentet kan även domseftergift meddelas den som har blivit föremål för

återkrav av stöd, förelagts vite eller vars godkännande har återkallats på samma grunder. När det gäller återkallelse av godkännandet krävs det dessutom att verksamheten har upphört till följd av återkallelsen. Det har nämligen inte ansetts ändamålsenligt att återkallelse av godkännandet utgör en grund för domseftergift t.ex. i en sådan situation där aktören fortsätter med verksamheten medveten om att godkännandet har återkallats. Syftet med bestämmelserna i momentet är att förhindra kumulering av sanktionerna.

88 §. Hänvisning till strafflagen. Denna paragraf innehåller en hänvisning till 16 kap. 8 § i strafflagen, där det föreskrivs straff för ingivande av osant intyg till myndighet. Med osant intyg avses i den nämnda paragrafen ett i rättsligt hänseende betydelsefullt osant skriftligt intyg. Bestämmelsens tillämpning kräver, i enlighet med detaljmotiveringen till den nämnda 8 §, att den som lämnar in intyget känner till att intygets innehåll är osant. För uppsåt räcker inte kännedom om att intyget eventuellt är felaktigt. För att det ska vara fråga om uppsåt krävs det även kännedom om att en myndighet är eller är ämnad att vara mottagare av intyget. Enligt detaljmotiveringen till 16 kap. 8 § i strafflagen är det däremot inte nödvändigt att handlingen eller upptagningen uttryckligen rubricerats som ett intyg. Som ett falskt intyg betraktas t.ex. en falsk räkning, ett falskt kvitto eller kontoutdrag, ett falskt mötesprotokoll, en falsk meritförteckning eller falskt skriftligt meddelande som riktats till en myndighet.

Rekvisitet i 16 kap. 8 § i strafflagen kan uppfyllas t.ex. i samband med lämnandet av en sådan prisrapport som avses i lagförslaget, om uppgifterna i rapporten är osanna. På basis av de rapporterade uppgifterna fastställer den nationella myndigheten genomsnittspriser som rapporteras vidare till EU-kommissionen. Utgående från de uppgifter som olika länder rapporterat fattar kommissionen sedan beslut om stödnivåerna, om nivå för importskyddet och om andra omständigheter som hänför sig till kontrollerandet av marknaderna.

Rekvisitet i 16 kap. 8 § i strafflagen kan även uppfyllas ifall de dokument som övervakningsorganet utfärdat i samband med en

ansökan om exportbidrag innehåller osanna uppgifter.

Enligt artikel 20 i förordningen om exportbidrag ska de medlemsstater som har godkänt övervakningsorgan införa ett effektivt system för påföljder för de fall då ett godkänt övervakningsorgan har utfärdat falska intyg. Övervakningsorganet har till uppgift att bevilja den som ansöker om exportbidrag ett sådant intyg som avses i artikel 17 i förordningen om exportbidrag, på basis av vilket det kan konstateras att produkterna har anlänt till destinationsorten. Uppgifterna bestyrks av en person som har varit på platsen och säkerställt att produkterna har anlänt till destinationsorten. Övervakningsorganet utfärdar intyget till den som ansöker om exportbidrag och denne lämnar i sin tur intyget till den myndighet som beviljar bidraget. Exportbidrag kan beviljas på basis av de uppgifter som framgår av intyget, om de övriga villkoren för beviljande av exportbidrag är uppfyllda. Om uppgifterna i intyget är osanna, kan lämnandet av osanna uppgifter således leda till att exportbidrag beviljas på oriktiga grunder. Enligt 16 kap. 8 § 1 mom. i strafflagen kan straff utdömas också ifall intyget lämnas till någon annan för att användas för nämnda ändamål. Det aktuella intyget kan uppfylla kravet på att det ska vara fråga om uppgifter som i rättsligt hänseende är betydelsefulla, vilket utgör en förutsättning för tillämpningen av 16 kap. 8 § i strafflagen.

13 kap. Särskilda bestämmelser

89 §. Särskilda förfaranden som anknyter till preliminär kvalitetskontroll av spannmålsprodukter samt statens ersättningsansvar. Om en preliminär kvalitetskontroll av spannmålsprodukter visar att kvaliteten inte motsvarar kraven i EU:s interventionslagstiftning, ska Landsbygdsverket enligt 1 mom. i denna paragraf besluta att lasset ska avvisas, och lasset ska inte tas emot av interventionslagret. Det föreslagna momentet innehåller ett särskilt omnämnande av Landsbygdsverkets uppgifter i sammanhanget. Därigenom betonar man att det är Landsbygdsverket, inte kontrollmyndigheten, som fattar beslut om avvisande av lass och tar

emot ansökningar om att produkter ska analyseras.

Med tanke på rättsskyddet för den aktör som erbjuder produkter har det ansetts motiverat att ge denne möjlighet att hos Landsbygdsverket ansöka om att ett prov som tagits vid den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukter ska analyseras i ett laboratorium. Det ska dock fastställas en tidsfrist för denna ansökan, eftersom möjligheterna att förvara proven är begränsade, liksom provens hållbarhet. Eftersom det är fråga om tekniska omständigheter som hänförs till kontrollerna och analysen av prover föreslås det att tidsfristen ska fastställas genom Landsbygdsverkets föreskrifter.

Förslaget överensstämmer i fråga om sitt innehåll med nuläget. Enligt 8 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om vissa förfaranden vid interventionsköp av spannmål (4/2009) kan säljaren skriftligen begära efterkontroll hos Landsbygdsverket om spannmål inte övertas till lagret på grundval av kvalitetskontroll vid mottagningen eller om säljaren vill låta kontrollera kvalitetskontrollen vid övertagandet. Begäran om efterkontroll ska lämnas in senast tio arbetsdagar från den tidpunkt då säljaren har fått veta resultatet av kvalitetskontrollen vid mottagningen eller övertagandet.

Enligt momentet svarar den aktör som begär en ny analys för de kostnader som analysen orsakar, om analysen visar att de avvisade produkterna inte motsvarar kraven. Detta har ansetts motiverat eftersom den extra analys som utförs på begäran av aktören då är onödig. Om det avvisade partiet däremot visar sig uppfylla kvalitetskraven och resultatet av den preliminära kvalitetskontrollen visar sig vara felaktigt, tas kostnaderna för analysen inte ut hos sökanden. När det gäller den ansvarsfördelning som berör kostnaderna för analysen motsvarar förslaget den ansvarsfördelning som med stöd av artikel 32 i interventionsförordningen tillämpas i den situation då den aktör som lämnat ett erbjudande eller anbud bestrider resultatet av en sådan kontroll som avses i förordningen och kräver ny analys av produkterna. För enhetlighetens skull föreslås det att motsvarande ansvarsfördelning ska iaktas också i samband med den preliminära kvalitetskontroll av spannmål.

målsprodukter som utförs med stöd av den nationella lagstiftningen.

I paragrafens 2 mom. bestäms det att den aktör som lämnat erbjudandet eller anbudet har rätt till ersättning om laboratorieanalysen visar att de produkter som avvisats på basis av den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukterna ändå uppfyller kvalitetskraven. I detta fall är det alltså fråga om att spannmålspartiet har avvisats och inte tagits emot för interventionslagring.

Resultatet av den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukter kan visa sig vara felaktigt, eftersom det är fråga om en organoleptisk kontroll som utförs på platsen, utan någon analys av prover. En närmare redogörelse för saken finns i motiveringen till kapitlet gällande kontroller, inspektioner och granskningar. Vid en organoleptisk kontroll är det inte möjligt att granska produkterna med samma noggrannhet som vid en laboratorieanalys. Därför kan resultaten avvika från varandra, trots att båda kontrollerna har utförts korrekt. Det faktum att resultatet är felaktigt är således inte förknippat med sådan oaktsamhet som avses i skadeståndslagen (412/1974). Eftersom det är fråga om ett kontrollförfarande som tagits i bruk på det nationella planet och som, beroende på hur kontrollerna utförs, kan orsaka produkternas leverantör kostnader och ekonomisk skada har det ansetts motiverat att aktören i detta fall kan få ersättning för kostnaderna. Den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukter har dock i praktiken mycket sällan visat sig ge felaktigt resultat och ovan avsedd ersättning har inte sökts en enda gång.

Momentet innehåller också bestämmelser om de förutsättningar under vilka ersättning kan betalas för den ekonomiska förlust som följer av att produkterna efter avvisningen säljs till ett lägre pris än det pris som försäljningen för interventionslagring skulle ha inbringat. Utgångspunkten är att priset vid köp av produkter för interventionslagring är högre än det rådande marknadspriset. Om produkterna på grund av det felaktiga resultatet av kontrollen inte har kunnat säljas för interventionslagring och aktören blir tvungen att sälja dem till en annan köpare för ett lägre pris, ska denna prisskillnad ersättas.

För närvarande finns bestämmelser om ersättningar i 8 § i jord- och skogsbruksministeriets förordning om vissa förfaranden vid interventionsköp av spannmål (4/2009), där det bestäms att anbudsgivaren ska ersättas för de analys- och fraktkostnader samt den eventuella prisskillnad som orsakas av att ett spannmålsparti avvisats, om det konstateras att det spannmålsparti som avvisats vid kvalitetskontrollen uppfyller interventionskraven.

I det föreslagna momentet preciseras villkoren för den ersättning som betalas för prisskillnaden i förhållande till nuläget. För att ansvaret för att betala ersättning för prisskillnaden inte ska vara beroende av hur produkternas innehavare väljer att agera, föreslås det att nuläget ska preciseras så att ersättning ska kunna beviljas endast i sådana situationer där det inte längre är möjligt att inlagra produkterna i interventionslager. Om produkterna fortfarande kan säljas för interventionslagring inom den tid som anges för inlagring av produkter i EU-lagstiftningen, finns det således inte någon grund för att betala ersättning för prisskillnaden. I detta fall betalas på ansökan ersättning för extra transportkostnader.

Om det inte längre är möjligt att sälja produkterna för interventionslagring, blir det däremot aktuellt att betala ersättning för prisskillnaden. Rätten till denna ersättning preciseras emellertid i förhållande till nuläget både när det gäller försäljningstidpunkten och när det gäller ersättningens nivå, eftersom det inte kan anses motiverat att rätten till ersättning för försäljning till ett lägre pris ska gälla en obegränsad tid. Därför föreslås det att en bestämd tidsfrist ska fastställas för den försäljning som berättigar till ersättning för prisskillnaden. Den som söker ersättning känner därmed till inom vilken tid försäljningen ska ske för att berättiga till ersättning för prisskillnaden.

I förhållande till nuläget föreslås också en precisering av det belopp som ska ersättas. Detta belopp utgörs av prisskillnaden mellan interventionspriset och den rådande prisnivån. Ifall det inte finns några bestämmelser om försäljningspriset, kunde försäljningar till mycket låga priser och eventuella konstlade affärer leda till oskäligt stora ersättningsbelopp. Det kan dock inte anses ändamålsenligt att de belopp som ska ersättas är beroende av

de priser som aktörerna själva avtalar om. Det rådande marknadspriset är ett neutralt kriterium som lätt kan fastställas på basis av offentlig marknadsinformation.

Momentet innehåller dessutom en bestämmelse om den tidsfrist inom vilken ersättning senast ska sökas. Med hjälp av denna bestämmelse kan man undvika sådana situationer där myndigheterna eventuellt skulle bli tvungna att behandla ersättningsansökningar som hänför sig till transaktioner som skett långt tillbaka i tiden. Den föreslagna tidsfristen har ansetts vara tillräckligt lång för inhämtande av de uppgifter som behövs då ersättning söks.

Enligt paragrafens 3 mom. ska Landsbygdsverket på ansökan fatta beslut om ersättning för kostnaderna och för prisskillnaden. En redogörelse för kostnaderna och försäljningen ska fogas till ansökan. Landsbygdsverket ska kunna meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökan. Eftersom det är fråga om detaljuppgifter om kostnaderna föreslås det att saken ska kunna regleras närmare genom Landsbygdsverkets föreskrifter. Landsbygdsverket, som behandlar ansökningarna, har nämligen de bästa förutsättningarna att bedöma vilka uppgifter som behöver lämnas i ansökan.

90 §. Ändringssökande. I paragrafens 1 mom. finns bestämmelser om sökande av ändring i beslut som jord- och skogsbruksministeriet samt jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral har meddelat med stöd av denna lag. I den allmänna motiveringen finns en redogörelse för de beslut som meddelas av ministeriet. Dessa beslut är till sin karaktär sådana att det inte ansetts motiverat att ändring i dem söks vid högsta förvaltningsdomstolen, vilket annars är fallet då det är fråga om ministeriets beslut. Därför föreslås det att ändring i de beslut som jord- och skogsbruksministeriet har meddelat med stöd av den föreslagna lagen ska sökas hos förvaltningsdomstolen. I övrigt tillämpas förvaltningsprocesslagen (586/1999) vid ändringssökandet. När det gäller beslut av jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral kan ändring sökas i dess beslut om föreläggande av vite i samband med prisrapporter.

Paragrafens 2 mom. innehåller bestämmelser om sökande av ändring i de beslut som Landsbygdsverket meddelar med stöd av den föreslagna lagen. Landsbygdsverket svarar i regel för de beslut som hänför sig till genomförandet av marknadsordningen. Dessa beslut har sällan överklagats.

I detta moment föreslås det även att ett omprövningsförfarande ska tas i bruk, vilket innebär att ändring i Landsbygdsverkets beslut inte ska sökas genom besvär, utan genom att en skriftlig begäran om omprövning lämnas till Landsbygdsverket. Omprövning får begäras hos Landsbygdsverket inom 30 dagar från delfäendet av beslutet, på det sätt som anges i förvaltningslagen (434/2003). Systemet med omprövning har ansetts stärka partens rättsskydd, eftersom denne kan få ett felaktigt beslut ändrat genom ett enklare förfarande än besvär, eller åtminstone få en individuell motivering till varför beslutet inte ändras. En redogörelse för grunderna för sökandet av ändring i Landsbygdsverkets beslut och för ibruktagandet av omprövningsystemet finns också i den allmänna motiveringen.

Ändring i beslut som Landsbygdsverket har meddelat med anledning av begäran om omprövning får sökas genom besvär hos landsbygdsnäringsnämnden. I sådana beslut av landsbygdsnäringsnämndens besvärsnämnd som gäller återkrav, påförande av påföljdsavgift eller övervakning får ändring sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen. I andra beslut av besvärsnämnden får ändring däremot sökas endast om högsta förvaltningsdomstolen meddelar besvärstillstånd.

Med stöd av 10 § i stöduppgiftslagen får ändring i Landsbygdsverkets beslut för närvarande sökas genom besvär hos landsbygdsnäringsnämnden. Det ändringssökande som berör beslut av landsbygdsnäringsnämndens besvärsnämnd regleras i 10 § 3 mom. i stöduppgiftslagen, där det bestäms att beslutet får överklagas utan besvärstillstånd endast om beslutet gäller återkrav eller övervakning. Denna bestämmelse har varit gällande sedan ingången av år 1993. Eftersom beslut om påföljdsavgift har ansetts vara jämförbara med beslut om återkrav och övervakning, föreslås det att samma förut-

sättningar för ändringssökande som tillämpas på beslut om återkrav och övervakning också ska tillämpas på beslut om påföljdsavgift. I detta sammanhang bör man även beakta att återkrav och påföljdsavgift ofta hänför sig till samma händelse t.ex. i samband med exportbidrag. Det har således inte heller av denna anledning ansetts motiverat att särskilja beslut om återkrav och påföljdsavgift från varandra vid ändringssökandet.

Paragrafens 3 mom. innehåller en hänvisning av vilken det framgår att ändringssökandet i övrigt regleras i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

91 §. Finansiering från EU. Enligt denna paragraf ska finansieringen från EU intäktföras i statsbudgeten. Förvaltningen av EU-medel med anknytning till interventionslagring, interventionsköp och interventionsförsäljning regleras i lagen om interventionsfonden för jordbruket (1206/1994).

14 kap. **Ikraftträdande**

92 §. I kraftträdande. Paragrafens 1 mom. innehåller en bestämmelse om tidpunkten för lagens ikraftträdande. Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2013.

Avsikten är att verkställighetslagen och stöduppgiftslagen ska upphävas i och med att den föreslagna lagen träder i kraft. De förordningar som utfärdats med stöd av verkställighetslagen och stöduppgiftslagen ska emellertid förbli gällande. Denna fråga har utretts närmare i avsnitt 6 som gäller propositionens samband med andra propositioner.

93 §. Övergångsbestämmelse. På ansökningar som är anhängiga när den föreslagna lagen träder i kraft tillämpas enligt 1 mom. i denna paragraf de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Åtgärder som krävs för verkställigheten av lagen får enligt 2 mom. vidtas innan lagen träder i kraft. Detta är motiverat åtminstone med tanke på utarbetandet av närmare bestämmelser.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

Lagförslaget innehåller bemyndiganden enligt vilka närmare bestämmelser får utfärdas

genom förordning av statsrådet eller jord- och skogsbruksministeriet. Dessutom föreslås det att Landsbygdsverket och Tullstyrelsen ska ha rätt att meddela föreskrifter om vissa frågor.

Bemyndiganden enligt vilka närmare bestämmelser får utfärdas genom förordning av statsrådet ingår i 8, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 26, 28, 29, 33, 35, 36, 40, 41, 42, 44, 52, 59, 66, 67 och 73 § i den föreslagna lagen. Bemyndigandena gäller följande frågor. I 8 § 1 mom. finns ett bemyndigande att utfärda närmare bestämmelser om avdragbara kostnader. Bemyndiganden som berör rätten att utfärda närmare bestämmelser om stödberättigande kostnader samt om stödets maximibelopp och stödposternas minimibelopp då stödet betalas ut i flera poster finns i 20 § 2 mom., 21 § 2 mom., 22 § 1 och 3 mom., 26 § 2 mom., 28 § 1 mom., 33 § och 73 § 2 mom. Bemyndiganden att utfärda närmare bestämmelser om uppgifter som ska dokumenteras och anmälas samt om dokumenteringssättet finns i 23 § 3 mom., 29 § 4 mom., 35 § 3 mom., 36 § 2 och 3 mom., 41 § 3 mom., 44 §, 59 § 2 mom., 66 § 2 mom. och 67 §. Närmare bestämmelser om tidsfrister får utfärdas med stöd av 19 § 3 mom., 23 § 2 mom., 25 § 1 mom. och 42 § 3 mom. Med stöd av 40 § 2 mom. och 59 § 2 och 3 mom. får närmare bestämmelser utfärdas om den utbildning och det arbetsprov som krävs av slaktkroppsklassificerare samt om den yrkeskicklighet och de resurser som krävs av sådana privata aktörer som bistår vid kontroller. Närmare bestämmelser om de aktörer som är skyldiga att ge prisrapporter får utfärdas med stöd av 41 § 3 mom. Med stöd av 52 § 2 mom. får närmare bestämmelser utfärdas om hur kontrolluppgifterna fördelas mellan de myndigheter som nämns i momentet.

Bemyndiganden enligt vilka närmare bestämmelser får utfärdas genom ministerieförordningar ingår i 7, 30, 31, 37, 39, 42 och 68 § i den föreslagna lagen. Dessa bemyndiganden gäller följande frågor. Med stöd av 7 § 1 mom., 30 § 2 och 3 mom. och 31 § 1 och 2 mom. får närmare bestämmelser utfärdas om in- och utlagringssätt, lagringsförhållanden, lagringssätt, märkning av produkter, dokumentering och anmälan av uppgif-

ter som hänför sig till lagring samt om tidsfristerna för anmälningar i anslutning till lagring. Närmare bestämmelser om de tekniska krav som hänför sig till stödsystemen får utfärdas med stöd av 37 §. Med stöd av 38 § 3 mom. och 39 § 1—3 mom. får närmare bestämmelser utfärdas om skalor för klassificering av slaktkroppar, det tekniska genomförandet av slaktkroppsklassificeringen, märkning av slaktkroppar och presentationen av slaktkroppar. Närmare bestämmelser om de blanketter som ska användas i samband med prisrapporter och om sändningsformatet får utfärdas med stöd av 42 § 2 mom. I 68 § 2 mom. finns ett bemyndigande som gäller sådana dokument som ska bevaras.

I 6, 8, 10, 12, 14, 19, 23, 24, 34, 48, 70 och 89 § finns bestämmelser om Landsbygdsverkets rätt att meddela föreskrifter. Bemyndigandena gäller följande frågor. Föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas till myndigheterna får meddelas med stöd av 6 § 2 mom., 8 § 2 mom., 10 § 2 mom., 12 § 3 mom., 14 § 1 mom., 19 § 3 mom., 23 § 1 mom., 24 §, 34 § 3 mom., 70 § 3 mom. och 89 § 3 mom. Föreskrifter om användningen av export- och importlicenser får meddelas med stöd av 10 § 2 mom. Med stöd av 48 § 3 mom. får föreskrifter meddelas om dokumenten och förfarandena i anslutning till frisläppandet av säkerheter. Närmare föreskrifter om blanketter får meddelas med stöd av 70 § 2 mom. Med stöd av 89 § 1 mom. får Landsbygdsverket fastställa en tidsfrist för ansökan om analys av prover.

Tullstyrelsens rätt att meddela föreskrifter regleras i 13 § och 14 § 3 mom. i lagförslaget. Dessa bemyndiganden gäller tidsfristen för den förhandsanmälan och exportdeklaration som hänför sig till ansökan om exportbidrag, de uppgifter som ska lämnas i förhandsanmälan och det sätt på vilket exportbidragsprodukter ska läggas fram vid lastningen.

I samband med de föreslagna bemyndigandena har man beaktat det som bestäms om grunderna för de aktuella rättigheterna och skyldigheterna i de grundläggande bestämmelser som bemyndigandena baserar sig på. Man har strävat efter att utforma bemyndigandena så att de är tillräckligt specificerade och exakt avgränsade. När det gäller författ-

ningsnivån för de föreslagna bemyndigandena har man beaktat att bestämmelser om vittsyftande och principiellt viktiga ärenden samt om sådana ärenden vars betydelse annars kräver det får utfärdas genom förordning av statsrådet, under förutsättning att frågan inte ska regleras i lag. Man har också beaktat att det genom förordning av ett ministerium är möjligt att utfärda närmare bestämmelser endast om sådana frågor som inte behöver behandlas vid statsrådets allmänna sammanträde. För föreskrifternas del har man beaktat att föreskrifter får meddelas endast om det med hänsyn till föremålet för regleringen finns särskilda skäl till det, det inte är fråga om utövning av betydande prövningsrätt och regleringens betydelse i sak inte kräver att regleringen sker genom lag eller förordning.

Till vissa delar används olika författningsnivåer för frågor som hänför sig till samma helhet. Närmare bestämmelser om tidsfrister ska i regel utfärdas genom förordning av statsrådet, men när det gäller privat lagring föreslås det i 31 § att bestämmelser om tidsfristerna ska utfärdas genom förordning av ministeriet. De sist nämnda tidsfristerna hänför sig nämligen till de praktiska arrangemangen i anslutning till privat lagring. Man har ansett att denna typ av ärenden inte behöver behandlas vid statsrådets allmänna sammanträde och att det inte är fråga om vittsyftande eller principiellt viktiga ärenden. Dessutom har man tagit hänsyn till att den nämnda tidsfristen grundar sig på EU-lagstiftningen och att det endast finns begränsad prövningsrätt i fråga om den. Den föreslagna författningsnivån gör det också möjligt att utfärda andra närmare bestämmelser om privat lagring genom samma ministerieförordning. Detta gör lagstiftningen lättare att gestalta och är således förenligt med intressena hos de aktörer som ansöker om stöd.

Författningsnivån för de bestämmelser som berör tidsfrister avviker från huvudregeln också när det gäller tidsfristerna för den förhandsanmälan och exportdeklaration som hänför sig till exportbidrag, eftersom det i 13 och 14 § bestäms att Tullstyrelsen ska kunna meddela föreskrifter om dessa tidsfrister. Det är fråga om tidsfrister i anslutning till sådana kontrollåtgärder som anknyter till exportförfarandet och som tullverket svarar för. Dessa

tidsfrister har ett nära samband med EU:s tullagstiftning, som vanligen har satts i kraft med stöd av föreskrifter när det gäller frågor av denna typ. Det har således med hänsyn till föremålet för regleringen ansetts föreligga särskilda skäl att använda sig av föreskrifter i detta sammanhang. Saken har inte ansetts omfatta någon betydande prövningsrätt, eftersom tidsfristerna hänför sig till det exportförfarande som grundar sig på EU-lagstiftningen. I motiveringen till de paragrafer som gäller förhandsanmälan och exportdeklarationen finns en närmare redogörelse för deras användning. Tidsfristen för den ansökan om analys av prover som avses i 89 § 1 mom. ska likaså fastställas genom föreskrifter. Det är även i detta sammanhang fråga om ett förfarande som är fast förknippat med kontrollåtgärderna, som endast innefattar begränsad prövningsrätt och för vars del det med tanke på föremålet för regleringen ansetts föreligga särskilda skäl att använda sig av föreskrifter.

Närmare bestämmelser om de tekniska omständigheter som berör inlagringssättet och märkning av produkter ska i regel utfärdas genom ministerieförordning. Det sätt på vilket produkterna ska läggas fram i samband med ansökan om exportbidrag ska emellertid regleras närmare genom Tullstyrelsens föreskrifter. Denna fråga har nämligen inte ansetts innefatta någon betydande prövningsrätt, eftersom kravet på framläggande av produkterna grundar sig på EU-lagstiftningen. Det är därmed även till denna del fråga om sådana praktiska åtgärder som inom tullagstiftningen normalt regleras med hjälp av föreskrifter. Man har således ansett att det med hänsyn till föremålet för regleringen finns särskilda skäl att reglera saken närmare med hjälp av föreskrifter.

De blanketter som ska användas i olika sammanhang fastställs i regel av Landsbygdsverket. Bestämmelser om de blanketter som hänför sig till prisrapporter och om sändningsformatet ska emellertid utfärdas genom förordning av ministeriet. Det finns i detta fall skäl att använda sig av ministerieförordningar istället för av Landsbygdsverkets föreskrifter, eftersom Landsbygdsverket varken tar emot eller behandlar prisrapporter.

3 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2013.

4 Förhållande till grundlagen och lagstiftningsordning

4.1 Egendomsskyddet

Den föreslagna lagen innehåller bestämmelser om skyldigheten för leverantörer av sådana produkter för vilka skolmjölksstöd söks att sänka priset på produkterna. Detta krav grundar sig på artikel 14 i skolmjölkförordningen, som gäller prisövervakning. Enligt denna artikel ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att garantera att stödbeloppet avspeglas i de priser som stödmottagaren betalar. Skolmjölkförordningen baserar sig på den situation där stödmottagarna, dvs. eleverna, köper produkterna. Eftersom skolmåltiderna i Finland är avgiftsfria, kan prisnedsättningen dock inte genomföras då eleverna köper produkterna, utan istället då läroinrättningen eller den myndighet som svarar för läroinrättningen köper produkterna. För att det krav som ställs på medlemsstaterna ska kunna iakttas i Finland förutsätts det således att man säkerställer att stödet riktas till de läroinrättningar som köper produkterna eller de myndigheter som svarar för läroinrättningarna, trots att stödet söks av produkternas leverantörer. Detta ska på samma sätt som för närvarande genomföras med hjälp av bestämmelser om att leverantören ska sänka priset på de produkter som stödansökan gäller med åtminstone det belopp som motsvarar stödet. Denna fråga har utretts närmare i motiveringen till 36 §.

Skyldigheten för den som ansöker om skolmjölksstöd att sänka priserna har karaktären av prisreglering och anknyter till egendomsskyddet. Till det egendomsskydd som tryggas i 15 § 1 mom. i grundlagen hör rätt att förfoga över sin egendom t.ex. genom att sälja den till önskat pris. Liknande reglering som i den föreslagna lagen finns även i lagen om ändring av läkemedelslagen (22/2006), genom vilken 37 a § fogades till läkemedelslagen (395/1987). Enligt denna paragraf

ska partipriset på ett läkemedel vara detsamma för alla apotek och filialapotek. Denna fråga har behandlats närmare i grundlagsutskottets utlåtande 49/2005 rd, där det konstateras att målet med regleringen är att åstadkomma skäligare läkemedelspriser bl.a. så att de rabatter som tillverkarna beviljar apoteken överförs till minutförsäljningspriserna. Begränsningen bör anses vara baserad på tungt vägande samhällsliga grunder. Syftet med den föreslagna bestämmelsen är å sin sida att säkerställa att stödet riktas till rätt mottagare, dvs. till de läroinrättningar som köper produkterna eller till de myndigheter som svarar för läroinrättningarna.

Då saken bedöms med avseende på egendomsskyddet bör man beakta att det är fråga om verksamhet som är frivillig för leverantören. Leverantören är inte skyldig att ansöka om stöd och att därmed sänka priserna, utan leverantören kan sälja produkterna till läroinrättningarna och myndigheterna till normalt pris, varvid läroinrättningarna eller myndigheterna själva ansöker om stöd. Även för närvarande söks skolmjölkstöd såväl av läroinrättningarna och myndigheterna själva som av leverantörerna av skolmjölkprodukter. Med beaktande av de ovan angivna omständigheterna och särskilt det faktum att det är fråga om ett frivilligt förfarande har skyldigheten att sänka priset på produkterna betraktats som motiverad och förenlig med egendomsskyddet.

När det gäller att säkerställa att skolmjölkstödet tillfaller rätt aktör kunde man istället för att iaktta den föreslagna prisnedsättningskyldigheten även förplikta den leverantör som ansöker om stöd att överföra stödet direkt till de myndigheter eller skolor som köper produkterna. I detta fall skulle det inte behövas några bestämmelser om prisnedsättning. Saken kunde även ordnas så att stödet betalas till de myndigheter eller skolor som köper produkterna trots att stödet söks av produkternas leverantör. En närmare redogörelse för de fördelar och nackdelar som hänför sig till dessa alternativ finns i motiveringen till 36 §. Det föreslagna förfarandet som grundar sig på prisnedsättning överensstämmer med nuläget.

När det gäller återkrav av stöd innehåller den föreslagna lagen en hänvisning till EU-

lagstiftningen, eftersom grunderna för återkrav regleras i den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen. Ett undantag utgörs dock av stödet för biodling, för vars del statsunderstödslagens bestämmelser ska tillämpas på grunderna för återkrav. Hänvisningen till EU-lagstiftningen har ansetts vara tillräcklig med beaktande av att de som ansöker om stöd i regel är företag som saluför jordbruksprodukter och som kan förutsättas känna till innehållet i den EU-lagstiftning som berör stödsystemen inom deras egen verksamhetssektor. EU-lagstiftningen innehåller också bestämmelser om de förutsättningar under vilka man får avstå från återkrav, t.ex. i sådana situationer där det är fråga om ett fel från en myndighets sida. Den EU-lagstiftning som berör återkrav refereras närmare i motiveringen till 74 §.

4.2 Näringsfriheten

Propositionen innehåller också bestämmelser om de godkännanden som krävs av vissa aktörer. Detta krav är av betydelse med avseende på näringsfriheten, som tryggas i 18 § i grundlagen, eftersom kravet på godkännande i princip kan jämföras med tillståndspliktig verksamhet. Enligt 18 § i grundlagen harvar och en i enlighet med lag rätt att skaffa sig sin försörjning genom arbete, yrke eller näring som han eller hon valt fritt. Den föreslagna lagen innehåller å sin sida bestämmelser om förutsättningarna för godkännande, godkännandets giltighetstid, förutsättningarna för återkallelse av godkännandet och beslut om att ett återkallat godkännande ska börja gälla på nytt. Alla dessa bestämmelser är av betydelse med avseende på det som bestäms om näringsfriheten i 18 § i grundlagen.

De godkännanden som avses i den föreslagna lagen grundar sig på att EU-lagstiftningen förpliktar medlemsstaterna att säkerställa att viss verksamhet som hänför sig till genomförandet av marknadsordningen endast bedrivs av sådana aktörer som fått ett särskilt godkännande eller tillstånd till det av medlemsstaten. Det är således inte fråga om krav som ställs på det nationella planet, utan om verkställighet av krav som ställs i EU-lagstiftningen.

Förutsättningarna för godkännande regleras i huvudsak i EU:s marknadsordningslagstiftning. Till den del det krävs nationella bestämmelser om förutsättningarna, har man i enlighet med det som anges i grundlagsutskottets utlåtande GrUU 45/2001 rd säkerställt att förutsättningarna för godkännande framgår av den föreslagna lagen. Dessutom har man strävat efter att säkerställa att kraven på godkännande står i rätt proportion till målen med systemet, på det sätt som framgår av GrUU 37/2005 rd.

Godkännande ska på ansökan beviljas av Landsbygdsverket, som fattar beslut om saken genom ett överklagbart förvaltningsbeslut. Om EU-lagstiftningen inte innehåller bestämmelser om godkännandets giltighetstid fastställs giltighetstiden i den föreslagna lagen. Godkännandet gäller i regel tills vidare, men för vissa godkännandens del har det konstaterats vara ändamålsenligare att med jämna mellanrum granska att det fortfarande föreligger förutsättningar för godkännande och dessa godkännanden ska därför vara gällande i tre år. De nämnda godkännandena förnyas på ansökan, av vilken det ska framgå att det fortfarande föreligger förutsättningar för godkännande.

Nedan följer en allmän redogörelse för bakgrunden till systemen med godkännanden och för de krav som hänför sig till systemen. En närmare redogörelse för systemen finns i motiveringen till de paragrafer som berör godkännandena.

Systemen för godkännande av anläggningar som tillverkar smör eller mjölkprodukter för interventionslagring eller privat lagring, vilka regleras i 9 och 30 § i den föreslagna lagen, är etablerade system som för närvarande grundar sig på tillämpning av EU-lagstiftningen. Eftersom EU-lagstiftningen emellertid saknar bestämmelser om vissa frågor, såsom godkännandenas giltighetstid, och eftersom kravet på godkännande är jämförbart med tillståndspliktig verksamhet, ska godkännandena regleras i den föreslagna lagen. Såsom det framgår av motiveringen till 9 och 30 §, föreligger förutsättningar för godkännande då de krav som livsmedelslagstiftningen ställer på framställningen av produkterna är uppfyllda. Förutsättningarna för godkännande innefattar således inga tilläggs-

krav, utan det är fråga om faktorer som i varje fall ska iakttas i samband med framställningen. Därför har de föreslagna bestämmelserna om godkännanden inte betraktats som problematiska med avseende på näringsfriheten.

I 12 § i den föreslagna lagen finns bestämmelser om de förutsättningar för godkännande som gäller importörer av vissa hampaprodukter. Såsom det framgår av motiveringen till paragrafen, har medlemsstaterna i detta fall större prövningsrätt i fråga om förutsättningarna för godkännandet än när det gäller andra godkännanden som hänför sig till marknadsordningen. Enligt den nämnda paragrafen förutsätter godkännandet att importören förbinder sig att iakttä den lagstiftning som berör verksamheten. I EU-lagstiftningen finns bestämmelser om de krav som ställs på verksamheten, och den föreslagna lagen innehåller också vissa preciseringar som berör tidsfristerna för anmälningar och de dokument som ska läggas fram. Med beaktande av att kravet på godkännande grundar sig på EU-lagstiftningen och godkännandet endast förutsätter att importören förbinder sig att iakttä lagstiftningen, utan att det ställs några tilläggskrav på importören, har de föreslagna bestämmelserna inte betraktats som problematiska med tanke på näringsfriheten. Det föreslagna kravet är betydligt lindrigare än de gällande kraven. Enligt den gällande ministerieförordningen förutsätter godkännandet nämligen att importören åtnjuter allmänt förtroende och inte har skatter eller avgifter som hänför sig till import och som har förfallit till betalning. Denna typ av krav har dock inte ansetts vara motiverade eller stå i rätt proportion till syftet med systemet, eftersom syftet är att säkerställa att marknaderna för hampa avsedd för fiberproduktion är välfungerande, genom att man i samband med importen övervakar att produkterna uppfyller vissa noggranna kvalitetskrav. En närmare redogörelse för grunderna för detta förslag finns i motiveringen till den nämnda paragrafen. Författningsnivån ska höjas till lagnivå, eftersom det är fråga om verksamhet som kan jämföras med tillståndspliktig verksamhet.

I 15 och 16 § i den föreslagna lagen finns bestämmelser om godkännande av övervakningsorgan och proviantlager som hänför sig

till exportbidrag. Dessa godkännanden grundar sig på den direkt tillämpliga EU-lagstiftningen och innefattar knappast någon nationell prövningsrätt alls.

I 34—36 § i den föreslagna lagen preciseras förutsättningarna för det godkännande som avses i skolmjölkförordningen, så att stödet ska kunna sökas av sådana daghem och läroinrättningar som avses i Finlands lagstiftning. Dessa bestämmelser har inte betraktats som problematiska med avseende på grundlagen, eftersom kravet på godkännande grundar sig på EU-lagstiftningen och man med hjälp av de föreslagna bestämmelserna säkerställer att stödet omfattar alla barn i daghem och läroinrättningar.

Vidare innehåller lagen bestämmelser om den möjlighet som hör till medlemsstaternas prövningsrätt att i enlighet med nuläget godkänna att också produktornas leverantörer får ansöka om stödet. Det är inte fråga om att krav på godkännandeställs på en ny aktör, utan om en utvidgning av definitionen av de aktörer som får ansöka om stöd. EU-lagstiftningen kräver dock att alla aktörer ska ha ett särskilt godkännande. I motiveringen till 34—36 § finns en noggrannare redogörelse för förutsättningarna för godkännande och för de krav som ställs på godkända sökande. Det är fråga om ett vedertaget förfarande, för vars del författningsnivån dock i enlighet med grundlagens krav ska höjas till lagnivå.

Det system för godkännande av slaktkroppsklassificerare som avses i den föreslagna 40 § grundar sig på klassificeringsförordningen, där det bestäms att medlemsstaterna ska säkerställa att klassificeringen utförs av kompetenta personer som fått licens för det. Syftet med klassificeringen är att säkerställa korrekta priser för olika delar av slaktkropparna samt att garantera att priserna grundar sig på enhetliga kriterier inom EU:s inre marknad. EU-lagstiftningen möjliggör inte avvikelser från kravet på godkännande, men ger nationell prövningsrätt när det gäller hur kompetensen ska säkerställas. Den nämnda 40 § innehåller sådana bestämmelser om grunderna för godkännande genom vilka detta krav uppfylls. EU-lagstiftningen och de omständigheter som har beaktats vid fastställandet av förutsättningarna för godkännande har refererats närmare i detaljmotiveringen

till 40 §. Det är fråga om vedertagen verksamhet. Författningsnivån ska emellertid i enlighet med grundlagens krav höjas till lagnivå, eftersom det är fråga om sådan verksamhet som kan jämföras med tillståndspliktig verksamhet.

De föreslagna kompetenskrav som ska ställas på slaktkroppsklassificerare kan anses vara av betydelse med tanke på näringsfriheten, eftersom de begränsar den personkrets som har rätt att utföra slaktkroppsklassificering i slakterierna. Den kompetens som utgör en förutsättning för godkännandet regleras i den föreslagna lagen genom en bestämmelse enligt vilken godkännandet förutsätter tillräckliga kvalifikationer som grundar sig på utbildning samt ett arbetsprov. Bestämmelsen överensstämmer till sitt innehåll med det förfarande som tillämpas för närvarande, vilket har betraktats som ändamålsenligt när det gäller att säkerställa kompetensen. Godkännandet är gällande en viss tid, varefter det förnyas på ansökan. Med hänsyn till proportionalitetsprincipen föreslås det att sökanden inte ska vara tvungen att avlägga ett nytt arbetsprov om det inte finns särskilda skäl till det. Närmare bestämmelser om utbildningens och arbetsprovets innehåll och om sättet för genomförande av utbildningen och arbetsprovet får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Det system för godkännande av företag inom sockersektorn som avses i 45 § i den föreslagna lagen grundar sig på den direkt tillämpliga EU-lagstiftning som refereras närmare i paragrafens motivering. Det är fråga om ett vedertaget förfarande genom vilket man säkerställer en korrekt administrering av systemet med produktionskvoter för socker. Kravet på godkännande kan vara av betydelse med avseende på näringsfriheten, eftersom sockerproduktion är tillåten endast för godkända aktörer. Den föreslagna bestämmelsen om detta godkännande gäller dock det vedertagna system som grundar sig på EU-lagstiftningen och som inte till denna del är förknippat med någon nationell prövningsrätt.

Enligt 47 § i den föreslagna lagen kan endast ett borgensåtagande från en borgensman som avses i artikel 16.1 i säkerhetsförordningen godkännas som ett sådant borgenså-

tagande som krävs i samband med genomförandet av marknadsordningen. Av artikel 8 i säkerhetsförordningen framgår det att en säkerhet kan ställas i form av ett sådant borgensåtagande som avses i artikel 16.1. Enligt artikel 16.1 ska borgensmannen vara bosatt eller ha verksamhet inom gemenskapen och vara godkänd av den behöriga myndigheten i den medlemsstat där säkerheten ställs, om inte något annat följer av grundfördragets bestämmelser om frihet att tillhandahålla tjänster. Med beaktande av hänvisningen till bestämmelserna om friheten att tillhandahålla tjänster, föreslås det att godkännande ska kunna beviljas förutom aktörer som är bosatta eller har verksamhet inom EU även kreditinstitut som har verksamhet inom EES, i enlighet med de definitioner som ingår i kreditinstitutslagen. För närvarande har emellertid också vissa försäkringsbolag svarat för borgensåtaganden. För att lagförslaget inte ska medföra något behov av ändringar när det gäller dem som för närvarande är godkända borgensmän, föreslås det att sådana försäkringsbolag som avses i försäkringsbolagslagen även i fortsättningen ska kunna godkännas som borgensmän.

I säkerhetsförordningen avses med behörig myndighet det utbetalande organet, som i Finland är Landsbygdsverket. Därför ska borgensmannen vara godkänd av Landsbygdsverket. Landsbygdsverket svarar också för mottagandet och administreringen av säkerheter i Finland. Det godkännande som beviljas av Landsbygdsverket är i praktiken av teknisk natur, eftersom godkännandet enligt 47 § bara förutsätter att man säkerställer att det är fråga om ett sådant kreditinstitut som definieras närmare i kreditinstitutslagen eller ett sådant försäkringsbolag som avses i försäkringsbolagslagen. En närmare redogörelse för förutsättningarna för godkännande finns i motiveringen till 47 §. Med beaktande av att godkännandet inte medför några tilläggskrav i förhållande till den lagstiftning som berör kreditinstitutsverksamheten eller försäkringsverksamheten, har bestämmelsen om godkännande inte betraktats som problematisk med avseende på näringsfriheten.

Den föreslagna lagen innehåller också bestämmelser om återkallelse av godkännandet. Dessa bestämmelser är sekundära i förhål-

lande till EU-lagstiftningen. EU-lagstiftningens bestämmelser om saken är emellertid oenhetliga. Den föreslagna lagen föreslås av informativa skäl innehålla en hänvisning till EU-lagstiftningen i samband med varje typ av godkännande, ifall EU-lagstiftningen innehåller bestämmelser om förutsättningarna för återkallelse av godkännandet. En närmare redogörelse för EU-lagstiftningens innehåll finns i motiveringen till de aktuella paragraferna. I del III i bilaga IV till interventionsförordningen finns t.ex. bestämmelser om förutsättningarna för återkallelse av godkännandet för anläggningar som tillverkar smör eller mjölkprodukter för interventionslagring eller privat lagring. I de fall där det inte finns några EU-bestämmelser om återkallelse av godkännandet, blir den föreslagna lagens bestämmelser tillämpliga.

Innan återkallelse av godkännandet aktualiseras ska aktören emellertid ges en uppmaning att avhjälpa bristerna. Detta innebär att myndigheten, då den upptäcker en brist eller en överträdelse, i första hand ska ge den godkända aktören en uppmaning att avhjälpa bristen eller överträdelsen inom en bestämd tid. Bestämmelserna om återkallelse av godkännandet blir tillämpliga endast om uppmaningen att avhjälpa bristerna inte iakttas. Med hjälp av detta förfarande säkerställer man att proportionalitetsprincipen iakttas.

Det föreslagna förfarandet med en uppmaning att avhjälpa bristerna och den tidsfrist som ska fastställas för detta har ansetts uppfylla de krav som uppställts i grundlagsutskottets utlåtanden. I grundlagsutskottets utlåtande GrUU 56/2002 rd konstateras det t.ex. att en aktör först måste få en anmärkning och ges en möjlighet att korrigera sitt fel inom en bestämd tidsfrist innan aktören får avföras ut registret. Detta utlåtande gällde skyldigheten att registrera sig i växtskyddsregistret och de förutsättningar under vilka en aktör kan avföras ur registret. Avförandet ur registret kan till sin innebörd jämföras med en sådan återkallelse av godkännandet som avses i den föreslagna lagen.

När det gäller den föreslagna lagens bestämmelser om återkallelse av godkännandet har man alltså tagit hänsyn till grundlagsutskottets utlåtandepraxis beträffande denna fråga. Enligt GrUU 56/2002 rd krävs det t.ex.

att avförandet av en aktör ur registret ska vara kopplat till allvarliga och väsentliga fel eller försummelser. Även i utlåtandet GrUU 45/2001 rd betonas det att felet eller försummelsen ska vara av väsentlig betydelse. I utlåtandena GrUU 19/2002 rd och GrUU 43/2006 rd har man likaså uppmärksammat att återkallelse är möjlig endast till följd av allvarliga och väsentliga överträdelser. Regleringens proportionalitet har även behandlats i utlåtandet GrUU 48/2005 rd, där det krävs att möjligheten att återkalla tillstånd binds vid allvarliga eller väsentliga förseelser eller försummelser och vid att eventuella anmärkningar och varningar till tillståndsinnehavaren inte har lett till korrigerande av uppenbara brister.

För att godkännandet ska kunna återkallas krävs det att det är fråga om en brist som gäller förutsättningarna för godkännande eller en underlåtenhet eller överträdelse som gäller krav på aktörens verksamhet och det med avseende på helheten av krav som ställs på aktören är fråga om ett fel eller en försummelse av väsentligt och allvarligt slag. När det är fråga om brister i förutsättningarna för godkännande har det ansetts att medlemsstaterna redan med stöd av den lojalitetsprincip som hänför sig till genomförandet av EU-lagstiftningen ska säkerställa att ett sådant godkännande som grundar sig på EU-lagstiftningen inte gäller i en sådan situation där förutsättningar för godkännande saknas. När det är fråga om en överträdelse eller försummelse av de krav som ställs på verksamheten förutsätter återkallelsen av godkännandet att det görs en bedömning av bristens eller försummelsens betydelse, så att inte vilken ringa brist som helst kan leda till att godkännandet återkallas. Innan godkännandet återkallas ska aktören också höras om saken. På dessa grunder har man ansett att regleringen gällande återkallelse av godkännandet uppfyller de krav som ställts i grundlagsutskottets utlåtandepraxis.

Den föreslagna lagen innehåller också bestämmelser om förutsättningarna för att ett återkallat godkännande ska börja gälla på nytt. Godkännandet kan på ansökan börja gälla på nytt om aktören redogör för uppfyllandet av förutsättningarna för godkännande och för avhjälpandet av den konstaterade

bristen, underlåtenheten eller överträdelserna. Om saken på grund av sin natur inte kan avhjälpas i efterhand, ska aktören lägga fram en redogörelse för de åtgärder som denne vidtagit i syfte att hindra att bristen, underlåtenheten eller överträdelserna upprepas. Dessa bestämmelser är sekundära i förhållande till EU-lagstiftningen, där också denna fråga regleras i samband med vissa godkännanden. I del III i bilaga IV till interventionsförordningen finns t.ex. bestämmelser om förutsättningarna för ikraftsättande av ett återkallat godkännande för anläggningar som tillverkar smör eller mjölkprodukter för interventionslagring eller privat lagring.

4.3 Myndigheternas befogenheter och hemfridskyddet

Enligt 21 § i grundlagen har var och en rätt att få sin sak behandlad av en myndighet som är behörig enligt lag. För att säkerställa detta har man strävat efter att i den föreslagna lagen på ett entydigare sätt än för närvarande bestämma vilka myndigheter som svarar för olika uppgifter. Man har strävat efter att på ett entydigt sätt och i enlighet med det som framgår t.ex. av grundlagsutskottets utlåtande GrUU 17/2004 rd fastställa vilka myndigheter som svarar för olika kontroller, inspektioner och granskningar samt myndigheternas kontrolluppgifter. I den föreslagna lagen har man också uppmärksammat att syftet med kontrollerna, inspektionerna och granskningarna ska framgå tydligare än för närvarande av lagen. När det gäller denna fråga har man särskilt beaktat grundlagsutskottets utlåtande GrUU 48/2001 rd.

I 2 § i grundlagen bestäms det även att utövningen av offentlig makt ska bygga på lag. Man har särskilt uppmärksammat detta krav genom att reglera myndigheternas inspektionsrätt på ett så detaljerat sätt som möjligt.

Lagförslaget innehåller också bestämmelser om EU-organens inspektionsrätt och rätt att få information. Inspektionerna grundar sig på den gällande EU-lagstiftningen. När det gäller dessa bestämmelser har grundlagsutskottets utlåtande GrUU 45/2001 rd beaktats.

I 10 § 1 mom. i grundlagen bestäms det att vars och ens hemfrid är tryggad. Enligt 10 § 3 mom. i grundlagen kan det genom lag be-

stämmas om åtgärder som ingriper i hemfriden och som är nödvändiga för att de grundläggande fri- och rättigheterna ska kunna tryggas eller för att brott ska kunna utredas. I utlåtandet GrUU 69/2002 rd, som gavs i samband med beredningen av den gällande lagstiftningen, fästes särskild vikt vid de begränsningar som hänför sig till inspektioner av hemfridsskyddade platser. Det ansågs motiverat att platser som omfattas av hemfriden inte ska få inspekteras. Det finns inte heller i den föreslagna lagen skäl att utsträcka myndigheternas inspektionsbefogenheter till platser som omfattas av hemfriden. I de bestämmelser som berör inspektionsbefogenheterna bestäms det således, med beaktande av utlåtandena GrUU 2/2002 rd och GrUU 18/2006 rd, uttryckligen att inspektionsrätten inte omfattar hemfridsskyddade platser.

De kontroller, inspektioner och granskningar som avses i den gällande lagen riktar sig i huvudsak mot företag inom livsmedelsbranschen. Lagstiftningen om de inspektionsbefogenheter som berör affärslokaler och motsvarande företagslokaler ska vara tillräckligt exakt utformad och ge tillräckliga garantier mot missbruk. Lagstiftningen ska således innefatta tillräckliga processuella garantier och rättsskyddsgarantier. Kontrollerna, inspektionerna och granskningarna får inte medföra godtyckliga eller oproportionerliga ingrepp i de juridiska personernas privata verksamhet. Denna fråga har behandlats i utlåtandet GrUU 5/2010 rd.

De processuella garantierna och rättsskyddsgarantierna tryggas i den föreslagna lagen bl.a. genom att kontrollerna, inspektionerna och granskningarna ska vara förbundna med det syfte som anges i de aktuella paragraferna och genom att deras innehåll i regel har fastställts i EU-lagstiftningen. I lagförslaget har man fäst särskild vikt vid att bestämmelserna om inspektionsrätten ska vara exakt utformade, genom att särskilt föreskriva om saken i samband med varje typ av kontroll, inspektion eller granskning.

När det gäller de processuella garantierna och rättsskyddsgarantierna bör man också ta hänsyn till förvaltningslagen, som tillämpas såsom allmän lag. I 39 § i förvaltningslagen finns bestämmelser om förfarandet vid sådana inspektioner som hänför sig till behand-

lingen av förvaltningsärenden. Enligt motiveringen till förvaltningslagen gäller 39 § endast sådana inspektioner som hör till myndighetens behörighet och som behövs för att ett visst förvaltningsärende ska kunna utredas eller förutsättningarna för ett beslut ska kunna konstateras. Däremot ska sådana inspektioner med karaktären av tillsyn som faller inom myndighetens behörighet vara beroende av speciallagstiftning. De kontroller, inspektioner och granskningar som regleras i den föreslagna lagen hänför sig i huvudsak till utredningen av förvaltningsärenden eller till konstaterandet av förutsättningarna för beslut. Detta är dock inte alltid fallet. De kontroller som berör prisrapporter och slaktkroppsklassificering är t.ex. inte förknippade med förvaltningsbeslut och i regel inte heller med utredningen av ett förvaltningsärende. På grund av detta - och även på grund av att den föreslagna lagen innehåller särskilda processuella bestämmelser som avviker från förvaltningslagen - föreslås lagförslaget innehålla en hänvisningsbestämmelse med stöd av vilken 39 § i förvaltningslagen tillämpas i samband med inspektionerna.

4.4 Delegering av befogenheter till andra myndigheter

När det gäller möjligheterna att överföra inspektionsbefogenheter till andra myndigheter har man beaktat den utlåtandep Praxis beträffande 21 § 1 mom. och 2 § 3 mom. i grundlagen som framgår av grundlagsutskottets utlåtande GrUU 14/2008 rd. Enligt denna Praxis har grundlagsutskottet förhållit sig restriktivt till sådan reglering som möjliggör obegränsad överföring av uppgifter till en annan myndighet. Utskottet har i synnerhet när det gäller sådan reglering som har anknytning till de grundläggande fri- och rättigheterna ansett det nödvändigt att det entydigt eller exakt framgår av lagen vilken myndighet som är behörig i sammanhanget, eller att lagen åtminstone innehåller tillräckligt exakta bestämmelser om grunderna för myndigheternas behörighetsförhållanden samt om förutsättningarna för överföring av befogenheter. I detta sammanhang har man beaktat det som anförts i utlåtandet genom att föreskriva att möjligheterna att överföra upp-

gifter till andra myndigheter begränsas endast till de befogenheter som avses i den föreslagna lagen. Det är inte fråga om överföring av kontrolluppgifterna i sin helhet, utan endast om att myndigheten har rätt att anlita sådana andra myndigheter som närmare definieras i den föreslagna lagen som hjälp vid kontrollerna. Det är därmed inte fråga om obegränsad överföring av befogenheter. Lagförslaget innehåller också bestämmelser om den myndighet som kan bemyndigas att utföra inspektioner, kontroller och granskningar.

4.5 Överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter

Enligt den föreslagna lagen ska privaträttsliga aktörer kunna anlitas som hjälp vid kontrollerna. Syftet med detta är att kontrollerna ska kunna genomföras på ett så ändamålsenligt sätt som möjligt.

Enligt 59 § i den föreslagna lagen ska revisorer kunna anlitas som hjälp vid kontrollerna. Genomförandet av marknadsordningen kräver till vissa delar granskning av aktörernas bokföring och användning av medel. Eftersom denna granskningsverksamhet kräver särskild yrkeskunskap, är det ändamålsenligt att man vid behov kan anlita utomstående revisorer som hjälp vid granskningen. I 45 § 2 mom. i lagen om strukturstöd till jordbruket (1476/2007) föreskrivs det om en liknande rätt att anlita revisorer i samband med inspektionerna och om de krav som hänför sig till detta.

Enligt den föreslagna 59 § ska den berörda interventionslagerhållaren kunna anlitas vid kontroller av spannmålsprodukter som inlagras i interventionslager. Genomförandet av kontrollerna sker i praktiken med hjälp av de tekniska anordningar som används vid inlagring och överföring av produkter, beträffande vilka lagerhållaren har den bästa sakkunskapen. På basis av lagringen har lagerhållaren också erfarenhet av provtagning, eftersom lagerhållaren även tar prover på andra lagrade produkter än sådana som är avsedda för interventionslagring. För att lagerhållaren ska kunna anlitas som hjälp vid kontrollerna krävs det att denne har sådana tillräckliga tekniska och administrativa resurser som uppdraget kräver. I motiveringen till 59 §

finns en noggrannare redogörelse för uppgifternas närmare innebörd, för ändamålsenligheten av att lagerhållare anlitas som hjälp vid kontrollerna samt för de krav som ställs på lagerhållaren.

Enligt 59 § ska privaträttsliga aktörer kunna anlitas som hjälp också vid kontroller av slaktkroppsklassificeringen. Detta har betraktats som ändamålsenligt, eftersom även dessa kontroller förutsätter sådant specialkunnande som myndigheterna på grund av uppgifternas art har svårt att upprätthålla. I motiveringen till 59 § redogörs det närmare för uppgifterna, ändamålsenligheten av att privata aktörer anlitas samt för de krav som ställs på aktörerna.

I 60 § i den föreslagna lagen finns bestämmelser om det attesterande organets inspektionsrätt och ansvar. Enligt artikel 7 i finansieringsförordningen ska medlemsstaten utse en offentligrättslig eller privat enhet för att attestera det godkända utbetalande organets räkenskaper med avseende på deras sanningsenlighet, fullständighet och exakthet, med beaktande av systemen för förvaltning och kontroll. I Finland har denna aktör vanligtvis varit en privaträttslig revisionsammanslutning. Det attesterande organet ska på basis av de inspektioner som hör till dess uppgifter utfärda ett intyg över det utbetalande organets verksamhet. Genomförandet av inspektionerna kräver att det attesterande organet har behövliga befogenheter för detta. Det attesterande organet bedriver självständig inspektionsverksamhet än vad som föreskrivs i fråga om de kontroller som avses i 59 §. Det har dock inte ansetts vara fråga om betydande utövning av offentlig makt, eftersom det attesterande organet inte fattar förvaltningsbeslut eller utövar andra motsvarande befogenheter som berör aktörer utanför förvaltningen. Förslaget gällande det attesterande organets inspektionsrätt och det ansvar som hänför sig till inspektionerna motsvarar till sitt innehåll 5 a och 7 a § i verkställighetslagen.

För att förvaltningsuppgifter ska kunna anförtros privata aktörer förutsätts det enligt 124 § i grundlagen att detta behövs för en ändamålsenlig skötsel av uppgifterna. I den regeringsproposition som gäller grundlagen konstateras det i detaljmotiveringen till 124 §

bl.a. att man vid bedömningen av ändamålsenligheten särskilt ska uppmärksammas förvaltningens effektivitet, enskilda personers och sammanslutningars behov samt förvaltningsuppgifternas art. Dessutom förutsätts det att överföringen av offentliga förvaltningsuppgifter inte äventyrar de grundläggande fri- och rättigheterna, rättssäkerheten eller andra krav på god förvaltning. Bestämelsen understryker betydelsen av att de som sköter offentliga förvaltningsuppgifter ska vara utbildade för ändamålet och sakkunniga samt att de ska stå under tillräcklig tillsyn. Kraven på rättssäkerhet och god förvaltning gäller framförallt beslutsfattandet i samband med offentliga förvaltningsuppgifter.

Grundlagsutskottet har i sitt betänkande om propositionen gällande grundlagen konstaterat att det är särskilt viktigt att säkerställa att de som utövar offentlig makt är tjänstemän i den mening som avses i strafflagen. Bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar och skadeståndsskyldighet tillämpas på de privaträttsliga aktörer som avses i 59 och 60 §. Dessa aktörer omfattas också av de lagstadgade kraven på sådan god förvaltningsledning som ska iaktas inom myndighetsverksamheten. I enlighet med grundlagsutskottets utlåtandep Praxis hänvisas det dock inte i den föreslagna lagen särskilt till de allmänna lagar som berör förvaltningen.

Vidare har man i den föreslagna lagen beaktat grundlagsutskottets praxis när det gäller överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter. Den rätt att utföra kontroller som ska anförtros privaträttsliga aktörer motsvarar den inspektionsrätt som myndigheterna har enligt den föreslagna lagen. Eftersom myndigheterna inte i samband med de kontroller, inspektioner och granskningar som avses i den föreslagna lagen har rätt att inspektera sådana utrymmen som används för permanent boende, har förslaget om anlitan- de av privaträttsliga aktörer ansetts vara förenligt med grundlagsutskottets utlåtandep Praxis beträffande det privatlivsskydd som tryggas i 10 § 1 mom. i grundlagen. Denna praxis framgår t.ex. av utlåtandena GrUU 14/2008 och GrUU 5/2011 rd.

De privaträttsliga aktörer som avses i 59 § i lagförslaget ska ha assisterande uppgifter i samband med kontrollerna och deras uppgif-

ter begränsas till det tekniska genomförandet av kontrollerna. Uppgifterna omfattar inte åtgärder som berör aktörer utanför förvaltningen, såsom att fatta förvaltningsbeslut. Aktörerna påförssåledes inte något ansvar för utövning av offentlig makt. Ansvar för kontrollerna bärs fortsättningsvis av den myndighet som kontrolluppgifterna ankommer på enligt den föreslagna lagen. För de förvaltningsbeslut som fattas på basis av kontrollerna svarar de myndigheter som anges i lagen.

När det gäller möjligheterna att anlita privaträttsliga aktörer har man även beaktat grundlagsutskottets utlåtandep Praxis angående regleringen av aktörernas kompetens. T.ex. i grundlagsutskottets utlåtande GrUU 48/2001 rd, som berör möjligheterna att anlita revisorer, uppmärksammades den reglering som berör kompetenskraven, den allmänna förvaltningsrättsliga lagstiftningen och lagstiftningen om tjänsteansvar. I utlåtandet GrUU 56/2008 rd fästes vikt vid att inspektörernas behörighetskrav eller kompetensvillkor ska framgå av lagen, medan det i utlåtandet GrUU 39/2001 rd betonas att det inte är möjligt att öppet delegera regleringen av behörighetsvillkoren till den aktör som utfärdar förordningar.

På dessa grunder har man ansett att de aktuella kontrolluppgifterna inte innefattar betydande utövning av offentlig makt och att de krav som i 124 § i grundlagen ställs på överföring av förvaltningsuppgifter på andra än myndigheter uppfylls.

4.6 Den straffrättsliga legalitetsprincipen

När det gäller den straffbestämmelse som ingår i lagförslaget har man beaktat grundlagsutskottets praxis i anslutning till den straffrättsliga legalitetsprincipen. Denna praxis innefattar ett krav på att regleringen ska vara exakt, så att rekvisitet för varje brott uttrycks tillräckligt noggrant i lagen och det på basis av bestämmelsens ordalydelse är möjligt att förutse om någon verksamhet eller försummelse är straffbar. Saken har behandlats bl.a. i utlåtandet GrUU 12/2010 rd. Eftersom den föreslagna straffbestämmelsen har en anknytning till EU-lagstiftningen, har man för straffbestämmelsens del också beak-

tat grundlagsutskottets utlåtande GrUU 45/2001 rd.

4.7 Normgivningsbemyndigande

Den föreslagna lagen innehåller flera bemyndiganden att utfärda förordningar och meddela föreskrifter. Enligt 80 § 1 mom. i grundlagen ska det genom lag utfärdas bestämmelser om grunderna för individens rättigheter och skyldigheter samt om frågor som enligt grundlagen i övrigt hör till området för lag. Genom förordning är det dock inte möjligt att utfärda bestämmelser om sådana frågor som enligt EU-lagstiftningen ska avgöras av medlemsstaterna och som enligt grundlagen ska regleras i lag. Till den del den föreslagna lagen innehåller bemyndiganden att utfärda närmare bestämmelser än vad som ingår i lagen, har man strävat efter att säkerställa att lagen innehåller exakta och noggrant avgränsade bestämmelser om grunderna för de aktuella rättigheterna och skyldigheterna samt att bemyndigandena inte gäller frågor som endast kan regleras i lag. När det gäller bemyndigandena att utfärda förordningar har man även beaktat den utlåtandep Praxis som framgår av grundlagsutskottets utlåtanden GrUU 43/2006 rd, 25/2005 rd och 47/2001 rd.

Närmare bestämmelser ska i regel utfärdas genom förordning av statsrådet. Vissa tekniska frågor, såsom de omständigheter som hänför sig till lagringssättet, ska emellertid regleras närmare genom förordning av ministeriet. Dessutom föreslås det att Landsbygdsverket ska kunna meddela föreskrifter om vissa omständigheter. Möjligheten att meddela föreskrifter begränsas av 80 § 2 mom. i grundlagen, där det bestäms att föreskrifter får meddelas om det med hänsyn till föremålet för regleringen finns särskilda skäl till det och regleringens betydelse i sak

inte kräver att frågan regleras genom lag eller förordning. Tillämpningsområdet för ett bemyndigande att meddela föreskrifter ska dessutom vara exakt avgränsat. Kravet på att det ska finnas särskilda skäl som hänför sig till föremålet för regleringen har behandlats t.ex. i grundlagsutskottets utlåtande GrUU 16/2003 rd, där det konstateras att det med hänsyn till verksamhetens karaktär finns grunder för Finansinspektionens normgivningsbemyndigande. När det gäller de föreslagna normgivningsbemyndigandena har man beaktat både detta krav och grundlagsutskottets utlåtandep Praxis angående denna fråga, som framgår t.ex. av utlåtandet GrUU 17/2004 rd. I detta sammanhang har man också beaktat kravet på att det i lagska finnas grundläggande bestämmelser om de frågor bemyndigandet gäller, vilket framgår t.ex. av utlåtandet GrUU 19/2002 rd.

Bemyndigandena att utfärda närmare bestämmelser begränsas förutom av lagförslaget bestämmelser även av den detaljerade EU-lagstiftningen. EU-lagstiftningens inverkan på normgivningsbemyndigandena har behandlats bl.a. i grundlagsutskottets utlåtande GrUU 37/2005 rd. I de föreslagna bemyndigandena har man tagit hänsyn till EU-lagstiftningen genom att nämna att närmare bestämmelser får utfärdas inom de gränser som föreskrivs i EU-lagstiftningen, samt genom att begränsa användningen av bemyndiganden till sådana frågor angående vilka det enligt EU-lagstiftningen kan eller ska utfärdas nationella bestämmelser.

Med anledning av vad som anförts ovan anses det att lagförslaget är förenligt med grundlagsutskottets Praxis och att det kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

I enlighet med vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om en marknadsordning för jordbruksprodukter

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

Denna lag innehåller bestämmelser för genomförande av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning"), nedan *marknadsordningsförordningen*, och bestämmelser för verkställighet av Europeiska unionens (EU) lagstiftning som antagits med stöd av den förordningen.

2 §

Förhållande till annan lagstiftning

Utöver vad som föreskrivs i denna lag bestäms det i

1) lagen om genomförande av Europeiska gemenskapens kvotsystem för mjölk och mjölkprodukter (355/1995) om genomförande av det kvotsystem för mjölk och mjölkprodukter som avses i marknadsordningsförordningen,

2) lagen om nationella stöd till jordbruket och trädgårdsodlingen (1559/2001) om det nationella stöd till sektorn för biodlingsprodukter och det stöd till sockerbetsodlare som avses i marknadsordningsförordningen,

3) lagen om finansiering av renhushållning och naturnäringar (45/2000) om verkställighet av det stöd för produktion och saluföring

av renar och renprodukter som avses i marknadsordningsförordningen,

4) tullagen (1466/1994) om uppbörd av de importtullar och tilläggsimporttullar som avses i marknadsordningsförordningen.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *EU:s marknadsordningslagstiftning* marknadsordningsförordningen och den EU-lagstiftning som antagits med stöd av den,

2) *finansieringsförordningen* rådets förordning (EG) nr 1290/2005 om finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken,

3) *EU:s interventionslagstiftning* bestämmelserna i del II avdelning I kapitel I avsnitt I, II och IV i marknadsordningsförordningen, bestämmelserna i kommissionens förordning (EU) nr 1272/2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för genomförandet av rådets förordning (EG) nr 1234/2007 när det gäller uppköp och försäljning av jordbruksprodukter inom ramen för offentlig intervention och bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 884/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1290/2005 när det gäller finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket (EGFJ) av interventionsåtgärder i form av offentlig lagring och bokföring av transaktioner för offentlig lagring som görs av medlemsstaternas utbetalande organ,

4) *EU:s lagstiftning om import av hampaprodukter* bestämmelserna i artikel 157 i marknadsordningsförordningen och bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 507/2008 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1673/2000 om den

gemensamma organisationen av marknaderna för lin och hampa som odlas för fiberproduktion,

5) *EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser* bestämmelserna i artiklarna 130–134 och 161 i marknadsordningsförordningen och de bestämmelser i EU:s lagstiftning som utfärdats med stöd av dem,

6) *exportbidrag* bidrag för export av produkter till länder utanför EU enligt del III kapitel III avsnitt II i marknadsordningsförordningen och kapitel III i rådets förordning (EG) nr 1216/2009 om systemet för handeln med vissa varor som framställs genom bearbetning av jordbruksprodukter,

7) *förordningen om exportbidrag* kommissionens förordning (EG) nr 612/2009 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med exportbidrag för jordbruksprodukter,

8) *tillämpningsförordningen* kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen,

9) *förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag* kommissionens förordning (EU) nr 817/2010 om tillämpningsföreskrifter enligt rådets förordning (EG) nr 1234/2007 beträffande de krav på djurskydd under transport av levande nötkreatur som gäller för beviljande av exportbidrag,

10) *producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker* en producentorganisation enligt artikel 122 första stycket a iii i marknadsordningsförordningen,

11) *stöd till producentorganisationer* i artiklarna 103a, 103b och 103d i marknadsordningsförordningen avsett ekonomiskt stöd från gemenskapen till producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker,

12) *EU:s förordning om frukt och grönsaker* kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 543/2011 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 vad gäller sektorn för frukt och grönsaker och sektorn för bearbetad frukt och bearbetade grönsaker,

13) *stöd för biodling* i artiklarna 105.1, 106 och 108 i marknadsordningsförordningen avsett ekonomiskt stöd för biodlingsprogram,

14) *stöd för privat lagring* i artiklarna 28–38 i marknadsordningsförordningen avsett stöd för privat lagring,

15) *förordningen om privat lagring* kommissionens förordning (EG) nr 826/2008 om allmänna bestämmelser för beviljande av stöd för privat lagring för vissa jordbruksprodukter,

16) *skolmjölksstöd* i artikel 102 i marknadsordningsförordningen avsett stöd för leverans av mjölkprodukter till skolelever,

17) *skolmjölksförordningen* kommissionens förordning (EG) nr 657/2008 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1234/2007 i fråga om gemenskapsstöd för utdelning av mjölk och vissa mjölkprodukter till skolelever,

18) *klassificeringsförordningen* kommissionens förordning (EG) nr 1249/2008 om tillämpningsföreskrifter för gemenskapens skalor för klassificering av slaktkroppar av nötkreatur, gris och får och rapporteringen av priser på dessa,

19) *EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar* bestämmelserna i artikel 42 i marknadsordningsförordningen och bestämmelserna i klassificeringsförordningen,

20) *EU:s lagstiftning om sockerproduktion* bestämmelserna i del II avdelning I kapitel II avsnitt III och kapitel III avsnitt I, II och IV i marknadsordningsförordningen, bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 952/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 318/2006 i fråga om förvaltningen av den inre marknaden för socker och kvotsystemet och bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 967/2006 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 318/2006 i fråga om sockerproduktion utöver kvoterna,

21) *säkerhetsförordningen* kommissionens förordning (EEG) nr 2220/85 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för systemet med säkerheter för jordbruksprodukter,

22) *förordningen om eftergranskning* rådets förordning (EG) nr 485/2008 om medlemsstaternas granskning av de transaktioner som utgör en del av systemet för finansiering genom Europeiska garantifonden för jordbruket,

23) *förordningen om utbetalande organ* kommissionens förordning (EG) nr 885/2006

om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 1290/2005 när det gäller godkännande av utbetalningsställen och andra organ och avslutande av räkenskaperna för EGFJ och EJFLU.

4 §

Landsbygdsverkets allmänna behörighet och den behöriga myndighet som avses i EU:s lagstiftning

Landsbygdsverket är behörig nationell myndighet vid genomförande av marknadsordningen, som ingår i EU:s gemensamma jordbrukspolitik, och svarar för genomförandet av de till marknadsordningen anknyttande åtgärder som den nationella myndigheten ska sköta och för de beslut som genomförandet kräver, om inte något annat bestäms nedan i denna lag.

Jord- och skogsbruksministeriet är den behöriga myndighet som avses i artikel 1.2 i förordningen om utbetalande organ.

Landsbygdsverket är det utbetalande organ som avses i artikel 6 i finansieringsförordningen.

2 kap.

Interventionslagring

5 §

Val av interventionslager

Vid upphandling av lager (*interventionslager*) som ska användas vid offentlig intervention enligt marknadsordningsförordningen (*interventionslagring*) och av tjänster som hänför sig till lagringen ska Landsbygdsverket säkerställa att

1) lagren och lagringsförfarandena uppfyller kraven i EU:s interventionslagstiftning och denna lag,

2) det tillsammans med den aktör som svarar för interventionslagringen (*interventionslagerhållare*) upprättas ett kontrakt som avses i EU:s interventionslagstiftning och där interventionslagerhållarens ersättningsansvar och de övriga omständigheter som förutsätts i EU:s interventionslagstiftning fastställs,

3) interventionslagerhållaren förbinder sig att föra bok över och anmäla till Landsbygdsverket och den i denna lag avsedda myndighet som svarar för kontroll av lagringen de uppgifter om lagren och lagringsförfarandet som avses i EU:s interventionslagstiftning och denna lag.

6 §

Fullmakt för aktörer som lämnar in erbjudanden eller anbud i fråga om spannmålsprodukter

En aktör som enligt EU:s interventionslagstiftning kan komma i fråga för att lämna in ett erbjudande eller ett anbud som gäller spannmålsprodukter kan ge en annan aktör som kan komma i fråga för ändamålet fullmakt att på den förstnämnda aktörens vägnar lämna in erbjudanden eller anbud.

Den som fått fullmakt att lämna in erbjudanden eller anbud ska i samband med erbjudandet eller anbudet lämna Landsbygdsverket en redogörelse för fullmakten. Redogörelsen ska innehålla uppgifter om fullmaktsgivaren och dennes samtycke till att de produkter som fullmakten avser före inlagring i interventionslagret kontrolleras i lokaler som används till lagring av produkterna. Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter om fullmakten som ska lämnas.

7 §

Inlagring i och utlagring från interventionslager

En aktör som säljer produkter för interventionslagring (*interventionssäljare*) ska inlagra produkterna i interventionslagret och en aktör som köper produkter som finns i interventionslager (*interventionssköpare*) ska utlagra dem därifrån så att produkternas kvalitet och kvantitet kan kontrolleras. Interventionssäljaren ska inlagra och märka förpackade produkter så att det är lätt att hantera och identifiera dem. Närmare bestämmelser om kraven på in- och utlagringssätt och märkning av produkterna får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet

inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Interventionssäljaren och interventionsköparen kan inlagra produkter i eller utlagra produkter från interventionslagret endast när interventionslagerhållaren kan ta emot eller tillhandahålla produkterna i fråga och den myndighet som enligt denna lag svarar för kontroll av produkterna kan kontrollera dem.

8 §

Betalning av produkter och ersättande av kostnader som hänför sig till interventionslagring

Bestämmelser om rätten för interventions-säljare av spannmålsprodukter att erbjuda produkter till ett interventionslager för att övertas på lagringsplatsen utan transport och om myndighetens skyldighet att i detta fall dra av kostnaderna för transport och utlagring från produktpriset finns i EU:s interventionslagstiftning. Landsbygdsverket beslutar om kostnadsavdraget. Skäligen transport- och utlagringskostnader som motsvarar den allmänna prisnivån är avdragbara. Närmare bestämmelser om de avdragbara kostnaderna utfärdas genom förordning av statsrådet.

Till övriga delar än vad som avses i 1 mom. finns bestämmelser om grunderna för priset på och ersättande av transportkostnaderna för produkter som inlagras i interventionslager i EU:s interventionslagstiftning. Interventionssäljare ska lämna Landsbygdsverket de uppgifter som behövs för att fastställa produktpriset och ersättningen för transportkostnader. Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas vid ansökan om ersättning.

Om kvantiteten utlämnade produkter vid en kontroll i samband med utlagring av spannmålsprodukter konstateras vara mindre än den som interventionsköparen och Landsbygdsverket har kommit överens om och det inte är möjligt att lämna ut den kvantitet som saknas, återbetalar Landsbygdsverket till interventionsköparen en andel av priset som motsvarar den produktkvantitet som saknas. Om den utlämnade kvantiteten konstateras vara större än den överenskomna, ska inter-

ventionsköparen betala till Landsbygdsverket ett pris som motsvarar den överskjutande utlämnade kvantiteten.

9 §

Krav på tillverkning av produkter för lagring

Bestämmelser om skyldigheten för anläggningar som tillverkar smör eller mjölkpulver för interventionslagring att ansöka om godkännande och om förutsättningarna för godkännande finns i EU:s interventionslagstiftning. Landsbygdsverket beviljar på ansökan godkännande för en anläggning som uppfyller förutsättningarna för godkännande (*godkänd tillverkare av produkter för lagring*). Godkännandet gäller tills vidare. Bestämmelser om förutsättningarna för att återkalla godkännandet och om förutsättningarna för att ett återkallat godkännande ska kunna börja gälla på nytt finns i EU:s interventionslagstiftning.

Bestämmelser om skyldigheten för godkända tillverkare av produkter för lagring att i förväg underrätta myndigheten om att produktion av produkterna i fråga inleds och bestämmelser om tiden för görande av anmälan och andra krav som gäller godkända tillverkare av produkter för lagring finns i EU:s interventionslagstiftning. Landsbygdsverket får inom de gränser som anges i EU:s interventionslagstiftning meddela föreskrifter om en tid som infaller senare än den som avses i lagstiftningen i fråga, om detta inte äventyrar ordnandet av produktionsövervakningen.

3 kap.

Import från och export till länder utanför EU

10 §

Import- och exportlicenser

Bestämmelser om skyldigheten för importörer att visa upp importlicens vid import av jordbruksprodukter från länder utanför EU och för exportörer att visa upp exportlicens vid export av jordbruksprodukter till länder utanför EU samt om uppgifterna i licenserna

och licensanvändningen finns i EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser.

Landsbygdsverket får meddela de närmare föreskrifter som tillåts eller förutsätts enligt EU:s lagstiftning om import- och exportlicenser när det gäller dels sådana smärre kompletteringar av uppgifterna i licenserna och av licensanvändningen som behövs för att säkerställa produktuppföljningen, dels smärre undantag som inte äventyrar vare sig produktuppföljningen eller tillgången till tillräcklig information för de myndigheter som övervakar importen och exporten av produkter.

11 §

Intyg som krävs vid import av produkter inom sektorn för hampa

I EU:s lagstiftning om import av hampa-produkter finns bestämmelser om produkter inom sektorn för hampa vars import från länder utanför EU kräver intyg, om de uppgifter som ska ingå i ansökan om intyg och om förutsättningarna för utfärdande av intyg. Landsbygdsverket beslutar om utfärdande av intyg på ansökan.

Importören ska vid import visa upp intyget för tullkontoret, som vid hänförandet av produkterna till importförfarande gör en anteckning i intyget som motsvarar det importerade partiet.

12 §

Särskilda krav vid import av vissa hampfrön

I EU:s lagstiftning om import av hampa-produkter finns bestämmelser om hampfrön avsedda för andra ändamål än utsäde (*hampfrön*), vars import kräver både ett intyg som avses i 11 § och att importören har godkänts för ändamålet (*godkänd importör av hampfrön*). Landsbygdsverket beslutar om godkännande på ansökan. Godkännandet förutsätter att importören förbinder sig att iaktta de krav på import av hampfrön som anges i EU:s lagstiftning om import av hampaprodukter och i denna lag. Godkännandet gäller tills vidare.

I EU:s lagstiftning om import av hampa-produkter finns bestämmelser om

1) godtagbara användningssätt för importerade hampfrön,

2) den tid inom vilken hampfröna ska användas,

3) skyldigheten för godkända importörer av hampfrön att till myndigheten ge en förbindelse om uppvisande av dokument som gäller användningen av hampfrön.

Godkända importörer av hampfrön ska inom sex månader från utgången av den tidsfrist beträffande användning av hampfrön som avses i 2 mom. 2 punkten lämna Landsbygdsverket de dokument som visar hur hampfröna har använts. Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de dokument som ska visas upp.

4 kap.

Stödsystem

Exportbidrag

13 §

Förhandsanmälan om ansökan om exportbidrag samt framläggande av exportbidragsprodukter

Bestämmelser om skyldigheten för dem som ansöker om exportbidrag att lämna det behöriga tullkontoret en förhandsanmälan om lastning av och ansökan om exportbidrag för produkter som är föremål för exportbidrag (*exportbidragsprodukt*) och om tid för förhandsanmälan finns i förordningen om exportbidrag. Tullstyrelsen får meddela de föreskrifter som tillåts enligt förordningen om exportbidrag om senareläggning av den tid som anges i den nämnda förordningen.

Förhandsanmälan ska innehålla uppgifter om exportbidragsprodukterna, lastningsplatsen, lastningstiden och transportmedlet. Tullstyrelsen meddelar inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i förhandsanmälan.

Den som ansöker om exportbidrag ska lägga fram exportbidragsprodukterna på ett sätt

som skiljer dem från övriga produkter, så att det är möjligt att identifiera produkterna och transporten samt kontrollera produkterna omedelbart före den tidpunkt för påbörjande av lastning som anges i förhandsanmälan. Tullstyrelsen får inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning meddela närmare föreskrifter om sättet att lägga fram produkter.

14 §

Exportdeklaration och ansökan om exportbidrag i fråga om exportbidragsprodukter

Bestämmelser om skyldigheten för dem som ansöker om exportbidrag att till den behöriga tullmyndigheten lämna en exportdeklaration som gäller exportbidragsprodukter finns i förordningen om exportbidrag. Den som ansöker om exportbidrag ska i exportdeklarationen lämna de uppgifter som behövs för beräkning av bidraget. Landsbygdsverket meddelar inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning närmare föreskrifter om de uppgifter för beräkning av bidraget som ska lämnas i exportdeklarationen. Bestämmelser om de övriga uppgifter som ska ingå i exportdeklarationen finns i artikel 216 i tillämpningsförordningen.

En exportdeklaration där exportören meddelar att exportbidrag söks och där de uppgifter som avses i 1 mom. ingår anses vara en ansökan om exportbidrag.

En ansökan om exportbidrag ska lämnas till det behöriga tullkontoret så att detta före den lastningstidpunkt som anges i förhandsanmälan har tillräckligt med tid att behandla ansökan och bedöma behovet av att kontrollera produkterna. Tullstyrelsen får meddela närmare föreskrifter om tiden för ansökan.

En ansökan om exportbidrag får inte återtas, om den tid som återstår till den anmälda lastningstiden är kortare än två timmar. Tullkontoret kan emellertid godkänna ett återtagande som görs senare, om återtagandet beror på att det fordon som reserverats för transport av produkterna har gått sönder på vägen till lastningsplatsen eller försenats vid gränsövergången eller om det finns någon annan exceptionell orsak.

15 §

Godkännande av övervakningsorgan samt övervakningsorganens verksamhet

I förordningen om exportbidrag finns bestämmelser om rätten för den som ansöker om exportbidrag att för granskning av de uppgifter om uppfyllande av tullformaliteter för exportbidragsprodukter, de uppgifter om iakttagande av kraven på transporten och de uppgifter om lossning av produkterna som utgör villkor för beviljande av exportbidrag anlita ett företag som specialiserat sig på kontroll och övervakning och som godkänts för ändamålet (*godkänt övervakningsorgan*). Bestämmelser om förutsättningarna och tiden för godkännande och om förutsättningarna för tillfällig upphävning och för återkallelse av godkännandet finns i förordningen om exportbidrag. Landsbygdsverket beslutar om godkännande av övervakningsorgan på ansökan.

Bestämmelser om kraven på godkända övervakningsorgans verksamhet finns i förordningen om exportbidrag och i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag. Ett godkänt övervakningsorgan ska på Landsbygdsverkets begäran lägga fram de uppgifter som ligger till grund för uppgifterna om uppfyllande av tullformalitetserna, transport och lossning.

16 §

Godkännande av proviantlager samt proviantlagrens verksamhet

Bestämmelser om rätten för dem som ansöker om exportbidrag att vid exportförfarandet för exportbidragsprodukter använda ett proviantlager som godkänts för ändamålet (*godkänt proviantlager*) finns i förordningen om exportbidrag. Bestämmelser om förutsättningarna för godkännande och om kraven på den verksamhet godkännandet avser finns i förordningen om exportbidrag och i artiklarna 524—535 i tillämpningsförordningen. Landsbygdsverket beslutar om godkännande av proviantlager på ansökan.

Godkännandet gäller i tre år. Landsbygdsverket beslutar om nytt godkännande på an-

sökan. Ansökan ska innehålla en redogörelse för uppfyllandet av förutsättningarna för godkännande.

Stöd till producentorganisationer

17 §

Nationell strategi för sektorn för frukt och grönsaker

Jord- och skogsbruksministeriet utarbetar den nationella strategi för åtgärder på frukt- och grönsaksmarknaden som avses i marknadsordningsförordningen.

18 §

Allmänna villkor för stödet till producentorganisationer

Beviljandet av stöd till producentorganisationer förutsätter att

1) Landsbygdsverket godkänner verksamhetsprogrammet för den producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker som ansöker om stödet,

2) de åtgärder som producentorganisationen inom sektorn för frukt och grönsaker har vidtagit och kostnaderna för dem är stödberättigande på det sätt som avses i detta kapitel,

3) producentorganisationen inom sektorn för frukt och grönsaker har en driftsfond som uppfyller kraven i detta kapitel.

19 §

Verksamhetsprogram för producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker

Landsbygdsverket godkänner på ansökan ett verksamhetsprogram utarbetat av en sådan producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker som ansöker om stöd, om verksamhetsprogrammet uppfyller de krav angående följande omständigheter som anges i marknadsordningsförordningen, EU:s förordning om frukt och grönsaker och detta kapitel:

1) en beskrivning av utgångsläget, verksamhetsprogrammets mål och kriterier för utvärdering av måloppfyllelsen,

2) verksamhetsprogrammets varaktighet,

3) de planerade åtgärderna, kostnaderna och finansieringen,

4) en redogörelse för inrättandet av driftsfonden och de åtaganden som förutsätts av producentorganisationerna.

En producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker ska i ansökan om godkännande av verksamhetsprogrammet lämna uppgifter om förutsättningarna för godkännande. Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas.

Bestämmelser om tiden för ansökan om godkännande av verksamhetsprogram finns i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Sådana bestämmelser om senareläggning av tiden som tillåts enligt EU:s förordning om frukt och grönsaker får utfärdas genom förordning av statsrådet, om det behövs för att säkerställa att producentorganisationerna har tillräckligt med tid att sammanställa de uppgifter som ska anmälas.

20 §

Stödberättigande åtgärder av producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker

Stöd till producentorganisationer kan beviljas för att ersätta kostnader för följande åtgärder enligt marknadsordningsförordningen och EU:s förordning om frukt och grönsaker som ingår i ett godkänt verksamhetsprogram:

1) produktionsplanering,

2) förbättring eller bevarande av produktkvaliteten,

3) säljfrämjande,

4) forskning eller experimentell produktion,

5) utbildning eller främjande av tillgången till rådgivningstjänster,

6) skörde försäkring som hänför sig till krisförebyggande och krishantering i fråga om marknaden,

7) miljöinsatser.

Närmare bestämmelser om de stödberättigande åtgärder som anges i 1 mom. får utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Stöd till producentorganisationer kan inte beviljas för åtgärder för vilka annan offentlig finansiering har fått. Bestämmelser om övriga begränsningar som rör de stödberättigande åtgärderna finns i EU:s förordning om frukt och grönsaker.

21 §

Stödberättigande miljöinsatser av producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker

Stöd till producentorganisationer kan beviljas producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker för att ersätta extra kostnader eller kompensera inkomstbortfall som genomförandet av miljöinsatser som ingår i ett verksamhetsprogram föranleder, om åtgärden gäller

- 1) minskad klimatförändring,
- 2) naturskydd och biologisk mångfald,
- 3) främjande av miljön, hälsan eller livskvaliteten,
- 4) skydd av naturresurserna,
- 5) behandling av avfall, eller
- 6) utbildning eller rådgivning med anknytning till miljöinsatser.

Närmare bestämmelser om de stödberättigande miljöinsatser som anges i 1 mom. utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

En producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker ska genomföra åtminstone två miljöinsatser som avses i 1 mom. eller använda åtminstone tio procent av utgifterna inom verksamhetsprogrammet till dem. Miljöinsatserna får inte inbegripa åtgärder som avses i programmet för utvecklande av landsbygden i Fastlandsfinland eller landsbygdsutvecklingsprogrammet för landskapet Åland. Bestämmelser om krav på miljöinsatserna finns dessutom i marknadsordningsförordningen och EU:s förordning om frukt och grönsaker.

22 §

Stödberättigande för kostnader inom stödet till producentorganisationer och stödets maximibelopp

Stödet till producentorganisationer kan ersätta sådana nödvändiga och skäligen kostnader för genomförande av åtgärder och insatser enligt 20 och 21 § som har uppkommit efter det att ett godkänt verksamhetsprogram börjat genomföras. Bestämmelser om stödberättigande kostnader och om begränsningar som rör dem finns dessutom i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Närmare bestämmelser om de stödberättigande kostnaderna utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Bestämmelser om maximibeloppet av stöd till producentorganisationer finns i marknadsordningsförordningen och EU:s förordning om frukt och grönsaker.

Bestämmelser om förutsättningarna för att höja maximibeloppet av stöd till producentorganisationer finns i artikel 103d.3 i marknadsordningsförordningen. Närmare bestämmelser om uppnåendet av en marknadsandel om mindre än 20 procent som enligt artikel 103d.3 g i den nämnda förordningen är en förutsättning för att höja stödets maximibelopp utfärdas genom förordning av statsrådet.

23 §

Driftsfond för en producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker

Bestämmelser om skyldigheten för producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker att årligen anmäla en uppskattning av driftsfondens storlek under det följande året för genomförande av verksamhetsprogrammet finns i marknadsordningsförordningen och EU:s förordning om frukt och grönsaker. Anmälan görs till Landsbygdsverket. Den ska innehålla uppgifter på basis av vilka det är möjligt att uppskatta driftsfondens storlek och värdet av den saluförda produktionen. Landsbygdsverket får meddela

närmare föreskrifter om de uppgifter som ska anges i anmälan.

Bestämmelser om tiden för inlämnande av anmälan finns i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Sådana bestämmelser om senareläggning av tiden som tillåts enligt EU:s förordning om frukt och grönsaker får utfärdas genom förordning av statsrådet, om det behövs för att säkerställa att producentorganisationen har tillräckligt med tid att sammanställa de uppgifter som ska anmälas.

En producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker ska ordna driftsfondens bokföring på ett sådant sätt att revisorerna årligen kan identifiera, kontrollera och certifiera fondens utgifter. Närmare bestämmelser om kraven på driftsfondens bokföring får utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

24 §

Uppgifter som ska lämnas vid ansökan om stöd till producentorganisationer

I samband med ansökan om stöd till producentorganisationer ska det redogöras för de genomförda åtgärderna och insatserna samt för kostnaderna för dem. Bestämmelser om ansökan om och utbetalning av stödet finns dessutom i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas.

25 §

Ändringar av producentorganisationens verksamhetsprogram

Bestämmelser om skyldigheten för producentorganisationer inom sektorn för frukt och grönsaker att i förväg ansöka om godkännande av ändringar av ett godkänt verksamhetsprogram samt bestämmelser om tiden för ansökan och om förutsättningarna för godkännande av ändringar finns i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Landsbygdsverket beslutar om godkännande av ändringar på ansökan. Bestämmelser som tillåts enligt

EU:s förordning om frukt och grönsaker och gäller en tid för ansökan som infaller senare än den som anges i den förordningen får utfärdas genom förordning av statsrådet, om det behövs för att säkerställa att producentorganisationen har tillräckligt med tid att bedöma ändringsbehoven.

Trots det som föreskrivs i 1 mom. får en producentorganisation inom sektorn för frukt och grönsaker ändra sitt verksamhetsprogram under genomförandeåret utan godkännande, om det är fråga om en obetydlig ändring som inte inverkar på genomförandet av åtgärderna och om organisationen underrättar Landsbygdsverket om ändringen utan dröjsmål efter det att ändringsbehovet har framkommit.

Stöd för biodling

26 §

Biodlingsprogram och åtgärder som berättigar till stöd för biodling

Jord- och skogsbruksministeriet utarbetar det biodlingsprogram som enligt marknadsordningsförordningen är en förutsättning för beviljande av stöd för biodling.

Bestämmelser om de åtgärder för vilka stöd för biodling kan fås finns i artikel 106 i marknadsordningsförordningen. Närmare bestämmelser om de stödberättigande åtgärderna och om kraven på dem utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

27 §

Aktörer som har rätt till stöd för biodling

Stöd för biodling kan beviljas registrerade föreningar och andelslag som företräder biodlingssektorn och förbinder sig att vidta alla stödberättigande åtgärder. Stöd kan sökas av flera stödberättigade aktörer gemensamt.

En stödberättigad aktör kan anlita en annan offentligrättslig eller privaträttslig registrerad sammanslutning vid genomförandet av enskilda åtgärder. Då tillämpas det som i 7 § 2 mom. i statsunderstödslagen (688/2001)

bestäms om skyldigheten att med den som genomför projektet ingå avtal om understödets användning, övervakningen av dess användning och villkoren för dessa.

28 §

Godtagbara kostnader i samband med stöd för biodling samt stödets maximibelopp

Till stöd för biodling berättigar de behövliga och skäligena kostnaderna för genomförande av stödberättigande åtgärder som avses i 26 § 2 mom. Närmare bestämmelser om de godtagbara kostnaderna utfärdas genom förordning av statsrådet.

Landsbygdsverket beslutar om maximibeloppet av stöd för biodling som kan beviljas var och en sökande.

29 §

Ansökan om samt beviljande och utbetalning av stöd för biodling

Landsbygdsverket beslutar på ansökan om beviljande av stöd för biodling. Ansökan om stöd ska ges in under den tid som nämns i ansökningsannonsen. Till ansökan ska det fogas en plan över genomförandet av de åtgärder stödet avser och kostnaderna för dem. En förutsättning för beviljande av stöd är att åtgärderna och kostnaderna för dem är godtagbara.

Stödtagaren ska föra bok över de genomförda åtgärderna och kostnaderna för dem.

Landsbygdsverket beslutar på ansökan om utbetalning av stöd för biodling. Till ansökan ska det fogas en redogörelse för de genomförda åtgärderna och kostnaderna för dem. En förutsättning för utbetalning av stöd är att de genomförda åtgärderna och kostnaderna för dem är godtagbara.

Närmare bestämmelser om de uppgifter ansökningarna ska innehålla och de uppgifter som ska dokumenteras enligt 2 mom. får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Stöd för privat lagring

30 §

Krav på privat lagring

Bestämmelser om godkännande som krävs i fråga om tillverkare av smör som är föremål för stöd för privat lagring finns i förordningen om privat lagring. På godkännandet tillämpas det som i denna lag bestäms om godkända tillverkare av produkter för lagring.

En förutsättning för beviljande av stöd för privat lagring är att sökanden lagrar produkterna under sådana förhållanden och på ett sådant sätt att det säkerställs att produktkvantiteten och produkternas egenskaper upprätthålls och att produkterna lätt kan identifieras och är lätt åtkomliga. Dessutom krävs det att sökanden säkerställer att produkterna är försedda med behövlig identitetsbeteckning och att lagrade produkter inte byts ut mot andra produkter. Närmare bestämmelser om kraven på lagringsförhållanden, lagringssätt och märkning får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Den som ansöker om stöd för privat lagring ska inlagra och utlagra produkterna på ett sådant sätt att produkternas kvalitet, kvantitet och märkningar kan kontrolleras. Sökanden ska ordna utlagringen vid lagringstidens slut på ett sådant sätt att kvantiteten av ett enskilt produktparti som utlagras inte är obetydlig. Närmare bestämmelser om kraven på in- och utlagringssätt och på minimikvantiteten produkter som ska utlagras på en gång får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Den som ansöker om stöd för privat lagring får flytta de produkter stödet avser till ett annat lager bara med tillstånd av Landsbygdsverket. Beviljandet av tillstånd förutsätter att omlokaliseringen behövs för att trygga lämpliga förvaringsförhållanden för produkterna eller av någon annan exceptionell och oförutsebar anledning. Bestämmelser om skyldigheten för dem som ansöker om stöd för privat lagring att in- och utlagra produkterna inom utsatt tid och om övriga skyldigheter för dem

i samband med lagring finns i förordningen om privat lagring.

31 §

Anmälan och dokumentering av uppgifter om privat lagring

De som får stöd för privat lagring ska dokumentera och anmäla till Landsbygdsverket de uppgifter som behövs för att säkerställa att lagringskraven uppfylls. Närmare bestämmelser om kraven på dokumentering och anmälan av uppgifter om lagring av produkter får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning. Bestämmelser om skyldigheten för dem som ansöker om stöd att anmäla uppgifter om inlagring av produkter, lager som används, lagringsförfaranden och utlagring finns dessutom i förordningen om privat lagring.

Bestämmelser om tiderna för anmälningar som förutsätts i fråga om mottagare av stöd för privat lagring finns i förordningen om privat lagring. Sådana bestämmelser om tiderna för anmälningar som tillåts enligt förordningen om privat lagring får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet, om det behövs för att säkerställa planeringen och genomförandet av produktkontroller.

32 §

Avtal om privat lagring

Bestämmelser om skyldigheten att fastställa ett avtal om privat lagring mellan den myndighet som beviljar stödet och den som ansöker om stöd finns i förordningen om privat lagring. Avtalet upprättas av Landsbygdsverket. Landsbygdsverket ska säkerställa att avtalet innehåller de krav på privat lagring som anges i förordningen om privat lagring och i denna lag.

Skolmjölksstöd

33 §

Produkter som berättigar till skolmjölksstöd

Utöver det som i skolmjölksförordningen föreskrivs om krav på produkter som berättigar till skolmjölksstöd ska produkterna motsvara näringsrekommendationerna. Närmare bestämmelser om beaktande av näringsrekommendationerna i kraven på produkterna får utfärdas genom förordning av statsrådet.

34 §

Godkännande av sökande av skolmjölksstöd

Bestämmelser om skyldigheten för dem som ansöker om skolmjölksstöd att ansöka om godkännande för ändamålet finns i skolmjölksförordningen. Landsbygdsverket beslutar om godkännande på ansökan. Godkännandet förutsätter förutom det som föreskrivs i skolmjölksförordningen att sökanden är ett offentligt eller ett privat av myndigheterna erkänt daghem, en offentlig eller en privat av myndigheterna erkänd förskola eller läroanstalt på grundskolestadiet eller på andra stadiet eller en myndighet som svarar för deras verksamhet (*godkänd sökande av skolmjölksstöd*).

Skolmjölksstöd kan sökas på en godkänd sökande av skolmjölksstöds vägnar av en för ändamålet godkänd aktör som till den godkända sökanden levererar sådana produkter som skolmjölksstödet avser (*godkänd leverantör av skolmjölksprodukter*). Landsbygdsverket beslutar om godkännande på ansökan. En förutsättning för godkännande är, utöver det som föreskrivs i skolmjölksförordningen, att leverantören visar upp en fullmakt av en godkänd sökande av skolmjölksstöd enligt vilken leverantören får ansöka om stödet på dennes vägnar.

En aktör som ansöker om godkännande som sökande av skolmjölksstöd eller godkännande som leverantör av skolmjölksprodukter ska i sin ansökan om godkännande lämna de uppgifter om förutsättningarna för godkännande som anges i denna paragraf.

Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökningarna.

Ett beviljat godkännande gäller tills vidare. Bestämmelser om förutsättningarna för att återkalla godkännandet och för att ett återkallat godkännande ska kunna återfås finns i skolmjölkförordningen.

35 §

Krav på godkända sökande av skolmjölkstöd

Godkända sökande av skolmjölkstöd ska

1) säkerställa att de produkter stödet avser delas ut endast till daghemsbarn eller elever vid läroanstalter,

2) föra bok över de utdelade stödberättigande produkterna, och

3) anmäla till Landsbygdsverket uppgifter om antalet barn och elever enligt 1 punkten och om de produkter som delats ut till dem.

Antalet barn och elever anses för hela terminens del vara det antal barn eller elever som under terminens första dag har anmälts vid daghemmet eller läroanstalten. Bestämmelser om övriga förutsättningar för beviljande och utbetalning av skolmjölkstöd finns i skolmjölkförordningen.

Närmare bestämmelser om de uppgifter enligt 1 mom. som ska dokumenteras och anmälas får utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

En godkänd sökande av skolmjölkstöd ska ansöka om stöd på så sätt att en enskild stödansökan omfattar en termin.

36 §

Krav på godkända leverantörer av skolmjölkprodukter

Om skolmjölkstöd söks av en godkänd leverantör av skolmjölkprodukter, förutsätter beviljandet av stöd att denne

1) sänker priset på de produkter stödansökan avser med åtminstone beloppet av utbetalt stöd så att det sammanlagda beloppet av nedsatt pris och stöd inte överstiger det pris

som andra motsvarande kunder betalar till leverantören,

2) dokumenterar uppgifterna om sänkning av produktpriserna,

3) till Landsbygdsverket på verkets begäran utan obefogat dröjsmål anmäler uppgifter på basis av vilka prissänkningen kan kontrolleras i fråga om varje godkänd sökande av skolmjölkstöd.

Landsbygdsverket har rätt att få de uppgifter som avses i 1 mom. 3 punkten oberoende av sekretessbestämmelserna.

Närmare bestämmelser om de uppgifter enligt 1 mom. som ska dokumenteras får utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

Bestämmelser om de uppgifter om levererade produkter som godkända leverantörer av skolmjölkprodukter ska dokumentera och anmäla och om övriga förutsättningar för beviljande av stödet finns i skolmjölkförordningen. Genom förordning av statsrådet får det utfärdas sådana närmare bestämmelser som tillåts enligt skolmjölkförordningen när det gäller rätten för godkända leverantörer av skolmjölkprodukter att i stället för de uppgifter som avses i skolmjölkförordningen lägga fram andra uppgifter om leverans och utdelning av produkterna, om detta är ändamålsenligt för de godkända leverantörerna av skolmjölkprodukter och inte äventyrar uppföljningen av produkter som stödet avser.

En godkänd leverantör av skolmjölkprodukter ska ansöka om stöd på så sätt att en enskild stödansökan omfattar en månad.

Allmänna krav på stödsystemen

37 §

Tekniska krav som hänför sig till stödsystemen

I EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs det om teknisk utrustning som de som ansöker om stöd och stödtagarna förutsätts ha och om andra tekniska krav. Genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet får det utfärdas de närmare bestämmelser som tillåts eller förutsätts enligt EU:s marknadsordningslagstiftning när det gäller dels smär-

re kompletteringar som krävs för adekvat genomförande av de tekniska kraven, dels smärre undantag som inte äventyrar en adekvat verkställighet av EU:s marknadsordningslagstiftning.

5 kap.

Klassificering av slaktkroppar

38 §

Skalor för klassificering av slaktkroppar

Bestämmelser om slakteriernas skyldighet att klassificera slaktkroppar av nötkreatur och svin i enlighet med den *skala för klassificering av slaktkroppar* som avses i marknadsordningsförordningen finns i klassificeringsförordningen. Skyldigheten tillämpas också på i klassificeringsförordningen avsedd klassificering av slaktkroppar av nötkreatur som är åtminstone 12 månader gamla. Skyldigheten tillämpas inte, om det är fråga om klassificering enligt artikel 20.2 i klassificeringsförordningen.

Om ett slakteri klassificerar slaktkroppar av får, ska klassificeringen vara förenlig med skalan för klassificering av slaktkroppar.

Sådana kompletterande bestämmelser om skalor för komplettering av skalan för klassificering av slaktkroppar som tillåts enligt marknadsordningsförordningen får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet, om det behövs för att fastställa slaktkroppars värde mera exakt.

39 §

Genomförande av klassificeringen

Bestämmelser om kraven på slakteriernas klassificering och tekniska genomförande av den därmed sammanhörande vägningen samt bestämmelser om metoderna för märkning av slaktkroppar och om presentationen av slaktkroppar finns i EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar.

Sådana närmare bestämmelser om smärre kompletteringar av det tekniska genomförandet av klassificeringen och av metoderna för märkning av slaktkroppar som tillåts enligt EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet, om det behövs för att säkerställa att klassificeringen och vägningen genomförs exakt och att slaktkropparna identifieras.

Sådana närmare bestämmelser om smärre kompletteringar av presentationen av slaktkroppar som tillåts enligt EU:s lagstiftning om klassificering av slaktkroppar får dessutom utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet, om det behövs för att säkerställa tillämpad kommersiell praxis, slakttekniken eller hygien.

40 §

Godkännande av slaktkroppsklassificerare

Sådan klassificering av slaktkroppar som avses i klassificeringsförordningen får utföras bara av personer som Landsbygdsverket har godkänt för uppdraget (*godkända slaktkroppsklassificerare*). Godkännandet omfattar förutom klassificering också vägning och identifieringsmärkning av slaktkroppen. Landsbygdsverket beslutar om godkännande på ansökan.

Förutsättningar för godkännandet är dels tillräckliga kvalifikationer som grundar sig på av Landsbygdsverket godkänd utbildning som hänför sig till verksamhet enligt 1 mom., dels ett av Landsbygdsverket godkänt arbetsprov som rör klassificering. Närmare bestämmelser om utbildningens och arbetsprovets innehåll och om sättet för genomförande av utbildningen och arbetsprovet får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Landsbygdsverket kan besluta om godkännande för högst tre år i sänder. Landsbygdsverket beslutar om ett nytt godkännande, om slaktkroppsklassificeraren ansöker om ett sådant och redogör för uppfyllandet av förutsättningarna för godkännande. Sökanden be-

höver dock inte avlägga ett nytt arbetsprov, om det inte finns särskilda skäl till detta.

6 kap.

Prisrapporter

41 §

Skyldighet att meddela priser och anmäla andra uppgifter med anknytning till dem

Om verkställigheten av EU:s marknadsordningslagstiftning förutsätter att medlemsstaterna meddelar uppgifter om produkternas priser, kvantitet eller kvalitet och myndigheterna inte har tillgång till sådana uppgifter och uppgifterna inte kan inhämtas med hjälp av officiell statistik eller särskilda utredningar, är följande skyldiga att anmäla dem (*prisrapport*):

- 1) aktörer som på marknaden första gången efter tillverkningen säljer eller köper mjölk eller mjölkprodukter avsedda för konsumenter,
- 2) slakterier för svin- och färskött,
- 3) aktörer som bedriver partihandel med färskött,
- 4) slakterier för fjäderfäkött och äggpackerier,
- 5) aktörer som bearbetar spannmål eller exporterar spannmål till länder utanför Finland,
- 6) aktörer som importerar eller bedriver partihandel med frukt och grönsaker eller bearbetade produkter av frukt och grönsaker.

Bestämmelser om skyldigheten för slakterier för nötkött och aktörer som sänder nötkreatur till slakteriet att ge prisrapporter finns i klassificeringsförordningen. Bestämmelser om skyldigheten för godkända företag inom sockersektorn att ge prisrapporter finns i EU:s lagstiftning om sockerproduktion.

Närmare bestämmelser om de uppgifter som ska anmälas och de aktörer som är skyldiga att anmäla uppgifter utfärdas genom förordning av statsrådet inom de gränser som anges i EU:s lagstiftning.

42 §

Behörig myndighet vid anmälan av uppgifter samt anmälningsförfaranden

Aktörer som svarar för att ge prisrapporter ska lämna uppgifterna till jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral, som behandlar uppgifterna och sänder dem till EU:s institutioner och vid behov beslutar om utlämnande av uppgifter. Godkända företag inom sockersektorn ska dock lämna uppgifterna till Landsbygdsverket, som svarar för de ovannämnda åtgärderna.

Aktörer som svarar för att ge prisrapporter ska lämna uppgifterna avgiftsfritt och i lätt åtkomlig form. Närmare bestämmelser om de blanketter som ska användas vid anmälan av uppgifter och om sändningsformatet får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

Aktörer som svarar för att ge prisrapporter ska anmäla uppgifterna före den tid för anmälan av uppgifter som föreskrivs för medlemsstaterna i EU:s marknadsordningslagstiftning, så att myndigheten har möjlighet att behandla och lämna in uppgifterna i tid. Närmare bestämmelser om tiderna för anmälan utfärdas genom förordning av statsrådet.

43 §

Registrering, användning och utlämnande av anmälda uppgifter samt offentlighet för dem

Uppgifterna i prisrapporterna utgör ett register enligt lagen om landsbygdsnäringsförvaltningens informationssystem (284/2008). Anmälda uppgifter får användas bara för fastställande av ett genomsnittligt pris inom en produktsektor på det sätt som avses i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Om en aktör frivilligt lämnar andra uppgifter än de som omfattas av skyldigheten enligt detta kapitel, ska på registreringen, användningen och utlämnandet av frivilligt lämnade uppgifter och på offentligheten för dem tillämpas det som föreskrivs om uppgifter som omfattas av anmälningskyldighet.

44 §

Skyldighet att dokumentera uppgifter som ligger till grund för prisrapporter

Aktörer som svarar för att ge prisrapporter ska dokumentera de uppgifter som ligger till grund för de anmälda uppgifterna. Närmare bestämmelser om de uppgifter som ska dokumenteras får utfärdas genom förordning av statsrådet.

7 kap.

Krav som gäller sockerproduktion

45 §

Krav som gäller dem som producerar, raffinärer och bearbetar socker

Bestämmelser om skyldigheten för dem som producerar eller bearbetar socker och för raffinaderier att hos en myndighet ansöka om godkännande för ändamålet och om förutsättningarna för godkännande finns i EU:s lagstiftning om sockerproduktion. Landsbygdsverket beviljar på ansökan godkännande för sådana aktörer som producerar eller bearbetar socker och sådana raffinaderier som uppfyller förutsättningarna för godkännande (*godkänt företag inom sockersektorn*). Godkännandet gäller tills vidare. Bestämmelser om förutsättningarna för att återkalla godkännandet finns i EU:s lagstiftning om sockerproduktion.

Bestämmelser om kraven på verksamheten inom godkända företag inom sockersektorn och om dessa företags skyldighet att anmäla uppgifter om verksamheten till myndigheten finns i EU:s lagstiftning om sockerproduktion. Uppgifterna ska anmälas till Landsbygdsverket.

Bestämmelser om förutsättningarna för att bevilja sockerproducenter produktionskvoter och om producenternas skyldighet att betala produktionsavgift och överskottsavgift samt skyldighet att anmäla överföring av sådan produktion som överstiger produktionskvoten till nästa regleringsår finns i EU:s lag-

stiftning om sockerproduktion. Landsbygdsverket beslutar om beviljande av produktionskvot. Produktionsavgifterna och överskottsavgifterna ska betalas till Landsbygdsverket. Anmälan om överföring av produktion ska göras senast den 15 april varje år, om inte något annat följer av EU:s marknadsordningslagstiftning.

46 §

Krav på bransch- och leveransavtal för sockerbetor

Bestämmelser om kraven på bransch- och leveransavtal för sockerbetor och om skyldigheten för sockerproducenter att anmäla uppgifter om leveransavtalen till en myndighet finns i EU:s lagstiftning om sockerproduktion. Uppgifterna ska anmälas till Landsbygdsverket.

Om verkställigheten av EU:s lagstiftning om sockerproduktion förutsätter att en oavhängig expert som en myndighet godkänt utses eller att något annat förvaltningsbeslut som hänför sig till bransch- och leveransavtalen fattas, är jord- och skogsbruksministeriet behörig myndighet i ärendet.

8 kap.

Säkerheter

47 §

Säkerhetens form, godkännande av borgensman och ställande av säkerhet

Om det med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning krävs att säkerhet ställs för görande av en ansökan, ett erbjudande eller ett anbud, kan kontant inbetalning eller borgensåtagande enligt artikel 8.1 i säkerhetsförordningen användas som säkerhet. Borgensmannen ska vara en för ändamålet *godkänd borgensman*.

Landsbygdsverket beslutar på ansökan av borgensmannen om beviljande av godkän-

nande. En förutsättning för godkännande är att borgensmannen är ett kreditinstitut enligt 8 § 1 mom. i kreditinstitutslagen (121/2007), ett utländskt kreditinstitut enligt 8 § 2 mom. i den lagen eller utländskt EES-kreditinstitut enligt 8 § 3 mom. i den lagen, eller ett skadeförsäkringsbolag enligt försäkringsbolagslagen (521/2008). Godkännandet gäller tills vidare.

En sökande som använder kontant inbetalning som säkerhet ska deponera den på ett konto som Landsbygdsverket har anvisat. Om sökanden använder borgensåtagande som säkerhet, ska en godkänd borgensman ge in en borgensförbindelse till Landsbygdsverket. Bestämmelser om övriga förfaranden som är tillämpliga vid ställande av säkerhet finns i säkerhetsförordningen.

48 §

Belastning, frisläppande och förverkande av säkerhet

När en sökande gör en ansökan, ett erbjudande eller ett anbud vars behandling kräver en säkerhet beslutar Landsbygdsverket om belastning av den ställda säkerheten i överensstämmelse med det säkerhetsbelopp som förutsätts i EU:s marknadsordningslagstiftning. En säkerhet som ställts kan inte användas för något annat ändamål vad den belastade delen beträffar.

Landsbygdsverket beslutar om frisläppande eller förverkande av en belastad säkerhet i enlighet med förutsättningarna i EU:s marknadsordningslagstiftning. Säkerheten förverkas dock inte, om beloppet av säkerhet som ska förverkas understiger 60 euro eller om säkerheten med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning inte ska förverkas.

Om det i EU:s marknadsordningslagstiftning förutsätts att medlemsstaterna fastställer vilket dokument eller förfarande den aktör som ställt säkerhet ska använda för frisläppande av säkerheten, får Landsbygdsverket meddela närmare föreskrifter om det dokument eller förfarande som ska användas.

9 kap.

Kontroll, inspektion och granskning

49 §

Allmän styrning av kontroller, inspektioner och granskningar, val av kontrollobjekt, allmänna kontrollförfaranden och rapportering

Landsbygdsverket svarar för den allmänna styrningen av kontroller, inspektioner och granskningar och av anknytande rapportering. När det gäller prisrapporter och klassificering av slaktkroppar är det dock jord- och skogsbruksministeriet som svarar för den allmänna styrningen av kontroller, inspektioner och granskningar.

Den myndighet som utför kontroller, inspektioner och granskningar i enlighet med detta kapitel beslutar om antalet kontroller och väljer kontrollobjekten utifrån riskanalys eller slumpmässigt urval, om inte något annat föreskrivs i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Vid förrättande av inspektioner tillämpas 39 § i förvaltningslagen (434/2003).

De myndigheter som utför kontroller, inspektioner och granskningar ska rapportera om de genomförda åtgärderna och om sina iakttagelser till den myndighet som svarar för den allmänna styrningen av dessa. De myndigheter som utför kontroller inspektioner och granskning ska, med avseende på uppföljning av övervakningen, på begäran lämna den myndighet som svarar för den allmänna styrningen av dessa åtgärder också andra uppgifter om övervakningsåtgärderna, övervakningspersonalen och övervakningen.

50 §

Granskning av ansökningar och anmälningar

Landsbygdsverket granskar de uppgifter om förutsättningar för beviljande eller utbetalning av stöd som hänför sig till ansökningar och anmälningar samt de uppgifter om förutsättningar för någon annan åtgärd som avses i ansökningarna eller anmälningarna.

Exportdeklarationer granskas emellertid av tullverket i samband med utförelse.

51 §

Kontroller och inspektioner som hänför sig till lagring

Livsmedelssäkerhetsverket kontrollerar innan interventionslagringen inleds att lokaler som är avsedda för lagring av smör, mjölkpulver och spannmålsprodukter är förenliga med kraven.

Inspektioner av interventionslager, kontroll av lagringsförhållandena och lagringsförfarandena samt kontroll av att de lagrade produkternas kvantitet, kvalitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar är förenliga med kraven utförs under lagringen på det sätt som förutsätts i EU:s interventionslagstiftning av

1) tullverket när det är fråga om smör, mjölkpulver eller nötkött,

2) Landsbygdsverket när det är fråga om att bena ur nötkött under interventionslagringen,

3) Livsmedelssäkerhetsverket när det är fråga om spannmålsprodukter.

Inspektioner av lokaler för privat lagring och kontroll av lagringsförhållandena och lagringsförfarandena vid dem samt kontroll av att de lagrade produkternas kvantitet, kvalitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar är förenliga med kraven utförs av tullverket på det sätt som förutsätts i förordningen om privat lagring.

De myndigheter som nämns i denna paragraf har rätt att för inspektionerna få tillträde till de lokaler som är avsedda för och används till lagring och att kontrollera lagrade produkter och lagringsförhållanden samt att granska lagerhållarens med produktlagringen sammanhörande dokument och bokföring i den omfattning som behövs för att säkerställa att lagren, lagringsförhållandena och lagringsförfarandena samt de lagrade produkternas kvalitet, kvantitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar är förenliga med kraven och att de uppgifter som lämnats till myndigheterna är korrekta. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

52 §

Kontroll och inspektion av tillverkare av produkter för lagring

Livsmedelssäkerhetsverket kontrollerar på det sätt som förutsätts i EU:s interventionslagstiftning och förordningen om privat lagring förutsättningarna för godkännande av aktörer som ansöker om godkännande som tillverkare av produkter för lagring eller är godkända tillverkare av produkter för lagring, samt produktionens överensstämmelse med kraven. Tullverket kontrollerar på det sätt som förutsätts i EU:s interventionslagstiftning och förordningen om privat lagring att den bokföring över produktionen som godkända tillverkare av produkter för lagring har är förenlig med kraven.

Livsmedelssäkerhetsverket kan anlita kommunala livsmedelstillsynsmyndigheter vid kontrollerna, om Livsmedelssäkerhetsverket och den kommun där anläggningen i fråga finns kommer överens om detta. Närmare bestämmelser om de kontrolluppgifter där den kommunala livsmedelstillsynsmyndigheten bistår Livsmedelssäkerhetsverket utfärdas genom förordning av statsrådet.

De myndigheter som anges i denna paragraf har rätt att för inspektioner få tillträde till lokaler som sådana tillverkare av produkter för lagring som ansöker om godkännande eller sådana tillverkare som är godkända tillverkare av produkter för lagring använder för tillverkning av produkter som godkännandet avser, och att kontrollera produkter och anordningar samt granska dokument och bokföring i den omfattning som behövs för att säkerställa att förutsättningarna för godkännande av anläggningen uppfylls och att tillverkningen är förenlig med kraven samt att de uppgifter som lämnats till myndigheterna är korrekta. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

53 §

Kontroll av produkter som in- eller utlagras

Vid inlagring i interventionslager och lokaler som används för privat lagring kontrollerar Landsbygdsverket på det sätt som avses i

EU:s interventionslagstiftning och förordningen om privat lagring av nötkött som ska urbenas uppfyller kraven på kvantitet, kvalitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar. Närings-, trafik- och miljöcentralen kontrollerar på motsvarande sätt spannmålsprodukter och tullverket övriga produkter. Livsmedelssäkerhetsverket utför emellertid provtagning på smör och mjölkpulver avsett för inlagring i interventionslager och undersöker proverna samt undersöker prover som tagits på spannmålsprodukter avsedda för inlagring i interventionslager.

Före inlagringen kontrollerar närings-, trafik- och miljöcentralen utöver det som bestäms i 1 mom. organoleptiskt kvaliteten på enskilda lass av spannmålsprodukter avsedda att inlagras i interventionslager (*preliminär kvalitetskontroll i fråga om spannmålsprodukter*), om det behövs för att säkerställa att partier som tydligt avviker från kvalitetskraven åtskiljs.

Vid utlagring från lokaler som används för privat lagring kontrollerar tullverket på det sätt som avses i förordningen om privat lagring att produkternas kvantitet, kvalitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar uppfyller kraven. Vid utlagring från interventionslager kontrollerar Landsbygdsverket nötkött som ska urbenas, närings-, trafik- och miljöcentralen spannmålsprodukter och tullverket övriga produkter med avseende på kraven på kvantitet, kvalitet, förpackningssätt och förpackningsmärkningar, om det behövs för att säkerställa att produkterna är förenliga med kraven.

De myndigheter som anges i denna paragraf har rätt att vid in- och utlagring av produkter få tillträde till lokaler som används till lagring och lastning av produkter och att kontrollera produkterna samt att granska leverantörernas dokument över produkterna och lagerhållarens dokument och bokföring över produkterna i den omfattning som behövs för att säkerställa att produkterna är förenliga med kraven och att de uppgifter som lämnats är korrekta. Om spannmålsprodukter erbjuds för interventionslagring på lagringsplatsen eller om det finns skäl att misstänka att de erbjudna spannmålsprodukterna inte finns på den anmälda lagringsplatsen, har myndigheten dessutom rätt att innan produk-

terna inlagras i interventionslager få tillträde till de lokaler som används för lagringen och att kontrollera produkterna och granska de dokument och bokföring över produkterna som lagerhållaren och den som har lämnat ett erbjudande eller anbud innehar. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

54 §

Kontroller och granskningar vid import och export

Tullverket kontrollerar i samband med och under hänförandet av produkter till tullförfarande att import- och exportlicenser, import- och exportdeklarationer och andra dokument som ska visas upp i samband med import och export, produkter som hänför sig till dem samt exportbidragsprodukter och dokument som hänför sig till dem är förenliga med kraven. Bestämmelser om den myndighet som utför kontroller enligt artikel 2 i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag vilka utgör en förutsättning för beviljande av exportbidrag för nötkreatur finns dock i 27 § i lagen om transport av djur (1429/2006).

Tullverket har rätt att för verkställande av inspektion få tillträde till lager, lokaler och andra platser där produkter transporteras, förvaras eller lastas och att i den omfattning som krävs för att säkerställa att produkterna och uppgifterna om dem är förenliga med kraven kontrollera produkterna samt granska dokument som rör produkterna, produktinnehavaren, andra parter och fordon. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende. Bestämmelser om den inspektionsrätt för gränsveterinärer som hänför sig till kontroller enligt artikel 2 i förordningen om djurtransporter i samband med exportbidrag finns i 28 § i lagen om transport av djur.

Tullverket kan i samband med kontroller kräva att produkter ska framläggas för kontroll och lossas ur fordon samt sätta tullsigill på fordon som står under tullkontroll. Tullverket kan hindra import av produkter till finskt territorium eller export av produkter från Finland, om importen eller exporten

med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning förutsätter import- eller exportlicens men en sådan inte finns eller om importen förutsätter betalning av importtull eller avgift men denna är obetald.

Om en sökande av exportbidrag i syfte att säkerställa att produkter som exportbidraget avser når destinationen använder det system som avses i kommissionens förordning (EG) nr 2584/2000 om införande av ett system för överföring av uppgifter om vissa leveranser av nöt- och griskött som fraktas med vägtransport till Ryska federationen, tar Tullstyrelsen emot samt behandlar och verifierar uppgifterna i fråga på det sätt som avses i den förordningen.

55 §

Kontroll och inspektion i fråga om sökande av stöd och stöntagare

Landsbygdsverket kontrollerar på det sätt som förutsätts i EU:s marknadsordningslagstiftning sökande av stöd och stöntagare som avses i denna lag för att klarlägga om villkoren för beviljande och utbetalning av stödet är förenliga med kraven. Landsbygdsverket kontrollerar dessutom mottagare av stöd för biodling för att klarlägga om villkoren för beviljande och utbetalning av stöd är förenliga med kraven.

Landsbygdsverket har rätt att, i den omfattning som krävs för att säkerställa att åtgärderna är förenliga med kraven och att villkoren för beviljande och utbetalning av stöd har uppfyllts, få tillträde till utrymmen som inehålls av sökande av stöd och stöntagare och hänföra sig till den verksamhet som stödet avser samt rätt att kontrollera produkter och granska dokument och bokföring. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

56 §

Kontroll och inspektion av godkända aktörer och aktörer som ger prisrapporter

Tullverket kontrollerar

1) på det sätt som förutsätts i EU:s lagstiftning om sockerproduktion att förutsättning-

arna för godkännande uppfylls i fråga om sådana företag inom sockersektorn som ansöker om godkännande samt i fråga om godkända företag inom sockersektorn att de krav som gäller förutsättningarna för godkännande, produktionskvoter, anmälningsskyldighet, produktionsavgifter, bransch- och leveransavtal samt minimipris för sockerbetor uppfylls,

2) att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om proviantlager som ansöker om godkännande och godkända proviantlager samt att proviantlagrens verksamhet är förenlig med kraven.

Landsbygdsverket kontrollerar

1) att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om övervakningsorgan som ansöker om godkännande och godkända övervakningsorgan samt att övervakningsorganens verksamhet är förenlig med kraven,

2) att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om godkända importörer av hampfrön och att deras verksamhet är förenlig med kraven,

3) att förutsättningarna för godkännande uppfylls i fråga om slaktkroppsklassificerare som ansöker om godkännande och godkända slaktkroppsklassificerare och att deras verksamhet är förenlig med kraven,

4) att den verksamhet som aktörer som svarar för att ge prisrapporter är skyldiga att anmäla är förenlig med kraven.

Tullverket och Landsbygdsverket har rätt att för utförande av sina kontrolluppgifter enligt denna paragraf få tillträde till lokaler där aktörer som ansöker om godkännande eller godkända aktörer bedriver den verksamhet godkännandet avser och att kontrollera produkter och anordningar samt granska dokument och bokföring i den omfattning som krävs för att säkerställa att förutsättningarna för godkännande uppfylls och att verksamheten är förenlig med kraven. Om hampfrön som importerats av en godkänd importör av hampfrön används av någon annan än den godkända importören av hampfrön, har Landsbygdsverket dessutom rätt att få tillträde till produktanvändarens lokaler och att kontrollera eller granska de ovannämnda omständigheterna i den omfattning som krävs för övervakningen av att användningen är förenlig med kraven. Inspektion får dock inte

utföras i utrymmen som används för permanent boende.

Landsbygdsverket har rätt att, i den omfattning som krävs för att säkerställa att anmälningsskyldigheten fullgörs och de anmälda uppgifterna är korrekta, få tillträde till lokaler som innehas av aktörer som svarar för att ge prissrapporter och att granska dokument och bokföring som hänför sig till den verksamhet anmälningsskyldigheten avser. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

57 §

Kontroll av produkternas användning och destination

Om det i EU:s marknadsordningslagstiftning förutsätts att ett dokument eller förfarande som fastställts för ändamålet används vid övervakning av användningen av produkter som härrör från interventionslager eller är föremål för exportbidrag eller andra produkter med anknytning till marknadsordningen eller används vid övervakning av deras ankomst till destinationen, kontrollerar tullverket produkterna och granskar dokumenten. Tullstyrelsen får meddela sådana närmare föreskrifter om smärre kompletteringar av dokument som tillåts enligt EU:s marknadsordningslagstiftning och gäller den aktör som är ansvarig för att bevisa användningen av produkter eller produkternas ankomst till destinationen, om kompletteringarna behövs för att bevisa användningen av produkter eller produkternas ankomst till destinationen.

Tullverket har rätt att, i den omfattning som krävs för att säkerställa att de i EU:s marknadsordningslagstiftning ingående kraven på förfarandena i fråga iakttas, få tillträde till fordon som används för transport och till utrymmen med anknytning till produkternas användning och destination samt rätt att kontrollera produkter som är föremål för övervakning och granska dokument som rör produkterna och deras användning och transport. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

58 §

Granskning av affärshandlingar

Tullverket granskar sådana affärshandlingar enligt förordningen om eftergranskning som innehas av aktörer som får stöd eller annan ersättning enligt EU:s marknadsordningslagstiftning eller av godkända företag inom sockersektorn.

Tullverket har rätt att, i den omfattning som krävs för att säkerställa att förutsättningarna för beviljande av stöd eller annan ersättning uppfylls eller att grunderna för utbetalning är korrekta, få tillträde till lokaler som innehas av aktörer som får stöd eller annan ersättning enligt EU:s marknadsordningslagstiftning och lokaler som innehas av godkända företag inom sockersektorn och att granska de dokument och den bokföring som hänför sig till den nämnda verksamheten. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

59 §

Anlitande av privata aktörer vid kontroller

Den i detta kapitel avsedda myndighet som svarar för kontrollen kan med en utomstående revisors samtycke anlita denne vid kontroller, om det behövs för att genomföra kontrollen på ett ändamålsenligt sätt. Revisorn ska vara en revisor eller revisionsammanslutning enligt revisionslagen (459/2007) eller lagen om revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin (467/1999). En revisionsammanslutning ska utse en revisor som är ansvarig för kontrollen.

Landsbygdsverket kan berättiga en närings-, trafik- och miljöcentral att med samtycke av en interventionslagerhållare för spannmålsprodukter anlita denne vid kontroller av spannmålsprodukter som inlagras i interventionslager, om det behövs för att genomföra kontrollerna på ett ändamålsenligt sätt. Interventionslagerhållaren ska ha de tillräckliga tekniska och administrativa resurser som uppdraget kräver och att den personal som interventionslagerhållaren anlitar vid kontrollerna har sådan tillräcklig och på erfarenhet eller utbildning baserad yrkesskicklig-

het som uppdraget kräver. Interventionslagerhållaren ska dokumentera och anmäla till Landsbygdsverket de uppgifter som hänför sig till genomförda kontroller. Närmare bestämmelser om personalens yrkesskicklighet, de resurser som krävs av interventionslagret och de uppgifter som ska dokumenteras och anmälas får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Landsbygdsverket kan med samtycke av en privaträttslig sammanslutning anlita den vid kontroll av klassificering av slaktkroppar, om det behövs för att genomföra kontrollen på ett ändamålsenligt sätt. Sammanslutningen ska för uppdraget ha tillgång till ett tillräckligt antal personer med sådan på utbildning eller erfarenhet baserad yrkesskicklighet som krävs för genomförandet av kontrollerna. Närmare bestämmelser om den yrkesskicklighet som krävs får utfärdas genom förordning av statsrådet. En bemyndigad sammanslutning ska utse personer som är ansvariga för kontrollerna.

I fråga om uppdrag enligt detta kapitel tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar på den som biträder vid kontroller. Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen (412/1974).

60 §

Kontroller och inspektioner som det attesterande organet utför

Det *attesterande organ* som utsetts med stöd av 2 § 4 mom. i lagen om verkställighet av Europeiska gemenskapens gemensamma jordbrukspolitik (1100/1994) och avses i artikel 7 i finansieringsförordningen får, för genomförande av undersökningar som är nödvändiga för utfärdande av intyg enligt artikel 5 i förordningen om utbetalande organ och för utförande av andra kontroller som enligt vad det särskilt föreskrivs i EU:s lagstiftning ska utföras av det attesterande organet, utföra inspektioner hos de myndigheter eller sammanslutningar som utför uppdrag som ålagts det utbetalande organet eller hos stödtagare, interventionslagerhållare eller godkända företag inom sockersektorn.

Den som verkställer inspektion har rätt att i den omfattning uppdraget kräver inspektera stödtagares, interventionslagerhållares och godkända företag inom sockersektorns byggnader och lokaler samt kontrollera andra omständigheter som utgör förutsättningar för utbetalning av stöd eller ersättning eller för godkännande. Inspektion får dock inte utföras i utrymmen som används för permanent boende.

Det attesterande organet har trots sekretessbestämmelserna rätt att av myndigheterna få de uppgifter som är nödvändiga för utförande av inspektionsuppdrag.

Vid utförandet av inspektionsuppdrag tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar på det attesterande organet. Bestämmelser om skadeståndsansvar finns i skadeståndslagen.

61 §

Provtagning och undersökning av prov

Om genomförandet av en kontroll förutsätter provtagning, har den myndighet som svarar för kontrollen samt den myndighet eller den privaträttsliga aktör som biträder vid kontrollen rätt att utan ersättning ta en tillräcklig mängd prov som behövs för övervakningen.

Om genomförandet av en kontroll förutsätter att provernas kvalitet analyseras i ett laboratorium, utförs analysen i ett laboratorium som drivs av den myndighet verkställer kontrollen, i ett referenslaboratorium som avses i 37 § i livsmedelslagen (23/2006) eller i ett laboratorium som godkänts för undersökning av myndighetsprov.

62 §

Skyldighet att bistå vid kontroll och inspektion

En aktör som är föremål för en kontroll som avses i detta kapitel är skyldig att avgiftsfritt ställa till förfogande för den myndighet som svarar för kontrollen de dokument och uppgifter som behövs för utförande av kontrollen. När innehav av det till myndigheten överlämnade materialet inte längre

behövs för kontrollen ska myndigheten returnera det utan dröjsmål.

En aktör som avses i detta kapitel och som är föremål för inspektion är skyldig att ställa till förfogande för den myndighet som svarar för inspektionen de lokaler och anordningar som behövs för utförande av inspektionen och att lägga fram de produkter som ska kontrolleras så att kontrollen kan genomföras. En aktör som är föremål för kontroll ska tillåta att prov tas i den omfattning som kontrollerarna kräver.

En aktör som är föremål för kontroll som avses i detta kapitel ska vid behov bistå vid genomförandet av kontrollåtgärderna och provtagningen.

63 §

Jord- och skogsbruksministeriets, Landsbygdsverkets och kontrollmyndigheternas rätt att få information

Jord- och skogsbruksministeriet, Landsbygdsverket och de myndigheter som svarar för kontroller i enlighet med detta kapitel har trots sekretessbestämmelserna rätt att avgiftsfritt av statliga och kommunala myndigheter få uppgifter som är nödvändiga för behandling av ärenden och gäller sökande, sökandenas ekonomiska ställning och affärs- eller yrkesverksamhet samt andra uppgifter om en omständighet som är relevant för behandling av stöd eller något annat ärende som avses i denna lag eller i EU:s marknadsordningslagstiftning eller för utförande av kontroll eller rapportering som avses i denna lag eller i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Jord- och skogsbruksministeriet, Landsbygdsverket och de myndigheter som har hand om verkställandet av kontroller i enlighet med detta kapitel har trots sekretessbestämmelserna rätt att avgiftsfritt av aktörer som bedriver verksamhet som avses i denna lag eller EU:s marknadsordningslagstiftning få dokument och uppgifter som är nödvändiga för behandling av ärenden som avses i denna lag eller EU:s marknadsordningslagstiftning eller för utförande av kontroll eller rapportering som avses i denna lag eller EU:s marknadsordningslagstiftning.

64 §

Rätt för myndigheter som styr kontrollerna och för myndigheter som avses i EU:s lagstiftning att utföra inspektioner och få information

Det som i detta kapitel bestäms om inspektionsrätten för myndigheter som svarar för kontrollen gäller också jord- och skogsbruksministeriet och Landsbygdsverket, vilka svarar för den allmänna styrningen av kontrollen i fråga.

I syfte att säkerställa att EU:s medel förvaltas och används korrekt har Landsbygdsverket rätt att utföra kvalitetskontroll enligt förordningen om utbetalande organ vid myndigheter som utför uppdrag som ålagts det utbetalande organet.

Det som i detta kapitel bestäms om rätten för myndigheter som svarar för kontrollen att utföra inspektioner och få information gäller också de i finansieringsförordningen avsedda personer som utför kontrolluppgifter för EU-kommissionens räkning. Motsvarande rätt att utföra inspektioner och få information har de övriga i EU:s lagstiftning avsedda myndigheter vars uppgifter omfattar liknande kontrolluppgifter.

65 §

Myndighetens rätt att lämna ut uppgifter till andra myndigheter

Jord- och skogsbruksministeriet och Landsbygdsverket beslutar om utlämnande till EU:s institutioner av sådana uppgifter som de har fått vid verkställigheten av denna lag och som medlemsstaterna med stöd av EU:s lagstiftning är skyldiga att lämna ut. Samma rätt har också andra myndigheter som enligt denna lag ska lämna ut uppgifter. En i denna lag avsedd myndighet som svarar för kontroll eller för insamling av uppgifter kan, om den godtar det, ha hand om utlämnandet av uppgifter som anges i ett beslut av jord- och skogsbruksministeriet eller Landsbygdsverket.

Uppgifter som erhållits vid utförandet av uppdrag som hänför sig till tillsynen över ef-

terlevnaden av denna lag får trots bestämmelserna om sekretess lämnas ut till åklagar-, polis- och tullmyndigheterna för utredning av brott.

66 §

Till övervakningen anknyttande krav som gäller dokumentering och anmälan av uppgifter

Bestämmelser om de skyldigheter i fråga om dokumentering och anmälan av uppgifter som gäller för interventionslagerhållare, interventionssäljare eller interventionsköpare, sökande av stöd, stödtagare, aktörer som svarar för att ge prisrapporter och aktörer som har beviljats godkännande enligt EU:s marknadsordningslagstiftning finns, utöver bestämmelserna i denna lag, i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Beträffande uppgifter som ska dokumenteras och anmälas får det genom förordning av statsrådet utfärdas närmare bestämmelser som tillåts eller förutsätts enligt EU:s marknadsordningslagstiftning och som innebär

1) för aktören skäliga smärre kompletteringar som behövs för att säkerställa att kraven på uppföljning av produkter eller på verksamhet som bedrivs av aktörer som avses i 1 mom. iaktas, och

2) smärre undantag som inte äventyrar vare sig tillsynen över att kraven på verksamheten iaktas eller en tillräcklig tillgång till information för myndigheterna.

67 §

Dokumenteringen av uppgifter

Om det i EU:s marknadsordningslagstiftning eller denna lag föreskrivs om skyldighet för en aktör att dokumentera uppgifter som anknyter till aktörens verksamhet, ska uppgifterna dokumenteras på ett tillförlitligt sätt och så att de lätt kan kontrolleras. Närmare bestämmelser om hur uppgifterna ska dokumenteras får utfärdas genom förordning av statsrådet.

68 §

Bevarande av dokument

Interventionslagerhållare, sökande av stöd, stödtagare, aktörer som svarar för att ge prisrapporter och aktörer som beviljats godkännande enligt EU:s marknadsordningslagstiftning eller denna lag ska bevara de dokument som hänför sig till verksamheten i fråga i fyra år efter utgången av det år då åtgärden slutfördes, om inte bestämmelser om en längre bevaringstid finns någon annanstans i lagstiftningen.

Närmare bestämmelser om de dokument som ska bevaras får utfärdas genom förordning av jord- och skogsbruksministeriet.

10 kap.

Allmänna bestämmelser om ansökan, anmälan, beslut, utbetalning, återkrav och påföljdsavgifter

69 §

Registrering av uppgifter om sökande

Landsbygdsverket kan registrera uppgifter som behövs för tekniskt genomförande av säkerheter, avgifter eller andra motsvarande åtgärder och som har anmälts till verket av en interventionslagerhållare eller en i denna lag avsedd aktör som ansökt om stöd, intyg, licens eller godkännande eller lämnat ett erbjudande eller anbud. Vid den första anmälan av uppgifter tilldelas aktören ett registernummer som aktören senare kan använda i kontakterna med Landsbygdsverket i ärenden enligt denna lag.

De registrerade uppgifterna är en del av det informationssystem som avses i lagen om landsbygdsnäringsförvaltningens informationssystem. På uppgifternas användningsändamål och innehåll, förvaltningen av registret och offentligheten för samt utlämnande och bevarande av uppgifterna i registret tillämpas den lagen.

70 §

Formkrav på ansökningar och anmälningar

Ansökningar och anmälningar ska göras skriftligen och vara undertecknade. En ansökan om exportbidrag ska emellertid göras med en sådan elektronisk exportdeklaration som avses i artikel 787 i tillämpningsförordningen, om det inte är fråga om en situation enligt artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 450/2008 om fastställande av en tullkodex för gemenskapen (Moderniserad tullkodex).

Utöver det som i EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs om skyldighet att använda en formlig ansökan eller anmälan ska ansökan om stöd göras på en blankett som Landsbygdsverket har fastställt för ändamålet.

Den utredning som behövs för behandling av ansökan eller anmälan ska bifogas. Landsbygdsverket får meddela föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökningarna och anmälningarna.

Om det i EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs att försäljning av produkter till eller köp av produkter från interventionslager eller ansökan om stöd eller någon annan åtgärd ska genomföras på basis av erbjudande eller anbud i stället för ansökan, tillämpas på erbjudandet eller anbudet det som i denna lag bestäms om ansökan.

71 §

Beslut och delgivning av beslut

Beslut som meddelas i form av dokument som utarbetats med hjälp av automatisk databehandling och övriga dokument som hänförs till ärendets behandling kan undertecknas maskinellt.

Beslut som fattas med anledning av en ansökan eller ett erbjudande eller anbud som gäller interventionslagring eller stöd för privat lagring delges på det sätt som föreskrivs i 19 § i lagen om elektronisk kommunikation i myndigheternas verksamhet (13/2003). Om sökanden eller den aktör som lämnat in erbjudandet eller anbudet inte har gett sitt sam-

tycke till sådan delgivning, ska beslutet delges på det sätt som föreskrivs i 60 § i förvaltningslagen.

72 §

Ansökan om utbetalning

Stödtagaren ska ansöka om utbetalning av stöd genom en ansökan som är fristående från stödansökan, om det är fråga om stöd som baserar sig på ersättning för faktiska kostnader eller om detta förutsätts i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Utbetalning av kostnader som ersätts aktörer med stöd av denna lag eller EU:s marknadsordningslagstiftning ska sökas genom en separat ansökan. Ersättningsgilla kostnader med anknytning till inlagring av produkter som köpts för interventionslagring kan dock betalas på basis av erbjudande, anbud eller ansökan om försäljning av produkterna, om interventionssäljaren i erbjudandet, anbudet eller ansökan har lämnat de uppgifter som behövs för utbetalningen.

73 §

Utbetalning av stöd i förskott eller i flera poster

På förskottsutbetalning av exportbidrag tillämpas utöver det som i EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs om förskottsutbetalning av stöd också artikel 37 i förordningen om exportbidrag.

Utöver det som i EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs om skyldighet för medlemsstater att betala ut stöd i flera poster kan stöd till producentorganisationer på ansökan betalas ut i flera poster under de förutsättningar som anges i artikel 72 i EU:s förordning om frukt och grönsaker. Dessutom krävs det att beloppet av en enskild post inte är obetydligt. Närmare bestämmelser om utbetalningsposternas minimibelopp får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Stöd för biodling kan på ansökan betalas ut i flera poster i proportion till kostnaderna för de genomförda åtgärderna, dock inte oftare än en gång per månad.

74 §

Återkrav av stöd

Landsbygdsverket ska i enlighet med det som i EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs om förutsättningar för återkrav återkräva stöd som betalats felaktigt eller utan grund. På återkrav av stöd för biodling som betalats felaktigt eller utan grund tillämpas 21 och 22 § i statsunderstödslagen.

Stödet återkrävs inte, om det belopp som ska återkrävas understiger 100 euro, utan ränta, när det gäller ett enskilt stöd som beviljats inom ramen för ett stödsystem. I fråga om exportbidrag beräknas beloppet på 100 euro dock med tillämpning av bestämmelserna i förordningen om exportbidrag.

75 §

Påföljdsavgift

Bestämmelser om förutsättningarna för att påföra avgifter som sanktion eller påföljd finns i EU:s marknadsordningslagstiftning. Sådan påföljdsavgift påförs av Landsbygdsverket. Påföljdsavgift med anknytning till exportbidrag påförs dock inte, om beloppet av den per exportdeklaration är 100 euro eller mindre.

76 §

Ränta på stöd som återkrävs och på påföljdsavgift

På stöd som återkrävs ska betalas ränta som beräknas på grundval av den tid som förflyter mellan delfäendet av beslutet om återkrav och den faktiska återbetalningen, om det inte i EU:s marknadsordningslagstiftning föreskrivs något annat om sättet att beräkna ränta eller om avstående från att ta ut ränta.

Om exportbidrag som återkrävs återbetalas i sin helhet, inklusive ränta, inom den tid som utsatts i beslutet om återkrav, anses betalningen vid beräkningen av räntan bli gjord på det sätt som avses i förordningen om exportbidrag den tjugonde dagen efter beslutet om återkrav.

Ränta på påförd påföljdsavgift ska betalas i enlighet med EU:s marknadsordningslagstiftning.

Räntan är sex procent per år, om det i EU:s marknadsordningslagstiftning inte föreskrivs något annat.

77 §

Rättelse

I det fall att en sökande av stöd har fått stöd till ett mindre belopp än vad sökanden borde ha fått eller stödet utan grund har avslagits helt och hållet kan Landsbygdsverket trots att beslutet har vunnit laga kraft och utan särskild ansökan rätta det felaktiga beslutet, om medel finns att tillgå för ändamålet.

78 §

Ränta på stöd

Om en rättelse eller begäran om omprövning leder till att sökanden beviljas stöd eller det beviljade stödbeloppet höjs, kan på det stödbelopp som rättelsen eller omprövningen omfattar betalas en årlig ränta på sex procent räknat från den dag då det beslut som rättas eller omprövas fattades fram till den dag då rättelse- eller omprövningsbeslutet ges. Ränta betalas dock inte, om behovet av rättelse eller omprövning har berott på sökanden.

Om sökande av ändring leder till att sökanden beviljas stöd eller stödbeloppet höjs, kan på beloppet betalas en årlig ränta på sex procent räknat från den dag då det överklagade beslutet fattades fram till den dag då besvärsmyndigheten fattar sitt beslut. Då beslutet besvärsmyndigheten om betalning av ränta.

79 §

Återbetalning av avgifter som betalats till myndigheter

Landsbygdsverket ska återbetala sådana avgifter och påföljdsavgifter som tagits ut

och sådana belopp som återkrävts på felaktiga grunder eller till ett för stort belopp. På det återbetalda beloppet betalas förseningsränta i enlighet med lagen om skattetillägg och förseningsränta (1556/1995).

80 §

Tidpunkt för beslut om återkrav, påföljdsavgift och avgift

Beslut om återkrav eller om påförande av påföljdsavgift ska fattas utan obefogat dröjsmål efter det att den myndighet som svarar för beslutet har fått kännedom om en omständighet som föranleder återkrav eller påförande av påföljdsavgift.

Beslut om återkrav av stöd eller påförande av påföljdsavgift med anknytning till stöd ska fattas senast inom tio år från det att stödet eller, om utbetalningen sker i poster, den sista stödposten betalats, om det inte bestäms något annat i EU:s marknadsordningslagstiftning. Ett beslut om påförande av påföljdsavgift som inte anknyter till stöd ska fattas senast inom tio år från den försummelse, det fel eller den åtgärd som föranledde påföljdsavgiften, om det inte bestäms något annat i EU:s marknadsordningslagstiftning.

På preskription av produktionsavgifter och överskottsavgifter som tas ut hos godkända tillverkare av socker tillämpas 20 § i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

11 kap.

Gemensamma bestämmelser för godkända aktörer

81 §

Ändringar och utredningar som gäller förutsättningarna för godkännande av godkända aktörer

En aktör som har beviljats godkännande med stöd av EU:s marknadsordningslagstiftning eller denna lag ska omedelbart underrät-

ta den myndighet som beviljat godkännandet om ändringar som hänför sig till förutsättningarna för godkännandet och som aktören har fått kännedom om.

En godkänd aktör ska på begäran av den myndighet som beviljat godkännandet lämna in de uppgifter som behövs för att pröva förutsättningarna för godkännande.

82 §

Uppmaning att avhjälpa brister samt anmärkning som ges till en godkänd aktör

Om inte något annat följer av EU:s marknadsordningslagstiftning ska den myndighet som beviljat godkännande ge godkända tillverkare av produkter för lagring, företag inom sockersektorn, importörer av hampfrön, övervakningsorgan, provianlager, sökande av skolmjölksstöd, leverantörer av skolmjölksprodukter, klassificerare av slaktkroppar, borgensmän och andra godkända aktörer som avses i EU:s marknadsordningslagstiftning en skriftlig uppmaning att avhjälpa brister, om de

1) inte uppfyller de förutsättningar för godkännande som anges i denna lag eller i EU:s marknadsordningslagstiftning,

2) underlåter att uppfylla eller bryter mot sådana krav på sin verksamhet som anges i denna lag eller i EU:s marknadsordningslagstiftning.

Den myndighet som ger uppmeningen ska bestämma en tidsfrist för aktören inom vilken de uppdagade bristerna, underlåtenheterna eller överträdelserna ska avhjälpas, om inte en tidsfrist är uppenbart onödig.

Om ett avhjälpande inte är möjligt, kan den myndighet som beviljat godkännandet ge aktören en anmärkning i stället för en uppmaning att avhjälpa bristerna.

83 §

Återkallelse av godkännande

Om det i EU:s marknadsordningslagstiftning inte föreskrivs något annat om påföljder

av att förutsättningar för godkännande eller krav som gäller godkända aktörer försummas eller överträds, ska den myndighet som beviljat godkännande återkalla godkännandet, om

1) en aktör som fått en uppmaning enligt 82 § inte inom utsatt tid avhjälper en brist som gäller förutsättningarna för godkännande,

2) en aktör som fått en uppmaning enligt 82 § inte inom utsatt tid avhjälper en underlåtenhet eller överträdelse som gäller krav på aktörens verksamhet och det med avseende på helheten av krav som ställs på aktören är fråga om ett fel eller en försummelse av väsentligt och allvarligt slag,

3) aktören har getts mer än en anmärkning enligt 82 § på grund av ett fel eller en försummelse som är av väsentligt och allvarligt slag med avseende på helheten av krav som ställs på aktören.

Innan godkännandet återkallas ska myndigheten höra den aktör som återkallelsen gäller.

84 §

Beslut om att ett återkallat godkännande ska börja gälla på nytt

Om inte något annat bestäms i EU:s marknadsordningslagstiftning ska den myndighet som har återkallat ett godkännande besluta att godkännandet ska börja gälla på nytt, om aktören ansöker om det och redogör för uppfyllandet av förutsättningarna för godkännande och för avhjälpandet av den brist, underlåtenhet eller överträdelse som föranlett återkallelsen. Om återkallelsen har berott på en omständighet som inte kan avhjälpas i efterhand, men aktören lägger fram en tillräcklig redogörelse för de åtgärder som aktören har vidtagit i syfte att hindra att bristen, underlåtenheten eller överträdelsen upprepas, ska den myndighet som återkallat godkännandet fatta beslut om att godkännandet ska börja gälla på nytt, om inte något annat bestäms i EU:s marknadsordningslagstiftning.

12 kap.

Administrativa tvångsmedel och straffbestämmelser

85 §

Administrativa tvångsmedel som anknyter till prisrapporter

Om en aktör enligt 41 § som svarar för att ge prisrapporter inte lämnar in uppgifterna inom utsatt tid, kan aktören föreläggas att inom utsatt tid lämna de uppgifter som saknas. Föreläggandet meddelas av Landsbygdsverket när det gäller aktörer inom sockersektorn och av jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral när det gäller andra aktörer.

Jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral kan förena ett föreläggande att lämna uppgifter som meddelats en uppgiftsskyldig, med undantag för ett godkänt företag inom sockersektorn, med vite. Bestämmelser om vite finns i viteslagen (1113/1990).

86 §

Verkställighet av beslut om återkrav, påföljdsavgift och avgift

En fordran som grundar sig på ett myndighetsbeslut om återkrav av stöd, påföljdsavgift eller avgift är direkt utsökbar. Bestämmelser om indrivningen av den finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter.

87 §

Brott mot bestämmelserna om marknadsordningen för jordbruksprodukter

Den som uppsåtligen

1) bryter mot den skyldighet att bistå vid kontroller och inspektioner som avses i 62 § 1 eller 2 mom.,

2) bedriver klassificering av slaktkroppar enligt klassificeringsförordningen utan sådant godkännande som avses i 40 § eller

3) bedriver i 12 § avsedd import av hampfrön utan sådant godkännande som avses i den paragrafen

ska, om inte strängare straff för gärningen föreskrivs någon annanstans i lag, för *brott mot bestämmelserna om marknadsordningen för jordbruksprodukter* dömas till böter.

En person eller myndighet som verkställer kontroll behöver inte anmäla en överträdelse till förundersökningsmyndigheterna, om överträdelsen som helhet betraktad ska anses som uppenbart ringa.

Den får inte dömas till straff som för samma gärning har påförts påföljdsavgift enligt 75 §. Domseftergift kan meddelas den som på samma grunder har blivit föremål för återkrav av stöd, den som på samma grunder har förelagts vite enligt 85 § och den vars godkännande har återkallats på samma grunder och vars verksamhet har upphört på grund av återkallelsen.

88 §

Hänvisning till strafflagen

Bestämmelser om straff för ingivande av osant intyg till myndighet finns i 16 kap. 8 § i strafflagen (39/1889).

13 kap.

Särskilda bestämmelser

89 §

Särskilda förfaranden som anknyter till preliminär kvalitetskontroll av spannmålsprodukter samt statens ersättningsansvar

Om en preliminär kvalitetskontroll av spannmålsprodukter visar att kvaliteten inte motsvarar kraven i EU:s interventionslagstiftning, beslutar Landsbygdsverket att lasset ska avvisas, och lasset tas inte emot av interventionslagret. Den som erbjudit de avvisade produkterna kan inom utsatt tid ansöka hos Landsbygdsverket om att ett prov som tagits vid den preliminära kvalitetskontrollen av spannmålsprodukter ska analyseras i ett laboratorium. Landsbygdsverket bestämmer

den utsatta tidens längd. Om analysen visar att de avvisade produkterna inte motsvarade kraven, svarar den aktör som lämnat erbjudandet eller anbudet för analyskostnaderna.

Om en analys som avses i 1 mom. visar att produkterna uppfyller de föreskrivna kraven, har den aktör som lämnat erbjudandet eller anbudet rätt till ersättning för de skäligen extra transportkostnader som avvisningen har föranlett. Om inlagring av produkter i interventionslager inte längre är möjlig inom den tid som avses i EU:s marknadsordningslagstiftning och aktören inom en skälig tid efter avvisningen säljer de avvisade produkterna till ett pris som är lägre än det pris som försäljning av produkterna för interventionslagring skulle ha inbringat, har aktören dessutom rätt till ersättning för prisskillnaden mellan interventionspriset och den rådande prisnivån. Aktören ska göra en ansökan om ersättning hos Landsbygdsverket inom sex månader från delfäendet av analysresultaten.

Landsbygdsverket beslutar om ersättning för kostnaderna och prisskillnaden på ansökan. En redogörelse för kostnaderna och försäljningen ska fogas till ansökan. Landsbygdsverket får meddela närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökan.

90 §

Ändrings sökande

Ändring i beslut som jord- och skogsbruksministeriet samt jord- och skogsbruksministeriets informationstjänstcentral har meddelat med stöd av denna lag får sökas genom besvär hos förvaltningsdomstolen.

Omprövning av beslut som Landsbygdsverket har meddelat med stöd av denna lag får begäras hos Landsbygdsverket inom 30 dagar från delfäendet av beslutet på det sätt som anges i förvaltningslagen. Ändring i beslut som Landsbygdsverket har meddelat med anledning av begäran om omprövning får sökas genom besvär hos landsbygdsnäringsnämnden. I sådana beslut av landsbygdsnäringsnämnden som gäller återkrav, påförande av påföljdsavgift eller övervakning får ändring sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen. I

andra beslut av besvärsnämnden får ändring sökas endast om högsta förvaltningsdomstolen meddelar besvärstillstånd.

I övrigt finns bestämmelser om ändringsökande i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

91 §

Finansiering från EU

Finansieringen från EU intäktsförs i statsbudgeten. Bestämmelser om förvaltning av EU-medel med anknytning till interventionslagring, interventionsköp och interventionsförsäljning finns i lagen om interventionsfonden för jordbruket (1206/1994).

14 kap.

Ikraftträdande

92 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 20 .

93 §

Övergångsbestämmelse

På ansökningar som är anhängiga när denna lag träder i kraft tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Åtgärder som krävs för verkställigheten av denna lag får vidtas innan lagen träder i kraft.

Helsingfors den 11 oktober 2012

Statsminister

JYRKI KATAINEN

Jord- och skogsbruksminister *Jari Koskinen*